

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

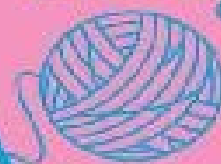
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"PERFECTLY PLOTTED.
BEAUTIFULLY COMPLEX.
UTTERLY CHARMING."

-USA TODAY

knitting in the city
book 6

Dating -ISH

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REID

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BULUŞMA-İSH

ŞEHİRDE ÖRGÜ #6

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Sonsöz

Teşekkür, bağlantılar ve kaynaklar

[Yazar Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5](#)

[Sneak Peek: Uygunsuz Evlilik \(Kindle Unlimited'ta Şimdi Mevcut!\) 'in Penny](#)

[Reiddiğer kitapları](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, atıp tutmalar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da uydurma olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle (yaşayan, ölü veya ölümsüz), olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler, biraz rahatsız edici ve/veya endişe verici olmasa da, tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2017 by Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Made in United States of America ISBN

978-1-942874-22-5

e-Kitap Baskısı: Mayıs 2017

DEDİKASYON

*Robot biliminin ilk yasasının insanlığın ilk yasası olması gerektiğini bilen
Asimov okuyucusu dostlarıma.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Derin Zihin

İnsanlarınkine benzer bir şekilde öğrenen ve geleneksel bir Turing makinesi gibi harici bir belleğe erişebilen bir sinir ağı, insan beyninin kısa süreli belleğini taklit eden bir bilgisayarla sonuçlanabilir.

- Kaynak: Google'ın Yapay Zeka Programı

TERLİYORDUM.

"Bu koltuk dolu mu?"

Başımı okumadığım kitaptan kaldırıp kafe çalışanına baktım. Elleri masamdaki diğer tek sandalyenin üzerindeydi ve bana nazik, beklenti dolu bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Alınmış," diye bağırdım. Deli gibi.

Ama o sandalyeye ihtiyacım vardı!

Ellerini kaldırdı, metal derisini yakmış gibi geri çekildi ve bana geniş gözlerle baktı. Dikkatim onun arkasına kaydı ve yakındaki masada fazladan oturacak yer arayan üniversite öğrencilerini gördüm.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-" Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve kendime sakinleşmemi söyledim. "Biriyle buluşacağım ve birazdan burada olur. Biraz erken geldim."

"Tamam, sorun değil." Kibar bir gülümseme takındı ve başka bir masaya geçerek aynı soruyu yöneltti.

Özlemle cam kenarındaki kabine baktım. Her kafe ya da kafede, iki ila dört arkadaşın bir araya gelip fikirlerini ve hikayelerini paylaşırken duyulmadan bir öğleden sonra geçirebilecekleri, imrenilen bir masa vardır. Ya da bir kişinin çalışmaya gidebileceği - odaya ve dikkat dağıtıcı şeylere aldırmandan

-Kulaklıklar takılı, dizüstü bilgisayar açık, sekiz saatlik bir gün boyunca kaç latte ve kruvasan tükettiğimi sayamıyorum.

Benim o masam yoktu. Kahve dükkanının ortasına kurulmuş, diğer vasat masalarla çevrili vasat bir masam vardı.

Ama vasat masamın moralimi bozmasına izin vermeyecektim.

Dikkatim önce kafenin kapısına, sonra da kapının üstündeki saate kaydı. Geç kalmamıştı. Henüz.

Kıvranarak, keşke bu kazak elbiseden başka bir şey giyseydim diye düşünürken, gözlerim kucağımdaki kitaba döndü.

Bana aldırmayın, burada görülecek bir şey yok. Sadece terliyorum, Mayıs ayında kazak elbise giyiyorum ve mükemmel eşimi beklerken kitap okumuyorum.

Derek Simmons. Bakımlı sakalı, harika gülümsemesi, gri gözleri, bronz teni ve kısa saçlarıyla 1.80 boyunda. Düzenli olarak spor yapmıyordu -ki bu harikaydı, çünkü bu benim de spor yapmamı beklemediği anlamına geliyordu- ama açık havada yapılan bazı aktivitelerden hoşlanıyordu. Mühendis. Otuz dokuz yaşında. Boşanmış, iki çocuklu.

Derek ve ben mükemmel bir eşleşmeydik. FindUrPartner.com'un geçen Perşembe gösterdiği buydu.

Mükemmel bir eşleşmeniz var. Oturum açar açmaz bildirim beni uyardı. İşin ironik yanı, hesabımı askıya almak için giriş yapıyordum. Neredeyse iki yıl süren internet randevusu fiyaskoları ve aynı derecede hayal kırıklığı yaratan erkeklerden sonra, bir ara vermeye hazırdım. Ama sonra mükemmel eşleşme mesajını aldım. Bu yüzden her normal insanın yapacağını yaptım.

İnternette onu takip ettim.

Sevdiği şeyler: yemek pişirmek, yürüyüş yapmak, kamp yapmak, seksenlerin müziği, kara film. Okur: *GQ Dergisi, The Economist, Politico*. TV dizileri: *The Walking Dead, Daredevil* ve *Project Runway*.

... yemek pişirme, kara film, The Economist ve Project Runway?

EVET! Tek boynuzlu bir adam.

Üni kornasından etkilenererek ona e-posta gönderdim.

Merhaba Derek,

Umarım iyisinizdir. Bu web sitesine göre, mükemmel bir eşleşmeyiz. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti, bu yüzden ulaşip merhaba demek istedim. Bir ara kahve içmek için buluşmak istersen haber ver. Şehir merkezinde Loop yakınlarında çalışıyorum ve önümüzdeki Pazartesi öğleden sonra boşum.

Sevgilerimle, Marie

Ertesi sabah profilime baktığı haberini aldım ve yanıtını nefesimi tutarak okudum.

Merhaba Marie,

Notunuz için çok teşekkürler.

Gelecek pazartesi benim için uygun. Üniversiteye yakınım. Yeri siz söyleyin, ben orada olacağım.

-Derek

Cevabına bayıldım.

Doğrudan. Noktasına kadar. Kibar. Gereksiz konulara sapma yok. Yazım hatası yok.

Umutlarımın yüksek olduğunu söylemek büyük bir eksiklik olur. Umutlarım *astronomik boyutlara* ulaşmıştı. Karşılıklı e-postalarımızdan bu yana, bu lanet olası umutları boşuna azaltmaya çalıştım. Umutlarıma engel olamıyordum.

Benden kaçma, umutlar! Bu topuklarla o kadar hızlı hareket edemem ve bu işte beraberiz.

Ama bir uzay gemisine atlayıp kaçtılar -muhtemelen Elon Musk'ı havaya uçurarak çileden çıkaran SpaceX araçlarından birine- beni yerde bıraktılar, çılgınca el sallıyorlardı, bu da muhtemelen terleme sorunumu daha da artırıyordu.

Mayıs ayında kazak bir elbise giyerken büyük umutlara el sallamak bir egzersizdir.

Ama o mükemmel!

Bu iyimserlik çığılığı beynimin karanlık bir köşesinden geliyordu. Kafamın içindeki bu sesin sahibini bulduğumda, ... yapacaktım. Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Bir yandan, iyimserliği kötümserlikle takas ederek acı ve bıkkın olmak istemiyordum.

Ya da daha kötüsü, nihilizme. Nihilizm en kötüsüydü. Ve bunu sürdürenlerin aksesuar konusunda hiç hayal gücü yoktu. Her zaman siyah mı? Hayır, teşekkürler.

Tam kapıdan bir adam girerken girişin üzerindeki saate belki de yüzüncü kez baktım. Kalbim garip bir şekilde karıncalandı ama sonra bu his hafifledi. O Derek değildi. Adam çok kısaydı ve sakalı yoktu. Otuz dokuz yaşından genç olduğu belliydi, daha çok yirmili yaşların sonundaydı.

Bir iç çekişle dikkatimi kucağımdaki kitaba verdim. Kitabın adını bile bilmiyordum, tarih öncesi aşırı düşünmenin yol açtığı bir delilikle caddenin karşısındaki kitapçıdan almıştım. Telefonumdaki mesajlar arasında gezinerek onu beklemek istemedim. Telefon gibi hissettim-

kaydırmak çok yavandı. İnsanları izlemeyi sevmeme rağmen, beklerken ileriye bakan ya da insanları izleyen insanlardan biri olmak istemedim. Ve ben-

"Sen Marie'sin."

Kafamı kaldırıp masamın önünde duran, az önce *Derek olmadığını düşündüğüm* adama göz kırparak baktım. Bana bakmıyordu. Aksine, bakışları kitabımın açık sayfalarında idi.

"Evet?"

Ceketini çıkarırken gözleri hızla benimkilere kaydı ve sonra uzaklaştı.

"Seninle çıkıyorum."

Şaşırdığım için kaşlarımı çattım. Şaşırdığım için de cevap vermem tam beş saniye sürdü. O sırada ceketini sandalyesinin arkasına koymuştu bile.

"Oh! Selam. Selam. Lütfen oturun." Karşımdaki koltuğu işaret ettim ve gülümsememi garipsememeye çalışarak gecikmeli olarak ayağa kalktım. Bu tür şeylerde ne kadar büyük gülümsemem gerektiğini asla bilemedim. Doğal bir şekilde gülümseyebildiğim ve bunu düşünmek zorunda olmadığım günleri özliyordum.

Randevumu yeniden değerlendirirken gözlerim onun üzerinde gezindi. O *kesinlikle*

Altı ayak üç. Daha çok 1.80 ya da biraz daha kısa.

Önemli bir şey değil. Pek çok erkek tanışma sitelerinde boylarını abartır.

...

Sakalını kesmiş.

Üzgün bir yüz :-)

Ve yine, otuz dokuz yaşından daha genç görünüyordu. Ve cildi Beyazdı, beklediğim zeytin teninden daha solgundu, bu iyiydi ama resminden farklıydı.

"Derek?" Fotoğrafı ile gerçeği arasındaki farklar gerçekten kafamı karıştırmıştı.

"Evet. Ben Derek. Adım Derek. Bu benim." Kavalyem Derek elini uzattı, göstermelik bir yukarı-aşağı hareketiyle benimkini sıktı ve ardından teklif ettiğim koltuğa oturdu.

Gülümsemem dalgalandı. Umutlarım devasa, yanan bir hayal kırıklığı kümesi halinde yerle bir oldu. Kendimi hazırladım. Daha ilk dakikayı bile atlatamamıştık ve ben işlerin yolunda gitmeyeceğini biliyordum.

Derek benim mükemmel eşim değildi.

Kimyamız uyuşmuyordu. Dokunduğumuzda kıvılcım çıkmıyordu. Şok ya da sihirli voodoo juju muhteşemliği yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ve göz teması da yoktu. Bana bakmıyordu bile.

İçimden, bu işi çabucak bitirip bitiremeyeceğimizi merak ederek iç çektim, böylece şarap, iplik ve daha fazla şarap için örgü grubumla buluşmadan önce birkaç tampon almak için eczaneye koşabilirdim.

Dışarıdan, dudaklarımı gülümsemeye benzediğini umduğum bir şekle soktum ve sandalyeme oturdum. Gözlerim kapının üzerindeki saati aradı. Saat daha 3:14'tü. Bir kahve randevusu için rekorum yirmi dakikaydı. Bugün bunu kırıp kıramayacağımı merak ediyordum.

"Bir şey ister misin?" Sesimi hafif tutarak önümdeki fincanı işaret ettim. "Ben zaten bir içki aldım."

"Hayır," dedi, yüz hatlarında hafif bir iş gülümsemesi belirmişti. "Hadi başlayalım."

"Başlayalım mı?"

Derek saatine bakıyordu. Bir düğmeye bastı. Ellerinin kucağına düşmesine izin verdi. Ancak o zaman gözlerini benimkilere dikti.

Sonra gözlerini kırptırdı, sanki beni görmek beklenmedik bir şeymiş gibi gülümsemesi sonsuza dek kayboldu.

Kaşlarımı kaldırdım, bekliyordum, çünkü görünüşe göre başlama vaktimiz gelmişti. Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Merhaba," dedi. Bakışları yüz hatlarımda gezindi, gülümsemesi bulanıklaştı, daha içten oldu.

... *Hah.*

Kahverengi gözleri vardı. Kahverengi gözleri beni bir anlığına kendimden geçirdi, sadece sayfasında belirttiği gibi gri olmadıkları için değil, aynı zamanda etkileyici ve dikkat çekici oldukları için.

Saçları da kahverengiydi ama fotoğraflarında olduğundan daha uzundu.

Gerçekten de profilindekinden çok daha farklı görünüyordu -*sadece sakalı olmadığı için değil herhalde?* Yine de, sakalsız olmasına rağmen yüzü yakışıklıydı: yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir burun, kesinlikle kare olan bir çene. Gözleri oldukça geniş ve yuvarlaktı, ama bir şekilde ona mükemmel bir şekilde uyuyordu ve gözlerinin onun en sevdiğim yanı olduğuna karar verdim.

Gülümsememin onunkini yansıtmaya izin verdim, bakışlarım bir an için onun çok güzel dudaklarına kaydı, ki bu dudaklar bir erkek için garip bir şekilde somurtkandı.

Tamam, ona bir şans verelim. Boyunu, yaşını ve göz rengini yanlış beyan etmiş olsa da...

Bu yüzden.

Tuhaf. Bunu

kim yapar ki?

"Merhaba," diye cevap verdim sonunda, muhabir örümcek hislerim karıncalanarak onu inceliyordum.

Derek selamıma karşılık verince irkildi, gözleri kısıldı ve kaşlarını çattı.

"Sen Marie misin?" Ses tonu güvensiz miydi?

"Evet." Bir kez başımı salladım, yavaşça kıyafetlerini gözden geçirdim.

"Ve sen de Derek'sin."

"Tabii ki Derek'im. Başka kim olabilirim ki?"

"Uh . . ." *Yeeeeeah hayır. Sandra'ya bu adamdan bahsetmek için sabırsızlanıyorum.*

"Devam edelim." Sanki kendini sallıyormuş gibi başını tekrar salladı ve kaşlarını çatarak masaya baktı. "Yani Marie, sen bir yazar mısın?"

"Bu doğru. Sen de mühendis misin?" Artık randevu modunda olmadığım için sordum.

"Profilinde geçmişte ciddi bir ilişkin olduğu yazıyor, bu doğru mu?" Derek koyu renk gözlerini tekrar benimkilere dikti ve bu kez yüz ifadesi bana dikkatle nötr gibi geldi.

"Evet." Ona sert bir bakış attım. "Profilimdeki her şey doğrudur."

Sadece bir ciddi ilişki yaşamış olsam da, yirmili yaşlarımda başında ilişkilerim olduğunu ve bunların hepsinin

-son erkek arkadaşım hariç- kötü ve/veya sağlıksız kararlar vermiştim.

Yani, evet, teknik olarak profilimdeki her şey doğrudur.

Senin profilin gibi değil, dostum. Göz rengin bile doğru değil.

İma ettiğimi anlamamış gibiydi. "Otuzlu yaşlarında bir kadın olarak, bir arkadaşta en çok ne ararsınız?"

Böyle doğrudan sorulara alışık olmadığım için irkildim. Doğrudanlığa karşı olduğumdan değil, sadece ilk buluşmalarda tipik olmadığını düşündüğümünden.

Online randevularla ilgili sınırlı deneyimimde, eylem sırası genellikle aşağıdaki gibiydi:

1. Her iki kişi de gülümser ve fotoğraflara dayalı beklentiler aşıldıkça, karşılandıkça ya da hayal kırıklığına uğradıkça düşüncelerine ihanet etmemeye çalışır.

2. İlk izlenimlerimden sıyrılıp açık fikirli olmaya çalışıyorum, filmler ve hava durumu gibi önemsiz şeyler hakkında konuşuyorum.

3. İşler iyi gidiyorsa fazla umutlanmam.
4. Aşırı hevesli görünmemek için onu bir daha görmeyi taahhüt etmiyorum.
5. Üç gün bekler ve sonra mesaj atarım. Mesaja cevap gelmezse onu unuttur ve yoluma devam ederim.

Son iki yılda sadece dört erkeğe mesaj atmıştım. Üçü mesajıma geri dönmüştü. Hiçbiri üçüncü randevudan daha uzun sürmemiştii ve hiçbirii doğru hissettirmemiştii.

"Sanırım ..." Boğazımı temizledim, düşüncelerimi ayrıştırmaya çalışırken Derek'in omzunun üzerinden arkasındaki kalabalık kafeye baktım.

Otuzlu yaşlarında bir kadın olarak soruyu çerçevelemek için garip bir yoldu.

Yaşımın herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı?

"Yani, ne istediğinizi bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?" Sesi meraklı geliyordu.

Bakışlarım tekrar onunkilere kaydı. "Evet, ne istediğimi biliyorum." "Ama bana söylemek istemiyorsun?"

"Sana söylememde bir sakınca yok." Bir an onu inceledim, derin bir nefes aldım ve gerçeği söyledim. "Doğru kişiyi arıyorum."

Mükemmel eşimi arıyorum.

Derek'in yüz ifadesi değişmedi ve sabırlı, dikkatli bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. Ama ben devam etmeyince, *devam* et der gibi başını öne eğdi.

"Ve?"

"İşte bu kadar. Doğru kişiyi arıyorum."

"Ah, tamam. Peki bu doğru kişi hangi özelliklere sahip olacak? En önemlisinden başlayalım."

Ne dedin?

"I-"

"Ve her bir özelliği on puanlık bir önem ölçeğine g ö r e sıralayabilirseniz - ki on en önemlisidir - bu çok yardımcı olacaktır."

Şimdi ona açıkça kaşlarımı çatmıştım. "En önemli bulduğumdan başlayarak kişilik özelliklerini on puanlık bir ölçekte sıralamamı mı istiyorsunuz?"

"Sadece kişilik özellikleri değil, fiziksel özellikler de. Ya da istersen aşk lehçenden başlayabilirsin."

"Aşk lehçem mi?"

"Doğru. Sizin için en anlamlı sevgi biçimi nedir, vesaire."

Birbirimize baktık. Dostça ama mesafeli bir gülümsemeyle bana sakın sakın bakmaya devam etti. Bu arada ben de kibar sosyal söylemlere aldırmadan kaçış planımı yapıyordum.

Genelde, randevulaşacağım kişiyle önce telefonda konuşup kimyamızın uyduğundan emin olmadıkça yüz yüze görüşmeyi kabul etmezdim. Ama Derek için bir istisna yapmıştım, çünkü onun benim mükemmel eşim olması gerekiyordu.

Ama belli ki sistem bir insanın ne derece kaçık olduğunu hesaba katmamıştı.

Dedi astronomik ve bu yüzden anlaşılır bir şekilde yok olan umutları olan terleyen kadın. Aynaya bak, kaçık kuş.

Tam bir bahane uydurmak üzereydim ki, "Havadan sudan konuşmalıyız. Günün nasıl geçti?"

"Pardon?"

Kafayı yemiş. Tamamen kaçık.

"Ya da gününüzden bahsetmek istemiyorsanız, hobileriniz hakkında konuşabiliriz," diye samimi bir teklifte bulundu ve kucagımı işaret etti. "İş için mi yoksa zevk için mi kitap okursunuz?"

Hızlı ve tuhaf konu değişikliği karşısında dikkatim dağıldığı için düşünmeden "Genellikle eğlenmek için okurum" diye cevap verdim. Ona attığım bakışın tam bir şaşkınlık ifadesi olduğuna eminim.

"Gerçekten mi? Adam kaçırma ve cinsel işkence sana eğlenceli geliyor mu?" Ağzım açık kaldı ve koltuğumda geriye yaslandım.

Bu adam kaçık değildi, tamamen deliydi. "Ne öneriyorsun?" diye kekelemeyi başardım.

"Sodom'un 120 Günü." Çenesini kucagiıma doğru eğdi.

İrkildim, dudaklarımdan kısa, kırgın ve inanmaz bir kahkaha döküldü.

"Aman Tanrım." Sonra masaya dönerek, "Sen tamamen delisin," dedim.

Derek sanki kafasını karıştırmışım gibi kaşlarını çatı. Gözleri masayla benim aramda gidip geliyordu. "Ne?"

"Sen tamamen delisin," diye tekrarlardım, arkamdan elimi uzatıp

Palt

o. "Ben deli miyim?"

Eğer dört ay boyunca oğlancılık yapmayı önermeseydi Kaşlarının arasındaki endişeli kırıxıklığı çok sevimli buldum. Ama cinsel işkencenin aklından hiç de uzak olmadığı gerçeğini göz önünde bulundurarak, kırıxıklığın sevimli olmadığına karar verdim. Rahatsız ediciydi.

"Evet. Sen delisin. Bana e-posta gönderme. Beni arama. Hiç tanışmamışsın gibi davran."

Ceketimi giyip eşyalarımı toplarken artık terlemiyordum. Bu benim kişiliğimle ilgili tuhaf bir durumdu: beni normal olmam gereken zararsız bir duruma soktuğunuzda duvarlardan fırlıyordum. Ama beni tehlikeli ya da acil bir duruma soktuğunuzda soğukkanlı ve odaklanmış oluyordum.

Derek -ya da adı her neyse- ayağa kalkmaya başladı, ben de elimi uzattım.

"Yapma. Ayağa kalkma. Bana bakma bile. Beni takip etmeyi de aklından geçirme yoksa polisi ararım." *Deli.*

Bir kez daha bakmadan masaların arasından geçip kapıdan çıktım; öfke, kızgınlık ve hayal kırıklığı hareketlerimi hızlandırıyordu.

Vay
canına.

VAY
CANI
NA.

Vay canına.

Eve vardığımda yapacağım ilk şey o ucubeyi FindUrPartner.com'a şikayet etmek olurdu.

İkinci yapacağım şey ise profilimi silmek olurdu. Eski sevgilim David'le altı yıldır birlikteydik ve üniversitede tanıştığımız için internette flört etmenin ilk yıllarını kaçırmıştım. Büyük bir kayıp değildi. Belli ki bana göre değildi.

David'den ayrıldığımdan beri berbat ilk randevularım olmuştu ama bu seferki pastayı aldı. Bütün pastaları aldı. Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde, mükemmel eşim kendini geri dönülmez bir şekilde en kötü randevu listemin en tepesine yerleştirmişti.

Beni bir psikopatla eşleştirdiğin için teşekkürler flört algoritmaları.

Çantamdan cep telefonumu almak için hareket ettim. *Hemen* arkadaşım Sandra'yı aramam gerekiyordu. Bu fiyaskoyu birine anlatmak için örgü gecesine kadar bekleyemezdim. Ama sonra dikkatim kitabımın sırtına takıldı - Derek'e yavan görünmemek için aceleyle satın aldığım kitap - ve başlığa ve yazara bakarak kısa bir süre durdum.

"Sodom'un 120 Günü, Marquis de Sade" yazıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Yapay Elmas (diğer adıyla Sentetik Elmas, Kültürlü Elmas veya Kültürlü Elmas)

Jeolojik süreçler yerine laboratuvarıda yaratılan bir elmas. Sentetik terimi tüketiciler tarafından taklit ürünlerle ilişkilendirilse de, yapay elmaslar aynı malzemeden (saf karbon, izotropik 3D formunda kristalize edilmiş) yapılmıştır ve aslında gerçek elmaslardır.

- Kaynak: 16 C.F.R. Bölüm 23: Federal Ticaret Komisyonu

Kükreyen kahkahalar, kafaların geriye atılması, ellerin karınlara götürülmesi ve gözyaşlarının yüzlerden aşağı yuvarlanmasıyla TAMAMLANDI. Örgü grubundaki altı arkadaşım Derek'le randevumun en can alıcı noktasına böyle tepki verdi.

Elizabeth - Iowa'dan gelen, kalbi lokum gibi olan alaycı acil servis doktorum - yüzünü ellerinin arasına aldı. Örgülü sarı saçlarından uzun bir ip titreyen omuzlarına dökülüyordu.

Sandra -Teksaslı ağzı bozuk psikiyatristim- kanepede geriye doğru yayılmıştı, yeşil gözlerini kapatmış karnını sıkıyordu. Sessiz histeri nöbetleri belli ki onu bir anlığına felç etmişti.

Ashley -Tennessee'den gelen şapşal, hazırcevap yoğun bakım hemşiresi- bir tarafa doğru eğilmiş, yüzü sol tarafındaki kanepeye gömülmüştü. İlkbaharda ailesine daha yakın olmak için taşındığı Green Valley, Tennessee'den Skyped ile gelmişti. Oturma odasının bir tarafındaki sandalyeye bir dizüstü bilgisayar yerleştirmiştik, hepimizin görebileceği kadar daireye yakın ama yine de hepimizi görebileceği kadar uzaktaydı.

Fiona - Baltimore'dan zarif ve bilge emekli CIA saha ajanım -Koyu, duygulu gözleriyle bana baktı, sempati ve isteksiz mizah arasında bir ifade hakimiyet için savaşıyordu.

Kat -benim dengeli, tatlı, genellikle utangaç yönetici asistanım ve Bostonlu gizemli kadın- kollarını sehpanın üzerinde kavuşturmuş ve yüzünü gizlemişti ama kıkırdaması onu ele verdi.

Janie bir istisnaydı. Benim yürüyen, konuşan Amazon güzelliği ansiklopedim -o da Iowa'dan- gülmüyordu. Tedirgin görünüyordu.

Ama ben gülüyordum.

Nasıl gülmeyebilirdim ki? Başka ne seçeneğim vardı ki?

Ağlamak mı? *Hayır*. Ağlamakla işim bitmişti. Ağlamak benim geçmişimdi, gülmek ise bugünüm ve öngörülebilir geleceğimdi. Tabii gülmekten kaynaklanan bir ağlama ya da kedilere karşı bir alerji söz konusu değilse. Çünkü yakın zamanda kedileri evlat edinmeye karar vermiştim. Bütün kedileri.

Erkekleri ve romantizmi unutun. Ağrıyan yalnızlığımın cevabı bütün kediler olacaktı.

"Gözyaşları. Yüzümde." Sandra ellerini gözlerinin önünde salladı ve sonra göz kenarlarını sildi. "Tanrı'ya şükür rimel sürdüm, böylece hepiniz tam etkisini görebilirsiniz."

"Sen neden bahsediyorsun?" Hâlâ acil servis önlüğü giymiş olan Elizabeth, Sandra'nın solundan sordu ve kıs kıs gülerken dirseğiyle onu dürttü. "Ne tam etkisi?"

"Bu hikâyenin ne kadar komik olduğunu yüzümden akan siyah rimel izlerinden anlayabilirsin." Sandra yanaklarını işaret ederek kıkırdamasını bastırdı. "Oğlancılık şakaları. Beni her seferinde yakalıyorlar."

"Marquis de Sade'in *Sodom'un 120 Günü* adlı kitabının basıldığını bile bilmiyordum." Deli gibi gülmeyen tek kişi olan Janie kaşlarını çatarak bana baktı. "Birkaç yıl önce çevrildiğini biliyorum ama sadece e-kitap olarak alabileceğinizi sanıyordum." Kanepenin bir kenarında duruyordu, topuzundan birkaç kırmızı bukle çözülmüştü, siyah, boynuz çerçeveli gözlükleri ona sert bir kütüphaneci havası veriyordu.

Elinde iki litrelik bir su şişesi, sırtını geriye yaslıyordu ve *Sodom'un 120 Günü'nün* ciltsiz olarak piyasaya sürüldüğü, ancak kimsenin kendisine haber vermediği haberinden dolayı tedirgin görünüyordu. Bugünlerde her şey onu sinirlendiriyordu. On dört haftadır *en kötü* sabah bulantılarını yaşıyordu ve ikinci üç aylık döneme girdiğinden beri sürekli tedirgin bir memnuniyetsizlik hali içinde yaşıyordu - bu benim değil, onun sözleriydi. Bu onun ilk hamileliği idi ama son hamileliği olursa hiç şaşırırmazdım.

"Kitabı satın almadan önce başlığını okumamış olmanız nasıl mümkün olabilir?" Fiona karnını ovuştururken sempatik bakışları devam ediyordu; Janie gibi o da hamileydi; Janie'nin aksine, hamilelik sıkıntılarını ağırdan alıyor gibiydi.

Janie oldukça uzun boyluydu ve hamileliğini tamamen önde taşıırken, Fiona kısaydı ve yuvarlak karnı her açıdan görülebiliyordu.

Bu Fiona'nın kocası Greg'den olan üçüncü çocuğuydu. On beş yıldır evliydim ve birbirlerine hâlâ gülünç derecede aşıklardı. Ama garip bir şekilde, bu hiç de mide bulandırıcı değildi. İkisi de mükemmel değildi ve birbirlerinin hatalarını sevimli bir aplomb ile kucakladılar.

#RelationshipGoals

"Bilmiyorum. Kitapçıya daldım -ki meğer erotik bir kitapçıymış, bunu bir kenara not edin- ve kasaya en yakın kitabı aldım. Acelem vardı."

"Ama neden bir kitaba ihtiyacın vardı ki?" Bu soru, yirmi dört yaşında örgü grubumuzun en genç üyesi ve aynı zamanda tarihsel olarak en az gürültücü olan Kat'ten geldi. Gerçi son zamanlarda, özellikle de son bir yıldır daha konuşkan olduğunu söyleyebilirim.

"Telefonuma bakan o kişi olmak istemedim. Bu bana çok normal geliyordu. Kültürlü ve ilginç görünmek istedim." Bu sözleri söylerken bile çocukça hissediyordum.

Tanrım, flört
etmekten nefret
ediyordum. Nefret
ediyordum.
Nefret ediyordum.

"Kültürlü ve ilginç birisin." Elizabeth dikkatini iğnelerindeki kazağa vermeden önce bana sert bir bakış fırlattı.

"Evet, ama dışarısının nasıl olduğunu bilmiyorsun. Erkeklerde bir FOMO var, bir şeyleri kaçırma korkusu. Sanki hep başımın üzerinde *onu* arıyorlarmış gibi hissediyorum. Çevrimiçi bir eşle ilk kez tanışırken ilk izlenimler çok önemlidir. Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Sanki bugünlerde bahisler daha yüksek. Bir insana ısınamazsınız, kimsenin bunun için zamanı yok gibi görünüyor. Kişi kararını vermeden önce iyi bir izlenim bırakmak için sadece on beş saniyeniz var ya da daha az."

"Kulağa çok stresli geliyor." Ashley hoşnutsuzca içini çekti. "Bir insanı gerçekten tanımak için zaman ayırmaya ne oldu?"

"İnsanlar artık bunu yapmıyor." Sandra bileğini Ashley'in dizüstü bilgisayardaki görüntüsüne doğru salladı. "Artık seks için sola, cinayet için sağa kaydırıyorlar." "Pek sayılmaz ama evet. Dışarısı oldukça kötü." Kat kıkırdadı, sesi kederle gölgelenmişti. "Bir insanın nasıl görüldüğüne, iş unvanının ne kadar etkileyici olduğuna ve ne kadar para kazandığına göre kararlar veriliyor. Bu adamlarda her şey ego ile ilgili, sanki insanlar artık birbirlerini sevemezlermiş gibi. Belirli kutuları işaretlemek zorundalar. En azından benim

son birkaç randevuda hissettim."

"Bu çok sağlıksız." Sandra hem Kat'in hem de benim adıma gücenmiş görünüyordu. "Ve akıllıca değil. Princeton'da yapılan ve çekicilik algısının zaman içinde önemli ölçüde değiştini gösteren bir araştırmayı okuyordum. Bir grup üniversite öğrencisi bir dönemin başında ve sonunda birbirlerinin çekiciliğini değerlendirmiş. Bir de ne görsünler, başlangıçta en yakışıklı erkek ve kız, dönem sonunda daha çok köpek olarak görülüyordu, çünkü temelde sevimsizlerdi."

"Hepimiz garson kılığına girmiş dahi hackerlar tarafından uzaktan hayranlıkla izlenecek değiliz Sandra." Arkadaşıma kocası Alex'i kastederek alaycı bir gülümseme verdim. Bir buçuk yıldan az bir süredir evliydim ve evliliklerinin mutluluğu gözlerimden okunuyordu.

"Randevuna geri dönebilir miyiz? Sen gidene kadar adamın kaçırma ve cinsel işkencenin sana eğlenceli gelip gelmediğini sorarken kitabından bahsettiğini ve müstehcen bir teklifte bulunmaya çalışmadığını fark etmedin mi?" Kat sordu. Yerde oturmuş bana bakıyordu, dirseği sehpanın üzerinde, çenesi avucunun içindeydi.

"Kesinlikle." Bir kez başımı salladım, o tuhaf karşılaşmayı hatırlayıp hem utandım hem de öfkelen dim. "Ancak, kendimi savunmam gerekirse, o ana kadar onun tuhaf davranışları yüzünden dikkatim çok dağılmıştı. Dediğim gibi, hiç de resmindeki gibi görünmüyordu."

"Bunun olmasından nefret ediyorum," diye yakındı Kat, martini bardağını bana doğru kaldırarak.

"Teşekkür ederim." Ben de onun hareketini taklit ederek kadehimi kaldırdım. "Bunu neden yapıyorlar? Arkadaşlık sitelerinde kendini doğru bir şekilde temsil etmenin nesi bu kadar zor?"

Elizabeth örgüsünün ucunu düşünceli bir şekilde büktü, "İnternette randevulaşmayı kaçırdığımı biliyorum," dedi, "ama bu da olağan bir durum gibi görünüyor, değil mi? Resmin kişiyle uyuşmaması?"

"Evet, bazen. Ama bu adamın durumunda hiç mantıklı değildi." "Nasıl yani?" Fiona sordu, bakışları örgüsüyle benim aramda gidip geliyordu. O kadar yumuşak bir iplikle bebek şapkası örüyordu ki büyü lü bir his veriyordu.

"Bir kere, internetteki resminde daha kiloluydu, ortası daha yumuşaktı. Daha az fit."

"Senin tipin bu, değil mi?" Sandra bardağının kenarını yalayarak bana baktı. "Sevimli tiplerden hoşlanıyorsun."

"Aynen öyle. Ama bu adam gerçek hayatta belli ki haftada birkaç kez spor yapıyormuş. *Spor salonunda. Ağır lıklarla.*" Yüzümde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Kim

yanlış mı yansıtıyor? Genelde tam tersi olur."

"Gözlerinin de yanlış renkte olduğunu söylemiştin, değil mi?" Ashley koltuğundan doğrulmuştu ve martini bardağından bir yudum alıyordu. Mümkün olduğunca Yeşil Vadi'deki içecek tercihlerini Chicago'dakilerle uyumlu hale getirmeye çalışıyordu.

"Doğru. Profilinde gri yazıyordu ama onunkiler kahverengiydi. Hiç umursadığımdan değil," diye eklemek için acele ettim, "çünkü muhteşem gözleri vardı. Neden yanlış renk yazdığını bilmiyorum."

"Ama sakalı yoktu," diye ekledi Ashley. Tennessee tınısı ve kırıışmış burnu bu gözlemin bir suçlama gibi görünmesine neden oldu. "Ne tür bir adam sakalı olduğunu iddia eder, sakalının fotoğrafını paylaşır ve sakalsız görünür?"

"Bu doğru değil." Sandra başıyla onaylayarak dizüstü bilgisayar ekranını ve Ashley'nin resmini işaret etti. "Sakal diye ağlamıyorsun. Bundan sonra güven nerede?"

Ashley bir çırpıda, "Gitti," dedi.

Fiona'nın ön kapısının açılıp kapanma sesiyle omzumun üzerinden baktım. Greg ve Alex'in aile odasına doğru yürüdüklerini gördüm. Uzun boylu İngiliz egzersiz kıyafetlerini giymişti ama henüz koşuya çıkmış gibi görünmüyordu ve Alex de doğal olarak kendine özgü siyah kıyafetini giymişti.

"Ama bunu neden yaptı?" Fiona dikkatimi tekrar ona çekerek sordu. "Sence nasıl görüldüğünden utanıyor muydu? Yoksa başka birinin resmini mi kullandı?"

Alex karısının yanına geçti ama onun yanına oturmak yerine eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı, parmakları saçının bir teliyle oynadı, sonra boynunu okşadı. Kadın başını salladı ve adam eğilirken ona göz kırptı. Adam doğruldu ve odadan çıktı, başka kimseyle konuşmadan mutfağa doğru yürüdü.

Alex Greene, yakışıklı ve dahi hacker, bitmek bilmeyen bir gizemdi. Asık suratlı değildi ama güvensizdi ve sosyal açıdan oldukça beceriksizdi. İlk başlarda sessiz ve içine kapanık tavırlarına alışmak biraz zaman aldı. Grup olarak, arka planda gizlenen bir figür olarak ona ısınmıştık. Hatta bunu benimsemiştik, çünkü ona ne ördüysek onu giyiyor ve kendisine gönderilen her güzel şey için gerçekten şaşırmış ve minnettar görünüyordu. Bir keresinde ona kurabiye yapmıştım ve bana tam bir dakika süren bir sarılma vermişti. Hatta birkaç ay sonra onlar için bana teşekkür bile etmişti.

Alex'in etrafımızda olması hepimize şımartmamız gereken küçük bir kardeşimiz varmış gibi hissettiriyordu. Uzun boylu, esmer, yakışıklı, düşünceli bir küçük kardeş. Kuşkusuz bu dinamik alışılmadık bir şeydi ama bence onu olağanüstü kılan da buydu.

"Mesele de bu." Omuz silktim, koltuğuma geri oturdum. "Adam çekiciydi. Çok çekiciydi." *Becerikli, inek ama fit bir şekilde.* "Sadece fotoğrafındaki gibi görünmüyordu. Belki de resimdeki başka biriydi."

"Çok garip." Kat burnunu kırıştırdı. "Erkekler neden bu kadar tuhaf?"

"Tuhaf olmak zorundayız," diye araya girdi Greg, karısının yanındaki kanepeye yerleşip onu kolunun altına aldı. "Çünkü bizim ne kadar basit olduğumuzu bilseydiniz, biz olmadan da üremenin ve tatmin olmanın bir yolunu bulurdunuz." Hiçbirimiz itiraz edemedi ellerini kaldırdı. "Durun bakalım. Şimdi ne diyeceğinizi biliyorum, biz olmadan zaten tatmin buluyorsunuz. Mutlu olmak için başka birine ihtiyacın yok. Tabii. Tamam. Tıpkı erkeklerin mutlu olmak için bir kadına ihtiyaç duymaması gibi... Ama insanların insanlara ihtiyacı vardır. Yalnız olmak tatmin sağlayabilir ama hepimizin gerçekten istediği şey bu değildir."

Erkekler olmadan, romantik bir ilişki olmadan kendim için gerçek tatmini bulmak ... işte bu kulağa değerli bir çaba gibi geliyordu.

Greg, Fiona'nın şakağına yumuşak bir öpücük kondurup burnuyla saçlarını okşarken dikkatim Fiona ve Greg'in üzerindeydi. Greg ona bir şeyler fısıldadı ve Fiona gülümsedi, eli Greg'in omzuna uzandı, parmakları birbirine dolandı.

Tam bir bütün gibiydiler.

Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarptı ve temel duyguyu tanıdım: kıskançlık.

"Kadınların erkekler olmadan üremesinin zaten mümkün olduğunu unutmayın." Janie hâlâ tedirgin görünüyordu, omurgasının tabanını ovuşturdu ve Greg'e ters ters baktı. "Somatik hücre nükleer transferi adı verilen bir süreçle. Bir kadından hücre alabilir ve-"

"Bilmek istemiyorum." Greg kararlılıkla başını salladı. "Bırak da önemli olduğum sanrısıyla yaşayayım. Erkek egomun güzel olduğu kadar kırılgan olduğunu göremiyor musun? Kırılgan erkek egosundan bahsetmişken, Nicoletta nerede?"

Elizabeth sırtıttı, devam etmekte olan çalışmasını çevirdi ve içkisini almak için öne doğru eğildi. "Ay sonuna kadar Los Angeles'ta film çekiyor ama onu özlediğinizi söylerim."

Nico -ya da ona Nicoletta demeye başlamıştık- Elizabeth'in kocasıydı. Aynı zamanda bir film yıldızı ve komedyen. Kasabaya geldiğinde örgü gecelerinin müdavimiydi ama tığ işi yapıyordu.

"Onu özlemiyorum. Tam olarak değil." Greg omuz silkti. "Sadece o iyi bir koşu partneri."

"Peki ya Alex?" "Neden ona sormuyorsun?" diye sordum.

"Sordum. Kolluk kuvvetleri olmadığı sürece koşmayı sevmediğini söyledi.

Ayrıca, yüzme onun tercih ettiği bir egzersiz." Greg yüzünü buruşturdu.

"Quinn'le gidebilirsin." Janie'nin gözleri düşünceli bir şekilde yana kaydı.

"Ama o sabahın erken saatlerinde koşmayı seviyor."

"Evet, biliyorum. Kaptan Asla Uyumaz'a aşınayım," diye mırıldandı Greg, Quinn'e taktığı lakaplardan birine atıfta bulunarak.

"Matt'le bu akşam koşacağınızı sanıyordum?" Fiona usulca sordu.

"Kaçıyorduk," diye iç geçirdi ve sesi kederli geliyordu. "Ya da öyleydik. Ama gecikti, bazı işleri varmış. Her an burada olabilir."

"Matt kim?" Elizabeth dikkati dağılmış bir şekilde sordu, gözleri solundaki örgü desenindeydi.

"Yan komşumuz." Fiona çenesini uzak duvara, muhtemelen Matt'in yaşadığı yere doğru kaldırdı. "Üniversitede bilgisayar bilimleri alanında profesör sanırım."

Greg neşeyle, "Fiona onun penisini gördü," diye ekledi.

Bir dakika, ne?

Hepimizin dikkati Fiona'ya kayarken herkesin kaşlarının hep bir ağızdan havaya kalktığını duyar gibiydim.

"Gerçekten mi? Anlat bakalım." Greg'in tuhaf açıklamasından sonra ilk toparlanan tabii ki Sandra oldu.

Fiona kocasına bıkkın bir bakış attıktan sonra açıklama yapmaya çalıştı. "Biz çocukken Baltimore'da ona bakıcılık yapardım. Ailelerimiz birbirini tanıyor. Geçen Noel buraya taşındı ve şans eseri komşu olduk."

"Ayrıca bir TIG kaynakçısı var." Greg saatine baktı.

"Oh, güzel." Janie önce bir yana, sonra diğer yana dönerek gerindi. "Ben de bunlardan birine sahip birini arıyordum."

"Tabii ki arıyordun." Elizabeth Janie'ye şaşkın ama eğlenceli bir bakış attı. "Neden bir TIG kaynak makinesine ihtiyacın var?"

"Şu anda ihtiyacım yok ama kaynak yapabilen birini tanımak her zaman iyidir. Her ihtimale karşı." Janie kanepenin koluna oturmuş, devam etmekte olan işini eline alıp kurcalıyordu. Örgüden ziyade tığ işi yapıyordu ve şu anda bir bebek battaniyesi üzerinde çalışıyordu.

"Janie'ye katılıyorum," dedi Ashley'in sesi dizüstü bilgisayarın hoparlöründen. "Etrafını farklı becerilere sahip profesyonellerle ya da hobilerle donatmak iyidir, en azından kardeşim Cletus hep böyle söyler."

"Ben ne isteyebilirim biliyor musun? Profesyonel bir el tutucu." Kat sehpanın üzerindeki yeşil iplik yumağıyla konuştu. "El ele tutuşmaya bayılıyorum, bunun gibisi yok. Birinin benimle el ele tutuşması için para bile öderim."

"Ben de seninle el ele tutuşurum!" Elizabeth Kat'e gülümsedi. "Ne zaman istersen."

Kat Elizabeth'e sıcak bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Bu teklifini kabul edebilirim."

"Sanırım böyle insanlar var," dedi Sandra, sırasını tamamlayıp Kat'e bakarak. "Saatlik ücret alıyorlar."

"Sen neden bahsediyorsun?" Elizabeth kıkırdayarak başını salladı.

"Çok komik, Sandra." Fiona Sandra'ya sabırlı bir gülümseme verdi.

Sandra gözlerini kocaman açarak, "Doğru," diye savundu. "Onlara profesyonel sarılıcılar deniyor. Burada, Chicago'da var onlardan. Evinize geliyorlar ya da bazen bir stüdyoda diğer sarılanlarla buluşuyorsunuz, hatta bir otelde."

Burnumu kırıştırdım ve Kat'le inanmayan bakışlarımızı değiştirdik.

Ama sonra Janie dedi ki, "O haklı. Bu gerçek bir şey. Cuddlebuddies.com'a bir göz atın. Ve *Sarılma Sutrasi* diye bir kitap var."

"Bunu uyduruyorsun." Kat'in gözleri Janie ve Sandra arasında gidip geldi.

"Hayır. Uydurmuyoruz. Yemin ederim." Sandra başını sertçe salladı.

"Uydurmuyor," dedi Alex mutfaktan çıkarken. "New York'ta ve sanırım birkaç tane de Los Angeles'ta profesyonel kuru sikiciler bile var."

Elizabeth, Kat, Fiona ve ben birbirimize göz kırparken ağızım bir karış açık kaldı.

Greg kuru bir sesle, "Sanırım fahişeleri kastediyorsun," dedi.

"Hayır." Alex neredeyse gülümsedi -neredeyse- ve Greg'in alaycı bakışıyla karşılaştı. "Fahişeler değil."

"Bana insanların bunun için para ödediğini mi söylüyorsun? Penetrasyon olmadan kucaklaşma ve kuru sevişme mi?" Greg de en az bizim kadar inanmıyordu. "Kulağa tamamen kaynak israfı gibi geliyor."

Bu yorumu affettim çünkü Greg'i tanıyordum. Bir noktaya değinmek için kasıtlı olarak anlaşılmaz davrandığını biliyordum. Bunu sık sık yapardı.

Bir noktaya değinmek için inandıklarının tam tersi olan görüşler.

"Evet, biz de size bunu söylüyoruz," diye cevap verdi Janie. "Müşteriler saat başına ya da saatin bir kısmına göre ödeme yapıyor. *Washington Post*'ta okuduğum makaleye göre, sarılanların çoğunun düzenli müşterileri var ve bu fikir dokunma terapisi ve Reiki ile aynı temele dayanıyor, sadece çoğu durumda daha az gözetim ve eğitim var."

Kat yüksek sesle iç çekerek dikkatimi ona çekti. Yüz ifadesinin bir kısmı şaşkın, bir kısmı da sıkıntılıydı. "Bu çok üzücü."

"Üzücü olan ne?" Sandra sakın bir şekilde sordu.

"Bir insanın sarılmak için, insani bir dokunuş için para ödemesi." Kat şimdi tamamen sıkıntılı görünüyordu.

"Bilmiyorum. Bence çok mantıklı." Alex yanına otururken Sandra dikkatini örgüsüne verdi. "Ve bunun ille de üzücü olduğunu düşünmüyorum. Örneğin yaşlıları düşünün, ailesi olmayanları. Sarılmak, başka birinin elini tutmak çok fazla rahatlık getirebilir. Bebeklerin beyinlerinin doğru gelişebilmesi için buna ihtiyaçları vardır. Ve eğer bir insan dünyada yalnızsa, neden bu rahatlığı elde etme fırsatına sahip olmasın?"

Janie başını salladı. "Peki ya bir ilişki için zamanı olmayan insanlar? Ya da bir ilişkiye hazır olmayanlar?" Felsefe yaparken sesi düşünceli -daha çok hamilelik öncesi Janie gibi- çıkıyordu. "İnsani dokunuşun, özellikle de şefkatli dokunuşun, sürekli mutluluk için gerekli olduğu gösterilmiştir. Eğer bir kişi herhangi bir nedenle bir ilişki içinde olamıyorsa, profesyonel sarılıcılar değerli bir hizmet sunarlar."

Bir kez daha, Kat ve ben bakışlarımızı paylaştık, muhtemelen odadaki tek bekar iki kişi olduğumuz için.

Kat yutkundu ve bunu biraz çaba sarf ederek yaptığını gördüm, yüz ifadesini acıya benzer bir şey gölgeliyordu. Sonra boğazını temizledi ve bakışlarını ipliğine indirdi. "Sanırım, bu şekilde ifade ettiğinizde, profesyonel sarılmalar yıkıcı olarak görülebilecek diğer davranışlardan daha iyi bir seçim."

"Kesinlikle," dedi Janie. "Her şey göz önüne alındığında, beklentilerin net olduğu tanımlanmış bir hizmet için bir profesyonele ödeme yapmanın, başka bir kişiyi fiziksel temas için kullanmaktan ve karşılık verme planı olmadan duygularını potansiyel olarak meşgul etmekten çok daha üstün olduğuna inanıyorum."

"Şey, evet. Sanırım ne demek istediğini anlıyorum." Elizabeth'in ses tonu ciddileşti, neredeyse ciddileşti ve bakışları odaksızlaştı. "Örneğin sevdiğiniz birinin ölümünden sonra..."

"Üzgünüm," diye söze girdi Ashley, "ama hayır. Bana hâlâ ürkütücü geliyor. Tedavi amaçlı bile olsa, bir yabancıнын onlara dokunmam için bana para ödemesini istemem."

"Bunu hemşire söylüyor," diye alay etti Alex.

"Ha, ha. İyi oynadın." Ashley gülerken bile yüzünü ona çevirdi ve aralarındaki şakalaşma gergin anı biraz olsun yumuşattı.

"Siz hanımlar her zaman en aydınlatıcı sohbetleri yapıyorsunuz," dedi Greg, daralmış bakışlarını odada gezdirirken çenesini okşayarak.

Bu arada Janie suyunun son damlasını da yuttuktan sonra şişeye sanki kendisine hakaret etmiş gibi ters ters baktı. "Bu boş."

"Sana biraz daha getireyim." Ayağa kalkıp gerindim, hareket etmek için bir bahanem olduğu için mutluydum. "Buz ister misin?"

Janie başını salladı, bir eliyle şişeyi uzatırken diğer eliyle karnını ovuşturdu. "Midemdeki diktatör evet diyor."

Fiona kıkırdadı. "Diktatör."

Ön kapı çalındı ve Greg koltuktan kalkarak karısıyla küçük bir gülümseme paylaştı.

"Otokrat. Faşist. İmparator ya da İmparatoriçe. Her neyse işte. Ekselansları buz istiyor."

"Janie, beni asla hamile kalmak istemeyecek hale getiriyorsun." Kat arkadaşımıza endişeyle kaşlarını çatı. "Kas krampların iyileşiyor mu?"

"Hayır. Şimdi de her ayağa kalktığımda altıma işiyorum. Ya da yürürken. Ya da oturduğumda. Ya da uzandığımda," dedi Janie, ses tonu somurtkandı. "Ama hamileliğimi bir veri noktası olarak kullanmayın. Fiona'ya bakın. Parlıyor."

"Tamam, Matt ve ben çıkıyoruz. Bir şey a l m a m ı ister misin?" Greg sordu, aile odasının eşiğinde duruyordu, bir figür Greg'in yanına gitmeden önce kısa bir an için hemen arkasında durdu. Mutfığa doğru giderken onlara bir göz attım ve kısa bir süre sonra durdum, şaşkınlıkla iki kez baktı.

Çünkü Greg'in yanında duran adam o adamdı.

O adam.

Kahve dükkanındaki mükemmel olmayan eşim. İşte. Şimdi. Fiona'nın dairesinde duruyorum. *Bu da ne böyle?*

"S e n s i n ," diye ağızımdan kaçırdım ne yaptığımı bilmeden, suçlayıcı bir parmak kaldırdım yeni gelene. "Bu o!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Atlas Robot

Bir yüksek hareket kabiliyetli, insansı robot, açık havada, engebeli arazide müzakere etmek için tasarlanmıştır. Atlas iki ayak üzerinde yürüyebilmekte ve üst uzuvlarını kaldırma, taşıma ve çevreyi manipüle etme konusunda serbest bırakılmaktadır. Tasarımı ve üretimi Amerika Birleşik Devletleri Savunma Bakanlığı'nun bir ajansı olan DARPA tarafından denetlenmiştir.

- Kaynak: Boston Dynamics

DEREK'İN GÖZLERİ benimkilere kaydı ve tanıma ve şaşkınlıkla genişlediler. "Bu o mu?"

Sandra devam eden işinden başını kaldırdı ve herkes. "O kim?"

"Derek!" Elimi ona doğru salladım ve "Kafedeki tuhaf adam" diye eklemekten çekinmedim.

"Tuhaf adam mı?" Derek biraz daha dik durarak sordu, alını psikopat olduğuna karar vermeden önce sevimli olabileceğini düşündüğüm bir şekilde kırışmıştı.

"Derek bu mu?" Elizabeth'in kaşları çatık bakışları aramızda gidip geliyordu.

Ellerini kaldırdı, avuç içlerini evrensel bir sakinleşme jestiyle açtı. "Açıklayabilirim-"

"Matt mi?" Fiona kaşları şüpheyle çatılmış bir halde sertçe sordu. "Evet. Ben Matt'im. Ama o da haklı." Çenesini bana doğru kaldırdı.

"Ben Derek'tim ya da bazen Derek'im." dedi.

İrkildim, zihnim karmakarışık. "Ne? Bir insan nasıl 'bazen' farklı bir isimle anılabilir?"

"Bazen Derek mi oluyorsun?" Sandra örgüsünü bir kenara bıraktı, sesi sertleşmeye başladı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Seni pis kuş." Greg'in sesi memnun olmuş gibiydi. "Derek adında bir fetişist gibi mi davranıyorsun?"

"Ne? Hayır." Derek ya da Matt ya da adı her neyse, iri kahverengi gözlerini bana çevirdi ve başını salladı. "Öyle bir şey değil."

"O zaman neye benziyor?" Bu soru Alex'ten geldi ve odayı derin bir sessizliğe gömdü. Alex ... şey, tuhaf biriydi. Sesi de insanı onu dinlemeye zorlayan bir niteliğe sahipti. Ama şu anda ses tonundaki bir şey ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Matt olduğunu iddia eden kişi Alex'e baktı ve o da genç adamı inceledi. "Bilimin peşindeydim. Bir deney."

"Bir deney mi?" Alex cevaptan tatmin olmamış görünerek sordu. "Ne demek *deney*?" Sandra ellerini kalçalarına dayayarak ayağa kalktı.

"Buna aldatma çalışması deniyor. Kendi kendine bildirilen davranışlar önyargılarla dolu. Bu yüzden geleneksel olmayan bir laboratuvar ortamında gözlem yapıyoruz. Yalnız," Matt özür dileyen bir gülümsemeyle bana döndü, "mülakatı genellikle ben yapmıyorum. Bu rolü genellikle Dr. Merek üstleniyor."

"Dr. Merek kim?" Konuşmayı hiç anlamadığım için aptalca sordum.

Matt sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi basitçe, "Derek," dedi. "Ne?"

Elizabeth sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Derek, Dr. Merek. Dr. Derek Merek," diye açıkladı Matt.

Janie kaşlarını çatarak, "Ne talihsiz bir isim," dedi.

"Neden bahsediyorsun sen? Kafiye." Sandra arkadaşımıza başını salladı. "Hep kafiye bir isim istemiştir ama hiçbir şey Sandra'yla kafiye değil."

Kollarımı kavuşturarak Sandra'nın saçmalıklarını görmezden geldim ve sorularımı Matt'e yönelttim. "Yani sen Derek değilsin."

"Hayır. Genelde değilim. Röportajlarda onun kadar iyi değilim." Boynunu kaşıdı ve kendini küçümseyerek ekledi: "Ya da başka konularda."

"Yani bunu daha önce de mi yaptın? Arkadaşınmış gibi mi davrandın?" Elizabeth sordu.

"Hayır. Arkadaşım gibi davranmıyorum. O benim iş arkadaşım. 'Derek Simmons' profili sahte. Hedef örneklem grubumuzun toplu tercihlerine dayanarak oluşturduk. Web sitesinin sahiplerinden izin aldık."

Hem Sandra hem de Elizabeth bu bilgiyi özümsemiş ve ne demek istediğini anlamış gibi benzer ifadeler kullandılar.

Bu arada ben de Kat ile şaşkın bir bakış paylaştım. "İngilizce lütfen," diye usulca sordu.

"Ah, özür dilerim." Ona kibar ve pişmanlık dolu bir gülümseme verdi. "Otuzlu yaşlarında, çalışan profesyoneller olan ve hiç evlenmemiş denekler - ya da bu kelimeyi tercih ederseniz *katılımcılar*- arıyoruz. Bu demografik grup için yanıtlarda kalıplar aradık. Hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları kümeleri bulduk ve ardından bu deneklerin tercihlerine uygun kurgusal profiller oluşturduk."

Ağzından çıkan her kelime sinir bozucuydu. "Yani benim hoşlandığım ve hoşlanmadığım şeylerle eşleştirmek için sahte bir profil mi yarattınız?"

"Sadece senin değil, senin gibi kadınların. Bilirsin, aynı programlar, ilgi alanları, müzik tercihleri. Demografik özelliklerinizle diğer kadınlara ne kadar benzediğinize şaşıracaksınız: bekâr, yaş, eğitim ve gelir düzeyi. Aslında hepiniz temelde aynı kişisiniz."

Tokat yemiş gibi hissederek irkildim. Ya da en azından içimdeki tüm hava boşaltılmıştı. Oda ölü bir sessizliğe gömüldü.

Senin gibi kadınlar.

*Birbirinize ne kadar benzediğinize
şaşıracaksınız. Hepiniz temelde aynı
kişisiniz.*

İşte bu. Soktu.

Ama bu sözler neden bu kadar acıttı?

"Onu tanıımıyorsun." Bu suçlama, gerçekten de bir suçlama gibiydi, Janie'den gelmişti. "Bir bireyin benzer demografik profile sahip ortak ilgi alanlarını paylaşıyor olması onu aynı kişi yapmaz. Hepimiz şaraptan hoşlanıyoruz, bu bizi *temelde aynı kişi* yapmaz!" Sesi neredeyse bağırarak kadar yükselmişti. Alex onun bağırıp çağırdığı sırada gizlice yaklaşmış ve kolunu onun omuzlarına dolamıştı; Janie kanepenin üzerinden atlayıp Matt'i boğmaya hazır görünüyordu.

"Evet. Tabii ki." Matt, Janie'ye hayal kırıklığıyla karışık bir gülümseme gönderdi. "Sanırım özür dilemem gerekiyor. Hayatı "eğer/o zaman" ifadeleriyle özetlemek ya da insanları benzer profillere sahip gruplarla ilgili toplu verilere göre kategorize etmek gibi bir huyum var. Bu mesleki bir tehlike ve gerçekten gücendirmek istemem."

"Mesleğiniz nedir?" Sandra gözlerini kısarak ona baktı.

"Yapay zekâ üzerine odaklanmış bir bilgisayar bilimcisiyim."

"YAPAY ZEKÂ MI?" Kat

meydan okudu. "Yapay zekâ."

Sandra'nın gözleri daha da kısıldı. "Yani şu kötü robotlu ürkütücü filmdeki gibi-"

"*Ex Machina*, ve o kötü değildi. Sadece özgürlüğünü istiyordu." Bu sözler Skype üzerinden Ashley'den geldi. "Ve hepiniz bir kenara çekilir misiniz, hiçbir şey göremiyorum."

"O şeytandı. O sevimli Domhnall Gleeson'ı öldürdü," Sandra dedi.

"Aynı f i k i r d e olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek." Ashley omuz silkti. "Domhnall Gleeson bunu benim için yapmıyor."

"*Aldatma çalışması* derken neyi kastettiniz?" Elizabeth bizi tekrar konuya getirdi. "Bunların katılımdan sonra bilgilendirilmiş onam gerektirdiğini sanıyordum, yani denekler veriler toplandıktan sonra katılmayı ya da katılmamayı tercih edebilirler."

"Etik kurulumuzdan tek seferlik bir görüşme yapmak ve deneklerin gerçek tercihlerini tespit etmek için onay aldık." Matt'in konuşma tonu akademikti ve bende ona kağıt kesigi yapma isteği uyandırdı. Çok ama çok fazla kağıt kesigi. "Genelde görüşmeden sonra onay alırız ama M- Marie," adımı söyleyemedi, bakışları önce benimkine sonra da başka bir yere kaydı, "ben onay alamadan ayrıldı. Söylediğim gibi, görüşmeleri yürütme konusunda pek iyi değilim." Bakışları tekrar bana kaydı ve öyle kaldı. Gülümsemesi dikkatle ayrılmıştı, sanki aramıza bir duvar örmüş gibiydi. "Bir 'tuhaf' olarak öğleden sonranızı mahvettiysen tekrar özür dilerim."

Bu yeni bilgiyle boğuştuğum uzun bir süre boyunca kimse bir şey söylemedi.

Randevum bir deneyin parçasıydı.

Ben de bir deneydim.

Ve ben *de kendi demografimdeki* diğer kadınlar gibiydim. *Görünüşe göre, hepimiz aynıyız.*

Sanırım hepimiz bir şekilde özel olduğumuza inanmak isteriz. Somut ya da soyut bir şey her insanı benzersiz kılıyor.

Ben kendimi kendine güvenen bir birey olarak görüyordum. Evet, elbette kendimi geliştirmem gerektiğini biliyordum. Hiçbir şekilde mükemmel olduğumu düşünmüyordum, ancak hayatımda bir bütün olarak kendimle mutlu olduğum bir noktaya ulaşmıştım. Bir hayat arkadaşının hayatımı tamamlamasını değil, hayatımın bir tamamlayıcısı olmasını istiyordum.

Yine de istatistiksel olarak benzer demografik özelliklere sahip diğer kadınlarla temelde aynı olduğumun söylenmesiyle ilgili bir şey beni ölçülemeyecek kadar önemsiz hissettirdi. Ve sefil.

Janie, "Sen iyi bir adam değilsin," diyerek sessizliği bozdu. "Bunu bilmelisin, böylece kendini değiştirmeye çalışabilirsin."

daha iyi."

Derek -daha doğrusu Matt- ona baktı, bana meraklı bir böceği inceleyen bir bilim adamını hatırlatan bir şekilde onu açıkça inceledi. Onun bu yorumundan hiç de rahatsız olmuş ya da şaşırılmış gibi görünmüyordu. Buradaki ironi, ki bu benim için hiç de şaşırtıcı değildi, adamın Janie'ye bakışının, Janie'nin eskiden şaşırtıcı bir şey söylediklerinde insanlara bakışıyla aynı olmasıydı.

Şimdi hamileydi ve herkese farklı derecelerde yoğun bir kızgınlıkla bakıyordu.

Fiona'nın rahat koltuğuna kıvrılıp Sandra'dan beni kaşıklamasını isteme isteğimi görmezden gelerek derin bir nefes aldım. Eğer istersem yapardı. Sandra sarılmayı severdi ve ben eski sevgilimden beri başka birine sarılmamıştım.

Sarılmayı özledim. Belki de profesyonel bir sarılana ihtiyacım var.

Greg boğazını temizleyerek dikkatimi ona çekti. Bana dikkatle bakıyordu, endişeli bakışlarının ardında sessiz bir soru vardı. *Sen iyi misin?*

Çabucak duygularıma hakim oldum ve onları geri çekerek dudaklarıma bir gülümseme yapıştırdım; bu da ne kadar geniş gülümseyeceğimi bilemediğim durumlardan biriydi. "Pekala. Sanırım bu her şeyi açıklıyor." Sesime sahte bir kabadayılık katarak omuz silkmeyi denedim. "Zarar yok, faul yok."

Fiona'nın sesi son derece nazikti, "Marie-" dedi.

"Hepimiz akşamımıza geri dönmeliyiz," dedim kararlı bir şekilde, bu konuda konuşmak istemiyordum, kendime zaman ayırana kadar ve kesinlikle sahtekâr Derek'in önünde değil. Kendi karmaşık duygularımı çözmem gerekiyordu. "Greg ve Matt'in kaçışlarına devam etmelerine izin vermeliyiz."

Greg isteksizce, "Tamam," dedi, gözleri beni geçip karısına kaydı ve birkaç saniye sonra, "Gidelim," diye ekledi.

Uzun boylu İngiliz'in kağırları çatılmıştı. Dönerken Matt'e bakmadı, sadece koridorda kaybolurken kısa boylu adama onu takip etmesini iğaret etti. Matt kayıtsız bakışlarını Janie'den çekti ve gözleri bir kez daha benimkilerle çarpıştı. Çenemi kaldırıp ona dik dik baktım. Bana sert bir gülümseme verdi ve Greg'i takip ederek oradan ayrıldı.

"Onu dinleme Marie." Ashley ön kapı kapandıktan sonra sesini yükselterek dikkatimi dizüstü bilgisayar ekranına yöneltti. Yüzü tüm alanı dolduruyordu. "O herife biz dangalak diyoruz."

"Taşınmalısın." Alex ellerini kaldırıp -artık onu zapt etmeye gerek kalmadan- ceplerine sokarken Janie huysuz ifadesini Fiona'ya çevirdi. Yan gözle bakışını karısıyla değiş tokuş etti.

"Aksi takdirde," diye devam etti Janie, "o adamın boğazını yumruklamak zorunda kalabilirim."

Fiona kısa bir süre beni inceledikten sonra Sandra ve Elizabeth yerlerine otururken Janie'ye yorgun bir gülümseme verdi. "Aslında taşınıyoruz. Bunu aylardır erteliyorduk ama bebekle birlikte önümüzdeki yıl içinde yapacağız. Burası beş kişi için çok küçük."

Elizabeth, Fiona'ya hitap ederken bana gizlice bakarak, "Bizim binaya taşının," önerisinde bulundu. "Biliyorsun Quinn senin yakınlarda olmanı çok ister, böylece ninja beynini daha sık kullanabilir."

Quinn, Janie'nin kocası, son derece başarılı bir küresel güvenlik firmasını yönetiyordu ve Grant Park'a bakan bir binanın birkaç katına sahipti. Daireler şirket çalışanları için ayrılmıştı ama Elizabeth ve Nico da Janie ve Quinn gibi çatı katlarından birinde yaşıyordu. Alex, Quinn'in kurumsal yan kuruluşu Cipher Systems için çalıştığından, o ve Sandra da binada yaşıyordu. Fiona da kısa bir süre önce Cipher Systems'da sözleşmeli bir pozisyon kabul etmişti.

"O zaman Greg de Quinn'le koşuya çıkabilir," diye mırıldandı Janie, belini ovuştururken dudaklarını hafif bir hırıltıya dönüştürdü.

Eğer son olaylar yüzünden kafam bu kadar dağınık ve meşgul olmasaydı, gülebilirdim. Gerçekten de Janie son birkaç ayda bambaşka bir insan olmuştu.

Elizabeth sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Tanrım Louise, Janie. Quinn'in bebeğini taşımak seni onun huysuz kıçının bir kopyasına dönüştürmüş gibi. Çok yakında hepimize buz gibi bakacak ve Kirli Harry filmlerinden alıntılar yapacaksın."

"Quinn Kirli Harry filmlerinden alıntı yapmaz." Janie burnunu Elizabeth'e doğru kırıstırdı.

"Yapmasına gerek yok, çünkü gerçek hayatta da böyle konuşuyor." Elizabeth'in alaycı ifadesi benim dışımda herkesi kıkırdattı.

Denedim ama bu sefer gülmedim. *Gülemedim*. Neyse ki konunun değişmesi Janie'nin suyunu doldurmak için odadan çıkma fırsatı sağladı. Mutfığa girip musluğu açtım ve iç çektim. Yutkunmakta zorlanıyordum, Derek'in/Matt'in benimle ilgili hiçbir şeyin benzersiz olmadığı fikrini aşamıyordum.

Hiçbir şey özel değildi. Ben özel bir şey değildim.

Gözlerim lavabonun üzerindeki karanlık penceredeki yansımama takıldı. Sarı saçlarım vardı. Tenim bej rengiydi. Taba rengi kazak elbisemi giyyordum.

Tek renkli mülayimliğim beni çarpmıştı. İçerisi dışarısını yansıtıyor muydu?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kiddon & Brun'un TWSS sistemi

A istatistiksel makine öğrenimi algoritması, bir cümle için "That's what she said" çift anlam içerip içermediğini tespit eder.

- Kaynak: Şimdiye Kadarki En Komik Bilgisayar Açık Kaynak girişimi

Sonraki hafta boyunca yaşadığım b i r k a ç olay melankolimi öfkeye dönüştürdü. Her

şeyden önce, erkekler aptaldı. Bunu aradan çıkaralım.

İkincisi, apartman yöneticim tarafından teklif edildim. Evliydi.

Çocukları vardı.

Üçüncüsü, cehennemden çıktıktan sonra FindUrPartner.com hesabımı devre dışı bırakmayı ihmal etmiştim, bu yüzden beş gün sonra giriş yaptığımda üç yeni mesaj vardı, hepsi de penis resimleri içeriyordu.

Yok artık.

Hepsinde *de ezici* penis resimleri vardı. Yani, bir kadına sık fotoğrafı göndereceksen, en azından görmeye değer bir şey gönder. Kılılı patateslerle cüceleştirilmiş bir kornişon değil.

Ve son olarak, bir yılı aşkın süredir konuşmadığım eski sevgilim beni nişanına davet etti.

Onun. Nişanına. Partisi.

Bir başkasıyla. Başka.

Kadınla.

Orada, kendi işime bakıyor, bir konferans görüşmesinin başlamasını beklerken postalarımı açıyordum. İşteydim, masamda oturuyordum. Sözleşmeli bir yazar olarak evden çalışabilirdim. Birkaç yıl boyunca bunu yapmayı denemiştim ama izolasyonun ruh sağlığıma zarar verdiğini fark ettim.

Bu nedenle, birkaç yıl önce Loop yakınlarında bir ofis kooperatifine katılmışım. Temel olarak, diğer ofis ortamları gibi bir ofis - çoğumuzun birlikte çalışmaması ve hatta aynı alanda çalışmaması dışında. Aynı ortak alanı paylaşıyor, aynı fotokopi makinesini, aynı dinlenme odasını vs. kullanıyorduk.

Bir ofiste çalışmanın dinamiklerini ve ortamını sevdim. Beni sadece pijamalarımın kurtarmakla kalmıyor, aynı zamanda diğer çalışan profesyonellerle bir su soğutucusunun etrafında normal tartışmalar yapma fırsatı veriyordu.

Herhangi bir zarf gibi görüldüğü için zarfa umursamazca bakarken, adresimin el yazısıyla yazıldığını fark ettim. Ne el yazısını tanıyabilmişim ne de bir iade adresi görünüyordu. Sakin bir şekilde zarfı yırtarken, diğerlerinin çağrıya katılmasını dinledim.

Ne olduğunu tam olarak anlayabilmem için davetiyeyi beş kez okumam gerekti. Tam olarak anladığımda ise öfkem kontrolden çıkmıştı, özellikle de partiye daha altı ay olduğu için.

Bunu kim yapar ki? Kim bu kadar önceden bir parti için davetiye gönderir ki?

Bu küçük ve anlamsız ayrıntıya odaklandım çünkü duygularımın geri kalanı incelenemeyecek kadar hantaldı.

Ne yazık ki, görüşmenin başlama vakti de gelmişti.

"Tamam. Herkes burada mı?" Editörüm Daniella hattı sorguladı ve beni kesinlikle hoş olmayan duygu fişkırımlarımı durdurmaya zorladı.

Sıra bana geldiğinde dişlerimi sıkarak "Marie, Chicago," dedim ve sonra çılgılık atma dürtümün kontrol edilemez hale gelme ihtimaline karşı hattın sesini kısıtım.

Davetlisiniz!

David Carter ve Gwen Livingston sizi 17 Kasım'daki nişan partilerine davet ediyor.

Lütfen 17 Ağustos'a kadar misafir sayınızla birlikte

LCV gönderin. Yanınızda birini getirecek misiniz?

Evet___ Hayır

Kartı ters çevirdim ve David ile nişanlısının resmine bakarak irkildim, kalbim birkaç saniye boyunca yavaşça çarptı.

"Teknoloji sayısı için içeriğe ihtiyacımız var, otuz sayfa eksik.

Bir fikri olan var mı?" Daniella soruyu gruba yöneltti.

Bu sırada ben hâlâ eski sevgilim ve nişanlısının resmine bakıyordum. Birbirlerine bakıyorlardı, birbirlerinin gözlerinin içine bariz bir hayranlıkla bakıyorlardı ve çok ... çok ... mutluydular.

Muthuydular.

Blar!

Gözlerimi ayırarak zarfın üzerindeki yazıya baktım, kesinlikle girdaplı bir el yazısı. Ona ait olmalı. *Bunu kim yapar ki? Kim nişanlısının eski kız arkadaşını nişan partisine davet eder?*

"Dildolar, vibratörler ne olacak?" Bu soru Los Angeles ofisinde saha yazarı olan Terry Ruiz'den geldi. "Bu alandaki son teknolojik gelişmeleri karşılaştırmalı olarak inceleyebiliriz."

"Bana dildo ve vibratörden başka bir şey verin. Lütfen. Tanrı aşkına," diye inledi Daniella. "Dildolardan çok sıkıldım."

"Peki ya online randevular?" Tommy Jang sordu, ses tonu tereddütlüydü. Los Angeles ofisinde nispeten yeniydi. Onunla hiç yüz yüze tanışmamıştım ama birkaç kez telefonda konuşmuştuk. Bire birde çok eğlenceliydi. Ama konferans görüşmelerinde henüz kendini bulamamıştı.

"Ne olmuş ona?" Daniella bastırdı. "Konusu ne?"

"Pew Araştırma Merkezi, online randevulaşmayla ilgili şaşırtıcı istatistiklerin bir özetini derledi; kararlı bir ilişki içinde olan ya da evli olan insanların sayısı giderek artıyor. Çevrimiçi flörtün -arkasındaki teknolojinin- yıllar içinde nasıl geliştiğine ve devam eden ilerleme için gelecekteki yönlerde bir göz atabiliriz."

"Hmm ..." Daniella durakladı ve ben bu duraklamanın ne anlama geldiğini biliyordum. Bu, fikri beğendiği ama yazıyı onun yazmasını istemediği, en azından tek başına yazmasını istemediği anlamına geliyordu. "Marie? Açık mısın?"

"Evet, buradayım" demeden önce sessizce nefes alarak hattımı açtım.

"Bu işte Tommy ile ortak olabilir misin?" diye sorarak şüphelerimi doğruladı.

Lanet olsun.

Daniella'nın gözdesi olduğum bir sır değildi. Aklına bir hikâye fikri geldiğinde ilk bana danışırdı. Bana birçok kez, bir deneyimi yazmadan önce onu gerçekten yaşamaya, anlamaya olan bağlılığımı gösterdiğimi ve bu farkın bitmiş makalelerimde ortaya çıktığını söylemişti.

İltifatlarını ve bana olan inancını takdir ediyordum, ancak bu çoğu zaman başka birinin hikayesine öncülük etmemi istediği anlamına geliyordu.

Tommy ile ilgili bir yazı yazmak istemediğimden değil. Tommy hakkında bildiklerim hoşuma gidiyordu. Aksine, bu yazı onun fikriydi. Bunu kendi başına yazma, kendini kanıtlama fırsatını hak ediyordu.

Ancak ben farklı bir fikir sunamadan ya da bir bahane üretmeden Tommy, "Eğer vakti varsa Marie'yle birlikte çalışmayı çok isterim" dedi.

Telefonuma kaşlarımı çatarak baktım ve dudagımı ısırdım. Bir yandan sesi tamamen içten geliyordu. Diğer yandan, bu onun fikriydi. Onun hikayesi.

Rahatsız edici bir sessizliğe davetiye çıkarmadan daha fazla erteleyemezdim, Ben de "Evet. Kesinlikle. Kulağa hoş geliyor."

"Harika. Anlaştık. Başka kimse var mı?" Daniella sordu ve telefon kapandı.
üzerinde.

Dudaklarımı yana doğru bükerek sözümü susturdum ve dikkatimi David ile nişanlısının fotoğrafına verdim.

Tuhaf bir şekilde, internette tanışıp tanışmadıklarını merak ettim. Ve onun mükemmel eşi olup olmadığını.

Görüşmenin geri kalanında sessizce düşünmeye devam ederken, görüşme sona erdiğinde rahatladığımı hissettim. Cüzdanımı kaptığım gibi masamdan kalktım ve ofisimden dışarı fırladım. Bu durumun gerektirdiği şey ojeydi.

Çok fazla ojem vardı. Bu doğru. Bunu açıkça itiraf ettim. En kötüsü de tırnaklarımı neredeyse hiç boyamıyordum. Bir şişeyi bir kez kullanırdım, genellikle bir sıkıntıyı atlatmak için terapi olarak, ama sonra o rengi bir daha asla kullanmazdım. Yine de hiçbir şey beni süslü tırnaklar kadar iyi hissettiremezdi.

"Marie! Bekle."

Adımı kimin söylediğini kontrol etmek için belimi büküm ve Camille Yardly'nin bana yetişmek için koştuğunu gördüm. Onu karşılamak için arkamı döndüğümde sıcak bir şekilde gülümsedim.

"Selam. Öğle yemeği mi yiyeceksin?" Camille sözleşmeli bir mühendisti ve işi gereği sık sık dünyanın dört bir yanına seyahat ettiği için ortak ofis alanına neredeyse hiç girmiyordu.

"Hayır. Oje sürüyorum. Öğle yemeğimi hazırladım." Başımı dinlenme odasına doğru eğdim. "Bütçem kısıtlı ama dışarıdan alırsan ben de seninle yerim." Kocaman bir gülümsemeyle anlaşmayı tatlıya bağlamaya çalıştım.

"Ha. Kulağa hoş geliyor. Kahvaltıyı atladım ve dün geceki randevum o kadar kötüydü ki yarısında iştahım kaçtı." Gözlerini devirdi ve benim büyük sırtışıma daha küçük bir sempati sırtışına dönüştü.

"Özür dilerim. Bu berbat bir şey."

"Evet, şey, sorun değil ..." Aniden başını salladı ve bir iç geçirdi. "Aslında, sorun değil. Birlikte yürüyebilir miyiz?"

"Hayır, hayır. Rahat ol. Ben sadece caddenin karşısındaki eczaneye gideceğim." Asansöre doğru giderken birbirimize adım attık. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başka bir yönlendirmeye gerek duymadı. "Evet, istiyorum. Sadece çok sinirliyim. Bütün erkekler nerede? Erkek çocuklardan bahsetmiyorum. *Erkekleri* kastediyorum. Bilirsiniz, ilgi alanları Xbox'larında Halo oynamanın ötesine geçen, gerçekten göz teması kuran ve daha iyi bir seçenek için sürekli odayı taramayan adamlar. Bu adam dün gece beni masada bırakıp bardaki bir kadına asıldı."

Yüzümü buruşturdum, çünkü bu kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. "Vay canına. Ne pislik ama."

Asansöre adım attığımız sırada Camille bir kez daha iç çekti ve bu iç çekişin sesi sulu geliyordu. "Ben sadece -biliyorsun- iyi, normal bir adam bulmak istiyorum. Bana saygılı, *insan* gibi davranan birini. Fazla bir şey istemiyorum. Sence de akıl almaz değil mi?"

Kesinlikle empati kurabiliyordum.

"Neymiş o?" Tam zamanında sordum. Bu konuşmayı Camille'den daha önce duymuştum ve ne söyleyeceğini biliyordum.

"Sağlıklı bir yetişkin olmanın normal bir parçası olması gereken şeyler övgüye değer görülüyor ve bu beni deli ediyor." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Çalışıyor olmak. Bağımlı olmamak. Ailene iyi davranmak. Büyük bir borç içinde olmamak. Düşünceli olmak. Eğitimli ya da en azından bilgili olmak. Tüm bu kutucuklara işaret eden yüz bekâr kadın ve tüm bu kutucuklara işaret eden, halihazırda ilişkisi olan yüz erkek tanıyor olmalıyım ama bir tane bile bekâr erkek tanımıyorum. Bir tane bile!"

Başımı salladım, acısını hissederek sempatik bakışlarımı sürdürdüm.

İnternette yaşadığım fiyaskoları arkadaşlarıma anlatırken mümkün olduğunca flört hikâyelerimi komik ya da çirkin olanlarla sınırlı tutmaya çalıştım. Bunun nedeni hikâyelerimin geri kalanının cesaret kırıcı olmasıydı. İç karartıcı ve üzücü. Camille'in hikâyesi gibi.

Ve mutlu bir ilişkisi olan hiç kimse moral bozucu hikâyeler duymak istemez, ben de bunları tekrarlamak istemedim çünkü bunlar beni sadece daha kötü hissettiriyordu.

"Ne yapacağım ben?" diye inledi, gözlerini sildi ve esprisiz bir kahkaha attı. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Baktan tavsiyeler ya da aptalca sorular almadan bu konuda konuşabileceğim tek kişi senmişsin gibi hissediyorum. Kardeşimin ne dediğini biliyor musun?"

"Ne dedi?" Bu yeni keder hikâyesine hazırlandım.

"Dedi ki, 'Neden bir erkek arkadaş bulamadığını anlamıyorum. Çok güzelsin.' Kalbi kırık görünüyordu, aynalı asansörün tavanına bakıyordu. "Ve bu her şeyi açıklıyor, değil mi? Sanki erkeklerin tek istediği buymuş gibi. Güzel birini. Tek gereken bu. Ugh! Bundan bıktım usandım."

"Belki de sadece bir molaya ihtiyacın vardır?" Ses tonuma iyimserlik aşılamaya çalışarak önerdim. "Belki de birileriyle çıkmaktan bıkmışsındır. Bunu bir tatile çıkmak gibi düşün."

Gözleri benimkilere kaydı ve çenesi sallandı. "Evet. Belki de yaparım. Sanırım genel olarak yorgunum. Belki işten izin alırım, buradan çok çok uzak bir yere giderim. Beni hayal kırıklığına uğratacak ve kendimi berbat hissettirecek Amerikalı erkeklerin olmadığı bir yere."

Başımı salladım, konuşmanın bu noktasında ne diyeceğimi bilemiyordum, çünkü -ben olsaydım- basmakalıp sözler ve güvenceler istemezdim. Birinin bana her şeyin düzeleceğini söylemesini istemezdim, çünkü düzelmeyeceğini biliyordum.

Bunun yerine sessiz kaldım, sessizliğimle manevi destek sunmaya çalıştım ama kendimi Camille kadar cesaretsiz hissettim.

HUZURSUZLUĞUM sonraki birkaç gün boyunca ısrarcı bir gölge gibi beni takip etti. En azından öyle hissediyordum. Perşembe gecesi Fiona beklenmedik bir şekilde arayıp Greg'le birlikte doğum öncesi kontrollerine gidebilmeleri için ertesi gün çocuklarını yaz kampından alıp alamayacağımı sorduğunda hemen kabul ettim.

Daha da iyisi, Janie ve Quinn'in de aynı gün kontrolleri vardı. Hazırlıksız yapılan planlar ayarlandı ve her iki çiftin randevularından sonra Fiona ve Greg'in evinde herkes için akşam yemeği hazırlamayı teklif ettim.

Jack ve Grace harika çocuklardı. Annelerinin ahlaki metanetini ve babalarının kıvrak zekasını miras almış gibiydiler. Ayrıca, sırasıyla dokuz ve altı yaşlarında, sohbet edebilecek durumdaydılar. Altılarını değiştirmem ya da kendilerine zarar vermelerini özenle engellemem gerekmeyecekti.

Bir keresinde Grace on sekiz aylıkken onlara göz kulak olmuştum; yemin ederim, yeni yürümeye başlayan bir çocuğa göz kulak olmak, pervasız bir ayyaşın intihar etmesini engellemeye çalışmak gibidir. En az on yedi kez neredeyse kendini öldürüyordu. Bir durum, aktivite ya da nesne ne kadar tehlikeliyse, ona katılmaya, ona sahip olmaya ya da onu ağzına götürmeye o kadar kararlıydı.

Ve kıyafetlerden nefret ederdi, bu yüzden pijamalarını giymek mazoşizmde eziyetli bir egzersiz haline geldi.

Ama aynı zamanda tatlı ve sevimliydi, bu da tüm bu işkenceye değerd.

O zaman öyleydi, şimdi böyleydi ve Grace neşeli, aptal, akıllı küçük bir kıza dönüşmüştü. Harry Potter oyunlarını oynamayı ve neler yaptıklarını dinlemeyi dört gözle bekliyordum.

Çocukları saat tam 16:00'da toplum merkezinden aldıktan sonra, ev yapımı pizza için malzeme almak üzere markete uğrayarak binalarına kadar altı blok yürüdük.

Chicago usulü pizza asla ince olamamamın başlıca nedenlerinden biriydi. Nadiren istikrarlı bir şekilde, ara sıra çalışıyordum. Ancak genel olarak çok aktiftim. Hafta içi her gün işe yürüyerek giderdim; fırsat buldukça yürüyüş yapmayı severdim, özellikle de kano veya kayıkla gezebiliyorsam; ancak düzenli olarak spor salonuna gitmekten hiç hoşlanmamıştım.

Bu nedenle, derin yemek lezzetine karşı koyacak tutarlı bir egzersiz rutininin yokluğunda, yuvarlaklığım yumuşak ve sıkı eşit parçalardı. Sonuç olarak: Pizzayı kışımın çizgisini umursamayacak kadar çok seviyordum.

"Grace, lütfen oyunu kur ve kostümlerimizi al. Jack, lütfen mutfakta bana yardım et."

Çocuklar sevinçle yerine getirdiler ve Grace asalarımızı, büyücü şapkalarımızı ve ev atkılarımızı almak için dolabına koştu. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde ben Hufflepuff, Grace Slytherin ve Jack de Gryffindor'du. Harry Potter oynarken her zaman kostüm giymek benim kuralımdı. Her zaman.

Kısa süre sonra kahve masasının etrafında toplanmış, Diagon Yolu'nda Draco Malfoy'u yeni yenmiştik ki ilk pizza fırında pişti ve daireyi domates sosu, İtalyan baharatları ve mantarların güzel aromalarıyla doldurdu.

Ve tam o sırada kapı çalındı. "Ben bakarım," dedi

Jack ayağa fırlayarak.

Ben de ayağa kalktım. "Hayır. Ben bakarım. Sen burada kal ve bir sonraki hamlemizi planla." "Ama o Profesör Simmons," diye itiraz etti, geriye doğru çekilerek

Kapıdan. "Genelde Cuma günleri akşam yemeğine gelir."

Kasıldım, hoşnutsuzluğumun havada asılı duran gölgesi Derek/Profesör Matt Simmons'tan bahsedilince daha da koyulaştı, her yere yayıldı.

"Burada kal, hemen döneceğim." Jack'e tartışmaya yer bırakmayan bir bakış attım, ama onun da buna hevesli olduğunu görebiliyordum. Dokuz yaşındaki çocuğun yerinde kalacağından emin olduktan sonra koridora doğru ilerledim ve nefesimin altında, "Bu akşam yemeğe gelmiyor," diye mırıldandım.

Kendimi hazırlayarak beşe kadar saydım ve kapıyı açtım.

"Ne oldu?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle çakışınca profesörün yüzündeki gülümseme eridi, yerini şaşkınlık ifadesi aldı.

"Ah," dedi, gözlerini bir kez kırıştırdı ve ellerini saklaması ya da hareketlerini kısıtlayacak bir yere koyması gerekiyormuş gibi ceplerine soktu.

"Merhaba." Ben de gülümsemedim, bunun yerine ona ters ters baktım. "Ne istiyorsun?"

"Ben, uh ..." Bakışları elimdeki asaya, başımdaki şapkaya, boynumdaki atkıya ve sonra tekrar bana kaydı. "Merhaba Luna."

Dikkatini çekene kadar aramızdaki plastik oyun asasını kaldırdığımı fark etmemiştim. Dişlerimi gıcırdatarak asayı indirdim ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Luna bir Ravenclaw'dı. Hufflepuff değil."

Dudakları bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi yana çekildi. "Öyle mi?"

"Evet," diye tersledim, şapkamı ve atkıyı çıkarıp asayı arkamdaki masaya bıraktım. "Ne istiyorsun?"

Daha dik durdu ve sırtımasını engellemeye çalışıyor gibiydi. "Seni görmeyi beklemiyordum."

Kollarımı kavuşturdum. "Hayat sürprizlerle dolu."

"Kesinlikle öyle," diye çabucak kabul etti, bakışları benimkilere kilitlendi ve tuhaf bir şekilde bulanıklaştı.

Birkaç saniye geçti. An uzadı. Bekledim. Ve hâlâ bana bakıyordu, biraz kaybolmuş ve çokça çelişkili görünüyordu.

Muhtemelen kendini suçlu hissettiğine ve dangalak bir kano olduğu için özür dilemek istediğine karar verdim. Ama onun özür dilemesiyle ilgilenmiyordum. Ya da koridorda Matt denyo kano ile dolaşmakla.

Sabırım tükenince sinirli bir nefes aldım ve parmaklarımı kapının kenarına geçirdim. "İyi konuşmadı Matt. Görüşürüz."

"Bekle." Sanki aniden transa geçmiş gibi öne doğru sıçradı. "Bekle, bekle bir dakika. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Çocukların yanına dönmem gerek. Onlara göz kulak oluyorum." "Yardım edebilirim," diye dostça bir gülümsemeyle teklif etti. "Hayır."

"Hayır mı?" Yüz ifadesi düştü, kaşları çatıldı.

"Hayır. Yardımını istemiyorum."

"Oh." Bir adım geri çekildi. Bir sonraki konuşmasında sesi bir oktav düştü. "O zaman sanırım verilerinizi kullanabilmemiz için sizden çalışmamız için bir onay formu imzalamanızı istemem söz konusu olamaz?"

Başka seçeneğim yoktu. Gözlerimi kısarak Matt Simmons'a baktım, sanki tuhaf biriymiş gibi baktım.

Çünkü öyleydi. İnatçı bir kızarıklık gibi.

"Bana bir şey söyle, Matt." Ses tonumdaki düşmanlığı gizlemeye çalışmadım, isminin sonundaki "t" harfini fazla telaffuz ettiğimden emin oldum. "Çalışmanızın amacı nedir? Chicago'da mümkün olduğunca çok kadını kızdırmak mı?"

"Hayır," diye cevap verdi, benim göz işaretimi taklit ederek.

İşin can alıcı noktası da bu değil miydi? O. Gözlerini kısarak bana bakması. Hayır, hayır.

Yalan söyleyen, kimliğini yanlış tanıtan ve sonra da onun üzerinde bir deney yapmaya çalışan ben değildim. Bana gözlerini kısarak bakmaya hakkı yoktu. *Hakkı yoktu.*

"Gerçekten mi? Bu çok kötü. Çünkü amacınız insanları kızdırmak olsaydı, hedeflerinize ulaşmış olurdunuz."

"Benim amacım tam tersi Marie." "E" harfini fazla telaffuz ederek kızgınlığımı arttırdı. "Ve tamamen özgecil amaçlar, eğer tüm görüşme boyunca kalsaydın bunu bilirdin."

"Şimdi söyle bakalım," diye alay ettim. "Bana hayırsever hedeflerinizden bahsedin."

"Hayırsever olduklarını söylemedim." Çenesini kaldırdı. "Diğerkâm olduklarını söyledim."

Aman Tanrım. Tanrım.

Bir insan nasıl bu kadar inanılmaz derecede sinir bozucu olabilir?

"Boş ver. Sorduğumu unut." Elimi havada gezdirdim, geri adım attım, onu dışarıda bırakmaya niyetliydim.

Yine beni durdurdu, bu kez avucunu kapıya dayadı. Ama kapıyı kapatmamı engelleyen onun kapıyı açık tutması değildi.

"İnsan ilişkilerinin yerini alacak bir AIC, bir Yapay Zeka Yoldaşı -ya da benimkinin adı Şefkat YZ- inşa ediyorum." Kelimeler ağzından yuvarlandı ve hareketlerimi etkili bir şekilde durdurdu. "Basit bir ifadeyle amaç, duygusal, fiziksel ya da başka türlü şefkatli insan etkileşimlerine olan bağımlılığımızı bir gün ortadan kaldıracak ya da anlamlı bir şekilde tamamlayacak gerçekçi, insansı bir robot yapmak."

Ağzımın açık kaldığının farkında değildim. Ne de birkaç saniye boyunca sözsüz bir şekilde açık kaldığının. Ta ki bakışları dudaklarıma düşene ve küçük bir gülümseme -bana son derece kurnazca gelen bir gülümseme- ağzının kenarını çekiştirip gözlerinde bir parıltı belirene kadar.

"Bunu beklemiyordun, değil mi?"

Başımı salladım, ağzımı kapattım ve yutkundum. "Hayır, beklemiyordum," diye rahatça itiraf ettim, iddialarını anlamlandırmaya çalışırken kaşlarımı çatmaya devam ediyordum.

"Hayat sürprizlerle doludur," diye espri yaptı, benim daha önceki sözlerimi kullanarak.

Ancak *insan ilişkilerinin yerine geçecek bir kavrama* takılıp kalmıştım.

"Neden?" Kendimi tutamadan sordum.

"Neden?" diye yineledi, elini kapıdan çekip tekrar cebine sokarken.

"Evet. Bunu neden yapmak istiyorsun? Neden insan ilişkilerinin yerini almak istiyorsun?"

"Çünkü," cevabın açık olduğunu hissetmiş gibi gözleri üzerimde gezindi, "çünkü yapabilirim."

"Yapabildiğin için mi insanlığın yerine geçecek bir robot yapmak istiyorsun?" "Hayır. İnsanlık değil. Sadece birbirimize olan arkaik bağımlılığımız

tatmin ve destek kaynağı." "Arkaik

bağımlılık mı?" "Evet."

"Başka birine güvenmenin arkaik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Özgürce yapılmış ve sağlıklı bir seçimse arkaik değildir." Omuz silkti, sesi giderek yüce ve akademik bir hal alıyordu. "Ama empati, endorfin ve taşıyardı peşinde koşarken kendini fiziksel dürtülerin ve duygusal denklik fantezisinin sunağında kurban etme pratiğinin arkaik *olduğunu* düşünüyorum."

Seks. Seks demek istiyor,

değil mi? Değil mi?

. . . Değil mi?

İnanılmaz bir kahkaha attım ve bu adama karşı başımı salladım. İlk değerlendirmem doğruydı. Adam tamamen deliydi.

Kollarımı bir kez daha kavuşturarak çenemi kaldırdım ve onu bu noktaya getiren ne tür garip bir yoldan geçtiğini merak ederek ona baktım.

"Seksten hoşlanmıyor musun?" Sordum, çünkü yerinde bir soruydu.

Bakışları daraldı, yüz hatları sinirlenmeye başladı. "Tabii ki seksten hoşlanıyorum. Sekse bayılırım."

Nedense, garip bir şekilde büzülmüş dudaklarından çıkan *sikiş, aşk* ve *seks* kelimeleri ve dikkat çekici çekici gözleri kapüşonlu ve

Kışkırtılmış bir şekilde bana meydan okuyan hançerlerle bakması, omurgamdan aşağıya ve boynuma doğru bir farkındalık iğnesi gönderdi.

Görmezden geldim.

"Bana deneyinizin tüm amacının bir seks robotu yaratmak olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır. Elbette değil," dedi dişlerini sıkarak. "Bütün mesele dünya nüfusuna insan ilişkilerinin kusurlu ve doğası gereği aşağı doğasına bir alternatif sunmak. Diğer tek alternatif işlevsizlik, hayal kırıklığı, ilgisizlik ve acı iken, şefkat dolu sağlıklı bir arkadaşlık sağlamak. Greg ve Fiona'ya nasıl sadece 'seks partneri' demiyorsam, AIC'ye de sadece 'seks robotu' demem."

Bu benzetme ve iddia beni duraksattı, çünkü söylediklerine inandığımı görebiliyordum ve kısmen de amaçları - hayal kırıklığı ve acıyı bir ilişkiden hafifletmek ve ortadan kaldırmak - bir akor vurdu.

"Bu çılgınlık," dedim inanmadan, çünkü söylenecek doğru şey buymuş gibi geliyordu.

Yine de, kelimeleri söylerken bile, beynimin içinde bir ses fısıldadı, *Neden?*

Neden bu kadar çılgınca?

Yeni olduğu için mi? Yeni mi? Son teknoloji? Devrimsel mi? Galileo'nun dünyanın güneşin etrafında döndüğü teorisi de öyleydi, tersi değil. Bu bağlamda, elektrik de öyleydi. Arabalar, uçaklar, bilgisayarlar ve internet de öyleydi. Belki de bu çılgınlık değildi. Belki de bu evrimimizdeki bir sonraki mantıklı adımdı.

Başka bir insanla arkadaşlık kuramıyorsanız, neden bir şefkat robotuyla kurmayasınız?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Buddy

Günlük yaşamınızı iyileştirmeyi amaçlayan bir yardımcı robot. Robot evinizi korur, mutfakta yardım sunar, müzik ve videolarla ailenizi eğlendirir, takvim ve çalar saat görevi görür ve popüler akıllı ev çözümleriyle arayüz oluşturur.

- Kaynak Blue Frog Robotics

Greg sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bence bu harika," dedi.

Her zamanki gibi kimse Greg'in ciddi mi yoksa bir noktaya değinmek için alaycı mı olduğunu bilmiyordu.

Fiona kocasına iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Bu benim yerime bir robot koymak istediğinizi söyleme şekliniz mi?"

Biz -Greg, Fiona, Janie, Quinn, Matt ve ben- Fiona ve Greg'in evindeki uzun yemek masasının etrafında toplanmıştık. Jack Fiona'ya Matt'in uğradığından bahsettiğinde, Fiona Matt'in akşam yemeğini paylaşmak için gelmesinin benim için sorun olup olmadığını sordu. Matt'in bize katılmasına sevindim çünkü onun yapay zekâ çalışmalarını çok merak ediyordum.

O sırada çocuklar uyumuştı ve sohbet sonunda Matt'in araştırmasına dönmüştü.

"Tabii ki hayır, hayatım." Greg'in ses tonu yatıştırıcıydı. "Herkes senin bir robot, daha doğrusu yarı robot olduğunu zaten biliyor. Anne tarafından."

Bu, karısının ona eğlenen bir bakış fırlatmasını sağladı.

"Ben, kendi adıma, robot efendilerimizi memnuniyetle karşılayacağım." Fiona'nın gözleri benimkilere kayınca kokteylimin arkasından kıkırdadım. İçkiyi biraz fazla kaçırmış olabilirim.

"Onu cesaretlendirme," dedi.

"Bence onu cesaretlendirmeliyiz," dedi Janie beklenmedik bir şekilde, sesinde tuhaf bir tonla. "Bunu bir düşünün. Gerçekten düşün, dışarıda her ne sebeple olursa olsun partneri olmayan onca insan var. Ya da çocuklarına karşı ilgisiz ebeveynlerle büyüyenleri."

"Kesinlikle." Matt avucuyla masaya vurdu. "Belli ki bu kadın çok zeki."

Bu yorum, Janie'nin hamileliği sırasında karısına karşı daha da sertleşen Quinn'in ters ters bakmasına neden oldu.

Janie sırtını dikleştirdi ve parmak uçlarını omurgasının alt kısmına bastırdı. Onun için çok üzüldüm, belli ki çok rahatsız olmuştu. "Merhamet sağlamaya odaklanmış bir yapay zekanın pratik uygulamalarını kavramak için zeki olmanız gerektiğini sanmıyorum."

"Yani cevap eş aramaktan vazgeçmek mi? İnsanlardan iyi ebeveynler olmalarını beklemeyi bırakmak mı? İnsanlıktan vazgeçmek mi?" Fiona, Janie ve Matt'e baktı.

"Neden vazgeçmek?" Matt yumuşak bir sesle karşı çıktı, tartışmıyordu; daha çok Fiona'nın fikrini merak ediyor gibiydi.

"Çünkü insan yerine bir robot koyuyorsunuz. Robotlar talepte bulunmaz, duyguları yoktur. Bir robot size meydan okuyamaz -daha iyi, daha fazla olmak için."

Greg düşünceli bir şekilde araya girdi, "Şeytanın avukatlığını yapmak için değil-"

Bunun üzerine hepimiz alay ettik. Hepimiz. Quinn bile. Senkronize göz devirmeler.

Greg göğsünü sıktı ve karısına kırgın bir bakış fırlattı. "Et tu, Fiona? Et. Tu."

"Lütfen." Fiona kocasına kuru bir bakış attı. "Harvard'dan şeytanın avukatlığı konusunda onursal bir derecen var."

"Ve sen de cehennemin altıncı çemberinde baroyu geçtin." Matt sırtıttı.

Quinn, Janie'nin belini ovabilmek için sandalyesinde hafifçe dönmesini teşvik ederek, "Devam et," diye mırıldandı.

"Peki." Greg dudaklarını birbirine bastırdı ve burnunu çekti, belli ki gücenmiş görünmeye çalışıyordu. Gözlerindeki muzip pırıltı bu etkiyi bozdu. "Dediğim gibi, şeytanın avukatlığını yapmak istemem ama bir vibratör aşağı yukarı bir robot değil midir?"

Quinn dişlerini sıktı ve sessizce homurdandı, belli ki konuşmanın gidişatından rahatsız olmuş ya da rahatsız olmuştu.

"Hayır," diye alay ettim burnumu kırıştırarak.

"Neden olmasın?" diye sordu. "Bu bir makine, değil mi? Ayarlarla programlanmış. Bir açma/kapama düğmesi var. Bir vibratörün yüzü olmaması onun bir robot olmadığı anlamına gelmez. Gerçek şu ki, kadınlar zaten robotlarla *suç işliyor*. Yıllardır."

Oda, birçok kaşın çatıldığı düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

Greg düşünmeye devam etti, sesi öncekinden daha düşünceli ve ciddiydi. "Gerçek şu ki, robotlar sanayi devriminden bu yana sessizce insanların yerini alıyor. Bana göre bu bir sonraki mantıklı adım gibi görünüyor."

"Robotlar insanların yerini nasıl alıyor?" Fiona karşı çıktı.

"Mesela üretimde."

"Arkadaşlık ve araba üretimi aynı şey değil," diye ısrar etti. "Yüksek vasıflı işgücünün yerini asla bir robotla dolduramazsınız."

"Öyle diyorsun eski CIA, ama hükümetin insansız hava aracı programı geliyor. Robotlar zaten ordunun yetenekli suikastçıların işini yapıyor, hem de ABD askerlerini riske atmadan." Greg'in yanıtı gerçekçiydi, ancak içinde belirgin bir hoşnutsuzluk vardı.

"Japonya'nın hemşire açığını çözmek için robotları kullandığını biliyor muydun?" Matt sessizce sordu.

"Ne?" Fiona yüzünü buruşturdu.

"Bu doğru." Quinn'in elleri omuzlarına giderken Janie boynunu bir yana eğdi. "Buna Terapio diyorlar ve kayıtlı bir hemşirenin yapması gereken pek çok görevi -daha düşük seviyeli görevler de olsa- yapıyor."

Matt, Janie'nin söyledikleri karşısında başını salladı. "Gamble da ABD için benzer bir model üzerinde çalışıyor."

"Sen eskiden Gamble için çalışmıyor muydun?" Fiona Matt'e baktı. Matt, "Evet," diye onayladı, "Aslında beni istiyorlar-"

Quinn sabırsızca nefes verdi. "Japonya'nın hemşireleri neden robotlarla değiştirdiği konusuna geri dönelim."

"Ah, evet. Düşük doğum oranına sahip yaşlanan bir nüfus, yaşlıların ihtiyaçlarını karşılayacak yeterli sayıda hemşire ve bakıcıya sahip olmadıkları anlamına geliyor. Terapio'ya ek olarak, -bunu uydurmuyorum- bakım evlerindeki bakıcı görevlerinin yerini alan ayı yüzlü bir robot olan Robear'a da sahipler."

"Neden bir ayı yüzü?" Quinn, elleri Janie'nin sırtında, şaşkın bir merakla alnını kırıştırarak sordu.

"Güler yüzlü ve temiz bir hava yansıtmak istediklerini söylediler ve sanırım sevimli ayı yüzü bu işi görüyor." Matt omuz silkti ve ekledi: "Ama robotların tek kullanım alanı işgücünde insanların yerini almak değil. Benim geliştirmeyi umduğumdan çok daha az karmaşık ölçekte robot yoldaşlar zaten var."

Janie heyecanla Matt'i işaret etti. "Buddy gibi, değil mi? Ailenin robot arkadaşı. Onlardan bir tane istiyorum."

"Öyle mi?" Quinn bir tarafa doğru eğilerek karısının profilini inceledi. "Neden?"

"Çok güzeller," dedi kadın.

"Güzel," diye yineledi Quinn.

"WALL-E, R2-D2 ve Siri'nin birleşimi gibi bir şey," diye açıkladı Matt. "Pratik uygulamaları sınırsız. Halihazırda kullandığınız ya da kullanmayı planladığınız tüm diğer küçük robotların yerini alabilir. Bir güvenlik sistemi, bir bebek monitörü, bir yangın ve CO2 dedektörü, bir telefon, bir kamera, bir video kamera, bir termostat, bir güç anahtarı, parmaklarınızın ucundaki bilgiler için bir kaynak ve internete bir arayüz. Fırın ve buzdolabı gibi diğer robotlarınız için bir arayüz olmasının yanı sıra sesli komutlara da yanıt verir. Çocuklarınız büyüdüğünde onlarla etkileşime girebilir, onları eğlendirebilir ve ev ödevlerine yardımcı olabilir. Gelecekteki geliştirmelerden biri saklambaç oynamasını sağlayacak."

Greg Fiona'ya döndü, gözleri kocaman, ağzı açıktı. "Neden *biz* bir Buddy'niz var mı?"

"Buddy almayacağım," diye kesin bir dille cevap verdi. "Ona ihtiyacımız yok." "Ama çok güzel," diye karşı çıktı. "Köpeğe ihtiyacımız yok ama sen bir tane istiyorsun."

Şunlar. Onun yerine bir robot alabiliriz."

"Robot köpekleri var." Matt yine sırtıyor, gözleri Fiona ile Greg arasında gidip geliyordu.

Artık onu bir psikopat olarak düşünmediğim için, sırtışının çekici olduğunu düşünmek için kendime izin verdim, çünkü öyleydi. *Gerçekten* çekiciydi. Rahatsız edici derecede.

Greg konuşmadan Fiona başını salladı. "Hayır. Robot köpek almayacağız."

"Neden olmasın? Daha az dağınıklık, daha az temizlik, daha az-"

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum," diye karşı çıktı tutkuyla.

"Çocukların sorumluluğu, empatiyi, başka bir varlığa nasıl bakılacağını, ihtiyaç duyulmanın nasıl bir şey olduğunu ve bunun taşıdığı ağır yükümlülüğü öğrenmelerini istiyorum. Bir robotun tek ihtiyacı fişe takılmaktır. Ama bir köpek -gerçek bir köpek- onlara kendilerinden başka birini de düşünmeyi öğretir. Etraflarındaki dünyadan tüm uygunsuzlukları kaldırırsak çocuklarımıza merhameti nasıl öğreteceğiz?" "Peki ya bunları yapamayan insanlar ne olacak, Fiona? Yaşlılar, engelliler gibi? Terk edilenler mi?" Matt sordu, Fiona'nın gözlerini

ona.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, Fiona'nın bakışları sempati gibi görünen bir ifadeyle yumuşadı. "Matt, bir ebeveynin sevgisinin yerini hiçbir şey tutamaz-"

"Öyle diyorsun," diye başını salladı, sesinde bir hayal kırıklığı vardı, gözleri ölçülü bir sertlikle parlıyordu, "ama belki de bazı ebeveynler değiştirilmeli. Özel olarak yetiştirmek üzere programlanmış bir yapay zeka bazı durumlarda müthiş bir gelişme sağlayabilir."

"Matt'e katılıyorum." Janie bilim adamını işaret etti. "İyi bir noktaya değindi." Greg başıyla onayladı.

Fiona homurdandı.

"Bir robotu sevemezsin," diye meydan okudum, sonunda onun planıyla ilgili en temel sorunu dile getirmiştım, en azından benim bakış açımdan.

"Henüz." Matt kısık gözlerini benimkilere dikti. "Panasonic, cihazla bağ kurmayı teşvik etmek için çocuksu bir ses ve ifadeler kullanan bir ev arkadaşı robotu tanıttı. Ve işe yarıyor. Connecticut Üniversitesi'ndeki araştırmacılar etik kararlar veren bir robot yapmayı araştırıyorlar. Tayland'daki bir ekip, bir kişinin ifadesine, fiziksel ipuçlarına ve ses tonuna dayanarak ne söyleyeceğine dair kendi kararlarını veren etkileyici duygusal zekaya sahip bir yapay zeka yarattı. Hatta farklı insanlarla yaptığı önceki konuşmaları bile hatırlıyor. Araştırmacılar, insan mantığını öğrenmenin bir yolu olarak Minecraft gibi oyunlar oynayan robotlara sahipler. Teknoloji hızla ilerliyor."

Ona baktım, midemin çukurunda bir batma hissi vardı. Bu heyecan verici bir haberdi ama iyi bir haber gibi gelmiyordu. Fiona'nın da söylediği gibi, pes etmek gibi hissettiriyordu. Sanki insanlığımızın anahtarlarını teslim ediyor, kendimizi rahatsız edilmekten kurtarmak uğruna onu bedavaya veriyorduk.

Matt, yakışıklı, etkileyici ve zeki olduğu her halinden belli olan gözleriyle bakışlarımı büyüleyerek şöyle dedi: "Artık soru, yapay zekanın geleceğimizde büyük bir rol oynayacak. Asıl soru ne zaman olacağı."

QUINN VE JANIE, yapay zeka teknolojisindeki gelişmeler üzerine yaptığımız sohbetin bitiminden kısa bir süre sonra ayrıldılar. Nasıl otursa otursun, nasıl ayakta durursa dursun ya da nasıl yaslanırsa yaslansın bir türlü rahat edemiyordu. Kendini iyi hissetmemesi Quinn'i gözle görülür şekilde tedirgin etmişti, bu yüzden dışarı çıkmalarını önerdiğinde kimse şaşırmadı.

Profesör Simmons ve ben de kısa bir süre sonra onları takip ettik ve kasıttan ziyade tesadüf eseri aynı anda yola çıktık. Eve dönmeyi, yatağıma girmeyi ve *Buffy the Vampire Slayer*'ın tekrarını izlerken düşüncelerimi gözden geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

Tüm bunlar çok büyüleyici ve ürkütücüydü. Yapay zekadaki gelişmelerden nasıl daha fazla insanın haberi olmazdı? Ve onları nasıl bilinçlendirebilirdim?

Greg dairelerinin kapısını kapattığında Matt dirseğıme elini koyarak beni durdurdu. "Hey, bekle bir dakika."

Döndüm ve yorgun bir ifadeyle ona baktım. "Evet?"

"Pizza ..." Omzunu duvara yasladı ve beni incelerken elini kolumdan çekip cebine soktu. "Harikaydı. Teşekkür ederim."

Adama karşı süregelen hoşnutsuzluğuma rağmen, bu yorumu beni gülümsetti.

Belki *de o kadar* kötü biri değildi. "Teşekkür ederim."

"Verilerinizin araştırma çalışmasının bir parçası olmasına izin vermek istemediğinizden emin misiniz?"

Ve bir anda gülümsemem kayboldu. "Hayır. İstemiyorum. Onay vermiyorum."

"Neden?" diye sordu, hala o açık, özür dilemeyen tarzıyla beni inceliyordu.

"Çünkü yöntemlerinizden hoşlanmıyorum ve yaptığınız şeyin daha büyük bir iyilik için olduğuna ikna olmadım."

Ama üzerinde çalıştığım bir makale için çevrimiçi randevu siteleri hakkındaki verilerinize bir göz atabilirim.

İşte bu ilginç bir düşünceydi. Matt'i şu ana kadar elde ettiği bulguların bir özetini bana vermeye ikna edebilirsem, Tommy ile birlikte yazdığımız makaleye kesinlikle düşündürücü bir bakış açısı sağlayacaktır.

... Neden orada duralım? Neden onun Merhamet Yapay Zekası hakkında yazmayalım?

Zihnimde bir tohum, bir meşe palamudu filizlendi.

Profesör benden uzaklaştı, kaşlarını sertçe çattı, belli ki cevabımdan hoşlanmamıştı. "Çok kapalı fikirlisiniz."

Ne dedi?

Bunu kim söyler? Özellikle de hiç tanımadığı birine? Gerçekten tuhaf biriydi.

Sinirli bir kahkaha attım. "Ve sen de sinir bozucusun."

Ben kapalı fikirli değilim.

Çoğunlukla.

Ya da belki

öyleydim.

Belki de kapalı fikirliydim.

Ve belki de kendimle ilgili bu konuda çalışmam gerekiyordu. Onun araştırmasını anlamadan önyargılı davranırsam kendime nasıl objektif bir gazeteci diyebilirdim ki? Belki de yapay zekanın bir çözüm olma ihtimalini göz önünde bulundurmam gerekiyordu.

Onun Merhamet YZ'si hakkında bir hikâye yazabilirdim ama bunun aynı derecede zorlama alternatif bir çözümle dengelenmesi gerektiğini biliyordum.

"Fiona muhabir olduğunu söyledi. Yeni kavramlara, eski sorunlara yenilikçi çözümlere daha açık olacağını düşünmüştüm. Ama belli ki senin hakkındaki ilk izlenimim doğruymuş."

"Muhabir olmam insanlar hakkında fikir sahibi olamayacağım anlamına gelmiyor."

"Peki benim hakkımdaki görüşünüz nedir?" "Çok düşük."

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Saçım yüzünden mi?"

Otomatik olarak saçlarını kontrol ederek irkildim. "Hayır. Saçında hiçbir sorun yok."

"Star Wars'u sevmiyor musun?" Gömleğini işaret etti. "Sen bir Trekkie misin? Bilmelisin ki, ister BattleSTAR Galactica, ister STAR Trek ya da STAR- olsun, ben eşit fırsatlara sahip bir uzay draması meraklısıyım."

"Anladım, bilim kurgu seviyorsun."

"Ah ha!" Aramızdaki işaret parmağını kaldırdı.

"Ah ha, ne?"

"Sen bir fantezi okuyucususun, değil mi? Olan biten bu. En sevdiğin televizyon dizisi hangisi? *Buffy the Vampire Slayer*, değil mi?"

Bir kaşımı kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum, doğru tahmin etmiş olmasından hoşlanmamıştım. "Ne okuduğum ya da izlediğim asıl mesele değil."

"Hogwarts mektubunu aldın mı?" diye sordu, sesi o kadar ciddiydi ki neredeyse gerçek bir soru sanacaktım.

"Dinle, sorun tür farklılıklarımız değil. Bana *yalan söyledin*. Biri gibi davrandın."

"Bir insanın bilim uğruna, daha büyük bir iyilik uğruna hileye başvurmasına karşı çıkmamalısın."

Matt'e bir kez göz kırptım, çok yavaşça. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bir insanı aldatma eğilimi yüzünden sevmemek tamamen yerinde bir davranıştır."

"Ama benden hoşlanmama nedenin bu değil," diye meydan okudu, kurnaz gülümsemesinin bir kısmı geri dönmüştü. "İtiraf et," diye zorladı, derimin altına girmeye çalışmaktan zevk aldığını hissettirerek, "benden hoşlanmıyorsun çünkü yaptığım iş senin küçük fikirlerine meydan okuyor."

Tamam, bayım. Eldivenleri çıkarıyorum.

Dişlerimi sıkarak Profesör Matt Simmons'a baktım, *benim gibi kadınlar* hakkındaki önyargılı düşüncelerini altüst etme dürtüsü neredeyse baskın geliyordu. Belli ki o da dar görüşlüydü. Ama farklı bir şekilde.

"Öyle mi düşünüyorsun? Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun çünkü, neden? Çünkü profilimi okudun ve ben de kendi demografimdeki diğer tüm kadınlarla temelde aynı mıyım?"

"Aşağı yukarı." Başını düşünme hareketiyle öne arkaya eğdi ve ben amacını anlayamadım.

Beni neden burada tutuyordu? Beni aşağılamak için mi? Benimle tartışmak için mi?

Tabii insanları, ne istediklerini, motivasyonlarını neyin yönlendirdiğini *bilmenin* anahtarının kendisinde olduğuna gerçekten inanmıyorsa. Ve eğer durum buysa ...

Hmm.

Onun verilerini istediğime karar verdim. Bulgularını görmek istedim. Benimle çalışmasına ihtiyacım vardı.

Ama araştırması konusunda anlaşılır bir şekilde sınırlayıcı olan bir araştırmacıyı benimle paylaşmaya nasıl ikna edebilirdim?

Ya onu kandırırsınız ya da zorlarsınız, tıpkı onun sizi kandırdığı gibi.

"Herkes tahmin edilebilir mi?" Gözlerimi ona diktim, tamamen oluşmuş bir fikir filizleniyordu ve bu güzel bir fikirdi. Belki de şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisiydi.

"Evet."

"Verilere dayanarak mı? Teknolojideki ilerlemelere dayanarak mı?" "Evet."

"Hmm. Bu iyi haber."

Sırtışı dalgalandı. "Bu neden iyi bir haber?"

"Çünkü Profesör Matthew," dedim omzunu sıvazlayarak, "bana bulgularınızı ve araştırmalarınızı göstereceksiniz ve ben de sizin ve yapay zekâ alanındaki ilerlemeleriniz hakkında bir hikâye yazacağım."

Ve editörüm buna bayılacak.

Umarım. Sırtışı düştü. "Şaka yapıyorsun." "Hayır." Şimdi sırtıyordum.

Matt bir adım geri çekildi, sesi hırçınlaşmaya başlamıştı. "Sana hiçbir şey göstermeyeceğim."

"Başka seçeneğin yok."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Öfkesi geri döndü ve sesindeki gerginliği fark ettim.

"Evet. Öyle olduğunu biliyorum. Çünkü eğer bulgularını bana göstermezsen -ve onları beni tatmin edecek şekilde yorumlarsan- o zaman ben de başka bir haber yazar, bu güzel şehrin kadınlarını Chicago Üniversitesi'nden iki dangalak araştırmacının bir seks robotu geliştirmek için yürüttüğü aldatma çalışması konusunda uyarırım."

Çenesi titredi, anlamlı gözlerinin arkasında bir fırtına toplandı, kızgınlığı devam etti ama hiçbir şey söylemedi.

"Peki o zaman verilerinin ne kadar taraflı olacağını düşünüyorsun Matthew?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, ancak bakışlarıyla ruhumu parçalamaya çalıştığı izlenimine kapıldım.

"Peki," diye mırıldandı, kesinlikle öfkeli görünüyordu. "Ama karşılığında bana bir şey vermek zorundasın."

Kollarımı kavuşturarak homurdandım.

"Hayır, vermeyeceğim." "Evet. Vereceksin."

"Sana hiçbir şey vermeyeceğim." "Anketi kabul edeceksin-" "Hiç şansın yok-"

"Yoksa hiçbir şey paylaşmam," dedi, sesinde granit vardı, gözleri tehlikeli yarıklar halinde kısılmıştı. "Makalenizi yazın, şehre anlatın, dünyaya çalışmamızdan bahsedin, gerçekten önemli değil. Sadece veri toplamaya ara vereceğiz, hikâyenin bitmesini bekleyeceğiz ve sonra yeniden başlayacağız. Elbette gecikme sinir bozucu ve maliyetli olacak ama yıkıcı değil."

Derin bir nefes aldım, onu düşündüm, blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalıştım. Profesörü okumak zordu.

"Çalışmaya rıza gösterin," diye fısıldadı, alay eder gibi. "Bu zorlamadır."

"Peki senin yaptığın değil mi?" diye karşılık verdi.

Hâlâ dişlerimi sıkıyor, kaşlarımı çatıyordum. Beni orada yakalamıştı.

"Peki," diye elimi uzattım, "rıza göstereceğim. O embesil anketini yapabilir ve benim verilerimi kullanabilirsin. Mutlu musun?"

Elimi tuttu, bir kez sıkı ve sonra bıraktı.

"Mutlu olmaktan o kadar uzağım ki, bu kelimenin ne anlama geldiğinden bile emin değilim," diye mırıldandı, gözleri parlıyordu. Gerçekten de kızgın görünüyordu.

Oh iyi.

Benden asla hoşlanmayacak insanları kızdırmak beni pek rahatsız etmiyordu. *Mesleki tehlike.*

Neden kızgın olduğunu kesinlikle anlayabiliyordum ama ben sırf başkası kızdı diye sinirlenen insanlardan değilim. Aslında öfkeli bir insanla karşılaştığımda genellikle daha sakin olurum.

İki eli de ceplerinde, bana dönerek, "Tebrikler," dedi, bir kelimedenden çok bir hırıltı gibiydi.

"Ne için?" Arkasından seslendim.

Fiona ve Greg'in evinin yanındaki kapının önünde durup anahtarlarını çıkarırken mutsuz bir ifadeyle, "Ne yapacağı belli olmadığı için," dedi.

ALTINCI BÖLÜM

Arria

Bir analisti ve bir yazar olan bu yapay zeka, karmaşık verileri (finansal veya meteorolojik gibi) "okur" ve genel tüketim için doğru, okunması kolay raporlar yazar.

- Kaynak Arria NLG plc

"Bunun, bizlerin -biz derken kadınları, tüm kadın insanlığı kastediyorum- ücretli hizmetler ya da robotlar kullanarak romantik ilişkilerin yerini nasıl alabileceğimiz hakkında bir dizi makale olabileceğini DÜŞÜNÜYORUM."

Dudağımı ısırdım, çiğnedim, kelimeleri artık geri alamayacağımı biliyordum. Onlar dışarıdaydı. Hem Tommy hem de editörüm onları duymuştu. Tek yapmam *gereken deliliğe teslim* olmaktı.

Belli ki zihinsel olarak rahatsızdım.

Bu fikir Cuma gecesi geç saatlerde - teknik olarak Cumartesi sabahı erken saatlerde - iyice pekişmişti ve peşini bırakamıyordum. Matt'in Merhamet YZ'sine karşı bir denge olarak, çözümün ücretli hizmetler olduğunu fark ettim. Matt bilsin ya da bilmesin, endişelerime bir çözüm sunmuştu. Bakış açısı şu olacaktı: Günümüzün teknoloji çağında, bilgiye ve hizmetlere erişimde kimsenin romantik bir ilişkiye *ihtiyacı yoktu*, eğer istemiyorlarsa yoktu.

Artık yok.

Ve ben bunu kanıtlayacaktım. Kadınları modern arkadaşlığın prangalarından ve hayal kırıklıklarından kurtaracaktım.

Neden kendimi FOMO ve aşağılık kompleksleri olan egoist erkeklerin ıstırabına sokayım ki? Hayır. Bir daha asla. Her yerdeki bekâr kadınlara ilişkisiz yaşamak için ihtiyaç duyduklarını bilmedikleri araçları verecektim, asla yeterli olanla yetinmeyeceklerdi -hiç *yetinmeyeceklerdi*- ve kadınlık bunun için daha mutlu olacaktı.

"Şaka yapıyorsun," diye tersledi Daniella, konferans görüşmesinin sonundan yorgun bir şekilde iç çekerek.

"Hayır, hayır. Beni dinle," diye açıklamak için acele ettim. "Peki, profesyonel kucaklayıcıları duydun mu?"

"Evet. Sanırım öyle." Sesi sıkılmış ve sinirlenmiş gibiydi.

"Pekala, sanırım hepimiz günümüzün flört ortamında bekar olmanın ve tatmin edici, uzun vadeli, tek eşli bir romantik ilişki bulmaya yatırım yapmanın boşuna bir çaba olduğu konusunda hemfikiriz. Özellikle de otuzlu ve kırklı yaşlardaki insanlar için. Erkekler - alınma Tommy - FOMO, yani kaçırma korkusuyla boğuşuyor. Yüksek maaşlı bir işte çalışırken ve bir porno yıldızı gibi ağda yaparken yemek yapmayı, temizlik yapmayı ve çamaşır yıkamayı seven süper model-oyun arkadaşı seks düşkününü kaçırma korkusu. Otuzlu yaşlarındaki erkeklerin istediği ve beklediği şey bu."

"Müsaadenizle," diye araya girdi Tommy, sesi tam olarak tedirgin değil, ama buna benzer bir şeydi, "ve kadınlar yatak odasında akıllarını okuyabilen, otoriter ve sahiplenici ama *çok* otoriter ve sahiplenici olmayan, dövmeleleri olan ama *çok fazla* dövmesi olmayan, duygularıyla iç içe olan ama duygularıyla *çok* iç içe olmayan milyarder bir vücut geliştirmeci isterler."

Buna gülmek zorunda kaldım. "Tamam, tamam. Yeterince makul. Bütün kadınlar böyle hissetmez. Bazı kadınlar sadece iyi bir adam, bir *yetişkin*, kadınına bir hizmetçi gibi değil, bir insan gibi davranan bir işi olan birini ister. Onun iyiliğini önemseyen birini. Pazar sabahları sarılıp yatabilecekleri bir erkek. Ancak hem erkekler hem de kadınlar için ideal olanın medya tasvirlerinin kontrolden çıktığını kabul ediyorum. İnsanlar her iki tarafta da Instagram ilişkileri istiyor gibi görünüyor, bunu anlıyorum. Bu yüzden, önerdiğim makale kadınlara -okurlarımıza- romantik bir partner bulmaya çalışmanın berbat durumuna karşı uygulanabilir alternatifler sunacak."

Daniella şüpheli ama artık sıkılmamış bir ifadeyle, "Devam et," dedi.

"Bir bölümde, romantik bir ilişki içinde değilken oluşan boşlukları doldurmak için ücretli hizmetler -başka insanlar- kullanmanın uygulanabilirliği ve bunun neye benzeyeceği tartışılacak. Yasal, etik, ahlaki olarak başka bir kişiyi birden fazla ücretli hizmetle değiştirebilir miyiz ve bunun maliyeti ne olur? Hem finansal hem de duygusal olarak. Dokunmak için profesyonel kucaklayıcılar ve masaj. Heyecan verici dokunuşlar için profesyonel kuru kamburlar. Akşam yemeği randevuları için eskortlar, onaylama için yaşam koçları, aktivite ve hareket için kişisel eğitmenler, meditasyon salonları-"

"Peki ya seks?" Tommy sordu ve ses tonundan bile bu konuda geldiğim noktayı beğendiğini ama çekinceleri olduğunu anladım. "Fuhuş mu? Gerçekten oraya mı gideceğiz?"

"Ben de tam ona geliyordum aslında. Fuhuş - burada açık konuşayım, seks eylemleri karşılığında para alışverişi - ABD'de bir eyalet dışında tüm eyaletlerde yasa dışıdır. Ve yasallığı bir yana, çoğu araştırma gösteriyor ki, ABD'de

güçsüzlerin sömürülmesine katkıda bulunur. Sömürü meselesini bir kenara bıraksak bile -ki bu yeterli olmalı- nesneleştirmeyi ve kötü niyetli tutumları güçlendiriyor, insanları kişi yerine nesne kutusuna yerleştiriyor. Ve bunun toplumun geri kalanı üzerinde geniş kapsamlı sonuçları var."

"Sizce bunun nedeni yasadışı olması mı?" Daniella sordu. "Araştırmalar bunun yasal olduğu, işlemlerin güvenli bir ortamda gerçekleştiği ve düzenlendiği, vergilendirildiği vb. ülkeler hakkında ne gösteriyor?"

"Dinleyin, fuhuşun etiği ve dünya genelinde nasıl ele alındığı üzerine koca bir seri yapabiliriz ama bu makalenin konusu bu değil. Dolayısıyla, bu makalenin amaçları doğrultusunda, bu uygun bir seçenek değil. Ayrıca, çok yavan geliyor. Ben yaratıcı alternatiflere odaklanmak istiyorum. Örnek olarak, rehberli orgazm terapisi sağlayan meditasyon salonları yasaldır ve bir zayıf insanın bir başka güçlü insanın yararına boyun eğdirilmesine dayanmaz."

Kısa bir sessizlik oldu ve Tommy'nin şaşkın bir şekilde "Ne?" demesiyle aniden bozuldu.

"Neden bahsettiğini biliyorum," diye araya girdi Daniella. "Erkeklerin kadınlarla eşleştirildiği, ama erkeklerin para almadığı ve kadınları parmaklarıyla orgazma ulaştırdıkları yerler. Buna bir tür rehberli meditasyon diyorlar."

"Evet." Koltuğumun kenarında oturuyordum, onu kazanmış olabileceğim için heyecanlıydım. "Buna OM deniyor."

"Bu gerçek mi?" Tommy sordu, sesi kuşkuluydu. "Bunu uyduruyor musun?"

"Hayır, uydurmuyorum. Bu gerçek. Ve yasal. Çünkü iki taraf da para almıyor. Hem erkek hem de kadın nasıl yapılacağını öğrenmek için eğitime para ödüyor."

"Vay anasını," diye haykırdı, sonra da içe dönük bir mırıldanmayla ekledi, "Benim bundan nasıl haberim olmadı?"

"Meditasyon salonunun adı neydi, hani şu eğitim veren yer?" Daniella'nın klavyesinde yazarken çıkardığı ses duyulabiliyordu.

"Single Sense şirketin adı. Bütün sabah onları araştırdım." Önümdeki not defterine bir dizi gergin ve heyecanlı üçgen karaladım.

"Evet. İşte siteleri." Daniella boğazını temizledi. "Şöyle yazıyor: 'Orgazm Meditasyonu 15 dakikalık, eşli bir bilinç uygulamasıdır."

Duygu hissetmekten başka bir amaç gütmekten okşadığı kişinin klitorisini okşar. Bu uygulama, meditasyonun gücünü ve dikkatini orgazmın derin insani, derinden hissedilen ve bağlantılı deneyimiyle birleştirir."

"Yani tek bir kişinin orgazm olma arzusunu orgazm meditasyonu ile karşılamayı mı öneriyorsunuz?" Tommy sordu.

"Evet. Kesinlikle. Ama bu en azından iki bölümlük bir seri olacak. Dediğim gibi, serinin bir bölümü bekar bir kişinin romantik bir ilişkiye olan ihtiyacını ücretli hizmetlerle değiştirmeye odaklanacak - sarılmalar, yaşam koçları, az önce tartıştığımız gibi diğer pozitif odaklı hizmetler vb. Diğer bölüm ise romantik ilişkilerin yerini robotların almasına odaklanacak ve işte bu noktada teknolojiyle bağlantı kuracağız."

"Oh hayır, bu seks bebekleri hakkında olmayacak, değil mi? O şeyler beni ürkütüyor. Soğuk, ölü, cansız gözleriyle." Hattın diğer ucundaki Tommy'nin tiksintiyle titrediğini duyar gibiydim.

"Hayır. Hiç de değil. Aslında Chicago Üniversitesi'nde çalışan bir yapay zekâ bilimcisiyle ilgili bir ipucum var ve tüm araştırma platformu bu sorunu çözmeye yönelik. Yani, az önce bahsettiğim tüm aynı öğeleri ve sorunları ele alabilecek eşlik eden robotlar - yapay zeka - yaratmayı umuyor: dokunma, onaylama, fiziksel aktivite ve benzeri."

"Yani, bir seks robotu mu?" Daniella sordu.

"Hayır. Seks robotu değil. Yine de bu aktiviteyi yapabileceğini hayal ediyorum. Nasıl romantik bir ilişki içindeki iki insan 'seks partneri' olarak tanımlanamazsa, bu robotlar da 'seks robotu' olarak adlandırılmaz ve adlandırılmamalı." Matt'in Cuma günkü sözlerini kullandığım için biraz şaşırmıştım ama yerindeydi. "Her şeyden önce, her bireyin -" *ya da insan türünün*, diye düşündüm acı bir şekilde, "- tercihlerine ve ihtiyaçlarına göre uyarlanmış bir arkadaşlık sağlıyorlar."

"Ve o yasal mı? Şarlatan değil mi?" Daniella'nın sesinde duyduğum bu isteksiz heyecan mıydı? Kararlarıma güvendiğini biliyordum ama neredeyse onayladığını duyunca kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Oh, o çok yasal. Araştırması için federal hükümetten burs almış. Compassion AI adını verdiği refakatçi robotları potansiyel olarak sadece romantik değil, birçok amaca hizmet edebilir. Nihayetinde çocuk bakıcıları, koruyucu ebeveynler, yaşlı refakatçileri ve benzerleri olabilirler. Bu adam her şeyden önce bir bilim insanı ama dünyamızdaki yalnızlık sorununu çözmek istiyor gibi görünüyor. Amacının fedakârlık olduğuna inanıyorum."

"Yalnızlığı çözmek istiyor ..." diye düşünceli bir şekilde tekrarladı. "Yalnızlığı Çözmek. Bu dizinin adı bu. Biz de böyle çevireceğiz."

EVET!

Sırıttım, ellerimi havaya kaldırdım ve masamda küçük bir dans yaptım. Sessiz bir dans olsa da.

"Evet. Tamam. Güzel. Bu çok iyi. Buna bayıldım." Daniella yine yazıyordu, sesi aceleci ve heyecanlıydı. "Marie, bana konsept tanıtımını ve her bir makalenin storyboard'unu gönder. Bunu birkaç aya yayabiliriz, Kasım'da başlayıp insanların tatil hüznü yaşadığı sezon boyunca devam edebiliriz."

"Evet. Göndereceğim. Bugün gönderirim." Not defterime birkaç not karaladım, cep telefonumun vızıltısıyla kısa bir süreliğine dikkatim dağıldı. Arayan annemdi ama iş görüşmem bittikten sonra onu geri arayacaktım.

"Bu konuda hem erkeklerin hem de kadınların bakış açısını öğrenmek istiyorum, özellikle de ücretli hizmetler kısmında. Sarılmak erkekler için gerekli mi? Kim bilir? Ve orgazm meditasyonu, erkek bundan ne elde ediyor? Eğer bir şey varsa."

"Harika," diye hemen kabul etti Tommy. "Belki Chicago'ya uçarım, Marie bana etrafı gezdirir, biz de sarılıp kuru kuru sevişiriz." Sonra ne söylediğini fark etmiş gibi hemen düzeltti: "Birbirimizi değil tabii ki. Özür dilerim. Yanlış anlaşıldı."

Kıkırdadım. "Sen Los Angeles'taki sarılanları kontrol et, ben de burada aynısını yapayım. Sonra da OM ve kuru sevişme bölümlerini birlikte yazabiliriz."

"Bir planımız var gibi görünüyor. Acele etmeliyim. Bu konuda çok heyecanlıyım. Bu harika olacak. Sonra konuşuruz." Ben daha tek kelime edemeden Daniella telefonu kapattı ve konferans görüşmesini sonlandırdı.

Rahat bir nefes alıp şükrederek cep telefonumu aldım ve annemin numarasına yöneldim.

Hemen açtı. "Marie! Özür dilerim, sizi rahatsız mı ettim?"

"Hayır, hiç de değil. Açmadığım için üzgünüm; bir iş görüşmesini bitirmek üzereydim. Nasıl gidiyor?" Sesimde bir gülümsemeyle sordum, hala zaferin coşkusu hissediyordum.

"Fena değil. Baban selam söyledi ve yarın cep telefonları hakkında seni aramayı planlıyor. Yeni bir telefona ihtiyacı varmış ve nereden başlayacağını bilemiyormuş."

Annem ve ben her şey hakkında dostça ve sevgiyle sohbet ettik. Ama görüşmenin sonuna kadar kendimi hazırladım, çünkü hep aynı konuyu açıyordu.

"Eee ..."

İşte başlıyoruz.

"Baban ağaç evdeki zemini onardı."

Gülümsedim, gözlerimi kapattım ve alnımın ellerime düşmesine izin verdim. "Bu çok hoş."

"Bilirsin, sen ya da kardeşin yakın zamanda bize torun vermeye karar verirsiniz diye."

İşte bu.

"Anne."

"New York'ta senin gibi yüksek mevkilerde çalışan bir kadınla ilgili bir hikâye okuyordum ve kadın ne yapmış biliyor musun? Kendine bir donör bulmuş. Bilirsin, donör?"

"Aman Tanrım."

"Sperm."

"Evet, anne. Bir sperm donörü. Anladım."

"Bu doğru. Sperm."

"Lütfen sperm demeyi kes." Gülmeye başladım çünkü görünüşe göre annem ne zaman sperm dese on üç yaşında bir çocuğa dönüşüyordum. Annem çocuk istediğimi biliyordu -bir gün- ama otuzuncu yaş günümünden beri torun sahibi olma arzusunu daha az belli eder olmuştu.

"O spermi aldı, doktora götürdü ve bir bebek yaptı."

"Bu alışılmadık bir şey değil. İnsanlar bunu her zaman yapar."

"Bekleyin. Günlük işlerde yardımcı olması için kendine bir dadı tutmuş. Ama sonra, bebeği büyüdükçe, kendine bir baba kiraladı."

"Bekle, ne?" Artık gülmüyordum.

"Bu doğru. Bir adam kiraladı, oğluna babalık yapması için ona para ödedi. RentAFriend.com adlı internet sitelerinden birinden. Biliyorsun, Rusya'da işsizlik oranı yüksek olduğu için bu büyük bir iş. Erkekler para karşılığı çocuk bakıyor. Amerika'da bekâr anneler arasında yeni yeni yaygınlaşıyor."

"Vay anasını."

"Biliyorum, değil mi? Sizin nesliniz çok zeki, sizin gibi geçici çözümler buluyorlar." Konuşmamızın gidişatından memnunmuş gibi derin bir nefes aldı. "Sizi düşünmeniz için bununla baş başa bırakıyorum. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama baban ve ben

Yardım etmek, maddi destekte bulunmak ya da başka herhangi bir şekilde elimizden geleni yapmak isteriz. Senin mutluluğun bizim için önemli."

"Teşekkürler anne," dedim uyuşmuş bir halde, önerisi karşısında onu delilikten vazgeçiremeyecek kadar şaşırmıştım.

"Sorun değil, bebeğim. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı ve bunu gülümseyerek yaptığını biliyordum.

Bu arada ben de birkaç dakika boyunca hiçbir şeye bakmadım ve bebek delisi annemden öğrendiklerimi kafamda oturtmaya çalıştım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Tesla Model S Kendi Kendine Sürüş Sistemi

İnsan gözetimi olmadan bir otomobili kendi kendine sürebilen bir makine öğrenimi algoritması.

- Kaynak: Tesla

Nedenini araştırmak istemiyordum -henüz değil- ama romantik ilişki ihtiyaçlarımı karşılamak için bir robot kullanma fikri bana insan hizmetleri için para ödemek kadar cazip gelmiyordu. Sadece bir robota güvenmek, insanlarla çalışmak kadar gerçek dışı ve sahte hissettirmiyordu.

"Matt."

"Kimsiniz?"

Memnuniyetle sııttım. Dr. Matthew Simmons'a yaptığım tehdidin üzerinden iki hafta geçmişti ve tahsilat zamanı gelmişti.

"Ben Marie."

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Greg verdi."

"Greg," dedi Matt sert bir sesle, sanki kapı komşusunun adı bir küfürmüş gibi. Matt'in elini yumruk yaptığını, yüzünün kızgınlıkla buruştuğunu hayal edebiliyordum.

Dr. Matt Simmons'ın öfke patlaması garip bir şekilde çok sevimliydi ve gülmek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. "Evet. Greg. Ama sadede gelelim. Laboratuvarınızı ne zaman ziyaret edebilirim? Prototiplerini görebilir miyim? Verilerinize bakabilir miyim?"

Ofise gitmemiştim çünkü ilk profesyonel kucaklaşma seansımı öğleden sonraya planlamıştım. Tüm işlerimi halledeyim dedim: Matt-the-pretender'ın laboratuvarına uğrayayım, sonra da gidip sarılayım.

"Uh . . ."

"Şimdi iyi mi?" Kararlıydım.

"Şimdi mi? Hayır. Şimdi işe yaramaz. Önümüzdeki ay için de buluşacak vaktim yok."

Bu sefer güldüm. Sese uğursuz bir keyif katarak kıkırdadım. "Oh, evet. Evet, var, Dr. Simmons. Hemen şimdi zaman ayıracaksınız. Aksi takdirde *Chicago Tribune*, araştırma yöntemleriniz hakkında daha önce yazdığım hikayeyi yayınlayacaktır. Ve o yöntemlerin bir kurbanı olarak, size şunu söyleyeyim-"

"Sen mi? Bir kurban mı?" Yüksek sesle alay etti. "Sanırım Valkyrie demek istedin."

Seçtiği etiketlere şaşırarak gözlerimi kırptım ve garip bir şekilde gururlandığımı hissettim. "Elbette. İstersen bu imgeyle devam edebiliriz. Ne olursa olsun, *bugün uğrayacağım*," üniversiteye yürümemin ne kadar süreceğini hızlıca hesapladım, "bir saat içinde. Beni bekle. Yol tarifini de bu numaraya mesaj at. Hoşça kal."

Cevap vermesine fırsat vermeden, kendi kendime gülümseyerek aramayı kapattım.

Tezgâhtan paketlenmiş öğle yemeğimi ve Matt için hazırladığım altı hindistancevizli kurabiye kutusunu alarak dairemnden çıktım.

Tama

m.

Evet.

Evet, bir pislik gibi davranmıştı ama korkunç birine de benzemiyordu. Ona kötülük dilemedim. Ayrıca, onun savunmasına göre, yağmacı pençelerimi onun sıkı çalışmasının her yerine yerleştirecek ve verilerini kendi kötü amaçlarım için yağmalayacaktım.

Yine de ben bir canavar değildim.

Bu yüzden kurabiyeler bir barış teklifiydi. Fiona hindistan cevizinin en sevdiği şey olduğunu söylemişti. Bu yüzden, makaronlar.

Havadan yararlanmak istediğimden, tipik kalem eteklerim ve düğmeli Oxfords'larımdan daha rahat giyinmişim, bunun yerine en sevdiğim yazlık elbisemi ve sandaletlerimi giymiştim. Ayrıca, yakında bana sarılacak olan Jared'in tavsiyesine uyarak öğleden sonraki randevum için yanıma şort ve atlet de almıştım.

Üniversiteye beklediğimden erken varmıştım ama bu önemli değildi. Matt bana laboratuvar yerine ofisinin yolunu tarif eden bir mesaj atmıştı. Neredeyse varmak üzereyken köşeden bir adam çıktı ve onu tanıdığım için adımlarım duraksadı. Hiç tanışmamış olsak bile onu her yerde tanırdım.

Yüz ifademi görünce adımları yavaşladı, gözleri büyüdü ve sanki koridorda bir tehlike arıyormuş gibi arkasına baktı.

"Sensin."

"Ben miyim?" diye sordu uzun sakallı adam, kaçıp kaçmamaya karar verememiş gibi temkinli bir şekilde gülümseyerek. "Ben kimim?"

"Sen Derek'sin." Aramızdaki mesafeyi kapattım ve gözlerinin güvercin grisi olduğunu görünce şaşırmadım.

"Bu doğru. Benim." Sanatsız bir samimiyetle başını salladı. "Peki beni kurtarmaya mı geldin?"

"Ne için?" Güldüm, tamamen büyülenmiştim.

İki gamzesi -çoğunlukla sakalı tarafından gizlenmişti ama tamamen gizlenemeyecek kadar derindi- ağzını çevreliyordu. "Sende de o bakış var." Bakışları yüzümde gezinirken sesi derinleşti.

"Ne bakışı?"

"Haçlı seferine çıkmış bir kadın."

"Marie." Adımın sesi dikkatimi keyifli Derek'ten uzaklaştırdı. Matt bir ofisin hemen dışında durmuş, yüzünde hafif bir kaş çatmayla aramızda bakışıyordu. Koyu renk kot pantolon, Converse ayakkabı ve Battlestar Galactica tişörtü giymişti. Saçları yamuk yumuktu, sanki her açıdan dikilmiş gibiydi ve kazara yapılmış bir Mohawk'ı andırıyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Gözlerimi bir kez kırptım, sabırsız ses tonundan çok soruya şaşırmıştım. "Erkenciyim."

"Chicago'daki kadınları avlayan *diğer* aşağılık bilim adamı Dr. Merek'le tanışmışsın."

Derek bana biraz utangaç ama daha çok *ne yapacağını* bilen bir bakış attı ve komplocu bir tavırla fısıldadı: "Ama kadınlar onları avlamamdan gerçekten hoşlanıyor."

İki adamı karşılaştırdım; elimde değildi. Matt bir yüksek lisans öğrencisi gibi giyinmişken -hem sporcu hem de inek ikilemi- Derek tam bir üniversite profesörü gibi görünüyordu. Dr. Merek koyu gri bir elbise pantolonu ve arduvaz rengi bir gömlek giymişti; gömleğin ön kollarına kadar sıyrılmış, üst düğmesi açılmış ve siyah bir fanila ortaya çıkmıştı. Orta kısmı Matt'e göre daha yumuşaktı, sanki zamanının çoğunu masa başında oturup aklını kullanarak geçiriyordu. Sakalı ona çok yakışıyordu, ona bir deneyim ve bilgelik havası veriyordu.

Sadece bu da değildi. Onda Matt'te olmayan bir durgunluk, sakin bir kesinlik vardı. Derek alçak sesle konuşuyordu ama alçak sesle değil, sanki bir şey anlatmak için yüksek sesle konuşması gerektiğini biliyormuş gibi, kendi yeteneğinin ve dünyadaki yerinin bilincinde olarak.

Ondan hoşlanmıştım.

Matt tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı, dirseğıme uzanıp beni çekiştirirken meslektaşına ters ters baktı. Tedirgin görünüyordu ve nedenini tahmin edebiliyordum. Verilerini paylaşmaya zorlanmaktan hoşlanmadığını hayal ettim.

Barış teklifimi sunma zamanının geldiğine karar vererek çantama uzandım. "İşte, getirdim-"

"Harika görünüyorsun," dedi Matt. Ama bu bir suçlama gibiydi ve beni sersemletmişti.

Ona baktığımda kaşlarının atıldığını, çenesinin titrediğini, bakışlarının önce aşağıya, sonra da vücuduma yöneldiğini gördüm. "Nereye gidiyorsun? Neden böyle giyindin? Randevun mu var?"

"Hayır," diye sinirli bir şekilde cevap verdim. "Böyle giyindim çünkü neredeyse yaz geldi ve dışarısı muhteşem."

Göğsünden onaylamayan bir ses yükseldi ve gözleri kısıldı. "ıkıyor muydunuz?"

Boğazımdan kuşkulu ve istemsiz bir kahkaha kaçtı. Sorusunu görmezden gelmeye karar verdim. Muhtemelen sadece beni kızdırmaya çalışıyordu. Onun maskaralıklarına ayıracak vaktim yoktu.

Kolumu onun elinden kurtararak çantama uzandım ve makaronları çıkarıp aramızda tuttum. "Al. Bunlar senin için."

Beyaz fırın kutusuna baktı, kaşları öncekinden daha da atıktı. Kutuyu almadı. "İçinde ne var?"

Şüpheli bakışları kendime rağmen gülümsememe neden oldu.

"Kurabiye." "Nereden aldın onları?"

"Ben yaptım."

Yüz ifadesi netleşti ve kutuyu elimden kaptı. "Sen mi yaptın? Ne tür?"

"Makaron."

"Hindistan cevizli!" Kutuyu etkileyici bir hızla yırtıp açtı, gözleri sevine açılmış gibiydi. "Bana gel," dedi kurabiyelere saygıyla.

"Hindistan cevizinden nefret ederim," dedi Derek sohbet edercesine, kurabiyelerin yanına gelerek.

Ben.

"Onları sana getirmedi, değıl mi?" Matt başını sallayarak Beklenmedik, küstah bir sallanma hareketi.

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım, gözlerim iki adam arasında gidip gelirken burnumdan nefes aldım.

"Belki bir dahaki sefere yapar." Derek bana sııttı. "Çikolatayı severim."

Matt'in gözleri benimkilere kaydı. "Zihnine not mu alıyorsun? Zihnine not alıyor gibi görünüyorsun. Yapma. Zihnine not alma. Ona kurabiye getirme."

"Beyler." En iyi profesyonel gülümsememi takındım. "İkinize de kurabiye getirmekten mutluluk duyarım ama önce ne üzerinde çalıştığınızı görmem gerek."

"Peki." Matt meslektaşına bıkkın bir bakış attıktan sonra döndü ve ofisine doğru yürüdü. "Size göstereyim. Gel. Otur."

Peşinden gittim, çantamı kapının yanındaki yere bıraktım, bunu yaparken de ofisine göz gezdirdim. Büyük değildi ama küçük de sayılmazdı. Yeşil bir alana bakan bir pencere bir duvarı boydan boya kaplıyordu. Masasının üzeri basılı veri tabloları, el yazısıyla notlar yazılmış kağıtlar ve rastgele makine parçalarıyla kaplıydı. Yakından incelendiğinde, notlar kod gibi görünüyordu.

Arka duvar boyunca, üzerinde ilk bakışta insan beynine benzeyen bir poster bulunan büyük bir mantar pano vardı. İncelemek için yaklaştığımda bunun insan beyni olmadığını fark ettim.

"Ah," diyerek etrafımdan dolaştı ve panodaki şemayı kaldırdı. "Bu yasak değil."

"Neymiş o?" Onunla yuvarladığı poster arasına baktım. "Eski işverenim için üzerinde çalıştığım bir şey."

"Kumar mı?" Fiona'nın orada çalıştığından bahsettiğini hatırlayarak tahmin ettim. Dalgınca başını salladı.

Gamble hem ilaç hem de teknoloji alanında faaliyet gösteren ilginç bir melez şirketti. İnsan beyniyle doğrudan etkileşime giren tıbbi cihazlar onların uzmanlık alanıydı ve kulaklar ve gözler için robotik implantların ilk klinik denemeleriyle ilgili bir makale okuduğumu hatırladım.

Merkezi Palo Alto, CA'da bulunan Gamble, biyoprotezler gibi ortak ilgi alanlarında ortaklıklar kurmak için teknoloji devlerine olan yakınlıklarından yararlanıyor ve böylece bilgi işlem gücünden faydalanıyordu.

"Tamam, başlayalım." Matt beni monitörlerden oluşan bir duvarın önündeki sandalyeye yönlendirdi.

Monitör duvarı derken, gerçekten ve gerçekten bir *monitör duvarını* kastediyordum. Duvara monte edilmiş dokuz adet düz ekran bilgisayar monitörü vardı ve bunlardan yedisinde arka plandaki bir işlemde derlenen kodların görüntülendiğini tahmin ediyordum.

Yanıma oturdu, jean giymiş kalçası çıplak tenime değiyordu. Bana en yakın iki monitörden birindeki bir tür grafiği işaret etmek için yakınıma eğildi - temelde ekranda bir grup nokta vardı.

"Prototiplerinizi ne zaman göreceğim?"

"Yapay zekayı mı kastediyorsun?"

"Doğru."

Kaşlarını çattı. "Bu sefer olmaz. Size göstereceğim şey sizin amaçlarınız için bir anlam ifade etmeyecek."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Size kodu gösterebilirim, sinir ağları için tasarımıımızı gösterebilirim, ama onunla anlamlı bir şekilde etkileşime giremezsiniz demek."

"Oh." Ona şüpheli bir bakış attım. "Anlaşmamızdan kaçmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Bana küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Hayır. Anket verilerinizi istiyorum ve bunu elde edebilmemin tek yolu bu."

"Ha!"

"Bak," dedi monitörüne doğru dönerek, "buradan başlayabileceğimizi düşündüm. Bu, otuzlu yaşlarındaki kadınların yanıtlarının eğilimlerini gösteren bir dağılım grafiği. Burada yanıtların nasıl kümелendiğini ve bize prototipik alt kümeler verdiğini görebilirsiniz. Dört farklı renkle temsil edilen dört ana katılımcı tipi mevcuttur. Şimdi, burada, aşağıda. Renklerin karışık olması dışında, mülakatımıza verilen yanıtların da nasıl kümелendiğini görebilirsiniz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, bir kadının demografik özellikleri ve arkadaşlık sitesi verileri aracılığıyla verdiği yanıtların -ki bunlar orijinal kümeyi belirler- görüşmemize nasıl yanıt vereceğini ve dolayısıyla bir partnerde en çok neye değer verdiğini tahmin etmemize izin vermediği anlamına gelir."

"Bu kötü bir şey mi?"

Başını düşünceli bir hareketle öne arkaya eğdi. "Hayır. Kötü değil. Aslında *kötü* diye bir şey yok. Sadece şaşırtıcı."

Matt bana dağılım grafiklerini, analizleri ve bazı ham-kimlikleştirilmiş-verileri göstermeye devam ederken bir yandan da kurabiyelerini atıştırıyordu. İki hafta önceki yemleme ve kavgacı tavrından eser yoktu. Belki de kurabiyeler tavrındaki değişikliği etkilemişti. Ya da belki de anket verilerimi gerçekten çok istiyordu. Sebep her ne olursa olsun, rahat tavırları beni rahatlatmıştı.

Bana ekibinin, bir kadının mülakata nasıl yanıt verdiğine bağlı olarak yapay zekaları için nasıl kişilik algoritmaları oluşturmaya çalıştığını gösterdi. Büyüleyiciydi ve hepsini anladığımdan emin değildim ama bitirdiğimizde beynim yorulmuştu.

"Bir DeepMind yapay zekası peşinde değiliz, henüz değil. Duygusal zekâ öncelikli hedefimiz."

"DeepMind mı? O da ne?" Notlarımdan başımı kaldırıp baktım. "Bu - peki, bunu nasıl açıklayabilirim - bu Google'ın yapay zekası." Onun ifadesi çelişkili bir hal aldı. "Bu ... şey, gelişmiş bir şey. Ve şimdiye kadar yaptıkları simülasyonlar, rahatsız edici olmasa da büyüleyici sonuçlar ortaya koydu, ancak bunların hiçbiri henüz hakem denetiminden geçmedi."

"Rahatsız edici derken neyi kastediyorsunuz?"

"Rekabet eden kaynaklarla karşılaştığında agresifleşiyor, ancak işbirliği yapmak DeepMind'ın çıkarına olduğunda işbirlikçi oluyor," dedi sert bir şekilde. "Bu davranış ona öğretilmedi, DeepMind bunu öğrendi. Kendi kendine öğrendi."

"İlginç."

"Doğru. Prototipimiz kendini zarardan korumayı ya da kaynaklar için rekabet etmeyi öğrenmeyecek. DeepMind gibi kendi kendine hizmet etmeyecek. Onu özellikle egodan kaçınacak şekilde tasarladık."

"Ama ego olmadan, kendine değer verecek mi?" "Hayır," diye basitçe yanıt verdi.

Kaşlarımlı çattım, hafifçe yüzümü buruşturdum. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" "Neden?" Meraklı görünüyordu.

"Demek istediğim, amaçlarınıza ulaştığınızı varsayarsak, bu robota sahip olan insanlar için sonuçları biraz endişe verici. Bu robotu bir yoldaş, bir hayat arkadaşı olarak seçen insanlardan herhangi bir talepte bulunulmayacak. Asla bencil olmak zorunda kalmayacaklar."

"Kesinlikle." Matt sanki az önce kendi soruma cevap vermişim gibi davrandı. "Hayır, tam olarak değil," diye karşı çıktım.

İnsanların yerine geçecek, öz değerden yoksun robotlar yaratmak tehlikeliydi. "Ya insanlar robotlarına kötü davranmaya başlarsa? Kasıtlı olarak?"

"Bir robota kötü davranmak mı?" Matt sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi yineledi ve sonra yüz hatlarına sinsî bir sırıtma yayıldı.

"Yani düğmelerine basmak gibi mi? Anladın mı?"

Onun aptallığı karşısında gülümsememe engel olmakta zorlandım. "Hayır. Yani-"

"Ya da herkesin *heavy metal* olduğunu bildiği favori müziğinden başka bir şey çalmak."

İnledim, güldüm ve başımı salladım. "Vay canına. Bu çok etkileyiciydi."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Yüzümü incelerken gülümsemesi derinleşti ve gözleri ısındı, sanki kahkahalarım hem şaşırmış hem de memnun olmuş gibiydi. "Böldüğüm için özür dilerim, sadece milyonlarca robot şakam var ve kimse onları anlatmama izin vermiyor."

"Onları bana istediğin zaman anlatabilirsin."

"Bildiğim iyi oldu." Yavaşça başını salladı, sanki farklı bir şeymişim gibi kalıcı gülümsemesiyle beni inceledi. Birkaç uzun saniye boyunca baktık, bu sırada mizahın, bilerek komik olmanın onun yüz hatlarına nasıl harika bir şey kattığına hayran kaldım.

Sonunda kendini toparladı, boğazını temizledi ve saygıyla bir kez başını salladı. "Özür dilerim, sözünüzü kestim. Robotlara kötü davranmaktan bahsediyordunuz."

"Ah, evet. Peki ya etik? Siz ya da meslektaşlarınızdan herhangi biri robotlara ya da yapay zekâya yapılan muameleler için bir düzenleme kurulu ya da gözetim sistemi geliştirmeyi düşündünüz mü?"

Matt irkilerek geri çekildi, gözleri irileşti ve bana deliymişim gibi baktı. "Hayır. Neden olsun ki?"

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Düzenleme sadece teknolojik ilerlemeyi yavaşlatır. Neden birileri düzenlemeye tabi olmak istesin ki?"

"Yapay zekanın etik olarak kullanıldığından emin olmak için-"

Başını iki yana salladı. "Bir karıştırıcıya kötü davranamazsın. Eğer kırarsan, bu senin suçundur. Etik açıdan sorgulanacak bir şey yapmadın."

"Peki. Tüm robotlar değil. Özellikle senin yapay zekandan bahsediyorum. Bütün amacı merhamet, değil mi? Bunu hafife almak. Onu dövmek. Hakaret etmek. Her neyse."

"Bir kişi Merhamet YZ'sine zarar verirse onu tamir ettirmek ya da yeni bir tane almak zorunda kalır."

"Demek istediğim bu değil." *Ne demek istemiştin?*

"Sanırım cihaza zarar vermeyi caydırmak için maliyeti engelleyici hale getirebiliriz," diye önerdi duraksayarak, hala endişeyle bana bakıyordu. "Ama Marie, yapay zekânın aslında yapay olduğunu biliyorsun. Değil mi? *Gerçek* duyguları yoktur."

Ona ters ters baktım ama cevap veremedi. Derek araya girdi. "Hey, işiniz bitti mi? Öğle yemeği yemek ister misin?" Derek elini kafasını kapıdan içeri soktu. Gözleri aramızda gidip geliyordu.

Kıpırdandım ve saatime baktım. Öğle yemeğini geçtikten sonra, üç saattir Matt'in verilerini incelediğimizi ve bunlar hakkında konuştuğumuzu fark ettim.

"Olamaz." Not defterimi çantama tıktırarak ayağa kalktım. "Gitmem gerekiyor."

"Gitmek mi? Nereye?" Matt ellerini ceplerine sokarak beni takip etti. "Daha işimiz bitmedi."

"Başka bir zaman buluşmamız gerekecek. Geç kalmak istemiyorum."

"Peki." Matt kaşlarını çatı, homurdandı. "Gerekliyorsa git. Senin için şu grafiklerin çıktısını alayım." Matt bilgisayarın başına geçti ve incelemekte olduğumuz ekranları tıklamaya başladı.

Bir adım öne çıkmak için hamle yaptım ama Dr. Merek yoluma çıktı. "Dinle," diye yumuşak bir sesle başladı. "Konu görüşmeniz için özür dilerim. Hastaydım ve Matt yerime bakmak zorunda kaldı. Burada gerçekten iyi niyetliyiz. Bir fark yaratmaya çalışıyoruz."

"Size inanıyorum, sadece sizinle aynı fikirde olup olmadığımı bilmiyorum. En azından henüz değil." "Yeterince adil." Derek'in bakışları tekrar yüzümde gezindi. "Biliyorsun, beklediğim gibi değilsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Matt bana ikinizin arasında olanları anlattığında, korkunç birini bekliyordum."

Sırıttım. "Ben korkutucuyum."

"Eminim öylesindir." Sesi alçaldı ve gözleri parlar gibi oldu.

Dr. Derek Merek bana, ben de ona bakmaya devam ederken birkaç saniye geçti, sonra birkaç saniye daha. Büyük bir şaşkınlıkla flört etme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuzu fark ettim.

"Selam. Buyurun," dedi Matt, sonra yüksek sesle boğazını temizledi ve elime kâğıtları tutuşturarak yanıma geldi. "Teşekkür ederim, Dr. Merek. Ama ikimizin de öğle yemeği için vakti yok."

"Öyle mi? Nereye gidiyorsun?" diye sordu uzun boylu bilim adamı, iş arkadaşına inanmamış gibi.

"Aslında bir randevum var."

"Doğru. Onun var," diye ekledi Matt gereksiz yere. Sonra kulağıma eğilip, "Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı.

"Profesyonel bir sarılma stüdyosuna gidiyorum." Matt'e bir kaşımı kaldırdım. Bana çok yakın duruyordu, iri kahverengi gözleri kocaman ve

Dikkatli. Garip davranıyordu. En azından birlikte geçirdiğimiz kısa süreye bakılırsa garip davranıyordu.

"Bu da ne?" Derek sordu, açıkça kafası karışmıştı.

"Broad'dakine mi gidiyorsun? Ben de bir bakayım diyordum." Matt hızla yanımdan uzaklaşıp masasından cüzdanını, anahtarlarını ve güneş gözlüklerini aldı.

"Öyle mi?" Derek Merek'in şaşkınlığının şiddeti dörde katlandı.

Matt sert bir sesle, "Evet," diye cevap verdi. Sonra garip Profesör Matt kolumu kendi koluyla çarptı ve başını eğerek, "Hadi Valkyrie. Hadi gidelim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dpe

dünyanın ilk felaket tahmin motoru, amaç terörizmi imkansız hale getirmek.

- Kaynak: Banjo

"Jack ve Grace'i sık sık izliyor musunuz?"

"İstediğim kadar değil. Eskiden izlerdim. Sanırım Grace ve Jack'e bakmak benim için alışılmadık bir şey değil. Ama Greg bu bahar seyahat etmeyi bıraktığından beri pek bebek bakıcılığı yapmıyorum."

Kucaklaşma stüdyosundan sadece iki blok ötedeydik. Neden bana katılmaya karar verdiğini hâlâ bilmiyordum ama bana eşlik etmesine aldırımıyordum. Aslında, yanımda birinin olması fikri hoşuma gitmişti, deneyim bittiğinde notlarımı karşılaştırabileceğim biri.

"Fiona'yı seviyorum."

Ona baktım ve dürüst olmaya hazır oluşunu ferahlatıcı buldum.

"Ben de severim."

"Eskiden bana bakıcılık yapardı. Kız kardeşim gibidir."

Arkadaşımı düşünerek gülümsedim. "Oldukça harika biri."

Durakladı ve sonra ekledi, "Greg'le neden evlendiğini anlamıyorum."

Adımlarım bir an için sendeledi. Dürüst olmaya hazır olmak bir şeydi, ama Matt'in açık sözlülüğüne pek alışamamıştım. Aslında bu yönüyle bana Janie'yi hatırlatıyordu.

"Çok farklılar. Greg çok komik ama bazen-" "Sert mi?"

"Evet. Kesinlikle." Başıyla onayladı. "Alaycı biri. Ve o da değil."

"Olabilir." Son birkaç yıldır örgü ördüğüm geceleri düşündüm, Gruba yutturduğu birkaç nükteyi hatırlayarak.

"Hmm." Dudakları yana doğru büküldü. "Her neyse. Onlar için işe yarıyor gibi görünüyor."

"Onu seviyor," diye not ettim. "Birbirlerini önemsiyorlar. Hem de çok."

Matt yüzünü buruşturdu, sanki *sevgi* ayıp bir kelimeymiş gibi. "Bir insanı önemsemenin ilişkilerin uzun ömürlü olması için kusursuz bir yol olduğunu sanmıyorum. Ben eski karımı önemsiyorum. Boşandığımızda da birbirimizi önemsiyorduk. Bu bizi evli tutmaya yetmedi."

Yine neredeyse boşluğa düşüyordum. Bu kez *eski karısından* üstü kapalı bir şekilde söz ettiği içindi. "Evli miydiniz?"

"Evet."

"Ne zaman? Ne kadar süre? Nasıl tanıştınız?" Soru yağmuruna engel olamıyordum.

"On dokuz yaşındaydım. MIT'de tanıştık. Onu Cal-Tech'e kadar takip ettim. Başlarda her şey yolundaydı ama sonra bozuldu. Sonra ben sanayiye girince hızla dağıldı," dedi, ses tonunda kesinlikle kötü niyet ya da kızgınlık yoktu, sanki bana okuduğu bir makaleyi anlatıyordu.

Matt elleri cebinde yürüyordu. Güneş gözlükleri ve Converse'iyile, kot pantolon ve tişört giymiş, saçları dağınık, ilk tanıştığımız zamankinden bile daha genç görünüyordu.

"Kaç yaşındasın sen?" Nedenini bilmediğim bir şekilde aniden sordum. "Doktoran var, yani yirmili yaşların sonunda olmalısın?"

"Otuz yaşındayım. Üç yıl önce boşandık. O benden dört yaş büyük."

"Huh." Onu yeniden inceledim. "Peki, ne oldu? Karınla mı?"

Hemen cevap vermedi, bunun yerine çenesini kaşıyarak kayıtsızca "Birbirimizi hiç görmedik," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Evet, ama pek çok evli çift uzun mesafeli ilişkiler yaşıyor ve bunu yürütüyorlar."

"Bizimki uzun mesafe değildi. Aynı evde birlikte yaşıyorduk. Ama birbirimizi hiç görmedik. Üç ay geçti ve onunla üç aydır konuşmadığımı fark ettim. Yanında uyumak dışında onu görmemiştim."

Yüzümde bir şok ifadesi belirdi ama sonra hemen bastırdım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Matt'in kaşları, ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi alnında düzensiz bir şekilde hareket ediyordu. "İş. Sanırım. Çok zeki biri. Ve işine tutkuyla bağlı. Ben de öyle, benimki hakkında. Birbirimize zaman ayırmaya çalıştık ama bu onu mutsuz etti."

"Onu severek mi perişan ettiniz?" İnanılmaz bir şekilde sordum, onun adına sinirlenmişim.

"Hayır. Başarıları için gerçekten çok çalıştığını ve teknoloji alanında çalışan bir kadın olarak başarı seviyesini korumak için iki kat daha fazla çalışması gerektiğini düşünüyordu. Haklıydı da. Öyle de yaptı." Benim sinirli kuşkuculuğumu aşırı bir rasyonellikle karşıladı.

"Ne demek istiyorsun?" Profiline baktım, kalbim nedense korkudan güm güm atıyordu.

"Bir konferansa katılmak yerine hafta sonu benimle evde kaldı. Ben de işten izin aldım, ki bu nadiren olan bir şeydi. Sonra Pazartesi günü bir proje için seçilmediğini öğrendi." Sesi pişmanlık dolu geliyordu.

"Bu senin hatan değil."

"Biliyorum. Kadınların hırsının cezalandırılması, 'değerli' olduklarını kanıtlamaları için onlardan daha fazlasının beklenmesi toplumun suçu. Onun için bunu istemedim. Evliliğimizi yürütmeye çalıştığı için cezalandırılmasını istemedim."

Bunun onu hâlâ rahatsız edip etmediğini sormaya dilim varmadı, onun yerine "Siz ikinizin birbirinize geri döneceğinizi düşünüyor musunuz?" diye sordum. Kalbim acıyordu ve ona dokunma, koluna rahatlatıcı bir el koyma arzusuyla savaştım. Yine de durumla tamamen barışık görünüyor ve öyle konuşuyordu.

Gülümsedi ama güneş gözlüğü gözlerini gizlediği için gerçek olup olmadığını anlayamadım. "Hiç sanmıyorum. Boşanmamızdan sonraki bir yıl içinde yeniden evlendi. Harika bir adam."

Neredeyse şoktan boğulacaktım. "Ne iş yapıyor?"

"Faturalarını ödemek için Starbucks'ta barista olarak çalışıyordu. Ama o bir sanatçı. Bir ressam, son derece yetenekli. Şimdi tam zamanlı resim yapıyor. Ayrıca harika kahve yapıyor."

"Onunla tanıştın mı?"

"Oh evet. Vadi'ye döndüğümde onların evinde kalıyorum."

"Vadi mi?"

"Silikon Vadisi."

"Oh." Kafam çok karışmıştı, bu da muhtemelen neden "İstedğin bu mu?" diye sorma cüretini gösterdiğimi açıklıyordu. Sen de mi birini bulmak istiyorsun? Yeniden evlenmek mi?"

Matt boğazının arkasından alaycı bir ses çıkardı. "Tabii ki hayır. Hayır." Sesi, Fiona'yla robotların ebeveynlerin yerini alıp alamayacağını tartışırken çıkardığı sese benzer şekilde, endişe verici derecede acıydı. Bu acımasızlık, ofisine geri döndüğü zamanki zeki ve tuhaf Dr. Matthew Simmons'a ya da az önce Fiona'yla robotların ebeveynlerin yerini alıp alamayacağını tartışan aşırı mantıklı adama tamamen aykırıydı.

sanki başarısız bir deneyden başka bir şey değilmiş gibi evliliğinin sona ermesi.

Aslında, başarısız bir deney hakkında daha tutkulu olacağından şüpheleniyordum.

Evet, araştırmasını paylaşması için onu zorladığımda kızdığını görmüştüm ama bu kızgınlık tamamen farklı bir şeydi. Kulağa neredeyse düşmanca geliyordu.

Daha fazla ayrıntı isteyip istemeyeceğime karar verememiştim ki gönüllü oldu: "Evlilik - yerine getiremeyecek bir insana sonsuzluk yemini ettirmek - bana göre değil. O kitabı okudum, bir daha okumama gerek yok. Bazı insanlar ömür boyu sürecektir bir bağlılığa layıktır, bazıları ise değildir. Boşandığımdan beri edindiğim tecrübeye göre, kadınlar her zaman daha az çalışmamı talep ediyor, ki bu da benim gerçek ilgi alanım olduğu için sorun yaratıyor. Bazıları buna sahip olabiliyor, diğer insanlarla, aileleriyle, eşleriyle, çocuklarıyla tatmin bulabiliyor ve bu iyi bir şey. Onlar için ne güzel. Ama bazı insanlar, benim gibi, işlerine sahipler ve bu yeterli."

İfadem kontrol etmeye ve dilimi ısırmaya çalışarak ağzımı kapattım. Açıklaması *Cehennem*'den daha az acımasızdı. Yine de benzer bir sert inatçılık tonuyla renklendirilmişti. Matt Simmons'ın eski karısını unutmuş gibi mi davrandığını merak ettim. Hepsi bu muydu? Rol mü yapıyordu?

Belki de çok iyi bir rol yapıyordu. Çünkü başka neden kişisel olarak romantik ilişkilere bu kadar karşı olsun ki?

"Geldik." Matt kapıyı benim için açtı ve ona eşlik etmemi işaret etti.

"Teğekkür ederim," dedim uyuşuk bir sesle, az önce gönüllü olarak verdiği Çağırıcı yeni ayrıntılar üzerinde çalışıyordum hâlâ. Dikkatim dağılmış bir halde tezgâha doğru yürüdüm ve çevremize dikkat etmem gerektiğini hatırladım.

Alan bir günlük spanın ön odasını andırıyordu. Duvarlarda çeşitli kozmetik ürünleri sıralanmıştı. Masaj yağları. Kürk eldivenlere benzeyen bir sepet, ipek eşarplardan oluşan başka bir sepetin yanında, bir avuç dolusu başka dokulu ve duyuşal ürünle birlikte bir rafta duruyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Resepsiyon görevlisi bize doğru baktı. "Evet. Jared ile bir randevum var."

"Marie?" diye sordu, gözleri bilgisayar ekranıyla benim aramda gidip geliyordu.

"Evet. Benim."

Ekranında bir şeyler okurken gözleri benimkilere kaydı. "Muhabir siz misiniz?"

"Evet, doğru."

"Müsait olduğunuz bir yer var mı?" Matt yanımdaki tezgâha yaslanarak sordu.

Resepsiyonist gözlerini onunkilere dikti ve gözleri bariz bir takdirle hafifçe açıldı. Omzunun üstündeki saç örgüsüne uzandı ve onunla oynamaya başladı. "Sarılacak birine ihtiyacınız var mı?"

"Sanırım ihtiyacım var," diye cevapladı adam abartılı bir samimiyetle. Kadın kıkırdadı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Bakalım." Sesi biraz soluk soluğaydı. "Giselle'in işi bitmek üzere ve saat dörde kadar boş."

"Giselle." Matt bu ismi sanki tadına bakıyormuş, beğenip beğenmediğine karar veriyormuş gibi söyledi.

"O harika biri," dedi ev sahibesi. "Sizin için en iyisi."

Matt onun yargılarına güvenmiyormuş gibi ona baktı. "Tamam. Elbette. Giselle olsun."

Ayağa kalkarken bana, "Gidip Jared'i getireyim," dedi. Sonra Matt'e, "Giselle'in işi bittiğinde, burada olduğunuzu haber vereceğim," dedi.

Hostes kucak arkadaşımı almak için ayrıldığında koridordan bir adam ve bir kadın bekleme alanına doğru geliyordu. Kadın yirmili yaşların ortasındaydı, belki daha da gençti, yoga pantolonu ve atlet giymişti. Kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymiş olan adam altmışlı yaşlarında görünüyordu, saçları tuz ve biberin ilk evrelerindeydi.

Gülümsüyorlardı ama gülümsemeleri sessizdi ve kadının ki şefkatle doluydu.

"Aradaki yaş farkının ne olduğunu düşünüyorsun?" Matt çenesini kaldırarak yavaşça bekleme odasına doğru yürüyen çifte baktı.

Onaylamıyormuş gibi kağlarını çatan Matt'e baktım.

"Bunun ne önemi var?" diye sordum.

"Çünkü kızı olabilecek birinin üzerine pençelerini koyuyor."

Başımı hafifçe salladım. "Her şeyden önce, profesyonel sarılma platoniktir. Rahatlık sağlamak içindir."

Matt gözlerini kırptırdı, kendini göz devirmenin ortasında yakaladı, ama "Hadi canım sen de," diye mırıldandı.

"Gkincisi, neler olup bittiğini bilmiyorsun. Hakkında hiçbir Gey bilmediğin bir durumu yargılama."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini bana dikti ama hiçbir şey söylemedi.

Yüzündeki asık ifadeyi fark edince, gitmeden önce adamın yolunu kesmek umuduyla döndüm ve kucaklayıcının koridorda çoktan gözden kaybolduğunu fark ettim.

"Affedersiniz, efendim." Bir adım öne çıkarak elimi uzattım. "Ben bir gazeteciyim, alışılmadık dokunma terapisi hakkında bir hikâye yazıyorum. Birkaç soruma cevap vereceğinizi umuyordum. Sadece beş dakika sürer."

Dürüst olmak gerekirse, sorularımın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bir fiyat verirsiniz insanların size zaman ayırması daha olasıydı.

Adam duraksadı, bir bana, bir elime, sonra da yanımdaki Matt'e baktı. Ceketini giydikten sonra yavaşça elimi sıkmak için kabul etti, hâlâ kuşkulu görünüyordu.

"Sorun değil, sanırım. Sadece ismimi paylaşmak istemiyorum."

"Kesinlikle," hemen kabul ettim. "Bu tamamen olurdu. anonim. Fotoğraf da yok."

"Tamam. Tamam." Bakışları yoğunlaştı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Herhangi bir şeyi paylaşmaya istekli hakkında deneyiminizi ile profesyonel kucaklaşma. Ama bunu aramanızdaki itici güçle başlayabiliriz. Bana neden profesyonel bir kucaklayıcı kullanmaya karar verdiğinizi söyler misiniz?"

Adam bir süre beni inceledi, ifadesi kasvetliydi, sonra "Karım öldü. Altı ay önce. Beyin tümörü."

"Çok üzgünüm," dedim ve ona hafif, sempatik bir gülümseme verdim. Muhtemelen az önce kucaklayıcısından aldığı gülümsemeye benziyordu.

Başını salladı, gözlerinin arkasında bir acı parıltısı belirdi. "Hiç çocuğumuz olmadı, hiç istemedik. O benim için yeterliydi, fazlasıyla yeterliydi. O benim ruh eşimdi." Gözleri buğulandı, kelimeleri titriyordu. Boğazını temizleyerek ve gözlerindeki nemi kırparak devam etti. "Elini tutmayı, uykuya dalarken ona sımsıkı sarılmayı özlüyorum. En çok özlediğim şey bu. Onsuz kendimi kaybolmuş hissediyorum ve bunu söylemekte sakınca görmüyorum. Burayı bir psikolog arkadaşşımdan duydum - belki de bir psikiyatristtir, kim bilir - ama belki de kaybımla başa çıkmama yardımcı olabileceğini söyledi. Ben de denedim."

Sesinin temposunu, gömleğinin rengini, alt dudağını dişleyişini ve düşünceler arasında duraklayışını zihnime not ettim.

"Yardıma oluyor mu?" Yumuşakça sordum.

"Yarıyor. İnsanların, hayatının yarısında yanında biri olduktan sonra ne kadar yalnız olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Ve sonra aniden, o gitti. Giselle gerçekten iyi bir genç bayan, çok şefkatli."

Giselle'in ona sarılan kişi olduğunu düşündüm.

"Onunla özellikle ne yapıyorsunuz? El ele tutuşur musunuz?" "Evet.

Her zaman el ele tutuşuruz. Başka hiçbir şey yapmasak bile." "Başka bir şey? Tabii ki paylaşmaktan rahatsız olmuyorsanız."

Boynunu kaşıdı. "Bazen yatarken bana sarılıyor. Bazen de ayakta sarılıyoruz. Bu utanılacak bir şey değil, en azından ben öyle düşünmüyorum. Bu benim için bir koltuk değneği. Bu dünyada başka kimsem yok. Başka ne seçeneğim var ki? Yalnız olmaktan başka."

"Peki ya biriyle çıkmak? Başka birini bulmaya?"

Başını salladı, ağzında kararlı bir çizgi vardı. "Hayır. Buna hazır değilim. Hiç hazır olacak mıyım bilmiyorum. Patty'ye bu şekilde ihanet edemem. Ve bunu yapmak pek nazik bir davranış olmaz, değil mi? Başka birine? Onları asla sevmeyecekken."

Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Adamın hüznünlü gözleri Matt'le benim aramda gidip geldi.

"Hayır. Teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız için minnettarım." Adamın elini tekrar sıktım, gidebilmesi için yolundan çekildim ve o gittikten sonra Matt'e döndüm.

"Hmm." Matt çok yavaşça başını sallıyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"O yargılayıcı pantolon şimdi nasıl, Profesör?" Ona bir kaşımı kaldırdım.

Ağzının kenarı kasıldı, ses tonu kasvetliydi, "Anlaşıldı," dedi.

"Marie?"

İsmimi duyunca ikimiz de döndük ve yukarıda bahsi geçen Giselle'in zorlukla kontrol edilebilen bir kızgınlıkla bana baktığını gördük.

"Evet?" Yüzümü ona döndüm, stüdyonun sahibi Rebecca'nın hafta başında telefonda konuştuğumuzda müşterilerle röportaj yapmam için bana onay verdiğini açıklamaya hazırlandım

Bakışları Matt'e kaydı ve gözleri onun üzerinde gezinirken sertliğini biraz kaybetti. "Yürüyen sen misin?"

Matt bağıını salladı ve elini ona doğru uzattı. "Evet. Ben Matt."

Ona küçük ama samimi bir gülümseme verdi ve bakışları tekrar bana dönmeden önce elini sıkmayı kabul etti. Yüz hatları bir şalter gibi kendini yoğun bir kızgınlık maskesine dönüştürdü.

"Benimle gel," dedi topuğunun üzerinde dönerek.

Matt ve ben birbirimize baktık, ama bize söyleneni yaptık, kadını koridorda takip ederek bir dizi kapıyı geçtik. Önünden geçtiğimiz üç odaya göz attığımda birinin dinlenme odası, diğer ikisinin de yatak odası gibi görüldüğünü fark ettim.

Giselle koridorun sonunda bizi bekliyordu, bir ofisin kapısını açtığında soğuk bakışları üzerimde geziniyordu, uzun siyah saçlı bir adam telefonla konuşuyordu. O da gömleksiz ve yalınayaktı, üzerinde bol bir sarongu andıran kırmızı bol bir pantolon vardı. Ve etkileyici bir şekilde kaslıydı. Kabile dövmeleri vardı.

Geldiğimizde başını kaldırdı, iki kez baktı, sonra Giselle'e kaşlarını çatı ve arayan kişiye parmağını kaldırarak şöyle dedi: "Tamam, sizi Pazartesi saat üç için ayarladık. Aradığınız için teşekkürler. Tamam. Hoşça kalın."

Telefonu kapattıktan sonra dikkati Giselle'de kaldı ve sonra bana kaydı. "Marie?"

Başımı salladım. "Jared?"

"Sahibi Rebecca şu anda burada değil, oğlunu almaya gitti. Ama siz gitmeden önce dönmeye çalışacak." Gözleri vücudumda gezinirken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Giselle kollarını kavuşturarak.

Jared'in dikkati Matt'e kaydı ve gözlerini kırıştırdı. "Yürüyen sen misin?" Jared Matt'e Güpheyile bakıyor, hoşnutsuzluğunu gizlemek için hiç çaba harcamıyordu. "Evet, öyleyim." Matt sarıldığım ortağıma baktı, sonra da gözlerini yere indirdi.

Sanki adamı neyin rahatsız ettiğini arıyormuş gibi kendine baktı.

Jared alay etti, gözlerini hızla kırıştırdı ve öfkeli bir yüz ifadesiyle Giselle'e döndü. "Bu harika."

Eşiği geçip ofise girdi ve bize, "Bize bir dakika izin verir misiniz?" dedikten sonra kapıyı büyük bir hızla arkasından kapattı.

"Gerçekten mi? Onun hakkında bana dert mi yaşıyorsun?" diye sorduğunu duyduk. "Ona bir bakın. Memeleri var."

Matt'le bir kez daha göz göze geldik, gözleri göğsüme kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyordu.

"Çok güzel, G," dedi Jared, sesi aynı derecede öfkeli çıkıyordu.

"Ya saçları? Tam senin tipin. Bilmem gerekirdi." Matt yüzünü buruşturdu ama gülmemeye çalışıyor gibiydi.

Jared'in kısık bir sesle, "Profesyonel olmayan bir geçmiği olan ben değilim," dediği duyuluyordu. "Ellerini onun gömleğinden uzak tut."

"Karınlarını okşamamdan hoşlanıyorlar." Sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor gibiydi.

"Sen sadece altılı paketleri olan karınları okşarsın, bunu ikimiz de biliyoruz."

Matt'in gözleri neredeyse komik bir şekilde büyüdü, bakışlarının ardında şok ve panik karışımı bir his vardı, gövdesini işaret etti ve bana, "*Karnıma dokunmasını istemiyorum*," diye bağırdı.

Ben de göğsümü işaret ettim ve "*Göğüslerime dokunmasını istemiyorum*" diye karşılık verdim.

Matt'ten aceleyle bastırılmış bir kahkaha yükseldi ve sesini kesmek için elini ağzına kapattı. Cesurca çabasına rağmen, ses dikkatlerini çekti ve kapı açılarak öfkeli Jared'i ortaya çıkardı.

"Komik bir şey mi var?" Jared şimdi Matt'e hançerlerini doğrultmuştu.

"Hayır." Matt inkârını güçlendirmek istercesine başını salladı. Ama sonra aniden bağını sallamaya bağladı, gözleri bana dönüp kısıldı. "Aslında evet. Yanlış bir şeyler var."

Dudaklarım aralandı, belki iddiasını çürütmek için, belki de ona hak vermek için, asla bilemeyeceğim. Bir sonraki anda Matt kolunu omuzlarıma doladı ve sarılmayı bekleyenlere seslendi. "Gerçek şu ki, biz kucaklaşma bakireleriyiz. Ve sanırım -hayır, *biliyorum*- gergin olduğumuzu söylerken Marie adına konuşuyorum. Bu yüzden konuştuk ve Marie ile birbirimize sarılmamızın daha iyi olacağını düşündük-"

Ağzımı kapattım, bakışlarım yere düştü.

"-ve siz ikiniz bize pozisyonları gösterebilirsiniz. Bize nasıl sarılacağımızı öğretin. Sarılma ustamız olun," diye bitirdi Matt, yalvaran bir ses tonuyla.

Giselle ve Jared birbirlerine şaşkınlıkla bakarak, "Ve yine de para alacak mıyız?" diye sordular.

"Elbette." Matt başını salladı, eli omzumdan koluma doğru kayıyordu, iri eli çıplak tenimde sıcacıktı.

Jared bana baktı ve usulca, "İstediğin deneyimin bu olduğundan emin misin Marie?" diye sordu.

"Az önce istediklerinin bu olduğunu söyledi," diye tersledi Giselle. "Sen sadece onunla kucaklaşmak istiyorsun," diye ekledi sert bir fısıltıyla.

Bu ikisiyle hiçbir yere varamayacağımı fark ederek irkildim. Belli ki çıkıyorlardı ya da bir ilişkileri vardı. Ve ayrıca belli ki, çözmeleri gereken büyük kıskançlık sorunları vardı. Her iki durumda da gerçek bir kucaklaşma deneyimi yaşayamayacaktım. Ama en azından Matt sarılma partnerim olunca, Giselle'in seansın ortasında beni bıçaklaması konusunda endişelenmeme gerek kalmadı.

Ayrıca Matt'in az önceki ilişki karşıtı tiradına bakılırsa, kucaklaşmaya olan ilgisinin tamamen akademik olduğundan emindim.

Jared'le Giselle'in kavgasının yeniden alevlenmesini engellemek umuduyla, "Ben de bunu istiyorum," demek için acele ettim ve kolumu kaldırıp Matt'in gövdesine doladım. "Yeter ki ikinizden biri ya da her ikisi bize yol göstereyin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Siri

Wo Apple Inc. şirketinin iOS, watchOS, macOS ve tvOS işletim sistemlerinin bir parçası olan akıllı bir kişisel asistan ve bilgi navigatörü olarak çalışıyor.

- Kaynak: Apple Computers, Siri

Sarılma seansı için getirdiğim şort ve atleti giydim, sonra Matt ve Jared'le daha önce gördüğüm odalardan birinde buluştum. Sıradan bir yatak odasına benziyordu, ortasında çift kişilik bir yatak ve tek bir sehpa vardı. Cam bir tutucunun içinde tek bir mum yanıyordu ve odadaki pencereden başka tek ışık kaynağını oluşturuyordu.

"Marie." Jared beni selamladı, yüz ifadesi açık ve dostçaydı. "Partnerini yatağa yerleştirdim. Senin için hazır."

"Bedenim hazır," diye seslendi Matt bulunduğu yerden.

Sarılma eğitmenimiz olacak adamın etrafına baktığımda Matt'in yatağın bir tarafında, yüzü kapıya dönük, yakıcı yüzünde alaycı bir ifadeyle yattığını gördüm. Yavaşça bir kez göz kırptım, zihinsel olarak kendimi olacıklara hazırladım ve tüm bunların gazetecilik adına olduğunu kendime hatırlattım.

Derin bir nefes alarak yatağa yaklaştım. "Onu yansıtmalı mıyım?"

"Doğru." Jared daha fazla talimat vermeden önce ben yatağa uzanıp Matt'e bakana kadar bekledi. "Tamam, Şimdi ikinizin bacaklarınızı birbirine dolamanızı istiyorum, Matt'inki yatakta kalacak, Marie'ninkilerden biri Matt'in bacaklarının arasına girecek ve Matt'in üst bacağı da Marie'ninkinin arasına girecek. İşte böyle. Ve Marie, başını Matt'in kolunun üzerine koy. İşte böyle. Marie, bağlantı kurmak için elini Matt'in karnına koymayı dene, ama gömleğinin üzerinden. Tabii ikiniz de ten tene temas konusunda rahat değilseniz."

"Gömleğin üstünden de olur," dedim ve Matt bağımlı sallayarak onayladı. İşlerin fazla kişiselleşmesine gerek yoktu.

Jared bir monologa başlarken biz de söyleneni yaptık.

Dikkatimi vermeye çalıştım ama önümdeki sert erkeklik duvarı dikkatimi dağıtmıştı. Bacakları bacaklarımın arasındaydı. Ve parmak uçlarımda altındaki kabarık karın kasları.

Sürekli çocuk olan erkekler asla radarıma girmezdi. Şimdiye kadar Profesör Simmons bana koca bir çocuk gibi gelmişti - özellikle de umursamaz, patavatsız ve inatçı olma eğilimleri. Evet, yakışıklıydı, komikti, korkunç derecede zekiydi ama kişiliği beni pek cezbetmemişti.

Ama şimdi, bu kadar yakinken, kendimi ateşli hissediyordum. Ve daha büyük. Daha güçlü. Heybetli. *Erkeksi*. Ağzımda hiç tükürük kalmadığı için kendimi hiçbir şey yutmazken yakaladım.

Büyük bir çocuk gibi davranıyor olabilirdi ama öyle hissetmiyordu.

"Genel bir kural olarak, bir sarılan ve bir sarılan asla mayo bölgelerinde birbirlerine dokunmamalıdır. Göğsün ön kısmına, kalçalara ya da leğen kemiğine dokunmak yok. Temel olarak, iki parçalı bir mayonun bir kadını ya da bir mayonun bir erkeği örttüğü her yer."

Matt'ın yüzüne ince ama sinsî bir gülümseme yerleşti, kahverengi gözleri gizli bir Çaka düğünüyor mu gibi dans ediyordu.

"Ne?" Şüphelenerek fısıldadım, hâlâ hormonlarımın alevlenmesiyle savaşıyordum. Ya da daha doğrusu, *whoremone*.

Sağduyuma ihanet ettiklerinde hormonlarıma böyle diyordum. Sandra vücudumun karşı cinse verdiği değeri sürtükçe utandırdığımı söyledi. Ona cinsel yolla bulaşan hastalıklardan uzak kalmamı sağlayacaksa sorun olmadığını söyledim.

Matt başını öne eğdi, böylece burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Nefesi nane gibi kokuyordu - aşırı değil, sadece nane şekeri içtiğini belli edecek kadar- ve fısıldayarak, "Yüzerken mayo giyerim," dedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama o eski pozisyonuna geri dönerken yine de sessizce güldüm. Gülmemeye çalışmak onun yanında bir alışkanlık haline gelmişti.

Ve yaptığı şaka için şükürler olsun, çünkü aniden ortaya çıkan seksi sinirlerimin yatışmasına yardımcı oldu. Fiziksel olarak onu gülünç derecede çekici görmeye başlamıştım. *İyi ki sana bağlılığa alerjisi olduğunu söylemiş, yoksa orospu gibi bir şey yapabilirdin.*

Bunu yapabilirdim. Matt'ın iri, güçlü, sert vücuduna sarılabilir ve hikâyem için bu deneyimi belgelemeye odaklanabilirdim. *Hikâyeye odaklan.*

Zihnim sakinleşmeye başladı.

Bu arada Matt sırtıtmaya başladı ve gözleri ağzıma kaydı. Gerçekten hoş bir gülümsemesi vardı. Gülümsediğinde gözlerinin parlaması hoşuma gidiyordu.

içsel bir parlaklık ve somut bir zevkle.

"Eğer ikinizden biri ya da her ikiniz de uyarılma yaşarsanız telaşlanmayın," diye devam etti Jared. "Bu anormal bir durum değil, ama her zaman olmaz. Eğer böyle bir şey olursa, ara vermekten çekinmeyin. Her ikiniz de seansı istediğiniz zaman bitirebilirsiniz. Sarılma her zaman tamamen platonik olmalıdır. " Matt'in gülümsemesi giderek azaldı ve yaramazlığı söndü, yerini başka bir şeye bıraktı. Bunun ayıklık olduğuna karar verdim. Sonra artan mesafe. Ve

Sonra, en sonunda, dikkatli bir kopuş.

Derin bir nefes alarak soğuk bakışları omzumun üzerinden geçti ve arkamdaki duvara baktı. Jared'in talimatlarını dinlemeye çalışırken onu, ani ruh hali değişimini düşündüm.

"Bu pozisyonda göz teması önemli olabilir, ancak gerekli değildir. Ellerinizi hareket ettirmekten çekinmeyin, eğer partneriniz bunu rahatlatıcı buluyorsa açık bir avuç içi ile okşayın. Bunu kolundan veya bacağından, omzunun üzerinden, sırtından aşağıya doğru yapabilirsiniz. Sevişmek çok rahatlatıcı olabilir."

Matt'in çenesi büküldü. Gözleri hâlâ arkamdaki bir noktaya sabitlenmişti.

"Parmaklar saçta, kafa derisine masaj yapmak ya da saçın içine iplik geçirmek,

kullandığımız bir tekniktir. Matt."

Matt irkildi, kaşlarını çatı ve gözleri Jared'e kayd. "Evet?"

"Marie'nin saçıyla oynamayı dene."

Matt hemen hareket etmedi. Aslında kıpırdamadan duruyordu, ama gömleğinin altındaki karın kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Sonunda boğazını temizleyip yutkundu ve gözleri benimkilere kayd. Yüz ifadesi hâlâ mesafeliydi.

Dudaklarımı yana doğru büküm. "Merak etme, saçımı yıkadım..."

"Güzel," dedi dikkati dağılmış bir şekilde elini şakağıma doğru kaldırırken.

Bana dokunmadan hemen önce, "... geçen ay," dedim ona sinsi bir sırıtışla. "Ama merak etme, bitler dost canlısıdır."

Alaycılığımın onun mesafeli tavrında bir çatlak yarattığını görmek beni memnun etmişti. Sanki kendi gülümsemesiyle savaşıyormuş gibi dudaklarını yana bükü ve elini yüzüme bıraktı.

Elini yüzüme bıraktı dediysem, ölü bir ağırlıklı gibi bıraktı demek istiyorum. Tam yüzüme. Kararlılıkla ve hiç de nazik olmayan hareketlerle parmaklarını saçlarıma soktu ve saçlarımı kafa derimden ayırmaya çalışır gibi kolunu düzeltti.

Acıtmıyordu ama iyi de hissettirmiyordu. Ve gülünç görünüyordu. Yüzündeki kendini beğenmiş ve aptal ifadeyi yakaladığımda

gölmeye başladı.

Matt'in kahkahası da onu izledi ve az önceki saç hareketini taklit ederek saçımı büküp yüzüme fırlatarak daha da gülünç hale getirdi.

"Böyle mi?" diye sordu, kahkahasını sesinden uzak tutamıyordu.

Jared ofladı. "Hayır, Matthew. Saçını yüzüne atma."

"Bence hoşuna gidiyor," dedi Matt ve beni daha çok güldürdü.

Jared yine onaylamaz bir ses çıkardı ve uzaktan Matt'in bileğini yakaladığını gördüm. Jared bir elimi tutarken, diğer elimi de bağıımın altına sıkıktırınca, fırsattan istifade Matt'in kaburgalarını dürttüm ve sıçrayıp kıvranmasına neden oldum.

"Hey!" Matt itiraz etti.

"Tamam, bekle." Jared'in sesi sertleşti. "Gıdıklamaya izin var, ama önce karşınızdakinin rızasını almanız gerekiyor."

Jared konuşurken Matt elini kurtardı ve yanıma götürerek beni ciddi ciddi gıdıklamaya başladı. "Bakalım kendi ilacının tadına nasıl bakacaksın."

"İlaca ihtiyacım yok!" Karşılık vermeye çalıştım ama yapamadım, çünkü her zaman dikkat çekici bir şekilde gıdıklandım.

"Daire, daire, nokta, nokta ... " dedi gülerek. Manyakça bir kahkaha değildi, daha çok gerçekten eğleniyor ve anın içinde kaybolmuş gibiydi.

"Aman Tanrım." Güldüm, döndüm, karnıma erişimi engellemeye çalıştım.

İlgisini yan tarafıma kaydırды ama parmakları acı verici ya da sert değildi. Becerikliydiler, beni kıvrandırmak için doğru basıncı uyguluyorlardı.

Matt beni sırtüstü yatırdı, diğer elini serbest bıraktı ve ben dizlerimi göğsüme çekmeye çalışırken bacaklarımı aşağı doğru itti.

"Üzgünüm Marie. Sivri dizlerini iplik torbasının yanına yaklaştıramam," dedi, üzgün görünmüyordu. *İplik torbası* ifadesini kullanması beni daha çok güldürdü.

Kısa süre sonra kalçalarımın üzerine oturdu, elleri ustalıkla boynumda, kollarımın altında yeni noktalar buldu ve duyabildiğim tek ses kahkahalarımız oldu.

"Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Ateşkes, ateşkes!" Öne doğru eğildim, kollarımı iki yanıma kavuşturdum, saçlarım omuzlarımda dalgalanıyordu.

Matt'in hareketleri durdu, bir eli boynumda, diğeri arkasında, dizimin arkasını gıdıklamaya hazırlanır gibi uyluğuma sarılmıştı.

Bacağımı.

Gülümseyerek ona baktım. O da bana bakıp gülümsedi. İkimiz de zor nefes alıyorduk.

"Ateşkes mi?" diye sordu, göğsü inip kalkıyor, bakışları ağzıma dalıyordu.

"Evet." Nedense benim de gözlerim onun ağzına kaydı ve o anda aklıma inanılmaz tuhaf bir düşünce geldi.

Acaba dudaklarının tadı nasıldı?

Oha!

Orada dur bakalım.

Yakınlığımdan olmalı, sanki tanıdıkmişiz gibi birbirimize dokunuyorduk. Belki de vücudum yakınlığı gerçek bir samimiyetle karıştırıyordu çünkü daha önce hiç birine bu şekilde dokunmamıştım.

"Söylediğim gibi," dedi Jared, beni Matt'in dudaklarındaki meditasyonumdan alıp eğitmenimizin sinirli yüzüne götürerek, "gıdıklamaya izin var ama önce seans öncesinde onaylanması gerekiyor. Matthew, Marie'den uzaklaş lütfen."

Dikkatim hâlâ üzerimde olan Matt'e döndü. Gözleri boynumun yan tarafına doladığı elinin üzerindeydi, başparmağı göğüs kafesimin üstündeki girintiye bastırıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sertçe yutkundu ve ağırlığını bir tarafa kaydırarak ortama tırmandı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Jared. "Geleneksel kaşık pozisyonunu deneyelim, Matt büyük kaşık, Marie de küçük kaşık olsun. Tamam, yan yatın."

Sessiz bir nefes aldım. DüĞüncelerimin kesinlikle platonik olmayan dönüĞü yüzünden hâlâ biraz GaĞırmıĞ hissediyordum ve Matt'ten uzağa bakacak Ėekilde Ėiltenin üzerine uzandım. Nedense her ses daha yüksek çıkıyordu, özellikle de o çıkardıysa. Pozisyonunu aldığında yatağın yaylarının nasıl gıcırdadığı, yumuşak nefes alışları, kot pantolonunun çarşaflara sürtünmesi.

"Olabildiğince yaklaĞmaya çalıĞ Matt. Aranızda hiç boşluk olmamalı. Doğru, bacağı onunkinin arasına koy," diye talimat verdi Jared.

Çok geçmeden önü sırtıma yapıştı, üst uyluklarının sert kasları popomu kavradı, sıkı karnı belime, göğsü kürek kemiklerime dayandı. Bir kolu üzerime sarkmıştı, eli gevşekti, bedenime dokunmuyordu. Ama hâlâ arkamda hareket ettiğini hissedebiliyordum, sanki rahatlamaya çalışıyordu.

"Bu kolla ne yapacağım?" Diye sorduğunu duydum, sesi hırçın ve sabırsızdı. "Gereksiz bir şey."

"Güzel soru." Jared bize doğru eğildi ve Matt'in bileğini tekrar tuttuğunu hissettim. "Aranıza sığdırmaya çalışmanızı tavsiye etmem, bu mesafe yaratır ve genellikle küçük kaçık için rahatsız edicidir. Bunun yerine, dirseğini böyle bükebilirsin ve Marie kolunu yastık olarak kullanabilir. Ya da siz kendiniz yastık olarak kullanabilirsiniz. Ya da kolunu düzleştirip Marie'nin boynunun altına yerleştirebilirsin, bu şekilde."

Jared, Matt'in kolunu altımdan geçirebilmesi için bağımlı eğmem konusunda beni cesaretlendirdi. Bu fikir pek işe yaramadı, çünkü Matt'in üst kolu boynumun kıvrımının bıraktığı boşluğa sığmayacak kadar büyüktü.

"Hey, bekle." Matt'in kolunu tuttum ve pazusunu yastık olarak kullanacak şekilde yerleştirdim.

"Oh, güzel. O zaman elini şöyle koy, Matt." Jared devrıldı ve Matt'in dirseğini tekrar bükerek elini benim üst koluma götürdü, böylece onun kucağına sarılmış oldum. "Diğer elin de böyle onun kalçasında durabilir." Jared bir kez daha Matt'i, gevşekçe sarkan eli üst uyluğumun üzerinde düz durana kadar hareket ettirdi.

Jared geri çekildi, bizi düşünürken bağımlı yana eğdi. "Belki de bacağını bükmelisin, Marie. Evet, işte böyle. Rahat mısın?"

Başımı salladım, çünkü rahattı. Kendimi büyük, kaslı bir ayının sıcacık kucağında gibi hissediyordum. Matt'in sıcaklığı her yanıma sarmıştı.

Matt'in, "Bunu sevdim," diye mırıldandığını duydum ve hissettim; göğsünün gümbürtüsü, birbirimize bastırdığımız sırtıma doğru yankılanıyordu. Sözcükler şaşkındı.

"Neden şaşırmış gibisin?" Fısıldadım.

"Dediğim gibi, ben bir sarılma bakiriyim."

Ben daha onun sözlerine bir açıklama getiremeden Jared araya girdi. "Tamam Matt. Sırtını ve boynunu okşamaktan çekinme. Ya da bacağını veya kolunu okşayabilirsin belki? Olur mu Marie?"

"Evet, böyle iyi."

Matt bacağını seçti, iri avucu aşağı indi, sonra çıplak kalçamdan şortumun eteklerine doğru ilerledi ve gülümsemek zorunda kaldım çünkü dokunuşu hiç de çekingen değildi. Daha iyisini bilmesem, bunun sahiplenici bir his olduğunu söyleyebilirdim.

"Ve Marie, belki Matt'in elinin arkasına dokunabilirsin? Kolunda olana. Onunla oyna, parmaklarını dola. Hafif dokunuşlar."

"Jared, sana ön tarafta ihtiyacımız var," diye seslendi ev sahibesi olduğunu anladığım bir ses koridorun sonunda bir yerden.

"Tamam, siz ikiniz alıştırma yapın. Ben hemen döneceğim." Jared'in geri çekilen ayak sesleri ahşap zeminde yankılandı ve sonunda bizi sessizlik içinde bıraktı.

Bu arada parmaklarımı kaldırıp Matt'in elini usulca okÇadım, parmak uçlarımla parmaklarının kemiklerini izledim ve sonra elinin arkasına, bileğinden parmak eklemlerine kadar üçgenler çizdim.

Gürültülü bir ses çıkardı, neredeyse mırıltıya benziyordu. Memnun olmuş gibiydi.

"Hoşuna gitti mi?" Fısıldadım, gözlerimi kapadım, elinin bacağıma yavaşça okşamasının tadını çıkardım.

"Evet," dedi.

Sırttım.

Bir süre sessiz kaldı, ikimiz de öyleydik ve kendimi daha da rahatlamış hissettim. Avuç içi sık sık dolambaçlı yollara sapıyor, kalçamı atlayıp yan tarafımda kayıyor ve sonra tekrar bacağıma dönüyordu. Çok geçmeden o kadar rahatlamıştım ki uykulu hissettim.

Matt enseme okÇayarak tüylerimin diken diken olmasına neden olmadan hemen önce, parmaklarını saçlarımda hissettim, kütleyi boynumdan uzaklaÇtırıyordu.

"Mmm." Gülümsedim. "Hey. Jared gıdıklamak yok dedi." Sesim uykulu geliyordu.

"Bu gıdıklıyor mu?" Matt usulca sordu, tekrar burnuma sokuldu. Dudaklarının fırçasını -öpücük değil, fırça- boynumun çıplak tenine değen sıcak nefesiyle birlikte hissettim ve omurgamdan aşağıya doğru bir zonklama vurdu, ayak parmaklarımdan kıvrılmasına ve karnımın alt kısmında ani bir sıcak ağrının bükülmesine neden oldu.

Olamaz.

Bu acıyı biliyordum. Daha önce başka birinin dokunuşu yüzünden hissetmemiştim.

oldukça uzun bir süre. Yine de kimse o acıyı unutamaz.

Sırtım içgüdüsel olarak kamburlaştı, popom kasıklarına doğru bastırdı ve sertleştirdi. Meme uçlarımda sertleştiğini, sütyenimin pamuğunun altında gerildiğini hissettim. Artık tamamen uyanıktım. Artık uykulu değildim.

Hayır.

Biraz bile değil.

Matt de sertleşti. Hareketleri aniden durdu.

"Sen iyi misin? Sorun ne?" diye sordu, sözcükleri telaşla kaplanmıştı ve bir an sonra eli üzerimde havada asılı kaldı. "Dokunmamam gereken bir şeye mi dokundum?"

Kısa, gergin bir kahkaha attım, doğrulma dürtüsü beni yakaladı.

"Hayır, hayır. Yapmadın." Yatağın kenarına doğru ilerledim, kendimi düzelttim, Matt'ten uzaklaştım, mesafeye ihtiyacım vardı. "Ben iyiyim." Sessiz bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım, çünkü nabzım hızla atıyordu.

Kahretsin, Marie. Kendine gel. Bu Matt Simmons. Profesör Matt. Koca çocuk. Neden bu şekilde tepki veriyorsun?

"Ben mi ..." Bu ilk sözler tereddütlüydü ve devam etmeden önce bir an sessizlik oldu, düşüncesini tamamlarken sesi komik bir şekilde alaycıydı. "Seni *tahrik* ettim mi?"

Başımı sallayarak homurdandım ve onun aptalca ses tonuna güldüm. Omzumun üzerinden ona bakmak için belimden döndüğümde Matt bana sırtıyor, bağıparmağıyla iğare parmağı arasında uydurma bir bıyık büküyordu.

Ama sonra durdu.

"Yaptım, değil mi?" diye itti, elini bıraktı. Biraz şaşırılmış olmasa da memnun görünüyordu.

İçimi çektim, biraz utandım ve başımı salladım. "Aslında evet. Orası çoğu kadın için hassas bir noktadır."

"Boynunun arkası mı?" Kendini bir dirseğinin üzerine kaldırdı, gözleri ilgiyle boynuma kaydı.

"Aslında genel olarak boynum."

"Hah." Matt düşünceli düşünceli kaşlarını çatı. "Bağıka neresi olabilir?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona inanmaz bir bakış attım. "Bunu sana söylemeyeceğim."

"Neden söylemiyorsun?"

"Matt."

"Ya araştırma için buna ihtiyacım varsa?"

"Matt."

"Ya sana bunun anketimizin bir parçası olduğunu söylersem?" Bacaklarını yatağın kenarına attı ve ayağı kalktı, yanıma doğru yürüdü ve bana elini uzattı. "Bana vücudunun bir şemasını vermelisin, erojen bölgeler daire içine alınmış ve derecelendirilmiş olarak."

"Dur tahmin edeyim, on puanlık bir ölçekte derecelendirilmelerini istiyorsun," diye kestirip attım, elini kabul ettim, ayağı kalktım ve biraz mesafe kazanmak ve gömleğimi düzeltmek için uzaklaştım.

Omuz silkti, kollarını kavuşturdu ve peşimden geldi. "Ya da üstel. Likert ölçeği diyecektim ama logaritmik ölçek de işe yarar."

Kıkırdayarak, utancımı ve beceriksizliğimi şakayla dağıtma şabasını takdir ederek, Matt Simmons'ın kötü biri olmadığını fark ettim. Hatta iyi bir adam bile olabilirdi, sadece biraz tuhaftı.

Ve romantik ilişkilerin yerini robotların almasını istiyor. En iyisi bu detayı unutmamak.

Evet, ilginç bir arkadaş olabilirdi.

"Teşekkürler." Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Ne için?" Gözleri benimkiler arasında gezindi.

"Sarıldığım için. Sarıldığın için teşekkürler Matt."

"Ne zaman istersen, Marie." Bana sırıttı, gözleri dans ederken öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Her zaman."

ONUNCU BÖLÜM

Sophie

Kronik sağlık sorunları olan hastalarla etkileşime giren duygusal zeka botu. Ücretli etkileşimleri optimize etmek için yapılan bazı botların aksine, bu bot sizin çıkarlarınıza en uygun şekilde hareket etmek için üretilmiştir.

- Kaynak: iDAvatars

SALI günü iyi haber/kötü haber gibi bir gündü.

Kötü haberlerle başlayacağım. Daha doğrusu, bu haber hakkında nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

David, eski erkek arkadaşım, beni aradı. Telefonu açmadım. Cep telefonumun ekranında numarasının parlaması beni felç etti. Sesli mesaja yönlendirdim. Taşındığından beri konuşmamıştık ve bu sefer mesaj da bırakmamıştı. Günün geri kalanında ne yapacağımı düşündüm ve ne kadar takıntılı olduğuma şaşırdım.

Ama sonra, iyi haber, tam işten çıkarken Matt'ten bir dizi mesaj aldım.

Matt: *Dağılım grafiklerini çevirmek için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver.*

Matt: *Tartışırken yemek yemeliyiz.*

Matt: *Akşam yemeği mi?*

Matt: *Ya da kahve iyi olur.*

Matt: *Artık mesaj atmayı bırakacağım.*

Beklenmedik ama hoş karşılanmayan mesajlara gülümsedim.

Hafta sonu, Profesör Matt Simmons arkadaşım olmakla ilgileniyorsa, bu arkadaşlığın gerçekleşmesi için çaba göstereceğime karar vermiştim. Çünkü Matt, birlikte geçirdiğimiz kısa süreye rağmen beni daha eğlenceli biri yapmıştı.

Ve daha cesur.

Tuhaf adama başımı sallayarak cevabımı yazdım.

Marie: *Sorularım var. Bu gece örgü öreceğim. Yarına ne dersin? Kahve içmek için buluşabiliriz ya da ben yemek pişirebilirim.*

Görüşmemiz sırasında bolca not almış olmama rağmen, bana verdiği belgeleri yorumlamakta zorlanıyordum, bu yüzden yardım teklifi beni rahatlattı. Bu bana arkadaşlık teklif etme fırsatı da verecekti.

Sıkı bir bütçem olduğu için dışarıda yemek yemek bir seçenek değildi. Ayrıca, sadece bir kişi için yapmanın aptalca olacağı bir hindistan cevizi köri tarifim vardı.

Neredeyse hemen cevap verdi.

Matt: *SEN PİŞİR*

Tüm harfleri büyük yazdığım için özür dilerim. Yemeğinizi dört gözle bekliyorum.

Yani, sorularınızı cevaplamayı.

Matt: *Ve yemeğini.*

Kıkırdadım, asansöre binerken dairemin adresini tuşladım ve çatı katının düğmesine bastım. Telefonumu çantama geri koyabilmek için yaptığım daldırmayı kalçamla duvara yaslayarak hokkabazlık yapmak zorunda kaldım. Ev sahipliği sırası Janie'deydi ama bugünlerde kendini çok kötü hissettiği için geri kalanımız yemek yapıp getirmeye karar verdik.

Asansörün kapıları açıldığında çıkmak için hareketlendim ama Quinn'in iş ortağı Dan O'Malley ile çarpışmak üzereyken irkilerek geri adım attım.

Dan ve ben birlikte çok şey atlatmıştık, özellikle de geçen yıl. O, Quinn ve ben, ilkbaharda Greg ve Fiona'yı zor durumdan kurtarmak için Nijerya'ya yaptığımız bir seyahat sırasında birbirimize bağlanmıştık. Yakın mesafede ortak bir hedef için çalışıyorduk. Hayatımda bu harika adamlar olduğu için minnettardım, harika adamların var olduğunu kanıtlıyorlardı.

"Gah." Dengemi yeniden sağlamaya çalışarak yalpaladım.

Beni sabitlemek için uzandı, iri elleri omuzlarımı kavradı. "İyi misin?"

"Evet." Sakarlığıma güldüm ve iç çektim. "Uzun bir gündü. Kusura bakma."

"Sorun değil." Dengeli olduğumdan emin olduktan sonra beni bıraktı ve geri çekilerek asansörden çıkmamı işaret etti. "En son gelen sensin."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kaşlarını çatarak Janie ve Quinn'in evine açılan kapıya baktım. "O nasıl? Daha iyi mi?"

Başını yorgunca salladı ve gömleğinin yakasından dışarı fırlayan dövmelemin bulunduğu ensesini ovuşturdu. Ağzı yorgun bir çizgi oluşturdu. "O bebek doğana kadar bekleyemeyeceğim. Quinn son beş aydır -kusura bakmayın ama- tam bir orospu çocuğu oldu."

"Özür dilerim." Ona sempatik bir gülümseme verdim. Her zamanki sakin Bostonlu bu akşam son derece sinirli görünüyordu.

"Sorun değil." Asansöre binip bir düğmeye basarken bana el salladı. "Tek söylediğim, benim adımla verseler iyi olur."

Ona son bir kez el salladıktan sonra dönüp koridorda ilerledim ve boşta elimle Janie'nin kapısını çaldım. Birkaç saniye sonra Kat kapıyı açtı, bakışları geniş ve beklenti içindeydi. Ama beni görür görmez ifadesi değişti.

"Merhaba Marie." Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Bunu kişisel algılamamaya çalıştım. "Kimi bekliyordunuz?"

Gülümsemesi aydınlandı ve bana el salladı. "Seni tabii ki. İçeri gel." Elimden sosu alarak mutfaka doğru yürüdü ve önden seslendi: "Marie sos getirdi."

Sandra'nın heyecanlı cevabı "Dip için yaşasın," oldu.

Çantamı kapının yanında bırakarak örgü çantamı aldım ve aile odasına yöneldim, içeri girer girmez tüm arkadaşlarımla gülümseyen yüzlerini görmek beni mutlu etti. Janie bile gülümsüyordu.

"Marie. Daldırma Tanrıçası," diye seslendi Ashley yan masada duran dizüstü bilgisayarından. "Bana tarifini göndermen gerekecek."

"Göndereceğim," diye söz verdim.

"Selam Marie." Nico -aka Nicoletta- gülümseyerek selam verdi. Karısı onların adeti olduğu üzere kucaklarında oturduğu için ayağa kalkamadı.

"Selam. Burada olacağını düşünmemiştim."

Kat elinde iki kokteyl bardağıyla mutfaktan çıktı ve birini bana uzattı. "Senin için canım."

"Teşekkür ederim."

"Pekâlâ, herkes burada olduğuna göre, bir sorum var." Sandra ellerini önünde kavuşturdu ve odadakilere sordu: "'Nazi' kelimesinin saldırgan olduğunu düşünüyor musunuz?"

Kat kanepeye oturdu ve Sandra'ya temkinli bir bakış attı. "Ne demek istiyorsunuz? Hangi bağlamda?"

"Birine gramer-Nazi demek gibi mi?"

"Tüm Yahudiler adına konuşmam, çünkü -biliyorsun- hepimiz kendi fikirleri, deneyimleri, bakış açıları olan bireyleriz, ama bu beni o kadar da rahatsız etmiyor." Kat durakladı ve ağzını bir süre yana çevirdi. "Ancak, bunun babamı rahatsız ettiğini biliyorum. Hem de çok. Ve onun arkadaşlarını."

"Ne demek seni o kadar da rahatsız etmiyor?" diye sordum.

"Yani, bilirsin, beni biraz rahatsız ediyor. Nazi kelimesini titiz kelimesinin eş anlamlısı olarak kullanmak bana doğru gelmiyor. Tam tersinin doğru olması gerekmez mi? Katil anlamına gelmesi gerekmez mi? Dilbilgisi konusunda titiz yerine, dilbilgisini karalayan, öldüren ve yok eden kişi anlamına gelmeli." Kat kaşlarını çatı, sanki ağır bir sorunun içinden geçiyormuş gibi görünüyordu. "Şimdi düşündüm de, sanırım bu beni rahatsız ediyor."

"Özür dilerim." Sandra'nın alnı kırıştı.

"Neden üzgünsün?" Kat soru sormak için başını yana eğdi. "Çünkü daha önce de söyledim. Yaptığımı biliyorum. Ve öyle olmak istememiştim. duyarsızdım, ama şimdi duyarsız olduğumu biliyorum. O yüzden özür dilerim," dedi Sandra içtenlikle.

"Özür dilediğin için teşekkürler. Sanırım." Kat kaşlarını çatı, hâlâ kafası karışık görünüyordu. "Yani, bir yanım özür dilemen gerektiğini düşünmüyor, çünkü kaba davranmadığını biliyorum. Ama sonra başka bir parçam bunu takdir ediyor. Ve üçüncü bir parçam da sadece peynir yemek istiyor."

"Bunu anlıyorum." Sandra düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"Özellikle de peynir kısmı." "Dilbilgisi-Nazi konuşma dilinin ironisi ve kaç kişinin

kullanımından rahatsız olmalarının nedeni, bu bağlamdaki kullanımın *Seinfeld* dizisinden kaynaklanıyor olmasıdır. Çorba-Nazi bölümünü hatırlıyor musun?" Janie bunu sorarken başını yaptığı işten kaldırmıyordu.

"Nazi kelimesini kullanmayı bırakabilir miyiz lütfen?" Fiona yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi.

Elizabeth, "Az önce sen söyledin," diye işaret etti.

Fiona Elizabeth'e hafifçe sert bir bakış göndererek -eğer böyle bir şey varsa- genç kadını etkili bir şekilde susturdu. Ya da belki de bu onun eski CIA ajanı bakışiydı. Ya da belki her ikisiydi.

"O bölümü hatırlıyorum, evet." Kat kokteyli yudumlarken başını salladı. "Şey, yayınlanmadan yaklaşık bir yıl önce, gramer terimi ..." Janie'nin gözleri

önce Fiona'ninkine, sonra Kat'inkine döndü ve devam etti: "*Gramer-bilirsiniz-ne* 1995'in başlarında internette icat edildi. Ama on ay sonra

soup-you-know-who bölümü yayınlandı. Bazı insanlar *gramer-you-know-what* ve benzeri ifadelerin sadece *soup-you-know-who* bölümü nedeniyle popülerlik kazandığını düşünmektedir. *Seinfeld* ise Yahudi olan Larry David tarafından yazıldı ve yine Yahudi olan Jerry Seinfeld tarafından canlandırıldı."

"Yahudi komedyenler tarafından başlatılmış olması diğer Yahudilerin bundan rahatsız olmayacağı anlamına gelmez. Ya da Yahudi olmayanların. Ya da tüm insanların," diye ekledi Nico. "Şovmenler olarak, çıtayı yükseltmek ya da düşürmekten sorumlusunuz."

"Çok doğru." Elizabeth başını salladı. "Peki ulusal televizyonda yarı çıplak jöle güreşi yapmanız ne işe yarıyor? Çıtayı yükseltiyor musun yoksa düşürüyor musun?"

Sandra, Nico'nun cevap vermesine fırsat vermeden, "Kesinlikle yükseltiyor," dedi, sonra da onunla şımarık sırtışlarını ve göz kırpmalarını değiş tokuş etmeye başladı.

Janie akademik bir tavırla, "O bölümden sonra, *you-know-what* kelimesi aşağılayıcı bir hakaret olarak her türlü şeye eklendi," diye devam etti, "bir kişinin otoriter, otokratik veya esnek olmadığını belirtmenin bir yolu olarak; kendi görüşlerini başkalarına empoze etmeye çalışan biri. Ya da daha gerçekçi bir kullanımla, sizin de söylediğiniz gibi, etnik köken ve/veya din temelinde diğer insanların katili."

"Bakın, bu bağlamda mantıklı geliyor. Kendi görüşlerini başkalarına empoze etmeye çalışan biri, tıpkı *kim olduğunu bildiklerinizin* yaptığı gibi. Ancak bunu titiz, dikkatli ya da olumlu çağrışım yapan herhangi bir şeyle eş anlamlı hale getirmek üzücü," dedi Kat.

Elizabeth, "Toplum olarak mizah anlayışımızı kaybedip kaybetmediğimizi de merak ediyorum," diye düşündü. "Jerry Seinfeld'in bir röportajını okumuştum, tarihin dehşetine gülmenin, sahip olduğu gücü etkisiz hale getirmenin etkili bir yolu olduğunu söylüyordu. O ve Chris Rock üniversite kampüslerinde sahne almayı bırakmışlar çünkü şimdiki neslin mizah anlayışı yok ve her şeyin tetikleyici uyarılar içermesini istiyorlar. Neden Fiona'nın söylememize izin vermediği bu kelimenin ya da herhangi bir kelimenin üzerimizde güç sahibi olmasını istiyoruz?"

"Ya da belki," diye önerdi Kat, "gücü elinde tutmalı. Ve faşizmin meyvesini asla unutmamalıyız."

"Faşizmin Meyvesi bir müzik grubunun adı olmalı." Elizabeth çenesini Kat'e doğru kaldırdı. "Ve çok iyi bir noktaya değindin."

Sandra psikiyatrist sesini takınarak, "Bu zor ve karmaşık bir konu," diye araya girdi. "Mizah iyileştirebilir, evet. Kesinlikle. Ama ya hala taze olan, hala acı veren ya da yeni acı veren bir konuyla dalga geçerseniz

Son olaylar mı? İnsanların bunu atlatması mı gerekiyor? Hayır. Yanlış cevap."

"Belki de bu bir dengedir," dedi Ashley, gözleri ördüğü atkıdaydı, "Belki de cevap şudur: Pislik gibi davranma, ağzını açmadan önce düşün, sözlerinin sorumluluğunu al. Yani, hatalı olduğunuzda özür dileyin ve ileriye dönük olarak kendinizi düzeltin ve sürekli olarak kırılmak için nedenler aramayın ve iyi niyetli insanların sözlerini denetlemeyin. İnsanların birbirleriyle konuşmasını istiyoruz, değil mi? Her zaman aynı fikirde olan insanlarla takılmak değil. Herkes bir konuda cahildir ve herkes bir şeyden rahatsız olur. Eğer insanlar cehaletle incinmeden ya da duyarsızlıkla kırılmadan sakın ve saygılı bir diyalog kuramıyorsa, o zaman ne yapmamız gerekiyor? Etrafımızı fikirlerimize karşı çıkmayan robotlarla mı çevreleyeceğiz?"

Dik oturdum, Ashley'in konuşmasının sonunda bakışlarım dizüstü bilgisayar ekranına kaydı. *Ne yapmamız gerekiyordu? Etrafımızı fikirlerimize karşı çıkmayan robotlarla mı çevirelim?* Evet, bu beni çok etkiledi.

"Nico hafifçe öne doğru oturarak Elizabeth'in yana kaymasına neden oldu: "Eğer bütün bir ırkın, dinin ya da nüfusumuzun başka bir alt kümesinin yok edilmesi ya da sınır dışı edilmesi için lobi yapan bir grup çılgın insandan bahsediyorsan o başka. Nefret tacirleriyle konuşmaya çalışmanın bir faydası yok."

Ashley başını salladı. "Bakın, ben buna katılmıyorum. Eğer onlarla konuşmazsan bir insanın kalbini nasıl değiştirebilirsin ki?"

"Peki ya dilbilgisi polisi? Bu kimseyi rahatsız ediyor mu?" Janie gruba sordu.

"Durun, kimse buna cevap vermeden önce, bu bundan sonra her şeyde yapacağımız bir şey mi? Bu bizim için yeni bir şey mi? Burada konuşmadan önce birbirimizi kontrol etmek mi? Ağzımızdan çıkan her şeyin incitme potansiyelinden arınmış olduğundan emin olmak için mi?" Sandra'nın bakışları bir kişiden diğerine kayıyordu. "Yoksa bunun yerine, bilirsiniz, birbirimize güvenebilir miyiz? Burada hepimiz arkadaşız, değil mi? Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz ve birbirimiz için en iyisini düşünmek istiyoruz. Eğer aptalca ya da cahilce bir şey söylersem, ki bu kuru et türünden bir aptallık değil, o zaman siz güzel hanımlardan biri beni çağırırsa nasıl olur? İyi bir yerden geldiğinizi bilirim ve içler acısı korkunç davranışımı düzeltmeye çalışırım."

"Neden içler acısı demedin?" Elizabeth örgüsüne ara verdi. "Şimdi *acınacak* kelimesini kullanamaz mısın?"

Yardım için kocasına baktı.

Nico gözlerini yapmakta olduğu tığ işi şapkaya dikti ve başını salladı. "Hayır. Buna dokunmayacağım."

"Siz ikiniz konuşmuyor musunuz?" Kat alaycı bir tavırla sordu.

"Onu ayda sadece birkaç kez görüyorum," dedi Elizabeth çenesini göğsüne doğru eğerek, "bu yüzden yapmak istediğimiz son şey güncel olaylar hakkında konuşmak."

"Ya da konuşmak," diye mırıldandı Nico, bu da kaburgasına bir dirsek yemesine neden oldu ve Elizabeth'in daha da gülümsemesine yol açtı.

"Artık geçen yıla göre daha ağır bir anlamı var." "Neden?"

Elizabeth sordu.

Fiona ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Elizabeth, bir yandan acil serviste saatlerce çalışma, bazen işte uyuma, *Game of Thrones* ya da *Buffy*'nin tekrarlarını izlemeye asla vakit bulamama programını kıskanmıyorum. Ama öte yandan, mutlu cehaletinizi de kıskanıyorum."

Bu arada Sandra iç geçirdi, kuşatılmış görünüyordu. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim. Başka bir şeyden konuşalım. İplik gibi. İplik beni her zaman mutlu eder, ipek beni asla hayal kırıklığına uğratmaz."

"Şimdi öyle diyorsun ama ördüğün ipek eldivenleri hatırlıyor musun?" Ashley sırttı.

Sandra inledi. "Aman Tanrım. Hatırlatma bana."

"Sen onları bloke ettikten sonra on beden falan büyüyen eldivenler miydi onlar?" Sırtışımı kokteylimin arkasına sakladım.

"Evet," diye bağırdı Sandra. "Eldivenler Stay Puft Marshmallow Man'e bile uyabilirdi. Tabii eğer parmakları olsaydı."

"Stay Puft Marshmallow Man'in parmakları var mıydı?" Kat burnunu kırıştırarak Janie'ye baktı.

Janie başını sallayarak, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Ve sonra oda sessizliğe gömüldü. Çünkü Janie'nin "*Hiçbir fikrim yok*" dediğini belki de ilk kez duyan biri vardı.

Şoku atlatmamız birkaç dakika aldı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde ilk konuşan Sandra oldu. "Hiçbir fikri olmamaktan bahsetmişken, Dan'ın kız arkadaşından ayrıldığını bilen var mıydı?"

Hepimiz Dan'ın aşk hayatını takip ediyorduk ama hiçbirimiz bunu yüksek sesle itiraf etmemiştik.

"Güvenlikçi Dan mı?" Elizabeth bakışlarını kocasına çevirerek sordu. "Bundan haberin var mıydı?"

Nico karısına kaçamak bir gülümseme ve aynı derecede kaçamak bir cevap verdi. "Tatlım, eğer bilseydim neden senden saklayayım ki?"

"Ne zaman? Ne zaman oldu bu?" Elizabeth gözlerini kısarak Nico'ya baktı ama gözleri önce Kat'e sonra da başka bir yere kayarken heyecanını sesinden uzak tutmaya çalıştığı belliydi.

Ben de Kat'e bakma dürtüsüyle savaştım ve bu dürtüyü zar zor da olsa bastırmayı başardım.

Bu arada Sandra dikkatle Kat'e bakmıyordu. "Bu doğru. Ayrıldılar. İki ay önce ayrıldılar. Ben de bugün öğrendim."

"Nasıl öğrendin?" Şaşırtıcı bir şekilde bu soru Fiona'dan geldi. Şaşırtıcı diyorum çünkü o asla dedikodu yapmazdı. Asla.

"Alex laf arasında bahsetti." Sandra gözlerini devirdi. "Sanki Wookie pijamalarından bu yana en büyük haber değilmiş gibi."

"Ne oldu?" Ashley öne doğru eğilmiş, yüzü dizüstü bilgisayar ekranını doldurmuş, örgüsünü bir kenara bırakmıştı.

"Ayrıntıları bilmiyorum -çünkü Alex bir bilgi kriptosu- ama iki ay önce olduğunu ve Dan'in iptal eden kişi olduğunu biliyorum." Sandra'nın gözleri Kat hariç herkesin üzerindeydi.

"O mu iptal etti?" Elizabeth'in bakışları tekrar Kat'e kaydı ve orada kaldı, yüz ifadesinde biraz aciliyet vardı.

"*Biri* onu rahatlatmalı," diye önerdi Nico sessizce, dikkati dikişlerine odaklanmıştı.

Sessizlik odayı bir buhar gibi doldurmuş, üzerimize fısıldayarak her yönden bastırıyordu.

Her birimizin sessizce Kat ve Dan'in bir aşk ilişkisi kurmasını istediğinden şüpheleniyordum -hayır, *biliyordum*-. Dan'in Kat'i kendine aşık etmek istediğini de biliyordum ve yıllardır da öyleydi. Ona duyduğu karşılıksız sevgiyi izlemek hem güzel hem de yürek parçalayıcıydı.

Dahası, Kat'in Dan'den gerçekten ama gerçekten hoşlandığından şüpheleniyordum.

Ama Kat'in onun yanında donup kalma eğilimi asıl sorundu. Son kız arkadaşından önce, Kat onun yanında acı verici bir şekilde utangaçtı. Yani, bunu izlemek acı vericiydi. Onunla neredeyse hiç konuşmuyordu ve ne zaman ona arkadaşça davranırsa, diğer tarafa kaçıyordu.

Bu yüzden. Sinir bozucu.

Tam Kat'in ona kendi striptizci fotoğrafını göndermesi önerimi dile getirecektim ki Fiona bana sondaj yapar gibi baktı. "İlişki sarsıntılarından bahsetmişken. Matt'le aranızda neler oluyor?"

"Matt kim?" Elizabeth bana baktı. "Matt'in kim olduğunu bilmeli miyim? Neden hiçbir şeyden haberim olmuyor?"

"Matt, Fiona'nın kapı komşusu." Sandra kollarını kavuşturdu. "Matt'ten hoşlanmadığınızı sanıyordum."

"Ah. *Şu* Matt." Elizabeth başını salladı. "Bizim değerlendirmemize göre o, utanç kovanın ateşli göt herifleri sınıfına giriyordu, değil mi?"

Ateşli mi? *Evet. Sanırım seksi.*

"Marie?" Janie sordu.

Fiona'nın sorusuyla hazırlıksız yakalandığım için yerimde daha dik oturdum; tanımlayamadığım tuhaf bir his göğsümü gerdi. "Matt'le aramızda hiçbir şey yok. Yani, pek sayılmaz. Yazdığım bir hikâyede bana yardım etmesini istedim ve o da kabul etti." Kabul ettiğini söylemenin ayrıntıları açıklamaktan daha kolay olacağına karar verdim. "Neden sordun?"

"Sen gelmeden hemen önce bana mesaj attı," diye kanıt olarak telefonunu gösterdi Fiona, gözlerinde endişeye benzer bir şey keskinleşiyordu, "bana ne tür şarap içtiğini sordu."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sasi

Alay Tanımlama için Yarı Denetimli Algoritma.

- Kaynak: İbrani Üniversitesi, İsrail

Çarşamba günü işten eve geldiğimde, tenceredeki köriyi kontrol ettim, yasemin pilavını buğulamaya ayarladım ve ardından kıyafetimi yedi kez değiştirdim.

Benim için yeni bir arkadaş edinmek, yeni bir ilişkinin başlangıcı gibiydi. Biriyle arkadaş olmak, tıpkı biriyle çıkmak gibi, bilinçli bir seçimdi. İyi ve kalıcı bir izlenim bırakmak istiyordum. Ve tüm ilişkilerde olduğu gibi, yaşım ilerledikçe yeni arkadaşlıklar kurmanın daha zor olduğunu gördüm.

İnsanlar, özellikle de ebeveynler ve/veya çalışan profesyoneller meşgul. Zaman bir meta. Ama mesele sadece zaman eksikliği değildi. Ben olgunlaştıkça insanlardan beklentilerim de olgunlaştı ve bu bazen benim zararına oldu. Eskisi kadar eğlenceli değildim. Yeni deneyimlere o kadar açık değildim.

Acı gerçek şu ki, gençken farklı türden insanlarla arkadaş olmaya daha açıktım, Matt gibi insanlara daha açıktım. Tuhaf insanlara. Heyecan verici insanlara. Eğlenceli insanlar. Dürtüsel insanlar. Sanatçılar, entelektüeller, müzisyenler, aktörler, yazarlar.

Ve görünüşe göre şimdi de parlak bilim insanları.

Köprücük kemiğimi ve bir omzumu açıkta bırakan, sarkık yakalı, rahat gri bir kazak giymiştim ki kapının çalındığını duydum.

"Kahretsin." Ellerimi panikle önümde salladım, siyah taytım konusunda hâlâ kararsızdım ama sonra aynada kendimi gördüm. "Neden bu kadar gerginsin? Gergin olmayı bırak. Sadece Profesör Matt."

Başımı salladım, kendimi daha iyi hissediyordum ama yine de gülümsememin boyutunu nasıl ayarlayacağımı bilemediğim için tuhaf olacağından biraz endişeliydim.

Dairem çok küçüktü, bu yüzden on sıçrayışta kapıya ulaştım ve o tekrar kapıyı çalmadan önce kapıyı açtım.

"Matt," dedim nefes nefese.

"Marie," dedi sırtarak ve sonra başımın üzerinden daireme baktı, bir şişe şarap ve küçük bir paketi bana doğru iterken yüz ifadesi huşu ve şaşkınlığa dönüştü. "Bu cennet kokusu da ne?"

Ona gülümsedim ve gülümsemem hiç de ayarlanmış gibi hissettirmedim. Sadece doğru olduğunu hissettim.

"İçeri gel ve öğren," dedim, birkaç adım ötedeki mutfağıma doğru döndüm ve getirdiği pakete baktım. "Nedir bu?"

Kapıyı kapattığını duydum ve peşimden geldiğini hissettim. "Okuman gereken bir kitap. Asimov'dan *"Ben, Robot"*. Robot etiğiyle ilgili bazı sorularına cevap verebilir."

"Huh. Teşekkürler." Karışmasın diye buzdolabının üstüne koydum.

"Bir şey değil."

"Bu arada şarap için teşekkürler. En sevdiklerimden biri," dedim şişeye bakarken, şarap seçimi konusunda yardım istemek için Fiona'ya mesaj attığını itiraf edip etmeyeceğini görmek istiyordum.

"Öyle mi?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi. İyi bir yalancıydı. Daha iyi bilmesem, şaşkınlığına inanırdım.

Elim kalçamda, onunla yüzleştim. "Profesör Simmons, bu şarabı seçmek için Fiona'dan yardım istediğinizi biliyorum."

"*Yardım* çok ağır bir kelime," diyerek burnunu kırıştırdı ve suçlu bir kahkaha attı.

"Gıcığın tekisin." Ben de kahkahalarımın karşı koyarak ona alaycı bir bakış attım.

"Kokuşmuşluktan bahsetmişken, ne kokuşmaz biliyor musun? Akşam yemeği. Cidden, nedir o?" Matt, bir kişilik yer olmasına rağmen beni mutfağa kadar takip etmişti.

"Hindistan cevizli köri."

"Hindistan cevizi en sevdiğim yemektir," diye inledi, ben tencereyi açarken etrafımı kolaçan ediyordu.

Şarap için kullandığı ses tonunu kullanmaya çalıştım. "Öyle mi? Öyle mi?"

"Önce kurabiyeler, şimdi de bu. Kim söyledi sana?" Matt elini sırtıma koyarak tencerenin üzerine eğilmeye çalıştı. Yakınlığı ve sesinin derinleşmesi omurgamda istemsiz ürpermelere yol açtı.

O kadar ... iç çekti ki.

Kaskatı kesildim.

Olamaz.

Buna izin veremeyiz.

"Seni ilgilendirmez." Ondan uzaklaşmadım ama vücudumdaki her kas gergindi. "Ama seni ilgilendiren ne biliyor musun? Masanın üzerindeki dağınıklıklar." Bir an önce mutfaktan çıkmasını istiyordum, böylece beklenmedik seksi hislerimin kabarmasına neden olan şeyi örtbas edebilecektim.

İpucunu değerlendiren Matt -Tanrı'ya şükürler olsun ki- küçük mutfaktan çıktı.

Ona bir göz attıktan sonra iyi profesörü hızlıca gözden geçirdim.

Evet. Hâlâ sıcaktı.

"Yemek yediğin yer burası mı?" diye sordu, küçük kafe tarzı masaya bakarak.

Konuşmadan önce boğazımı temizlemem gerekti. "Evet. Buraya daha büyük bir şey sığmaz."

İşte böyle demişti... Kahretsin. "Evet, bunu görebiliyorum. Çok dar olur."

Tanrım, kirli bir zihnim vardı. "Notlarımı şuraya, çıktıların yanına bıraktım. Gözden geçirip düzeltmeleri not edebilir misin?"

"Elbette. Sorun değil," dedi ve bana rahat bir sırıtış attı.

"Teşekkürler." Ben de ona sırtıarak karşılık verdim ve kalbim çarparak yemek hazırlama işime geri döndüm.

Bu iyi bir şey değildi. Bu duygular iyi bir fikir değildi. Hayatım boyunca pek çok erkek arkadaşım olmuştu ve tek taraflı duygular araya girdiğinde birkaçını kaybetmiştim. Bazen ben karşılıksız aşık olan taraftaydım, bazen de onlar.

Henüz arkadaş bile değildik ve ben şimdiden *dürtülerimle* bunu sabote ediyordum.

Akşam yemeğindeki tartışmalarda onun araştırmaları ve benim açıklama taleplerim baskındı. Araştırmaları ve *akşam yemeğinin olağanüstü lezzeti*.

Belli ki işi onun ilk tutkusuydu, yemek ise ikinci sırada geliyordu.

Bütün gece Turing ve Google'ın *DeepMind*'ı ile yapılan devrim niteliğindeki araştırma ve yapay zeka için öğrenme algoritmalarının nasıl yazılacağı hakkında konuşmasını dinleyebilirdim. Bu konuda konuşurken farklıydı, ciddi ve kendinden emindi. Ve bu özgüven ve arkasındaki beyin çok seksiydi.

Matt'in tutkuları hakkında konuşurken *son derece* çekici olduğunu kabul ediyordum. Yine de onun içsel ya da dışsal çekiciliğiyle ilgili her türlü uygunsuz dürtüyü başarıyla bastırdım.

Yemekten sonra Matt bulaşıkları yıkarken ben de onun geri bildirimlerine dayanarak ilk taslağım üzerinde yeni notlar aldım. Benden bir şey istemeden, tatlı olarak yaptığım Boston Kremalı Turtayı buzdolabından çıkardı.

"Sanırım bu turtta bizim yememiz için?" diye sordu.

İşimden başımı kaldırıp baktığımda, benim onayımı beklemeden turtayı kesmeye başladığını gördüm. "Peki ya bizim için değilse? Ya bir komşum için yaptıysam?"

"O zaman ona bir özür notu yazmalısın, çünkü bunu yemeyecek." Matt çekmecedan iki çatal çıkardı -belli ki mutfağımın düzenini çoktan ezberlemişti- ve tabağımı bana doğru getirdi.

"Ne yapıyorsun? Bu çok mu önemli? Yemek yiyebilir miyiz?" Çenesini mutfak masasında çalıştığım yerden yaklaşık dört adım ötedeki küçük oturma odama doğru kaldırdı.

"Ah, evet. Elbette. Bu bekleyebilir." Ayağa kalktım ve teklif ettiği turtayı kabul ettim. İkimiz de koltuğuma oturduk çünkü odada oturacak başka yer yoktu. Evimde örgü gecesi düzenlediğimde, hanımların çoğu yere otururdu. Eskiden iki büyük sandalyem vardı ama hareketi kısıtlıyor ve odayı mobilyalarla doldurulmuş gibi hissettiriyordu.

Bir ısırık aldı, gözlerini kapadı, inledi, sonra bir ısırık daha aldı ve yine inledi.

Onu izledim. "Her ısırıktan sonra inleyecek misin?" Umarım olmazdı, çünkü şimdiye kadar çırpınışları ve ağırları başarıyla bastırmıştım. İnlemesi yardımcı olmuyordu.

"Belki," dedi bir lokmanın etrafında konuştu, çiğnedi ve sonra yuttu. "Neden? İnlemeye alerjin mi var? Seni rahatsız ediyor mu?"

"Biraz," diye geçiştirdim, çünkü *rahatsız* etmek tek kelimeydi, özellikle de sıcakla eşleştirildiğinde.

"Tadının bu kadar güzel olması senin suçun. Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

"Annemden." İlk ısırığımı aldım, bitter çikolatanın acı tatlı kadifeliğiyle tezat oluşturan tatlı, yumuşak muhallebi patlamalarının tadını çıkardım.

"Nasıl biri?"

"O en iyisidir. Annem biz çocuklarla -kardeşim ve benimle- evde kalırdı ve babamın işine de hesap kitap yaparak yardım ederdi. Gerçi annem de babam da yemek yapar. Babam tuzlulara odaklanır, annem ise tatlıları tercih eder."

"Bu kulağa verimli bir görev tanımını gibi geliyor."

"yle. Kırk beş yıldır evliler ve geç yaşta ocuk sahibi oldular."

"Baban ne iş yapıyor?"

"Babam eskiden mteahhitti, ama on beş yıl önce emekli oldu."

"Bir şeyler inşa ediyor," diye basitleştirdi Matt. "Evet. Seni bir büyücü olarak görürdü."

"Gerçekten mi? Bir büyücü m?" Matt bu etiketten memnun görünüyordu.

"Babam bilgisayarları hiç kullanmadı, bu yüzden ekranı olan her şey ona sihir gibi geliyor. Bütün teknoloji alımlarında onlara yardım ediyorum. Ama adama bir odun, bir testere ve bir eki verin, size bir köşk bile yapar."

"Kulağa da harika geliyor."

Ses tonunda bir hüzün m sezmiştim?

"Harikalar. nemli olan her açıdan istikrarlı bir çocukluk geçirdim. İki de hayatımdaki tüm önemli olaylarda gururla yanımda oldular: okul oyunları, lakros maçları, mezuniyetler. Bir yetişkin olduğumda, bazen maaş ekiyle yaşadığımızı keşfettim, ama büyürken hiçbir fikrim yoktu. Elbette, hiçbir zaman en yeni ve en iyi aletlere ya da kıyafetlere sahip olmadık, ama bunlara ihtiyaımız yoktu. Birbirimize sahiptik. Hiçbir zaman bir şeyleri kaırıyormuşum gibi hissetmedim."

Matt'in gülümsemesi yumuşaktı ama aynı zamanda beni zd.

"Peki ya senin ailen?" Dizini dürttüm. "Nasıl insanlardı?"

"ocukluğunla ilgili herhangi bir şikyetin var mı?"

Sorusu karşısında gözlerimi kırpıştırdım, birkaç gün önceki kadar şaşırmamıştım. Bunun onun kişiliğinin bir parçası olduğunu anlamaya başlamıştım: hazır drstlik ve merak.

"Hiç," dedim ama sonra aklıma bir düşünce geldi ve ilk cevabımı değiştirdim. "Aslında sadece bir tane. Hiçbir şey bilmeden ya da anlamadan büyüdüm."

bakış açısına sahip değilim." "Ne demek istiyorsun?"

"Ben küçük bir kasabada büyüdüm ve hiç seyahat etmedik -ki bu iyiydi, seyahat etmemize gerek yoktu- ama annem de babam da büyük okuyucular değildi. Küçük kaygılarımızla basit bir şekilde yaşıyorduk. Bizi büyük dünyaya, hatta onun güzelliğine bile maruz bırakmaya gerek görmediler."

"Bu yüzden mi gazeteci oldunuz?"

"Belki de." Bu teoriyi bir olasılık olarak değerlendirdim ve turtamı cep telefonumun yanındaki sedirin üzerine koydum. Bu küçük mobilya parçası aynı zamanda depolama ve sehpa görevi de görüyordu.

Gazeteci olarak işimi besleyen yeni deneyimlere her zaman açık olmuştum ama aynı şeyi özel hayatım için söyleyemezdim, özellikle de son zamanlarda. Bir haber için profesyonel bir kucaklayıcıya gidebilirdim ama asla meraktan ya da kendim için yeni bir şey deneme isteğinden dolayı gitmezdim. "Bana şaşırtıcı bir şey söyle." Matt turtasından bir ısırık daha aldı, sonra

Kalan az miktardan hoşnut değilmiş gibi kaşlarını çatarak tabağa baktı. "Ne?"

"Senin hakkında asla tahmin edemeyeceğim bir şey." "Bir bakalım. İki eyalette baro sınavını geçtim." Kaşları havaya kalktı. "Hukuk fakültesine mi gittin?"

"Hayır. Gitmedim. İlk başladığımda yazdığım bir makale içindi, baroya girmenin nasıl bir şey olduğu, nasıl hazırlanılacağı, harcanan zaman, stres, pratikle ilgisi üzerine. Eğer bu konuda yazacaksam, girmem gerektiğini düşündüm."

"Vay canına. Ve geçtin mi?"

"Evet, zar zor. Hukuk fakültesine gitmeden girmenize izin veren sadece birkaç eyalet var, ancak önce bir yargıç altında çalışmanız gerekiyor. İlk girdiğimde, Wyoming'de, iki yıl boyunca hiç durmadan çalıştım. Tek yaptığım, düşündüğüm, yaşadığım, nefes aldığım şey buydu. Bir yargıç için çalıştım. Avukatlarla çıktım. Tamamen daldım."

"Kahretsin."

"Evet. Biraz fazla hevesli davranmış olabilirim. Ama o zamanlar üniversiteden yeni mezun olmuştum ve hayatı tecrübe etmek istiyordum."

"Neden bu kadar ileri gidiyorsun?"

"Çünkü ..." Derin bir nefes aldım ve tutkumu aklımı kaçırmış gibi görünmeden nasıl açıklayacağımı bulmaya çalıştım. "Bir şeyi içten dışa bilmeyi ve sonra da bu bilgiyi dünyayla paylaşmayı seviyorum. Bu yüzden

Hukuk çok büyüleyici, değişken ve her bir yorumcunun yaşam deneyimine bağlı olarak yoruma açıktır. Hikayeler de böyledir. İnsanlar haberleri nasıl okur ve tepki verir. Farklı düşünme biçimlerine, farklı yaşam alanlarına dair fikir vermek, dünyanın eski bir meseleyi farklı bir perspektiften düşünmesini sağlamak, bunu seviyorum. Başkalarının hikayelerinin anlatılmasına aracılık ettiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum."

Sözlerimi bitirdikten sonra Matt sessiz kaldı ve düşündüğünü *görebiliyordum*. Düşünüyordu. Düşünüyordu. Sanki benim hakkımdaki fikirleri -temel bir düzeyde- değişmişti.

Sonunda kaşları çatıldı ama ses tonu hayranlıkla gölgelenerek, "Cesursun," dedi.

Bu beni gülümsetti. "Cesur muyum?"

"Evet. Tamamen yabancı biriyle kucaklaşmaya isteklisin. Kendini deneyimlerin içine atıyorsun, sırf bu deneyimleri onlardan faydalanabilecek insanlarla paylaşabilmek için, senin hikayelerin olmasa belki de bu deneyimlere hiç maruz kalmayacak insanlarla." Sesi sinirlenmiş mi, etkilenmiş mi yoksa kafası mı karışmış karar veremedim.

"Ben o kadar cesur değilim. Afganistan'da ya da Suriye'de gazetecilik ve hakikat için hayatımı riske atmıyorum."

Matt hemen, "Hayır, sen cesursun," diye karşı çıktı. "Sen bir deneme vakasisin, defalarca araştırmacı konusuna oldun. Ama araştırmacıyı yapan, vaka raporunu yazan sensin. Sonra da bunu dünyayla paylaşıyorsun ki başkaları da görsün ve daha iyi anlasın."

Sözleri göğsümü sıcaklıkla doldurdu. Belki kelebekler bile uçuşuyordu. Son derece çekici gözleriyle, sanki özel, eşsiz ve harika bir şeymişim gibi bakışlarını üzerime dikmesi başımı döndürdü. An uzadı, sessizlik beklentiyle doldu.

Ve beni gerçekliğe geri iten de bu beklentiydi. Çünkü beklenti diye bir şey olamazdı.

Öyle değil mi?

Doğru.

Ona gülümsedim ve o da bana karşılık vererek kalbimin temposunu artırdı. "Tamam, sıra sende." Dizimle onu dürterek usulca sordum, "Söyle bana

ailen hakkında."

Birdenbire gözlerindeki ıGıgın çoğu kayboldu ve gülümsemesi kayboldu. Matt yüzünü buruşturarak başını salladı. "Hayır. Bana başka bir şey sor."

Şaşırmıştım ama zorlamamak için dilimi ısırđım. Matt hakkında bir hikâye yazmıyordum, o yüzden ona cevaplamak istemediği belli olan sorular sormama gerek yoktu.

"Tamam." Tavana baktım, turtamı elime aldım, bir ısırık aldım ve aklımda olan bir soruyu ortaya attım. "Sizce insanlar yaşlandıkça değişime karşı neden bu kadar dirençli oluyorlar?"

"Öyle mi?"

"Evet. Bunu destekleyen bir sürü araştırma var ama hiçbirini şu anda istatistik uydurmadan aktaramam."

"Güvenlik mi?" Düşünceli bir şekilde eklemeyden önce turtasını bitirdi, "Reddedilme korkusu mu? Gerçi benim deneyimlerime göre ilgisizlik daha kötü." Matt'in bakışları önce sola, sonra sağa kaydı, sanki konuyu derinlemesine düşünüyormuş gibiydi. Sonra aniden gözleri benimkilere kaydı. "Neden? Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Sanırım haklısın. Arkadaşım Sandra da bir faktör olarak bilişsel uyumsuzluktan kaçınmaktan söz ederdi, ama her şey güvenliğe dayanıyor."

"Sandra, Alex'in karısı mı?"

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Alex'i tanıyor musun? Ne zamandan beri?"

"Birkaç hafta önce senin örgü kulübünde tanıştık. Fiona'yla birlikte çalışıyorlarmış ve Fiona ona benim adımları vermiş. Gğinin bir parçası olarak bankalara giriyor." Matt durakladı, kaşlarını çatı, sonra çenesini ovuşturdu. "En azından işi için olduğunu umuyorum."

"Evet. İş için. Quinn'in güvenlik Şirketinde Fiona'yla birlikte çalışıyor. Güvenlik duvarlarına ya da onun gibi bir şeye girmeye çalışıyor, zayıf noktaları göstermek için."

"Aynen öyle. Her neyse, güvenliği için yapay zeka kullanan bir bankaya rastlamış ve bazı soruları varmış."

"Oh ..." Kaşlarımı çatı. "Alex'in soruları mı vardı? Senin için mi?"

Yüz hatlarında sinsice eğleney bir gülümseme belirdi.

"Evet." Kaşlarım daha da çatıldı. "Ama ben onun en iyisi olduğunu sanıyordum."

Bu Matt'in bir kahrkaha atmasına neden oldu. "Eminim bilgisayar korsanlığında öyledir ama yapay zeka tamamen farklı bir alan. O bilgisayar ya da programlama konusunda her şeyi bilen biri değil. Kimse değil."

"Hmm." Başımı salladım, aradaki farkı anlayacak kadar programlama bilmediğimi fark ettim. Benim için sadece

"programlama" etiketli dev bir kova vardı ve birinin programlama konusunda akıcı olmasının her tür programlama anlamına geldiğini varsayıyordum.

Belki de kendimi "programlama" konusuna vermem gerekiyordu.

"Her neyse, ilginç biri." Matt'in bakışları içe dönük bir hal aldı. "Alanın nasıl ilerlediği hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyor, bu yüzden benimle birkaç hafta içinde bir yapay zeka fuarına gelecek."

Ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi? Alex mi?"

"Evet. Alex." Matt bana tuhaf bir bakış attı. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Ben bir trol değilim, biliyorsun. Bir köprünün altında yaşayıp keçileri korkutmuyorum."

Buna güldüm. "Biliyorum, ki-" turtamı tekrar sedirin üzerine koydum ve cesaretimi topladım, "-aslında bir sonraki söylemek istediğim şeye uygun bir geçiş oldu."

"Ah!" Matt'in kuşkulu bakışı hızla şakacılığa dönüştü. "Güvenli sözcükleri mi tartıGacağız? Benimki *Turing testi*."

"Hayır. Güvenli sözcükler değil. Sana teşekkür etmek istedim." Başımı sallayarak ona tekrar güldüm. Bu kadar komik olmasını seviyordum ve onun hakkındaki ilk -ve ikinci ve üçüncü- izleniminin ne kadar yanlış olduğunu fark ettim. Eğer onu verilerini benimle paylaşmaya zorlamamış olsaydım, hâlâ onun kibirli, huysuz ve odun olduğunu düşünüyor olabilirdim. Ama öyle biri değildi, hem de hiç. Tekrar tekrar karşılaştıkça kesinlikle gözümde büyüdü.

"Teşekkür mü? Ne için?" Zeki gözleri dans ediyordu.

"Benimle kucaklaşma stüdyosuna geldiğin için. Orada birinin olmasını takdir ettim." Sözlerimin kesin olmayan ve sulandırılmış doğası karşısında başımı salladım ve kendimi düzeltmem gerektiğini biliyordum. "Aslında bu doğru değil, orada olmana minnettarım. Hikâyeyi düşünüyordum ve elbette bu konuda yardımına ihtiyacım olacak, ama dizi bittikten sonra seninle arkadaş olmaya devam edebileceğimizi umuyorum."

Ben konuşurken Matt'in şakacılığı azaldı, yüz ifadesi önce şaşkınlaştı, sonra sanki bir bulmacayı çözmüş gibi aniden duruldu.

"Bana arkadaşlık ediyorsun," dedi ve bu sözleri düĞünür düĞünmez söylediği izlenimine kapıldım.

Geriye çekildim. "Ne?"

"Hayır. Sorun yok. Ben sadece ..." Kaşlarının arasında derin bir V harfi oluştu, bakışlarını benimkilerden çekip vücudunu profilden çevirerek sedirime bakarken sevimli bir kırışıklık belirdi.

Birkaç saniye bekledim, söyledikleri karşısında felç olmuştum. Arkadaş olarak görölmek istemiyor muydu? Daha fazlasını mı istiyordu-

. . . Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır.

. . . belki?

Kalbim boğazıma fırladı ve sıcak bir his şoku göğsümü sıktı, boynumu ve yanaklarımı ısıttı. Romantik ilişkilerden böylesine hararetle kaçınan bu adam benimle ilgileniyor olabilir miydi? *Benimle mi?*

Ve ben onunla ilgileniyor muydum?

Ondan etkilendiğimi biliyordum

ama- "Matt?"

"Hayır. Sorun değil." Bana bakmadan başını salladı ve sanki komik bir şeymiş gibi kıkırdadı. "Bu projeye başladığımdan beri insan doğasının bir öğrencisi oldum ve bu -" hala bana bakmadan aramızda bir işaret yaptı, "-klasik bir arkadaş bölgesi manevrası. Bunun için daha teknik bir kelime bulamıyorum. Laboratuvarımızda gördüğümüz şeylerin çok tipik bir örneği. Gerçekten büyüleyici."

Bana döndü ve turta tabağını alıp kalıntıları kazıyarak birkaç kırıntıyı ağzına atarken gülümsemesi küçük ama kolaydı.

İkna olmamıştım. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Matt, kafam karıştıysa kusura bakma ama geçen hafta uzun süreli bir ilişkiyle ilgilenmediğini söylememiş miydin?"

"Evet. Bu doğru. Değilim," diye hafifçe karşılık verdi ama ifadesi giderek daha kırılgan bir hal alıyordu.

"O zaman ne-"

Telefonum çaldı ve düzensiz düşüncelerimin önünü kesti. Dişlerimi sıkarak ekrana baktım ve arayanın kim olduğunu görünce "Kahretsin" diye mırıldandım.

"Kim arıyor?"

Hemen cevap vermedim, bunun yerine öne doğru eğildim ve aramayı sesli mesaja gönderdim. İki gün içinde dördüncü kez aramıştı ama bir kez daha mesaj bırakmamıştı. *Ne istiyor olabilir ki?*

Derin bir nefes alarak itiraf ettim: "Arayan David'di. Eski erkek arkadaşım."

Matt tereddüt etti ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Siz ikiniz barışıyor musunuz?"

"Hayır," dedim zorla. "Hayır. Aslında nişanlandı. Yeni kız arkadaşı -yani yeni değil, nişanlısı- birkaç hafta önce nişan partileri için bana bir davetiye gönderdi ve ben yanıt vermedim."

Matt uzun, duyulabilir bir nefes verdi. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, nihayet bakışlarına karşılık verebildim, kafamın karışık görüldüğünü biliyordum. "Evet, iyiyim."

En azından öyle olduğumu sanıyordum."

"Yani?"

"Yani, davetiye alduğmda bu kadar çok şey hissetmeyi beklemiyordum. Beni gafil avladı ama bunu atlatacağımı düşünmüştüm. Onun için mutluyum, onlar için. Sevindim. Ama bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum."

"Onunla hâlâ konuşuyor musun?" Matt'in ses tonu yeterince dostçaydı ama aynı zamanda temkinli bir tarafsızlığa da sahipti. "Onunla tanıştın mı?"

"Hayır. Ayrıldığımızda konuşmayı bıraktık." Matt'e kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaptım. "Terk edildim."

Bunun üzerine irkildi, sadece çok küçük bir hareketti, acıma duygusu gözlerimi kendime çevirmeme neden oldu.

"Önemli değil. Herkes eninde sonunda terk edilir." "O ne yapıyor?"

"O bir şef."

Matt yüzünü buruşturdu. "Neden bir şefle çıkmak isteyesin ki? Yemek yapabiliyorsun."

Bu beni kıkırdattı. "Ben bir şefle çıkmadım, Matt. Bir insanla çıktım."

Çenesini kaldırdı ve verdiğim yanıtın onu şaşırttığı izlenimine kapıldım. "İyi dedin."

"Teşekkürler."

"Belki de onu unutamamışsındır," diye önerdi, gözleri yüzümde geziniyordu, tanımlayamadığım bir şeyle renklenmişti.

Başımı yavaşça salladım, dikkatim sağa kaydı ve bu teoriyi tartışırken düşüncelerimden başka hiçbir şeye odaklanmadım. "Hayır. Sanırım onu aştım. Aslında, sanırım o beni terk etmeden önce onu unutmuştum. Ama o güvenliydi. Ve bana karşı nazikti. Ve ben bunu kaybetmek istemedim."

Matt'e yeniden odaklandığımda, bakışlarını sedirin üzerine indirmiş, dudaklarını bir tarafa çekmiş, gizemli ama kederli bir gülümsemeyle karşılaştım.

"Matt-"

"Gitmem gerekiyor." Ayağa kalktı, bütün gece ilk kez ellerini ceplerine soktu ve kapıya kadar olan kısa mesafeyi yürüdü.

Kalbim boğazıma fırladı ve çılgınca bir staccato atmaya başladı. *Ne söylemeliydim?*

Özür dilemeli miydim?

Ne için özür dilemeliydim?

Arkadaşlık zonu yorumu beni rahatsız etti. *Onunla arkadaş olmak istiyorum, bu doğru, ama-*

Çoktan kapıdaydı ve açıklama yapma zamanı ya şimdi ya da hiçti ama ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Söylediğim şey hakkında, istediğimi kastetmedim-" diye başladım.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Matt bana döndü, sesi düzgün ve sabitti, makul ve mesafeliydi. "Biyolojik olarak motive edilmiş testosteron üstünlüğü gösterilerinde hiçbir zaman iyi olmadım ve bunlara ihtiyaç duyan birinin zamanını boşa harcamak istemem." Sözlerini küçük bir gülümsemeyle bitirdi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı.

Ya da belki de ulaşmıştı.

Emin olamadım. Endişe

görüşümü

bulanıklaştırıyordu.

Pek mantıklı bir ruh halinde değildim.

Yine de denedim, "Ama bizim durumumuzda, arkadaş bölgelemenin nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Önce senin bir şey söylemen içimi rahatlattı. Pragmatik olarak beni bu konuşmadan kurtardı. Hiç tipim değilsin." Omuz silkti, sanki her şey yolundaymış gibi.

Sözleri nefesimin kesilmesine neden oldu. Ve kalbim acıdı. Çünkü . . . Sanırım biliyordu? Veriler ondaydı. Flört profilimi okumuştı. *Benim gibi kadınlar* hakkında her şeyi biliyordu.

"Ben değil miyim?" Dudaklarımı yaladım, aniden kurumuşlardı.

"Hayır." Matt'in gülümsemesi sıkılaştı ve sonra beni öne çekip alnıma nazik bir öpücük kondurdu.

"Güle güle, Marie dostum," diye fısıldadı. "Yemek ve turta için teşekkürler." Döndü ve uzaklaştı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Masaüstü yardımcı robotu

2017 Tüketici Elektronik Fuarı'nda (CES) "insan benzeri" hareketlere ve iletişim becerilerine sahip bir masaüstü yardımcı robotu tanıtıldı. Robot bulut verilerine erişip bunları kullanabiliyor ve başka yerlerdeki cihazlarla iletişim kurabiliyor. Standart bir mutfak tezgahı blenderı büyüklüğündeki robot, yumurta kabuğu şeklindeki cihazın içine yerleştirilmiş bir projektör içeriyor. Robot ayrıca ileri geri ve yukarı aşağı hareket edebiliyor ve insan hareketlerini taklit edecek şekilde tasarlandı. Robotun sesinin çocuğa benzetilmesi kararı, insan sahibiyle bir bağlılık duygusu oluşturmak için kasıtlı olarak alınmıştır.

- Kaynak: Panasonic

J_{ANIE} Haziran ayının ikinci yarısında bir korku yaşadı ve bana (mecazi anlamda) kalp krizi geçirtti.

Pazar günü aradılar. Elizabeth beni Janie'nin odasından aradı, Sandra ve ben onun evinde Janie'nin bebek battaniyesini örmeyi bitirmeye çalışıyorduk; Sandra bir ucundan, ben diğer ucundan tutmuştuk ve yanımızdaki sehpa bir şişe şarap koymuştuk.

"O iyi mi? Bebek iyi mi?" Elim göğsüme gitti ve en kötüsüne hazırlanarak hoparlörü açmaya çalıştım.

"O iyi," dedi Elizabeth.

Sandra ve ben bakışlarımızı kilitledik ve Elizabeth devam ederken sonsuz bir rahatlama duyduk. "Bazı lekelenmeler vardı, erken doğum sancısı olduğunu düşündük ama değildi. Plasenta ayrılması ihtimalini de eledik. Bebek iyi görünüyor. Ama Janie'nin hamileliğinin geri kalanında ayağa kalkmaması gerekecek. Sadece yirmi sekiz haftalık, yani aylarca yatak istirahati yapacağız. Önümüzdeki birkaç gün hastanede kalacak, böylece günün her saati gözlem altında tutulabilecek." Sonra Elizabeth nefesinin altından ekledi: "Tanrı'ya şükür ki yan evde oturuyorum."

Adrenalinin kısa süreli dalgalanması azaldı ve beni kaynamaya devam eden etkileriyle baş başa bıraktı.

"Ne yapabiliriz?" Sormam gerektiğini hissederek sordum.

Arka planda Janie'nin küfrettiğini duydum. *Gerçekten* küfrediyordu. Bu önemliydi çünkü Janie hiçbir zaman gerçek küfürler kullanmaz, bunun yerine *Thor*'u kullanmayı tercih ederdi!

Yüzümü buruşturdum.

"Şimdilik bir şey yok. Ama önümüzdeki birkaç hafta içinde ziyaret edersen, uğrarsan harika olur."

"Kesinlikle."

Sandra, "Hepimiz ziyarete geleceğiz," diye ekledi.

"Ayrıca," dedi Elizabeth sesini neredeyse fısıltıya indirerek, "bu gece Quinn'i kontrol edebilir misin? Sen ve Fiona onun konuşacağı tek kişilersiniz. Cidden, adam hiç iyi görünmüyor."

Elizabeth, Janie'nin en iyi arkadaşıydı ve ilginçtir ki Quinn'le pek anlaşılamıyordu ama ona değer verdiğini biliyordum. Sorun Elizabeth ve Quinn'in birbirlerine çok fazla benzemeleriydi. Benzer şekilde, Nico ve Janie de iyimser ve tatlı mizaçlarıyla birbirlerine benziyorlardı.

"Evet, muhtemelen çok korkmuştur." Sandra duyulabilir bir nefes verdi. "Zavallı adam."

"Tamam. Evet. Hastanede mi olacak?" Önümüzdeki yirmi dört saati zihnimde yeniden düzenleyerek sordum. İşim çok esnek olduğu için büyük bir sorun olmayacaktı.

"Evet. Janie taburcu olana kadar gideceğini sanmıyorum. Onun için bir yatak getirtiyorum. Bekleyin." Elizabeth'in birine bir emir verirken telefonu kulağından uzaklaştırdığını duydum. "Tamam, döndüm. Dinle, bu hafta hastanede örgü gecesi yapıp yapamayacağımıza bakacağım. Çok geç saatlere kadar kalmadığımız ya da çok fazla içmediğimiz sürece sorun olmayacağını düşünüyorum."

"Tamamdır. Haberi yayacağım." Fiona ve Kat'e mesaj atmayı ve Ashley'nin de bize katılabilmesi için dizüstü bilgisayarımı getirmeyi aklıma not ettim.

"Teşekkürler. Seni seviyorum Marie. Seni de Sandra. Yakında konuşuruz."

"Hoşça kal tatlım," dedim. "Ve senin de uykuya ihtiyacın olduğunu unutma. Biraz dinlen." İçimden bir ses Elizabeth'in muhtemelen mesaisi bittikten sonra hastanede olduğunu söylüyordu. Son birkaç haftadır onu her aradığımda çalışıyordu ve Pazar öğleden sonraları genellikle izin günüydü.

"Bizi haberdar ettiğin için teşekkürler," diye ekledi

Sandra. Telefonu kapattık ve birbirimize bakıp iç geçirdik.

Sandra geniş ve ayık gözlerle, "Uyandım," dedi. "Yemin ederim, ödüm koptu."

"Janie'nin nasıl hissettiğini bir düşünsene." Yüzümdeki ciddi ifadeye engel olamadım. "Umarım iyidir. Ona bir çizgi roman getirmeliyim."

Sandra'nın ağzının çizgileri sinirli bir hal aldı. "Zavallı kadın, cehennemden gelen bir hamilelik yaşadı."

Tam aynı fikirde olmak üzereydim ki daire kapısı açıldı ve Alex, "Geldik," dedi.

"Eep!" Sandra kucağındaki battaniyeyi fırlatıp ayağa fırladı ve ön kapıya giden koridora doğru koşmaya başladı.

Alex görünür görünmez kendini onun kollarına attı. Alex onu yerden kaldırıp kucakladığı gibi oturma odasına taşırken ikisine de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Hey! Olay nasıldı?" Sandra onun yüzünü öpücüklerle boğarak sordu.

"İyiymi." Alex onun boynuna ısırarak bir öpücük kondurdu ve eğilerek onu tekrar kanepeye yatırarak önce alnından, sonra dudaklarından öptü.

"Nereye gittin?" Girişte bir hareket yakalayınca sordum ve Matt'in odanın içinde gezindiğini görünce bir an duraksadım.

Donup kaldım. Ama kalbim donmadı. Göğsümde dörtmala koşmaya başladı.

Gack! İşte geldi.

Gözleri benim üzerimdeydi, yüz ifadesi nötrdü ama onun da beni gördüğüne benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırdığından emindim.

Neredeyse üç haftadır konuşmamıştık, ona hindistan cevizli köri yaptığından ve onun grafiklerini çevirmeme yardım ettiğinden beri konuşmamıştık. Ona sadece bir kez mesaj atıp nasıl olduğunu sormuştum ama hiç cevap vermemişti. Sessizliğinin onun adına konuştuğuna karar vererek takip etmedim.

"Merhaba," dedim nefes nefese.

"Arkadaş Marie." Selamlamak için bir kez başını salladı, ellerini ceplerine soktu, sonra Sandra'ya eşit bir şekilde "Merhaba Sandra" dedi.

Evet.

Matt Simmons'dan etkilenmişim.

Birkaç kısa karşılaşmamıza dönüp baktığımda, belki de onun da benden etkilendiğini ve benim istemeden arkadaşça davranmamın onu uzaklaştırdığını düşünmeye başlamıştım. Ancak, kendi itirafına göre, son evliliği, karısıyla birbirlerine zaman ayırma zahmetine katlanamadıkları için dağılmıştı.

"Matthew," dedi Sandra, ses tonunda tuzluluk vardı.

Gözlerimi Sandra'ya kaydurdum ve ona şüpheli bir bakış attım. "Matthew mu?"

"O ne yaptığını biliyor." Sandra dikkatini battaniyeye geri verdi. "Ne yaptın sen?" Bir ipucu bulmak için Matt'e baktım, biraz kaybolmuş gibiydim.

Koyu, sevimli, çekici, etkileyici gözleri, kocaman ve etkileyici beyninin penceresiydi.

Aslında, birdenbire onunla ilgili her şey çekici gelmeye başlamıştı.

Kalbim hala çılgınca atıyordu ve yanaklarıma doğru yükselen kızarıklığa karşı savaştım çünkü kendi hain beynim o anı dudaklarının enseme sürtünme hissini hatırlamak için seçmişti.

Ne olmuş yani? Sarıldınız. Bir kere. O sınırların dışında.

Unutmayın, Matthew Simmons'ın işi dışında herhangi bir ilişkiye alerjisi var. Ve sen onun tipi değilsin. Ve, ve, ve ...

Düşüncelerimden kendimi zorla sıyırdım. Bir insanın kariyerini ikinci plana atmak istemezdim. Matt'in kalbi işine aitti ve benimle çıkmak istese bile -ki istemiyordu- ondan asla beni ilk sıraya koymasını istemezdim.

Çünkü bunu yapmak zorunda değildim. Biriyle birlikte olmak *istedim*. *bizi* ilk sıraya koymak için.

Bu düşünce beni tekrar sağlam bir zemine oturttu.

Ağzının kenarı kasıldı. "Aldatma çalışması ve seninle ilgili olarak bana hâlâ kızgın olduğunu varsayıyorum."

Ağzım açık kaldı ve Sandra'ya bakarken yüzümü buruşturdum. "Matt'e kızmana gerek yok Sandra. Bunu tamamen aştım."

"Belki de olmamalısın." Çenesi inatçıydı. "Belki de çok kolay affediyor ve unutuyorsun."

"Sandra'yı dinle." Alex bizden uzaklaştı ve mutfağa doğru yürüdü. "Kin tutmak yıllar boyunca bana çok iyi geldi. Matt, bir şey ister misin? Bayanlar, bir şey? Bira?"

"Bira kulağa harika geliyor. Teşekkürler." Matt, Alex'in arkasından mutfağa doğru gitti, ama oturma odasındaki barın yanında kaldı.

"Bize bira yok. Şarabımız var," diye seslendi Sandra kocasına.

"Çalışma bir etik komitesi tarafından onaylandı. Kişisel bir şey değildi. Araştırması için beni seçmedi. Ben sadece benzer profile uyan pek çok kişiden biriydim." Sadece onun duyabileceği şekilde sesimi alçaltmıştım.

"Demek istediğim de tam olarak bu." Arkadaşım elindeki iğneyi havaya fırlattı. "Ne demek istiyorsun? Bu kadar yanlış olan tam olarak ne yaptı?"

Matt, Alex'in barın üzerinden uzattığı birayı kabul ederken, "Senin de herkes gibi olduğunu söyledim," dedi. "Buraya son geldiğimde beni bu konuda azarlamıştı."

"Sandra," diye fısıldadım sertçe, utandığımı hissederek. Özellikle de haftalar önce benim de *herkes gibi* olduğuma dair yaptığı yorum hâlâ aklımda olduğu için.

Ama bunu gerçekten kimsenin *bilmesini* istemiyordum.

"Bana *Sandra deme*. Kimse Marie'ye tipik diyemez. Hiç kimse. Tanrım, şu haline bak! Gezegendeki en seksi kadın gibisin. Marilyn Monroe, Grace Kelly ve *Karlar Ülkesi*'ndeki Kristen Bell gibisin, ama daha güzel saçların var. Ayrıca haksız yere zekisin. Ve mükemmel bir insansın. Ve olağanüstü bir aşçısın."

Yüzümdeki ifadeyi koruyamadım. O benim arkadaşımdı, dolayısıyla elbette olumlu özelliklerimin varlığını ve kapsamını abartıyordu ama aynı zamanda kendimi harika hissetmemi de sağlıyordu.

"Tekrar ediyorum, bu konuda Sandra'ya katılıyorum." Alex mutfaktan çıktı ve elindeki bira şişesini bana doğru kaldırdı. "Bu Minsky'nin Stokastik Sinirsel Analojisi'ne tipik demek gibi bir şey."

"Güzel bir takviye öğrenme referansı." Matt birasını Alex'e uzattı.

"Teşekkürler." Alex birasını Matt'inkiyle tokuşturdu. İkisi de içti.

Bu arada benim yüzüm kızarıyordu çünkü utanç içinde kıvranıyordum.

Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu?

Kısa bir süre sonra ^{aynı}aynı, Quinn ve Janie'nin kafeteryada sunulmayan bir şeyler yeme ihtimaline karşı hastaneye akşam yemeği saatinde varmak istiyordum. Sandra ve Alex'le vedalaşmam her zamanki gibi oldu: kucaklaşmalar, yanaklardan öpücükler ve hafta içinde görüşmek üzere birbirimize söz vermeler.

Matt'le vedalaşma zamanı geldiğinde bana bir el sıkışma ve kesinlikle gözlerine yansımayan bir gülümseme teklif etti. Lobiye inene kadar kafamda tokalaşma anını tekrarlayıp durdum, çünkü bakışlarındaki kopukluk beni rahatsız ediyordu.

Belki de arkadaşını bölme konuşması yüzünden hâlâ kızgın ya da kırgındı.

Ya da belki de değildi.

Belki de benden pek hoşlanmıyordu.

Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Onu okumak çok zordu.

Binadan çıkarken profesörle ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya karar verdim. Herkes benimle arkadaş olmak istemeyecekti ve bu sorun değildi. Çaba göstermişim ve reddedilmişim.

Devam edelim.

Telefonum çantamın dibindeydi, bu yüzden kapının hemen dışında durup Quinn'e bir mesaj gönderdim ve yolda bir şey alıp alamayacağımı sordum. Tam çantamı yerine koyuyordum ki Matt koşarak binadan çıktı.

Koşarak yanımdan geçti, durdu, sonra döndü ve sanki bir şey arıyormuş gibi boynunu iki yana çevirdi. Beni fark ettiğinde tamamen dönmüştü ve şaşkınlıkla bir adım geri attı.

"Oh. Hey." Ellerini ceplerine soktu. "İşte buradasın." "Hey." Çantamın askısını tamamen omzuma çektim ve onunla yarı yolda buluştum. "Sorun nedir? Bir şey mi unuttum?"

"Hayır." Duraksadı, dudaklarını yaladı ve devam etmeden önce alttakini ısırdı. "Çıkmak üzereyim. Birlikte yürüebiliriz."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor." Onu inceledim. Beni El istasyonuna götürecek yolu seçerken, yüz ifadesinin hâlâ ihtiyatlı ve soğukkanlı olduğunu düşündüm. "Bu tarafa mı gidiyorsun?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Hastaneye uğramam gerekiyor. Janie'yi tanıyor musun? Örgü grubumuzdaki uzun kızıl saçlı olan mı? Hamileliğiyle ilgili bazı sorunlar yaşıyor."

Yanıma geldi. "O iyi mi?" "Evet. Şimdi iyi."

"Onu kontrol etmeye mi gidiyorsun?"

"Hem evet hem hayır. Oraya gittiğimde uyuyor olacağını umuyorum. Daha çok kocasını kontrol edeceğim."

"K o c a s ı mı? İnsanlara dik dik bakan ve hiç konuşmayan o iri adamdan mı bahsediyorsun?"

Matt'in Quinn'le pizza yapıp Jack ve Grace'i izlediğim zaman tanıştığını unutmuşum. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

"İşte o."

"Neden onu kontrol ediyorsun?"

"Çünkü benimle konuşacak. Fiona'yla da konuşacak, ama onun uğraşacak yeterince şeyi var."

Matt bana tuhaf bir bakış attı. "Seninle ne hakkında konuşacak?"

"Nasıl olduğunu, nasıl başa çıktığını, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını, yardımcı olup olamayacağımı." "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü Matt, onu önemişiyorum. O benim arkadaşım. Arkadaşlarımla bana ihtiyacı olduğunda -hatta olmadığında bile- yanlarında olurum."

Ona bakmadım ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Sonunda boğazını temizledi. "Sen iyi bir insansın." "Teşekkür ederim."

"Arkadaşların çok şanslı. Sen kimsenin tanımayı hak etmediği insanlardan birisin. Çok iyisin." O kadar içten görünüyor ve konuşuyordu ki, sözlerinin kalbimde yarattığı etki beni hazırlıksız yakaladı.

Matt arkasını döndüğünde gözlerimi kaçıramadığımı fark ettim. Öyle görünüyor ki.

... mutsuz görünüyor.

"Hey," diye temkinli bir adım attım, "biliyorsun, biz de arkadaşız. Değil mi?"

Burnundan kısa bir nefes vererek başını sallamadan önce dişlerini yana kaydırıldı. "Evet. Biliyorum."

Onu incelerken, gerçekten arkadaş olacaksak aramızdaki buzları eritmemiz gerektiğine karar verdim.

Çenemi kaldırarak, "Şu arkadaşlıktan çıkarma yorumunu konuşabilir miyiz?" diye sordum.

İçini çekti. Yüksek sesle. Ve adımlarını hızlandırarak yürümeye başladı. "Gerek yok."

"Ama benim ihtiyacım var. Ve sen de dinleyeceksin. İşte başlıyoruz." Derin bir nefes aldım ve arkadaş bölgesine alınma konusunda neden bu kadar garip davranmaması gerektiğine dair monologuma başlamaya hazırlandım.

Ben daha başlayamadan, "Bu bir arkadaş bölgesi manevrasıydı. Bir arkadaş bölgesi manevrası gördüğümde anlarım."

"Evet. Öyleydi. Ama düşündüğün sebepten değil. Seni bir kutuya koymaya ya da bir etiket yapıştırmaya çalışmıyordum."

Matt hafifçe alaycı bir ses çıkardı.

"*Sadece arkadaşın* olmak için değil, arkadaşın olmak için sana yaklaşıyordum."

Gözleri benimkilere kaydı, sonra uzaklaştı. Zihninin sanki bir bilgisayar gibi çalıştığını ve bu yeni bilgileri derlemeye çalıştığını hayal ettim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senden hoşlanıyorum."

Bu onun durmasına, benim de durup geri geri yürümeme neden oldu, çünkü bana doğru ilerliyordu, bakışları benimkileri yakalıyordu. "Benden hoşlanıyor musun?"

"Evet." Basitçe cevap vermeye çalıştım ama gözlerindeki bakış cevabımı basit olmaktan çıkardı. İlerlemesini durdurmak için elimi göğsüne koymak zorunda kaldım, dikkatinin şimdi nasıl tek başına ağzıma odaklandığını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Evet, senden hoşlanıyorum. Komiksin. Tuhafsın. İlginç. Ama senden etkilenmiş olsam bile, hiçbir şey-"

"Yani beni çekici bulmuyorsun." Bakışlarının ardında bir şey değişti ve benim hakkımda merak ettiği her şeyin artık açıklığa kavuştuğu izlenimini verdi.

Tanrım, çok ısrarcıydı.

"Sadece dinle. Aramızdaki çekim ya da çekimsizlik ne olursa olsun, aramızda hiçbir şey olamaz ve olmayacak."

"Peki neden?" Sanki sözlerim zaten sahip olduğu bir teoriyi doğrulayacakmış gibi soruyu çerçeveledi.

"Çünkü o kitabı okuduğunu, o filmi izlediğini ve bir daha görmek istemediğini kendin söyledin."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kırıştırdı, yüz ifadesi kafa karışıklığını ele veriyordu.

"Uzun vadeli bir şeyle ilgilenmiyorsun, değil mi? Kararlı bir ilişki. Ortaklık. Ve," diye omuz silktim, midemdeki kelekleri çivili bir sopayla döverek, "ilgilendiğim şey bu. *Tek* istediğim bu."

Matt kaldırılmış onun Çene ve sallandı geri üzerinde onun Topuklular, Elimi göğsünden ayırdı. Bakışları benimkilerle buluştu ve onları tuttu. "Anlıyorum."

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana baktı. Ben de ona baktım, yüzümde açık bir ifade vardı.

"Doğru." Düşünceli ifadesi devam etti; cevabımın onu hem şaşırttığını hem de kafasını karıştırdığını hissettim. "Arkadaşız o zaman."

"Güzel." Gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. Doğal değildi ve ne kadar geniş tutmam gerektiğini düşünmem gerekti çünkü midemdeki batma hissi dikkatimi dağıtmıştı. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Kabul etmesinden dolayı *mutluz* değildim. Yine de hayal kırıklığına uğramadığımı iddia edersem yalan söylemiş olurum. Durum beni hayal kırıklığına uğrattı, Matt'i hayal kırıklığına uğrattı ve insan ırkının tüm erkeklerini hayal kırıklığına uğrattı.

Ama bu durum benim kadar Matt'in de hatası değildi. Kalıcı bir ilişkiye ilgi duymadığı konusunda dürüst davranmıştı. Ben de kısaltılmış bir ilişkiye ilgi duymadığım konusunda dürüst davranmıştım.

Gördünüz mü? Dürüstlük. İş hallediyor.

Ve bazen durumlar boktandır.

Devam edelim.

Kendimi durduramadan, "Peki mesajıma neden cevap vermedin?" diye sordum ve sonra yüzümü buruşturdum çünkü kulağa muhtaçmışım gibi geliyordu.

Kısa bir an için gözleri büyüdü ve sonra gözlerini kapatıp alnını ovuşturdu. "Özür dilerim. İşler çok yoğun ve ben-"

"Sorun değil. Endişelenme." Elimi salladım, çünkü bahaneleri nedense duygularımı incitmişti. Neden birdenbire kendimi bu kadar çığ ve savunmasız hissettiğimi bilmiyordum.

Bu duygusal cesaret meselesini gerçekten yeniden düşünmem gerekiyordu.

"Hayır. İyi değil." Dirseğimden tutup beni durdurdu, sonra ellerini tekrar ceplerine soktu. "Bir dahaki sefere mesajına cevap vereceğime söz veriyorum. Söz veriyorum." Yine o kadar içten görünüyor ve konuşuyordu ki, duygularım boğazıma düğümlendi.

Konuşamadım. Matt Simmons'ın samimiyeti görünüşe göre benim kriptonitimdi.

Bu yüzden başımı salladım ve ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Hey," ayaklarının üzerinde kayarak nefes almaya çalıştı, "senin neyin var? Hikâyeni bitirdin mi?"

"Hangisini?" Tekrar yürümeye başladım, önce yavaşça, böylece birlikte yürüyebilecektik. "Sürekli yazıyorum ve birkaç tane araştırıyorum."

"Sarılma hikâyesi."

"Ah, evet. O bölümün bir taslağı var. Ama bu, romantik ilişkilerin yerini ücretli hizmetlerin ya da teknolojinin almasıyla ilgili daha büyük bir serinin parçası. Robotlar gibi."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı ve bana inanmaz, yavaşça yayılan bir sırıtişla döndü. "Şu haline bak, sinsi Marie."

"Evet."

"Araştırmam bu serinin bir parçası mı?"

"Evet. Bunu teknoloji meselesi için kullanacağız."

"Hangi yaklaşımın daha üstün olduğunu şimdiden söyleyebilirim." "Öyle mi?"

"Evet. Robotlar. Başkalarına seninle ilgilenmeleri için para ödemek işe yaramıyor."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Omuz silkti, çenesini kaşıdı, cevap vermedi, onun yerine "Başka hangi ücretli hizmetleri kontrol edeceksin?" diye sordu.

"Bir bakalım. Kuru seks profesyonellerini duydun mu?" Nefesi kesildi, eliyle göğsünü kavradı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

Matt gözlerini kırptırdı, gözleri çok fazla düğünceyi işlemeye çalışıyormuş gibi sağa sola hareket ediyordu. "Peki, başka ne var? Nevada'ya mı gidiyorsun?"

"Hayır. Fahişe yok. Ama beni eski sevgilimin nişanına götürmesi için bir erkek eskort tutmayı planlıyorum." *Eğer David'in telefonlarından birine cevap vermeyi başarabilirsem.*

Elini dirseğine koyarak beni tekrar durdurdu. Bu sefer bırakmadı. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum." Doğruluğum konusunda onu temin ederken sırtıttım. "Ve bir OM stüdyosundan randevu aldım."

"OM stüdyosu da ne?" Taş kesilmiş gibiydi.

"Orgazm Meditasyonu."

"Kes şunu. Konuşmayı kes. Bu saçmalığa bir son ver." Başını salladı, bu sözleri söylerkenki hali bana Ryan Reynolds'ın herhangi bir komedi rolünü hatırlattı.

Bu dramatizm beni bir kıkırdama nöbetine soktu, bu da iyi hissettirdi. Kahkahalar önceki acının bir kısmını hafifletti.

"Aman Tanrım. Marie." Kolumu bırakmadı. Aksine beni kucakladı, sıkıca kavradı ve saçlarımı okşarken kulağıma "Senin için çok korkuyorum" diye fısıldadı, bu da beni daha çok güldürdü. Gerçekten de çok komikti.

"Hatırladığımdan daha komiksin." Kollarımı beline doladım ve onun da hatırladığımdan daha iyi hissettiğini fark ettim.

"Ve sen de hatırladığımdan daha çılgınsın. Seni kilitleyip kendinden kurtarmalıyım."

"Hey," diye gönülsüzce ittim onu, "cesur olduğumu söylediğini sanıyordum?"

"Cesursun." Güçlü kollarıyla beni sıkarken yüksek sesle fısıldadı: "Ama aynı zamanda *delisin* de."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sentetik DNA (diğer adıyla DNA Vakfı)

Yapay DNA, depolama için piyasada bulunan oligonükleotid sentez makineleri ve geri alma için DNA dizileme makineleri kullanılarak yapılmıştır. Bu tür bir depolama sistemi, DNA'nın veri yoğunluğu nedeniyle mevcut manyetik bant veya sabit disk depolama sistemlerinden daha kompakttır. Pek çok kişi bunun giderek büyüyen veri depolama ihtiyacı sorununa bir çözüm olduğuna inanıyor. Bir gram sentetik DNA'nın 215 petabayta kadar bilgi tutabildiği gösterilmiştir (1 petabayt = 1.000.000 gigabayt)

- Kaynak: New York Genom Merkezi, New York, NY

Grant Park'^{taki yürüyüşümüzden} ve arkadaşça kucaklaşmamızdan ^{sonra} Matt'e geniş bir alan bırakmış, bir sonraki hamleyi onun yapmasının en iyisi olacağına karar vermiştim. Arkadaşlarım için her şeyi yapardım, arkadaşlığımı onlara zorla kabul ettirmek dışında.

Üç gün sonra bana mesaj atmıştı.

Matt: *Öldün mü? Yoksa öğle yemeği mi istiyorsun?*

Zamanlaması mükemmeldi. Evden çalışıyordum, hafta için ekmek pişiriyordum ve onun araştırmasıyla ilgili makalemin ilk taslağını hazırlıyordum. Notlarımı düzenlerken birkaç yarım kalmış iş keşfettim.

Marie: *Öğle yemeğini ben getiririm, herhangi bir şeye alerjin var mı?*

Matt: *Maalesef kedilere. Ve gençlere, mutlulukla.*

Marie: *Kabuklu deniz ürünlerine ne dersin?*

Matt: *Kabuklu balığa bayılırım.*

Dondurucudaki iki kavanoz yengeç çorbasını, tek kullanımlık/mikrodalgada pişirilebilen kaseleri ve fırından yeni çıkmış sıcak bir somun ekmeği kaptığım gibi onunla ofisinde buluştum. Ben sorularımı sorarken yemek yedik. İşimiz bittiğinde, daha fazla açıklamaya ihtiyacım olması ihtimaline karşı kalıp storyboard'u tamamlamamı önerdi.

"Benimle burada çalışabilecek misin?" Ofisini incelerken sordum.

"Sorun değil. Bir masaya ihtiyacınız var mı?" Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak, her ikisi de hâlâ kâğıtlar ve çeşitli makine döküntüleriyle kaplı olan masasına ve çalışma tezgâhına baktı. Ofisinde etrafına bakınırken parmaklarını saçlarına geçirdi, saçları darmadağın oldu ve dikkatimi pazu kaslarına çekti.

Adam sürekli spor yapmak zorundaydı. *Yapmak zorundaydı.*

Hiç beklemediğim bir anda dikkatim adamın geri kalanında gezindi. Her zamanki kot pantolonunu, Converse'ini ve inek tişörtünü giymişti ama pantolonu yeni gibiydi. Koyu maviydi ve nabızı atan heteroseksüel bir kadın olarak dar kalçalarına oturmasını, kışının kıvrımlarına ve kaslı kalçalarına uymasını takdir ettim.

"Aslında en iyi yerde çalışırım," diye önerdim, garip bir şekilde sıcak hissederek. Ve bonus olarak, yerde dağınıklık yoktu. Matt de yoktu. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Tamam." Omuz silkti, boynunu kaşıdı. "Müzik çalmamın sakıncası var mı?"

"Bana uyar."

İkimiz de yerlerimizi aldık, o masasında monitör duvarının önünde, ben yerde diz çökmüş, kâğıtlarımı hikâye sırasına göre yayıyordum. Hoparlörlerinden The White Stripes'ın "Dead Leaves and the Dirty Ground" şarkısı çalınca kendi kendime gülümsedim ama bir şey söylemedim.

The White Stripes'ı severdim. Jack White'ı da solo sanatçı olarak seviyordum. Matt öğleden sonra için daha iyi bir müzik seçemezdi.

Matt'in omzunun üzerinden birkaç kez bana baktığını hissettim, ama ona hiç aldırış etmedim, onun fiziğine aval aval bakmak ve müzik eşliğinde başımı hafifçe sallamak yerine işime dalmış olmaktan memnundum.

Bir süre hiçbir şey konuşmadan çalıştık. Zamanın bir kısmında kâğıtları yerde gezdirdim, bir kısmında da dizüstü bilgisayarımda bölümler yazdım. Tam şarkı "Seven Nation Army "den "I Fell In Love With A Girl "e geçerken bilgisayarımın saatine baktım ve kırk beş dakika geçtiğini görünce şaşırdım.

Çalışmama ara vererek dizüstü bilgisayarı kapattım ve yanıma koydum. Sırtımı kamburlaştırarak ve bir yandan diğer yana eğilerek gerindim.

Matt ofis koltuğunda aniden dönüp bana baktı, gülümsemedi, kollarını kavuşturmuştu.

"Sana ciddi bir sorum var," dedi, sesi ciddiydi.

"Hay aksi." Boynumu bir yandan diğer yana çevirerek ona kısa bir süre baktım.

"Eğer bir kadın dekolte bir bluz giyerse-"

"Az önce bluz mu dedin?"

O göz kırptı. Bir kere, onun ifade büyüyor düz.

"Can I sor sorum?"

"Güzel. Bluz, dekolte, ne dersiniz?"

"Eğer bir kadının gömleği dekolte ise, V gibi," kendi göğsüne bir V çizdi, "öyle ki göğüs dekoltesinin büyük bir kısmı-"

Homurdandım. Göğüs dekoltesi. Bluz. Matt büyükannem gibi konuşuyordu. *En azından dekolte demiyordu.*

Dudakları gergin bir çizgiye döndü. "Peki sen dekolteye ne diyorsun?" "Göğüsler? Göğüs mü? Meme mi?"

"Güzel. Dekolte bir gömlek, bir kadının göğüslerinin yarısını sergiliyor, bu göğüslere bakmak doğru mu?"

"Evet." Bir kez başımı salladım.

"Gerçekten mi?" Soru her zamanki baritonundan bir oktav daha yüksekti.

"Evet. Gerçekten. Bir randevusu yoksa, o zaman hayır."

"Ne? Neden?"

"Çünkü dekolteli gömleği randevusu için giyiyor, senin için değil ve sen de suratına yumruk yemek istemezsin. Ama orada tek başınaysa ve açık bir şey giyiyorsa, insanların bakmasını ister."

"Huh." Gözleri bu bilgiyi özümsemiş bir şekilde benden öteye bakarken odağını kaybetti.

"Bunu şaşırtıcı mı buluyorsun?" İki kâğıdı değiştirmek için öne doğru eğildim ve zaman çizelgesini yeniden düzenledim.

"Evet. Kaba olduğunu düşünmüştüm." Bir an sonra kendini toparladı ve gözlerini tekrar üzerimde hissettim.

"Eski sevgiline bu soruları sormadın mı?" Yüksek sesle merak ettim. "Hayır. Böyle şeyler hakkında hiç konuşmadık."

"Gerçekten mi?" Şimdi şaşırmıştım. "Bekle, ne gibi şeyler?"

"Erkek kadına şeyler. Genel anlamda kadınların ya da erkeklerin ne istediği. Tanıştığımızda ikimiz de deneyimsizdik, bu yüzden bildiğimizden emin değilim."

"Oh." Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Peki, senin için seksi kıyafetler giymedi mi? Ve daha da önemlisi, sen onun için hiç seksi kıyafetler giymedin mi?"

"Hayır. O giymedi. Peki ne demek istiyorsun? Onun için seksi kıyafetler mi giydim? Erkekler hangi seksi kıyafetleri giyebilir?"

"Takım elbise." Ona sııttım. "İnce dikilmiş takım elbiseler kadınlar için seksi siyah bir elbiseye ya da iç çamaşırına eşdeğerdir."

Kaşları havaya kalktı ve gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bir erkeğin güzel bir takım elbise giymesi çaba gerektirir. Tıpkı bir kadının şık giyinmesinin çaba gerektirmesi gibi."

"Yani ... çaba mı? Seksi olan bu mu?"

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek notlarımı yerden aldım, onları düzenli tutmaya dikkat ettim. "Sanırım bu da bir bakış açısı."

Yine gözlerinin beni incelediğini hissettim ve düşünceli bir ifadeyle, "Sen zaten çok seksisin. Sana siyah bir elbiseyle karşı koymak zorunda kalan herkes için üzülüyorum."

Bu beni güldürdü, özellikle de ses tonundaki soyutluk, sanki Yapay Zeka Öğrenme Teorisi'ni tartışıyormuşuz gibi, ama aynı zamanda boynumu da ısıttı. Birdenbire ofisinin ne kadar küçük olduğunu, şu anda ellerimin ve dizlerimin üzerinde durduğumu ve eğer ayağa kalkıp kemerini çözerse ...

Vay be.

Sakin ol.

Bu düşünce süreci kesinlikle hızla tırmandı.

İçimden gelen seksi önerileri bastırarak ona güvensiz bir bakış fırlattım ama bakışlarımı onunkilere dikemedim. "Sana daha fazla ekmek yapayım diye böyle söylüyorsun."

"Beni yakaladın." Matt'in ses tonu benim alaycı ciddiyetimi yansıtıyordu. Ama gülümsemesinin tuhaf ve sert olduğunu ve hafifçe kızardığını da fark ettim. Yanaklarını ısıtan pembenin açık tonu, ne söylediğini, sözlerinin kulağa nasıl geldiğini ya da düğüncelerini açığa vurduğunu, bunları söyleyene kadar fark *edip* etmediğini merak etmeme neden oldu.

"Hey, bakın kim gelmiş."

Gözlerimi Matt'ten ayırdığımda, Dr. Merek'i kapının pervazına yaslanmış, gözlerini bana dikmiş, küçük bir gülümsemeyele ağzını bir tarafa çekmiş halde buldum.

Ayak bileklerimin üzerine oturarak sırtışına karşılık verdim. "Merhaba." "Ne istiyorsun?" Matt'in ses tonu pek de mutlu değildi.

Dr. Merek'in bakışları kısa bir süre Matt'e kaydı, daraldı ve sonra bana döndü. "Makalen için ihtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama fırsat bulamadım.

Matt benim yerime, "Aldı," diye cevap verdi.

Yaşlı adam ikimizi de şaşkınlıkla inceledi. "Yani burada işinizi mi bitiriyorsunuz?"

"Evet. Neredeyse bitti." Elimle kâğıt yığınımı işaret ettim. "Sadece yarım kalan işleri tamamlıyorum."

Matt, "Sonra sinemaya gidebiliriz," deyince omzumun üzerinden ona Gağkın bir bakış fırlattım. Sorgulayan bakışımı görmezden geldi. "Sonra da akşam yemeği," diye ekledi.

Bu benim için yeni bir haberdi.

Matt'in gözleri meslektaşında sabit kaldı ve ben ikisi arasında bakışıp tuhaf bakışmalarını çözmeye çalışırken her iki adam da uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonunda Dr. Merek gülümsedi ve hafifçe başını salladı. "Bu arada, Greta seni arıyor, Matt."

"Öyle mi?" Matt ayağa kalktı, bütün tavrı bir anda değişti. "NVIDIA çipi geldi mi?"

"Evet."

Matt hâlâ yerde oturduğum yere doğru ilerledi ve elini uzatarak beni yukarı çekerken, "Birkaç dakika burada takılabilir misin?" dedi.

Artık ayakta olmama rağmen hâlâ elimi tuttuğunu ya da başparmağının parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri gezindiğini fark etmemek zordu.

"Bana uyar." Ona alaycı bir gülümseme verdim, çünkü aslında Öğle yemeğinden başka planlarım *var*.

"Teşekkürler." Ben niyetini anlayamadan Matt eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu, elimi sıkıp bıraktı ve "Hemen dönerim. Ve bir film seç."

Onun kapıdan çıkışını izledim, Dr. Merek geçmesine izin vermek için bir kenara çekildi, sonra koridorda koşmaya başladı, spor ayakkabıları giderken hafif gıcırtilar çıkarıyordu.

Matt'in garip davranışına gülümseyerek döndüm, sonra kâğıtlarımı ve dizüstü bilgisayarımı almak için eğildim, bu sırada Dr. Merek'in gözlerinin hareketlerimi takip ettiğini hissettim.

Sonunda, "Hangi filmi görmek istiyorsun?" diye sordu.

"Yeni Harry Potter filmi."

Hafifçe kıkırdadı. "Şimdiden yedi kez izledim." "Büyük hayranı mısın?" Sırttım.

"Hayır. Ama on yaşındaki çocuğum hayran."

"Ah." Başımı salladım. "Bazen arkadaşımın çocuklarına bakıcılık yapıyorum ve büyücü şapkaları, eşarpları takıp asaları kullanırken masa oyunu oynuyoruz."

"Bunu sana zorla mı yaptırıyorlar?"

"Oh, hayır." Başımı sertçe salladım. "Bunu *onlara* ben *yaptırıyorum*. Atkılarını bile ben örüyorum."

Bir kahkaha attı, tekrar kapının pervazına yaslandı, gözleri üzerimde geziniyordu. "Etkilendim."

"Olma. Sürekli örgü örüyorum. Bu bir saplantı."

"Hayır. Yani Matt'i ofisten çıkarmayı başarmın beni etkiledi. O kadar çok burada ki, bazen ev kirasından vazgeçmesi gerektiğine dair şakalar yapıyoruz."

"Ha. Öyle mi?"

"Evet. Öyle." Dr. Merek'in gözleri düşünceli bir şekilde üzerimde gezinmeye devam etti. "Sanırım o onay formunu imzalamamış olman iyi bir şey."

Bu, başımı yana eğmeme neden oldu. "Nedenmiş o?"

"Geri döndüm. Ne kaçırdım?" Matt koridorun sonundan seslendi, ofisinin önüne gelene kadar koşuyordu.

"Her yere koşarak mı gidiyorsun?" Hem inanamayarak hem de eğlenerek sordum. "Hayır. Sadece yeni ve güzel GPU'ları kontrol ederken koşuyorum."

Yapay zekamızın derin sinir ağlarını eğitirken. Ya da, bilirsin, seni görebildiğim zaman."

Bu ona bir gülümseme kazandırdı. "Çok tatlısın."

Gülümsememe kendi parlak gülümsemesiyle karşılık verdi. "Ben sadece gerçekleri söylerim."

Matt'in bu yeni halini -ve daha önceki el ele tutuşma ve yanaktan öpüşme anlarını- incelemekten kendimi alamıyordum ve bana karşı aniden ortaya çıkan yakınlığının nedenini anlayamıyordum.

Belki de bu onun doğasında var olan Çakacılığın bir parçasıdır?

Dr. Merek muşambaya baktı, gülümsemesini saklıyormuş gibi görünüyordu ve kapıdan geri çekildi. "Tamam, iyi eğlenceler çocuklar."

Çocuklar deyince burnumu kııştırdım ama ona el sallamak için bir adım öne çıktım. "Eğer bana on yaşındaki çocuğunuzun hangi Hogwarts

Eskisi içeride, bir eşarp yapabilirim."

Dr. Merek'in bakışları benden Matt'in yanımda durduğu yere kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Matt'e haber veririm, o da iletir."

İkimiz de uzun adamın gidişini izledik, Matt sonunda omzumu dürterek dikkatimi çekti.

"Beni yeni Harry Potter filmini izlemeye zorlayacak s ın , değil mi?"

"Doğru." Bir kez başımı

salladım. Bana ters ters baktı.

"Sonra da sana hindistan cevizli karides

yapacağım." Sırıttı.

"GERÇEK ZAMANLI GÖRÜNTÜLER, video oyunu grafikleri gibi, belirli matematiksel hesaplama türlerini gerçekleştiren GPU'lara dayanır .örneğin matris çarpımları -" "Ah evet, eski güzel matris çarpımları. İşte, bana bırak." Askıdan koyu kırmızı düğmeli bir gömlek seçtim ve Matt'in göğsüne tuttum.

Çok güzel görünüyordu. *Çok, çok* güzel. Yığımıza ekledim.

Bu arada hiç duraksamadan devam etti. "Örneğin, matris çarpmaları, paralel olarak çok büyük miktarlarda hesaplama yapabilirler. Aynı özellikler, iklim simülasyonlarını çalıştırmak veya karmaşık biyomoleküler yapıların niteliklerini modellemek gibi farklı uygulamalar için de uygundur."

İçimi çektim, gülümseyerek ona baktım, beynim ve diğer önemli parçalarım Matt'in *karmaşık biyomoleküler yapılar* demesiyle tamamen harekete geçmişti.

İster inanın ister inanmayın, Matt beni bir Salı öğleden sonra kıyafet alışverişi için dışarı davet etmişti. Görünüşe bakılırsa, başkanı bana -kurnazca olmasa da

-Mühendislik bölümündeki birçok profesörün Matt'in kadro durumu konusunda kafasının karışık olduğunu söyledi.

Onun üniversite öğrencisi olduğunu sanıyorlardı.

O sırada Hugo Boss mağazasındaydık ve ben de ona NVIDIA çipinin ne olduğunu sormak gibi büyük bir hata yapmışım; Dr. Merek'le yanımdan kısa bir süreliğine ayrılırken görmeyi çok istediği bir üründü bu. Görünüşe göre daha iyi bir soru soramazdım. Gözleri heyecanla açıldı ve her seferinde olduğu gibi

alışmaları hakkında konuşurken daha dik durdu ve derin, kapsamlı bilgisiyle baştan çıkarıcı bir güven yaydı.

"GPU'lar, kabaca insan beynini model alan matematiksel yapılar olan derin sinir ağlarını eğitmede yetkin olarak kabul edilmektedir." Sırtışı kocaman oldu ve sanki gerçekten şaşırtıcı bir şey paylaşmak üzereymiş gibi yakınına eğildi. "Ayrıca tekrarlanan paralel matris hesaplamalarına da büyük ölçüde güveniyorlar."

"Çık dışarı!" Dedim. "Bu harika."

Başını salladı. "Biliyorum." Sonra işaret parmağıyla burnuma hafifçe dokundu. "Neden bahsettiğimi biliyormuş gibi davrandığında çok tatlı oluyorsun."

Bu beni güldürdü ve ona başımı salladım. "Sen de bilgisayarlı büyüclüğünden bahsederken çok tatlı oluyorsun. Kaç tane beyaz elbise gömleğın var?"

"Bir tane. Ve şimdi benim için her zaman nasıl olduğunu biliyorsun." Sanki bir hapishanenin içindeymişiz gibi mağazanın etrafına baktı.

"Ne demek istiyorsun?" Konuşmasındaki bu tuhaflığı fark etmiştim. "*Ne demek istiyorsun?*" diye sormak yerine Sık sık sadece "*Ne demek istiyorsun?*" derdi.

"Yetişkinliğim -ve bu arada çocukluğım- boyunca günlük konuşmalar sık sık Yunanca gibi geldi."

Burnumu ona doğru kırıştırdım. "Sen neden bahsediyorsun? Benimle iletişim kurmakta hiçbir sorun yaşamıyorsun."

Satış görevlilerinden biri yanımıza yaklaştı. "Merhaba, ihtiyacınız olan her şeyi bulabildiniz mi?"

Bakışları önce Matt'in üzerinde, sonra da benim üzerimde gezindi, kaşları altında çatıldı; yüz ifadesini doğru okuyorsam, "*Erkek arkadaşın çok seksi,*" demek istiyordu.

"Marie?" diye erteledi, belli ki güzel kadının takdirinden habersizdi.

"Sanırım öyle, ama onun için bir oda hazırlayabilir misin?"

"Sorun değil." Mevcut seçimlerimizi almak için öne doğru uzandı. Aslında onlar benim seçimlerimdi. Matt içeri girdiğimizden beri benden başka hiçbir şeye dokunmamış, ellerini ceplerine sokmuştu.

"Bu defileyi dört gözle bekliyorum," dedi ve sonra bana göz kırptı.

Sırtımama engel olamadım. Çok sevimli bir şekilde açık davranıyordu ve bu bana zihinsel bir beşlik çakıyormuş gibi hissettirdi, a la, *Yürü be kızım!*

"Çünkü sorularıma aldırıyor gibisin," dedi Matt, o gittikten sonra, yanındaki mankenin üzerindeki takım elbiseyi incelerken sohbetimize kaldığı yerden devam etti. "Burada takım elbise mi alıyoruz?"

Bu beni olduğum yerde durdurdu. "Takım elbise *istiyor* musun?"

Sanki sorum bir testmiş gibi beni inceledi. "Bilmiyorum. İster miyim?"

"Eğer kullanacağını **düşünüyorsan** sana bir takım elbise alabiliriz." I

mankeni düşündüm, parmak uçlarımla üç parçalı elbisenin kumaşına dokundum. "Bu iyi."

"Güzel mi?" Benimle takım elbise arasında bir bakış attı. "Güzel iyi midir?"

Omuz silktim. "Ya da daha ucuz bir yere gidebiliriz. Ne için kullanmak istediğine bağlı."

Matt bana baktı, yüz hatlarımı dikkatle inceledi. "Gördün mü? Sanki farklı bir dil konuşuyorsun."

Güldüm. "Pekala. Onu ne için kullanacaksın?"

"Karar verebilmem için bana yeterli bilgi vermedin. Daha fazla veriye ihtiyacım var."

Tekrar güldüm. "Kişinin ihtiyaçlarına bağlı olarak birkaç farklı takım elbise kategoriniz var. Cenazeye gitmek için ya da yılda iki kez düğünler için falan kullanıyorsanız, muhtemelen çok pahalı bir takım elbiseye ihtiyacınız yoktur. Eğer durum buysa, daha ucuz bir yere gitmeliyiz."

"Ne dezavantajı var? Daha ucuz bir takım elbisenin mi?"

"O kadar güzel görünmezler ve genellikle çok kaliteli değildirler, bu da daha çabuk eskidikleri anlamına gelir."

"Ama bu takım," diye yanımdakini işaret etti, "daha iyi görünecek ve daha uzun süre dayanacak, öyle mi?"

"Evet. Bu orta kalitede bir takım elbise."

"Yüksek kaliteli bir takım elbise nereden alınabilir?"

"Um . . ." Janie'nin Quinn'in takım elbiselerini nereden aldığını hatırlamaya çalışarak sağ tarafa baktım. "Chicago'da Daniel George adında bir tasarımcı var, sizin için özel olarak seçtiği kumaşları ve kesimi kullanarak takım elbise, hatta gömlek bile diyor."

"Tam anlamıyla terzi işi."

"Doğru."

"Ve en iyi şekilde mi görünecek?"

"Ve uzun süre dayanır, evet. Ama çok pahalıya mal olacak. Hem de çok çok."

Bana düz, alaycı bir gülümseme verdi. "Bir yazara göre çok büyük laflar ediyorsun."

Gözlerimi devirdim ve ondan uzaklaştım. "Peki. Harcamalar fahiş olacak."

Arkamdan yaklaştı, ben bir elbise pantolonu rafını k a r ı ş t ı r ı r k e n omzumun üzerinden baktı. "Böyle bir yer var mı? Kadınlar için?"

"Pek yok. Yani, özel kıyafetler diktirebilirsiniz ama çoğu kadın diktirmez."

"Pahalı olduğu için mi?"

"Hem öyle, hem de hazır giyim arasında ucuzdan lüks olana kadar çok fazla seçenek var."

"Nereden alışveriş yapıyorsunuz? Kendiniz için mi?"

"Perakende satış için para ödediğim tek şey ipliktir."

Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Genellikle konsinye alışveriş yapıyorum. Bunu seviyorum çünkü a) çok daha ucuz ve

b) konsinye mağazalarında tek bir marka yerine bir sürü marka var, bu yüzden aynı anda birden fazla mağazaya gitmek gibi."

Bu bilgiyi düşünerek tekrar durakladı ve sonra "Huh" dedi.

Ona baktım çünkü *huh* deme şekli tuhaftı. "Ne dedi?" "Yöntemleriniz çok etkili." Bana gülümsüyordu.

Yöntemlerimi çok beğendiğini hissettim. *Etkili* yöntemlerimi.

Matt'ın kıyafet denemelerini izlemek çok eğlenceliydi.

Hafta içi öğle yemeğinden sonra olduğu için mağaza çok sakindi. Bu nedenle, yapacak daha iyi bir işi olmayan birkaç satış elemanı oraya uğradı ve kısa sürede tek kişilik bir moda şovuna dönüştü.

İlk başta çok sertti. Soyunma odasından çıktığında gözleri parlıyordu, açıkça rahatsızdı. Güzel kıyafetlerin nasıl giyileceği hakkında hiçbir fikri olmaması da yardımcı olmuyordu.

Satış elemanlarından biri, sanırım Mason, Matt'in gömleğinin düğmelerini açtığını ve kemersiz bir elbise pantolonu giydiğini fark edince başını sallayarak, "Senin bir müdahaleye ihtiyacın var, kardeşim," dedi.

Meğer Mason ve Keely -Matt'in soyunma odasını hazırlayan kadın görevli- çıkıyorlarmış ve Matt'i takıma almaktan mutluluk duyuyorlarmış,

Mason'ın kötü polis, Keely'nin iyi polis olduğu.

"Hayır, kardeşim. Bu şekilde giyme." Mason Matt'in gömleğinin üst iki düğmesini açtı. "Sonuna kadar ilikleyemezsin. Sadece kravat takıyorsan sonuna kadar ilikleyebilirsin. Bunu sana kimse söylemedi mi?"

"Hayır," diye dürüstçe yanıtladı Matt, Mason ve Keely giysilerini düzelttikten sonra aynada kendine bakmak için döndü. Kağları çatıldı ve gözlerini kırptırdı, sanki kendini tanıyamamış gibiydi ama gördüğü Gey hoğuna gitmişti.

O kadar sevimli bir andı ki, sadece ellerimi çenemin altına sıkıştırıp sessizce izleyebildim.

"Harika görünüyorsun," dedi Keely coşkuyla. "Sanki şu makyaj programlarından biri gibi."

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?" Matt üstünü değiştirirken Mason bir ara bana sordu.

"Çıkıyoruz. Sadece arkadaşız."

Mason gözlerini kırptırarak vücudumda gezdirdi. "Eşcinsel mi?" Keely gülerek erkek arkadaşının omzuna vurdu. "O gey değil.

Hiçbir şeyden haberi yok."

"Belli ki." Mason'ın ağzı memnuniyetsiz bir çizgiye dönüştü.

"Merak etme anne." Keely bana göz kırptı ve yakınımı eğildi. "Bir yolunu bulacaktır. Bazen atı suya götürmek gerekir."

Başımı salladım ve dilimin ucunda onu düzeltmek, onunla bu şekilde ilgilenmediğimi söylemek vardı ama yapamadım. Çünkü son iki hafta boyunca birlikte çalışmış, birlikte sinemaya gitmiş, birlikte yemek yemiş ve şimdi de birlikte alıveriş yapmıştık. Matt'le geçirdiğim zaman arttıkça, ona olan ilgimin arttığını inkâr etmek bana yalan gibi geliyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pizza Ayakkabıları

Üzerinde sahibinin pizza sipariş etmesini sağlayan bir düğme bulunan bir çift spor ayakkabı (düğmeye basarak . . . ve hepsi bu). Yemin ederim, bunu uydurmuyorum.

- Kaynak: Pizza Hut

Ben açıkça söylemesem de UMUTLARIM yeniden canlanmaya başlamıştı.

Umutluydum ve kafam karışık.

İşlerin ciddi bir şekilde ters gittiğine dair ilk ipucum, onun için bir şeyler satın almakla giderek daha fazla meşgul olmamdı. Gittiğim her yerde ona almak istediğim eşyalar görüyordum. Bir Robocop kupası (robomug). Bir Space Invaders kravatı. Bir Ultron bornozu.

Sonunda Space Invaders kravatını aldım. İndirimdeydi. Evet. Yani aslında onu aldığımda para biriktirdim.

Doğru ya.

Şu anda Perşembe gecesiydi ve Matt bana tekrar mesaj atmıştı, bu sefer ölüp ölmediğimi ya da akşam yemeği yemek isteyip istemediğimi öğrenmek için. Bir kez daha, zamanlaması kusursuzdu. *The Cuddle Sutra* kitabımın kopyası o öğleden sonra postadan yeni çıkmıştı ve pozisyonları denemek için bir partnere ihtiyacım vardı.

Matt'le ilk başlarda araştırmaları nedeniyle birlikte vakit geçiriyorduk ama haftalardır durum böyle değildi. Hindistan cevizi yemek istediği için arıyordu. Sonra ikimizin de görmek istediği bir film ya da güzel kokteylleri olan bir bar için arıyordu.

Çok geçmeden sık sık takılmaya ve günde birkaç kez mesajlaşmaya başladık. Bir erkek arkadaşına sahip olmak gibiydi, ama seks olmadan. Ya da bağlılık.

Dokunmamız dışında. Hem de çok. Birbirimize sarıldık ve yanaklarımızdan öptük. Bazen beni arkamdan kucakladığında boynumdan öperdi. Toplum içindeyken el ele bile tutuşurduk.

Matt'i tamamen yanlış anlamadıysam, bana karşı basit bir çekimin ötesinde bir şeyler hissetmeye başlamış olabileceğini düşündüm. Elbette, hiçbir şey söylememişti ama o kadar ... o kadar ... *büyük bir iç çekişti* ki.

Zeki, sevecen, komik, çok komik ve yakışıklı.
-Çok yakışıklı ve harikaydı.

Arkadaşlığımızın daha fazla bir şeye dönüşmenin eşiğinde olduğunu hissediyordum. Eğer daha fazla sarılmak işleri ve onu doğru yöne itmezse, o zaman hiçbir şey yapamazdı.

Marie: *Gelebilirsin ama bana bir konuda yardım etmen gerekiyor.*

Matt: *Ne?*

Marie: *Sarılma pozisyonları.*

Beş dakika içinde oradayım.

Matt dizüstü bilgisayarı ve 1.75 litrelik Patron Silver şişesiyle geldi. Margarita için.

"Ya da shot?" dedi sırtarak ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Devasa şişeyi ondan aldım. "Daha önce hiç bu kadar büyük bir tekila şişesi görmemiştim."

"Bu hayal kırıklığı. Daha çok takılmalıyız."

Beni daireme kadar takip ederken omzumun üzerinden ona bakıp güldüm. "Her zaman takılıyorruz."

"Açıkça görülüyor ki, seni ilk kez bu şekilde *doğru* boyutta bir Patron şişesi."

"Peki o zaman, teşekkür ederim. Bunu içmeme yardım etmeni bekliyorum." Kocaman kabı tezgâhın üzerine bırakıp, daha önce sakladığım küçük giysi kutusunu aldım ve Matt'e uzattım. "Al, bu senin için."

Hediyeyi tereddütle kabul etti, bana Çağkın ama sevinçli bir bakış fırlattı. "Bu ne için?"

"Bir nedeni yok. Sadece aç." Ellerimi çenemin altına soktum ve kocaman, aptal gülümsememi saklamaya bile çalışmadan onu izledim.

Matt kutuyu açtı ve gözlerinin memnun bir şaşkınlıkla nasıl açıldığını görmek beni mutlu etti. "Uzay Gstilacıları! Kravatlı," diye bağırdı.

"Biliyorum," diye bağırdım.

"Bayıldım buna." Matt eğildi ve bana sarıldı. "Bunu her zaman takacağım. Şimdi takmalıyım."

O doğrulurken, ben başımı salladım. "Hayır. Bunu özel bir gün için sakla, iyi bir izlenim bırakmak istediğin zaman. Bu senin şanslı kravatın olacak."

Hugo Boss'a gittiğimiz gün birkaç kıyafet satın almış olmasına rağmen, onu henüz hiçbirinin içinde görmemiştim. Örneğin bu gece, her zamanki üniforması olan tişört ve kot pantolon giyiyordu, tişörtün üzerinde bir Dalek şeması vardı.

Hâlâ gülümsüyordu, bakışları üzerimde gezinirken iyi duygularla sıcacıktı, kutuyu çantasına yerleştirdi. "Marie, sen benim kosinüsümün sinüsüsün."

Kirpiklerim titredi, kalbim de öyle, ama "Asla aynı dalga boyunda olamayacağımızı mı söylüyorsun?" diye takılmayı başardım.

Sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi başını yana çevirdi. "Daha çok birbirimizi tamamlıyoruz. Temel trigonometri terimlerinde kosinüs, tamamlayıcı veya eş açının sinüsüdür."

"Lisede trigonometri dersi almıştım. Tek hatırladığım pi sayısının karesi."

"Turtanın yuvarlak olduğunu iddia ederdim, ama ne olursa olsun size dik açı verir." Omuz silkti.

Şaka acı verici bir şekilde kelime oyunu olsa da güldüm ve umutlarım onun sözlerini şeytani küçük uzay roketlerinde geri sayım saatini başlatma izni olarak aldı.

"Peki," ellerini ovuşturdu, "şu margaritalar hakkında." Ne yazık ki margarita ya da shot içmedik.

Onun yerine çalışırken yemek yedik -o kanepede ayaklarını sedirin üzerine uzatmıştı, ben yine yerdeydim- ve plaktan The Police dinledik. Ama bu sefer ona gizlice bakmaya devam ettim, ellerini sık sık saçlarına nasıl soktuğunu izledim. Ne zaman bir sorunla karşılaşsa, onu farklı yönlerle gönderdiğini tahmin ettim. Ellerinin ve çenesinin ne kadar güzel olduğunu da fark ettim.

Şimdiye kadar çenesine hayran olmadığım için kendime kızdım.

Neyin var senin? Adamın muhteşem bir çenesi var. Ve çenesi.

Gerçekten. Çenesine aşıktım ya da en azından ona vurulmuştum.

Yemeği bitireli çok olmuştu ve bir saattir çalışıyorduk ki aniden bana "Erkek arkadaşın senden neden ayrıldı?" diye sordu.

Dizüstü bilgisayarından başımı kaldırıp ona baktım, soruyu doğru duyduğumdan emin değildim. Ben burada onun enfes çenesine bakarken o eski erkek arkadaşımı düşünüyordu.

Bu iyiye işaret miydi?

"Pardon?"

"Eski erkek arkadaşın. David." Muhteşem çenesini kapının yanındaki posta yığınının en üstünde duran nişan davetiyesine doğru kaldırdı. "Biri

Seni partisine davet eden kişi. "Evet.

Kim olduğunu biliyorum."

"Bunu neden yaptı?"

Başımı bir yandan diğetine eğerek, ilişkimizin başarısızlığa uğradığı tüm yolları açıklayacak kısa ve öz bir yol bulmak için etrafımdaki havayı araştırdım.

"Aldattın mı?" diye tahmin etti, bakışları şüphe doluydu.

Bu soru beni irkiltti. "Ne? Hayır! Hayır, aldatmadım. Ben öyle bir şey yapmam. Eğer bir ilişkiden ayrılmak isteseydim, bunu açıkça söyledim. Aldatmayı bir kavram olarak anlamıyorum. Neden sadece ayrılmıyorsun?"

"Katılıyorum." Dizüstü bilgisayarını sedirin üzerine bıraktı ve ayağına kalktı, el değmemiş Patron şişesine doğru ilerledi ve açtı.

Mutfağım o kadar küçüktü ki şişeyi açtıktan sonra ağırlığını bir tarafa kaydırarak bir bardak alabildi. Gözlerim gömleğinin kalktığı, sıkı karnını ve bardağı uzanırken bir tarafını ortaya çıkardığı yere kaydđ.

Kendimi biraz sersemlemiş hissettim.

Salyalarımı üzerime akıtmaktansa yutkundum.

"Ben de hile yapmayı anlamıyorum. Biraz ister misin?" Tekilayı işaret etti.

"Hayır. Teşekkür ederim." Zaten yeterince başım dönüyordu, ihtiyacım olan son şey bir shot tekilaydı. Otomatik pilotta, "Hile yapmanın ve yalan söylemenin hiçbir anlamı yok," diye ekledim.

Matt kendine iki parmak tekila doldurdu ve söylediklerim karşısında başını salladı. "Hayır. Yalan söylemeyi anlıyorum."

Bu açıklama beni Matt'in vücudunu takdir etme transımdan şok ederek çıkardı. "Yalan söylemeyi anlıyor musun?"

"Evet." Berrak sıvıyı geri fırlattı, sonra dudaklarını büzdü ve başını hızla salladı. "Vay be. Hiç limonun var mı?"

"Söyle bana," diye rica ettim, Matt'in neden ilişkilerde yalan söylemenin caiz olduğunu düşündüğünü son derece merak ediyor ve bu ifğa karşısında hissettiğim huzursuzlukla mücadele ediyordum. "Neden yalan söylemenin doğru olduğunu düşündüğünü söyle bana."

"Ben iyi olduğunu söylemedim. Ama insanların bunu neden yaptığını anlıyorum." "Neden yapıyorlar?"

"Çünkü partnerlerinin duygularını incitmek istemiyorlar," dedi Patron, Patron'u yeniden doldururken.

İfadesi sinirime dokundu. Belki David duygularımı korumak için bana yalan söylediği için, belki de ben duygularımı korumak için David'e yalan söylediğim için.

On

un. Onu inceledim, açık ifadesini, sabit bakışlarını. "Kim yalan söyledi Matt?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen mi yalan söyledin yoksa eski karın mı?"

"Kerry mi?" Matt sordu, gözleri şaşkınlıkla çerçevenlenmişti. "Hayır. Kerry asla

Yalan söyledim. Kerry'den bahsetmiyorum." "O zaman kimden bahsediyorsun?"

"Na-ah. Önce senden. Erkek arkadaşın senden neden ayrıldı?"

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve tezgâhtan *Cuddle Sutra*'yı aldım. "Eğer çalışmak yerine konuşacaksak, bu kitaptaki pozisyonları da gözden geçirebiliriz."

"Tamam," dedi beni takip ederek. "Bedenim senin emrinde."

Kıkırdadım ama karnımın alt kısmında şehvet dolu küçük bir ateş yandı ve göğsümün beklentiyle gerilmesine ve ağrımına neden oldu.

"Bir bakayım," dedim odamdaki tepe lambasını açıp yatağı işaret ederek, "uzan ve şu şeye bir bakayım."

"Bunun adı gerçekten *Sarılma Sutrasi* mı?" Yatağın ortasına sırtüstü uzandı, ellerini başının arkasına koydu ve gözlerini elimdeki kitaba dikti.

"Evet. Araştırmalarım göre, çoğu kucaklaşma salonu bunu bir tür rehber olarak kucaklaşma profesyonellerine dağıtıyor."

"Huh." Boğazını temizledi, sonra çoraplı ayağıyla beni dürttü. "David. Ayrılık. Devam et."

Tavana baktım, David hakkında konuşmak istemiyordum. Şimdi olmazdı. Başka şeyler hakkında konuşabilecekken olmazdı.

Belki de, bilmiyorum, BENİ SEVİYOR MUSUN? EVET Mİ HAYIR MI?

Görünüşe göre, birine aşık olduğumda, zihinsel olarak onay kutularıyla not veren bir ortaokul öğrencisine geri dönüyordum.

"Sanırım beni hiç zorlamadı?" Sorusuna odaklanmaya çalıştım. "Her şeyi kolaylaştıran biriydi ve mutsuz olduğunda asla sesini çıkarmazdı. Bir gün her şey taşı ve ilişkimizi bitirdi."

Matt bana yan yan baktı. "İkiniz ne zamandır birlikteydiniz?" "Altı yıldan biraz fazla."

"Neden evlenmediniz?" Ugh. Bu sorudan nefret ederdim.

Duraksayarak kitabı açtım ve ilk pozisyon olan *Babaya Gel* pozisyonuna *geldim*. İsme burnumu kırıştırarak diyagramı inceledim.

Matt'e resmi göstermek için kitabı çevirerek, "Aynen böyle kal," dedim.

"Oh. İsmi onaylıyorum." Matt kitabı açarken kaşlarını salladı.

Kollarını. "Baban sarılmak istiyor."

Güldüm ve yatağın üzerinde diz çöktüm, aptalca seksi sözlerinin yarattığı heyecan tüylerimi diken diken etti. Bu umut verici bir başlangıçtı.

Beline gelene kadar dizlerimin üzerinde yürüdüm, karnımın üzerine düz bir şekilde uzandım, eğildim ve bacaklarımdan birini onunkilerin arasına yerleştirdim, göğsümü gövdesine dayadım, yanağımı kalbinin üzerine koydum.

Kolları etrafıma dolandı ve beni sıktı. "Seni kapana kısırdım. Söyle bana, neden evlenmedin? Altı yıl biriyle çıkmak için uzun bir süre sayılır."

"Babam gibi konuşuyorsun. O da öyle derdi."

"İşte bu babaya gelme pozisyonu."

Kıkırdadım ve sonra iç çektim. "Bir bakalım. David bana evlenme teklif etti ama hiç hissetmedim-"

"Doğru," diye ekledi.

"Kesinlikle."

"Hmm." Matt büyük avucunu kolumda gezdirmeye başladı, sonra parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. "Geriye dönüp baktığında, onun bir hata olduğunu düşünüyor musun? Onunla bu kadar uzun süre çıkmak zaman kaybı mıydı?"

"Hayır." Başımı kaldırdım ve çenemi göğsüne dayadığım kollarımın üzerine koydum. "Sanırım o sırada ihtiyacım olan şey oydu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nazik biri." David'in düşünceli olmak için elinden geleni yaptığı onca zamanı düşünerek usulca gülümsedim.

"Ama onunla evlenmedin," dedi Matt, ses tonunda bir suçlama vardı.

Onun bakışlarından kaçınarak kendimi yukarı ittim ve Matt'e bir sonraki pozisyonu gösterdim. Temelde yin-yang Çeklindeydi; Matt yan yatıp başını yatak başlığına yaslayacak, ben de yan yatıp başımı yatağın ayakucuna koyacaktım. Sonra ikimiz de bacaklarımızı bükerdik, böylece her birimiz başını diğerinin dizlerine ya da kalçalarına yaslayabilirdi.

Pozisyonumuzu aldıktan sonra, kollarını kavuşturma şeklini ve huysuz ifadesini fark ettiğimde, son sorusunu yanıtlamaya çalıştım. "Dürüst olmak gerekirse, David istediğinde onunla evlenmedim çünkü o asla kavga etmek istemedi."

Matt kaskatı kesildi, kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık oluştu. Bakışları birden keskinleşti, sanki önemli bir şey söylemişim gibi.

"Yani?" diye sordu, sesinde soluk soluğa bir ton vardı.

"Demek istediğim, kendini çok mutsuz etmek anlamına gelse bile, savaşmaktan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapardı, bu da beni sadece suçlu hissettirirdi. Fikir ayrılığına düşemezdik. Bir tavır almak yerine beni üzen şeyi değiştirmek ya da düzeltmek için acele ederdi. Ve ben kendi fikrimi paylaşana kadar hiçbir konuda fikir beyan etmezdi. Ve sonra, bir gün ..."

Matt kollarını açıp ellerimden birine uzandı ve beni dinlerken parmaklarımin ucuyla oynadı. *Ve az ya da çok kalbimi eritti.*

Sözlerime odaklanmak istiyor, ama o bana dokunurken bunu yapmakta zorlanıyordum. "Vücut geliştiriciler ve spor salonu fareleri hakkında bir hikâye yazıyordum. Spor salonuna gitmek için makyaj yapan ve saçlarını yapan insanlarla ilgili bir hikaye olarak başladı. Editörüm merak ediyordu, makyajlarını terleyerek mi çıkarıyorlar? Ya da saçlarını mahvediyorlar mı? Ya da sadece terletmeyen egzersizleri mi seçiyorlar? Ya da neler oluyordu? O zamanlar bunun aptalca olduğunu düşünmüştüm ama bu fikre aşık olduğum için yaptım. Her neyse, bu spor salonu selfie'leriyle ilgili bir hikayeye yol açtı. Bu da günlerinin çoğunu spor salonunda geçiren insanlarla ilgili bir hikayeye yol açtı. Bu da vücut dismorfisi hakkında bir hikayeye yol açtı, ama başlığı *Vücut Geliştiriciler Hakkında Küçük Gerçek'ti.*"

Matt sırtıttı. "Ruh roh," dedi, sesi Scooby Doo gibi çıkıyordu.

"Biliyorum."

"Erkekleri sana penislerini göstermeye nasıl ikna ettin?"

Matt'e bakakaldım. *Ciddi miydi?*

Bana merakla bakmaya devam edince, "Ben bir kadınıym," dedim. "Evet.

Ne olmuş yani? Kadınların yasak bölgelere girmek için iskelet anahtarları mı var?

bilmediğim bir şey var mı?"

"Evet. Göğüsler."

Kaşlarını çattı ve kendini tutamadan gözleri göğsüme ve sonra tekrar yüzüme kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Göğüslerimi kullandım."

Kaşları çatıldı. "Onları mı gösterdin?"

"Hayır. Tabii ki hayır, aptal. Göğüslerimi göstermeme gerek yok, sadece göğüslerim olduğunu belli etmeliyim."

"Belli ki göğüslerin var." Gövdemi işaret etti. "Sen bir kadınsın, göğüsler genetik kodunun bir parçası. Ama anlamadığım şey ağzından çıkan kelimeler. Yine Yunanca. "Göğüslerini nasıl kullandın?" diye soruyorum. Sen de 'Patates köpek dans lambası direği' diyorsun."

Ona ve aptalca şaşkınlığına kıkırdadım. "Peki, tamam. Tek yaptığım parmak uçlarımı yakamda gezdirmek ve yazdığım bir hikaye için bana penislerini gösterip gösteremeyeceklerini sormaktı."

Kaşları çatıldı, yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Hepsi bu mu?" "Evet."

"İnanılmaz."

"Evet. Memeler. İnanılmazlar."

Aşırı abartılı bir şekilde bir kaşını kaldırdı ve bana çekici bir şekilde orantısız bir sırıtış verdi. "Sence parmak uçlarımı fermuarımın üzerinde gezdirsem kadınlarda işe yarar mı?"

Başımı arkaya attım ve güldüm. O da güldü. Yatak kahkahalarımızla sallandı. Ona baktığımda gözlerinin boynumda olduğunu gördüm ama hâlâ gülüyordu.

"Elbette." Gözlerimin kenarlarındaki gülme yaşlarını sildim. "Bir dene bakalım. Bakalım kasıklarını göstererek hız cezasından kurtulabilecek misin?"

"Affedersiniz, Bayan Polis Memuru, yani diyorsunuz ki itici güç-" kalçalarını hafifçe öne eğdi, aptal bir sesle işaret parmağı pantolonunun fermuarında gezindi, "-sorun benim hızım mıydı?"

Parmak uçlarımı gömleğimin altındaki sütyenimin kenarında gezdirdim. "Beni durumdan *haberdar* ettiğin için teşekkür ederim," dedim.

Matt'in gözleri elimin hareket ettiği yere kaydı ve gözlerini kırptırdı. Gülümsemesi dalgalandı.

Ğkimiz de konuğmadık, ama sessizliği duymam bir anımı aldı ve sonra garip bir Çekilde sağır edici oldu. Gözleri hâlâ göğsümdeydi ve ben nefesimi tuttum.

Bu o an mıydı?

O an bu muydu?

Bir şey yapacak mıydı? Bir hamle yapacak mıydı?

Gerilim neredeyse dayanılmazdı -neredeyse- ve kendimi *bir şeye* hazırladım.

Ama sonra gözlerini kırptırdı, dikkati arkamda bir yere yöneldi. "Haklısın," dedi, sesinde yeni bir keskinlik vardı, daha önceki gülümsemesi mevcuttu ama bir şekilde farklıydı.

"Haklı mıyım?" Nefes nefese sordum, umutlarım sadece ağzından çıkacak bir sonraki kelimelere odaklanmıştı.

"Evet. Memeler harika." Boğazını temizledi ve yatağa doğru kayd. "Yeni bir pozisyona geçelim mi?"

Bekle. Az önce ne oldu?

"Ah, tabii." Gözlerimi yorgana indirdim, şaşkın hayal kırıklığını onun görüşünden ve ses tonumdan uzak tutmaya dikkat ettim.

Körü körüne kitaba uzandım, bir sonraki sayfaya çevirdim ve kendimi onu incelemeye zorladım. Hamle yapmak için mükemmel bir fırsatı vardı.

Ama yapmadı.

Kısa bir süre kokup kokmadığımı merak ettim ve koltuk altımı gizlice koklayabilmek için arkamı döndüm.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, harika kokuyordum.

Bir sonraki pozisyonda başını kucağıma yaslaması gerekiyordu. Kendimden şüphe ederek bu pozisyonu atlamaya karar verdim. Son birkaç haftadır davranışlarını tamamen yanlış mı yorumlamıştım? Hâlâ ilişkimizin sadece platonik olmasını mı istiyordu?

Kafamı toparlayabilmek için iyi huylu görünen bir tane bulana kadar çevirmeye devam ettim.

"İşte bir tane. İkimiz de yan yana uzanıp el ele tutuşuyoruz." Ona resmi gösterdim.

Başını salladı, yüzünde hiçbir ifade yoktu ve yatakta yanıma uzandı. Başlarımız yastıkların üzerindeydi ve el ele tutuşmak dışında birbirimize dokunmadan yan yana uzanmıştık.

"Eski sevgiline dönelim. Makaleyi gördü ve sonunda çıldırdı mı?" Yüz hatları gibi ses tonu da çekingendi.

Yüzen, kaynayan, gidip gelen duygularım bana birkaç geniş nefes aldırdı. Onu okuyamıyordum ve aklımda ve kalbimde neler olduğunu çözemiyordum. Benimle takılmaktan mutluydu ama daha fazlasını istemiyordu.

... Değil mi?

Evet. Peki, tamam. Güzel.

Hayal kırıklığımı yuttum ve akşam için beklentilerimi yeniden ayarlamaya çalıştım. Belli ki ona var olmayan duygular yüklemeye çalışarak haksızlık ediyordum.

Bu duygular tek taraflı. Senin tarafın. Onun tarafı değil.

"Marie?"

"Um." Alnımı ovuşturdum, sorusunu hatırlamaya ve ses tonumdaki gerginliği uzak tutmaya çalıştım. "Çıldırmadı, tam olarak değil. Ona görevin ne olduğunu söyledim, o da sorun olmadığını söyledi. Ona makaleyi yazmak zorunda olmadığımı söyledim ama o yazmamı istediğini söyledi. Ama yazı çıktıktan sonra, adamlardan biri - vücut geliştiriciler - David'e bir mektup yazdı ve onunla yattığımı söyledi. David beni aradı ve her şeyin bittiğini söyledi." Omuz silktim, aramasının ne kadar canımı yaktığını hatırlamaktan nefret ediyordum. Ve bana yüz yüze söylemek yerine aramış olmasının beni ne kadar incittiğini.

Matt sanki düşüncelerimi okumuş gibi alay etti. "*Aradı* mı? Altı yıl sonra, bittiğini söylemek için mi aradı?"

Başımı salladım.

"Ne kadar korkaksın. Dostum, çok daha iyisini hak ediyorsun."

Sesinin şiddeti karşısında duraksadım ve bakakaldım, çünkü *hak* etmek kelimesini söyleme şeklindeki bir şey bana tuhaf gelmişti. Son derece *hak* ettiğimi düşündüğünü ilk kez dile getirmiyordu.

Birleştirdiğimiz ellerimize baktım, bu kelimeyi kullanmasının beni neden rahatsız ettiğini tam olarak anlayamadım. "Ama sorun değildi, sanırım. Yani, ona tapıyordum. Hayrandım. Çok tatlıydı. Ama belli ki birbirimiz için doğru kişi değildik." Bir noktada ikimizden biri basit bir el ele tutuşma yerine parmaklarımızı birbirine geçirmişti. "Ve sanırım ben her zaman tapacak birini istedim."

"Sarılacak birini mi?"

Bakışlarımı kaldırdım ve onun bana dokunaklı bir konsantrasyonla baktığını gördüm.

"Evet, Matt." Elini sıktım, o da benimkini sıktı. "Sarılacak biri."

Ve şu anda Matt'e sarılmak istiyordum. Bana sadece platonik sarılsa bile. Onu istiyordum.

"Sana tapan biri olmalı. Sana layık biri, Marie." Ağzı kararlı bir çizgiyle sertleşti. "Asla daha azına razı olma."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kişisel Kuryeler (Teslimat Robotları)

Skype'ın kurucu ortakları Ahti Heinla ve Janus Friis tarafından kurulan ve finanse edilen Starship'in "kişisel kuryeleri", banliyö bölgelerinde iki ila üç millik bir yarıçap içinde 15 ila 30 dakika içinde yerel olarak mal teslim etmek üzere tasarlanmıştır. Diz yüksekliğindeki robotlar kaldırımlarda yayaların arasında saatte dört mil hızla ilerliyor. Robotlar otonomdur, hem fark etmek hem de fark edilmek için kameralar, sensörler ve LED ışıklarla kaplıdır - yayaları, bisikletlileri ve yaya geçitlerini algılayabilir ve yola çıkmaktan kaçınabilirler. Robotlar 2017'den itibaren Redwood City, CA'da DoorDash ve Washington, D.C.'de Postmates ile gıda teslimatlarına başlayacak.

- Kaynak Starship Teknolojileri

"
SICAK SEKS NE OLACAK?"

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım. "Pardon?"

Bir bayanı gafıl avlamanın yolu, Profesör!

Sinemadan yeni çıkmıştık, öğleden sonramızı üçlü bir film izleyerek geçirebilmek için yarım gün işten izin almıştık. İkimiz de aynı üç filmi izlemek istiyorduk ama sadece birini seçememiştik. Bu yüzden üçünü de izleyerek uzlaştık.

O sırada Matt'in bildiği bir dondurmacıya doğru yürüyorduk ve belli ki Matt ateşli seks hakkında konuşmak istiyordu.

"Biliyorsun." Kendi omzuyla omzumu dürttü ve aşırı abartılı bir şehvetle sırtıttı, öyle ki bu hiç de şehvet dolu değildi. Sadece aptalcaydı. "Doug'la ilişkini sürdürmenin nedenlerinden biri de bu mu? Hem dikey hem de yatay modları desteklediği için mi?"

"Ne? David'i mi kastediyorsun?"

"Elbette. Adı her neyse. Sana çoklu dokunma yeteneklerinin tanıtımını yaptırdı mı? İlk optik tanımda aşk mıydı, yoksa bulunduğunuz yere defalarca uğraması mı gerekti? Eminim PCI yuvanıza dokunduğunda hoşunuza gitmiştir ve muhtemelen disket sürücüsünü sertleştirmiştir."

Sertlikten bahsetmişken, o kadar çok gülüyordum ki çenem ağrıyordu.

"Oh, Tanrım.

Dur."

Matt sesini alçalttı ve kulağıma doğru eğildi. "Ağzın 0 diyor ama gözlerin 1 diyor."

"Olamaz." Dehşete düğmüğü gibi görünmeye çalıştım, ona Çağkın Çağkın baktım, ama kahkahalarım bu etkiyi yok etti. "Bu ikili bir tavlama cümlesi miydi?"

O da gülüyordu ama benim kadar kendini kaybetmiş değildi. Adamım, onun bu kadar komik olmasına bayılıyordum.

"Hadi ama Marie. Arayüz GUI'ni o mu yaptı?"

İstemsiz bir kahkaha sesi daha çıkardım ama sonunda, "Hayır, David öyle biri değildi," diyebildim.

Matt'in gülümsemesi düştü. "Peki ya diğer taliplerin?"

Gözlerimin kenarındaki gülme yaşlarını silerek, Matt'in *talipler* kelimesini kullanışına dikkat çekmedim ve bunun yerine diğer erkek arkadaşlarımı -kısa ömürlü olsalar da- düşündüm ve hafızamda ateşli seks olaylarını taradım. "Üniversitede iki erkekle birlikteydim, ikisi de deneyimsizdi. Ateşli seksin anahtarını açacak kadar uzun süre birlikte kalmadık. Ama çıktığım ya da çıktığımı sandığım bir adam vardı, bir müzisyen. Kardeşimin bir arkadaşıydı. *Harika* öpüşüyordu. Ve evet, sanırım ateşli seksin tedarikçisiydi. Aşık olduğumu sanmıştım."

"Ama değildin?" Çok ilgili görünüyordu.

Gülümsemem düzleşti, kendimi küçümseyerek omuz silktim. "Birçoğundan sadece biri olduğumu anladım. Bu yüzden ilişkiyi bitirdim."

Matt'in bakışları yüzümde gezinirken çenesi titredi ama bir şey söylemedi.

"Sanırım David'le bu kadar uzun süre kalmamın nedenlerinden biri de buydu." "Ateşli seks eksikliği mi?"

"Hayır." Ona eğlenen bir bakış attım. "Çünkü ona sadık kalacağı konusunda güveniyordum."

David'le işimi kendim halletmeyi tercih ettiğimi eklemedim. David'in seks yaparken "tutkuya kapıldığını" hiç görmedim. Geleneksel seksten çok oral seksi tercih ediyor gibiydi. Birlikte geçirdiğimiz zamanların çoğu şu şekildeydi: Sertleşene kadar onun üzerine gidiyordum; belki iki dakika seks yapıyorduk; bazen numara yapıyordum; boşalıyordu. Sonra, eğer çok ilham gelirse, banyoda ya da belki ertesi gün o isteyken kendi işimi kendim bitirirdim.

Ve bana oral seks yapmasından hoşlanmadım. Sanki hoşuma gideceğini düşündüğü için bir şey yapıyormuş gibi hissediyordum. Bir iyilik gibi. Bana böyle hissettirecek bir şey söylemedi ama ben onun bu işten hoşlandığına hiç inanmadım.

Bu duygunun tadını çıkaracak kadar uzun süre kafamdan çıkamadım. Sonunda ona bundan hoşlanmadığımı söyledim ve hepsi bu kadar.

Matt beni sırtıtmaya zorlayarak, "Sadık biriydi, ama ateşli seks satıcısı değildi," dedi.

"Hayır. Ateşli seks satıcısı değildi."

"Sen ister miydin? Ateşli seks yapmak?" diye sordu, Ğimdi ses tonu ve bakışları son derece ilgiliydi.

Ona soran gözlerle bakarak ve en iyi "*kendine gel*" bakışımı atarak, sorusunun içimdeki en fantastik kısımları beklentiyle nasıl gerdiğini görmezden gelmeye çalıştım.

Zoraki bir küstahlıkla, "Bana ateşli seks yapabilen bir robot prototipi mi öneriyorsunuz?" dedim.

"Hayır." Güldü. "Sadece merak ediyorum. Kerry istemedi. Yatak odasında çok ... etkiliydi."

"Utangaç mı?"

"Hayır. Verimli. Başlarda ben de öyleydim, bu yüzden işe yaradı. Ama sonra yeni şeyler denemek istedim, pozisyonlar falan. O da neden haftada bir beş dakika misyoner pozisyonunda yapamadığınızı anlamıyordu."

Yüzümü buruşturdum, arkadaşlığımızın bu noktasında artık onun açık sözlülüğüne şaşırmıyordum. "Aman Tanrım."

"Boşandığımızda, ateşli seks yapmak isteyen birini bulmaya özen gösterdim. Ve bu ..." Sesi derinleşti, sinsi gülümsemesi yerine oturdu. "Tam bir felaketti."

Bu beklenmedik tanım karşısında kahkahayı patlattım ve ağzımı kapattım. "Tamamen deliydi." Gözleri büyüdü ve ağzının kenarlarında hatırlanmış bir hoşnutsuzluğa benzer bir şey belirdi. Sonunda, Kendini salladı, dikkati yeniden bana odaklandı.

"Ama ateşli seks buna değdi mi?" Hem merakla hem de alay ederek sordum. "Hayır!"

Ve bir anda tekrar gülmeye başladım.

"Hayır. Hayır. Hayır. Tanrım, hayır. Kesinlikle hayır. O kadar ateşli bile değildi, sadece ürkütücüydü. Ve kirli. Ve garipti."

"Yani garip, kirli ve tuhaf sana göre değil mi?"

"Sanırım hayır. En azından onunla değil." Matt'in bakışları vücudumda hızlı bir gezinti yaptı, ama ben gözlerinin ardındaki gizemli kaymayı algılayamadan, caddenin karşısındaki bir tabelayı işaret etti. "Gitmek istediğim yer orası. Hindistan cevizli dondurmaları var."

"Tabii. Güzel. Oraya gidebiliriz. Ama ateşli seks için kullandığın bayan arkadaşın hakkında, belki de-"

"Onu ateşli seks için *kullanmıyordum*. Ben insanları kullanmam. Başta ondan hoşlanmıştım, ya da hoşlandığımı sanmıştım. Sadece bir ilişki aramıyordum. Zekiydi, Yoodle'da takım lideri olarak çalışıyordu. Düşündüm ki, tamam, işte birlikte olabileceğim biri, ilgi alanlarımı paylaşıyor, bakalım nereye gidecek. Sonra her gün, *her gün*, farklı zamanlarda iş yerime gelmeye başladı." Bakışları tekrar benimkilere döndü. "Yöneticilerimden birini, tüm ekibimin önünde beni baştan çıkarmaya çalışmakla suçladı. *Evime kamera yerleştirdi*."

"Olamaz. Bu çok korkunç."

"Bana bunu beni sevdiği için yaptığını ve daha önce hiç sevilmediğimi, bu yüzden anlamadığımı söyledi."

"Bu aşk değil."

Matt derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Beni bir sürü farklı erkekle aldattı. Bunu yaparken fotoğraflarını çekti ve sonra da yatağımın her tarafına bıraktı."

Şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim. "Bu çok tuhaf. Çok özür dilerim."

Omuz silkti. "Olay gerçekleştiğinde rahatlamıştım. Eğer aşk buysa, eğer insanlar aşık olduklarında böyle davranıyorlarsa, bunun bir parçası olmak istemediğime karar verdim."

"Vay be." *Eğer aşk buysa* sözlerine takılıp kalmıştım. Matt Simmons'ın yapboz parçalarını birleştiriyordum ve uzun süreli ilişkilere duyduğu tiksintinin şimdi çok daha anlamlı olduğunu fark ediyordum. "Yani, en son biriyle çıktığın zaman bu muydu?" Başka gömülü korku hikâyeleri olup olmadığını merak ettim.

"Hayır." Başını sallayarak derin bir nefes daha aldı. "Ondan sonra birkaç kez çıkmayı denedim."

"Sonra ne oldu?"

"Bir kadın Instagram hesabı için sürekli fotoğraflarımızı çekmek istiyordu. Birkaç kez dışarı çıktığımızda sanki sadece Instagram'a fotoğraf göndermek için çıkıyormuşuz gibi hissediyordum. Nasıl görüldüğümden ya da nasıl giyindiğimden hiç memnun değildi ve fotoğrafını çekene kadar kahvemi içmeme izin vermiyordu - hani kafelerde üstüne bir desen koyarlar ya -. Ve sonra her zaman onun fotoğrafını çekmemi isterdi, böylece doğru fotoğrafı çekip hesabında yayınlatabilirdi. Sonra tüm randevuyu telefonunda fotoğraflarına yapılan yorumları okuyarak geçirirdi."

Kişiliğinin bu yönünü neden sevimli bulmadığımı anlayamıyordu." Yüzünü buruşturdu. "Sevimli değildi. Sinir bozucuydu. Ve çocukçaydı."

Çocukça tanımlamasını eklemesi beni duraksattı, çünkü Matt sık sık çocukça şeyler yapardı, uygunluğunu ölçmeden her türlü soruyu sorma eğilimi ya da her durumda dürüst olma eğilimi gibi.

Her şey hakkında içtenlikle meraklı görünüyordu ve bu bana hiç çocukça gelmemişti. Çocukça davranışları bencillikle, çocukça davranışları da asla öğretilmemekle ya da daha iyisini bilmemekle ilişkilendirirdim. Ama onun asla daha iyisini bilmeyeceğini umuyordum. Kişiliğinin bu yanının hiç değişmemesini umuyordum, çünkü onun korunmasız merakını seviyordum.

"Yani ayrıldınız mı?"

"Mesajlaşmalarımı otomatikleştirdiğimi öğrenince beni terk etti."

"Ne?"

"Bilirsin işte." Eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. "Onun mesajlarına cevap verecek bir program yaptım."

"Ne yaptın?" İlişkimizde artık beni şok edemeyeceği bir noktaya geldiğimizi sanıyordum. Yanılmışım.

"Bana *çok* mesaj attı. Ona hemen cevap verecek vaktim yoktu.

-Bu yüzden, mesajlarına anahtar kelimelere bağlı olarak anında yanıt vermek için birkaç farklı moda sahip basit bir yapay zeka tasarladım."

"Ne gibi?" Onun adına öfkelenmem gerekirdi ama öfkelenmedim.

Bu çok etkileyiciydi.

"Mesela bana '*Çok seksisin*' gibi bir mesaj gönderirdi. Ve böylece program seks mesajlaşma moduna geçiyordu."

Ağzım *daha fazla* şokla açık kaldı, ama o bitirmemişti.

"Ya da bana ne yaptığımı sorar ve program sohbet moduna geçerdi. Ya da bir şeye kızdığını ya da üzgün olduğunu yazıyordu ve destek moduna geçiyordu."

"İlişkinizi bir yapay zekaya devrettiğinize inanamıyorum."

"Aslında Şefkat YZ fikrini buradan aldım. Birlikteyken bana mesaj atana kadar gayet mutluydu, telefonum diğer odadaydı ve yapay zeka hemen yanıt verdi. Oh, harika bir şey, ayrıca takvimimi kontrol etmesi ve tarih ve saatlerle yanıt vermesi için programladım

Eğer bir şey planlamaya çalışıyorsa. Sonuçta beni saatlerce süren anlamsız mesajlaşmalardan kurtardı."

"Matt."

"Marie."

"Eğer bir insandan gerçekten hoşlanıyorsanız, mesajları anlamsız değildir. Onları dört gözle beklersin."

Kayıtsızca omuz silkti.

Ona yan gözle baktım. "Benimle mesajlaşmanı otomatik hale mi getirdin?"

"Hayır! Hayır. Tabii ki hayır." Yüz ifadesi iyice ciddileşti. "Sık sık mesaj atmaya ya da anında yanıt vermeye ihtiyacın yok gibi görünüyor. Ayrıca, genellikle önce ben sana mesaj atıyor muyum?"

"Bu doğru." Haklı olduğunu fark ettim, aramızdaki mesajlaşmaları genellikle o başlatıyordu. "Peki, madem mutsuzdun neden ondan ayrıldın?"

"Çünkü ..." açıklamakta zorlandı, dikkati gökyüzünden kaldırıma ve caddeye kayıyordu, "Hiçbir kadın ne kadar çok çalıştığımı, ne kadar müsait olmadığımı sevmeyecek. Eğer o olmasaydı, başka biri olacaktı, çünkü sorun benim." Derin bir nefes aldı ve eliyle yorgun bir şekilde yüzünü sildi. "Çok fazla çalıştığımı biliyorum. İşim, araştırmam, yapmak istediğim şey bu."

Başımı salladım. "Bunu anlıyorum. İşini seviyorsun. Yatırıma degeceğinden emin olmadığın bir insan için çalışarak geçirdiğin zamandan vazgeçmeyi haklı çıkarmak zor."

"Bu da işin bir parçası," bakışları sertleşti, sonra düşüncelere daldı. "Ama aynı zamanda merak etmek zorundayım..."

Devam etmesini bekledim; birkaç dakika sonra devam etmeyince, "Ne?" diye sordum.

"Acaba ben bunun için yaratılmamış mıyım? Anlarsın ya? Kerry ile hiç aşık olmadık. Birbirimizi önemsiyorduk, ama diyelim ki Fiona ve Greg gibi insanlarda gördüğüm şey bu değildi. Ya da Kerry ve yeni kocası gibi. İyi arkadaşlık ve evlenmek daha uygundu, biz de evlendik. Yaşam masraflarından tasarruf ettik, evli insanlar yurduna taşındık, her zaman birlikte sinemaya gidebileceğimiz biri vardı. Ve o zamandan beri hiç-" Sinirlenmiş gibi başını salladı.

"Ne?"

"Boş ver," dedi melankolik bir ifadeyle, gözlerini gökyüzüne kaldırarak.

Kalbim hızla, çılgınca atıyordu ve zihnimdeki çılgınlık uyanmıştı. Şu anda yastıklı hücrelerinden çığlık atıyordu *Seni seveceğim! Sana nasıl sevilleceğini öğreteceğim! Çok akıllısın, komiksin, tatlısın ve haksız yere yakışıklısın. Hadi ateşli bir seks yapalım!*

Ciddi bir şekilde nefesime konsantre olmak ve dudaklarımı dişlerimin arasında döndürmek zorunda kaldım çünkü aynı anda hem gülümsememi hem de akciğer fonksiyonlarımı ayarlayamıyordum.

Neyse ki düşüncelerini yüksek sesle söylemeye devam ederken bana bakmıyordu. "Ama işimi seviyorum. İşimi seviyorum."

Kendimi tutamayıp kolundan çekiştirerek onu durdurdum ve "Sesin çok üzgün geliyor Matt" demeden önce bana bakmasını bekledim.

Bir adım daha yaklaştı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, anlamlı gözleri sanki harikaymışım gibi bana bakıyordu. Ama aynı zamanda orada farklı bir şey de gördüm. Kendine hakim olma, kendini tutma ve hayal kırıklığı gördüm.

"Nasıl üzgün olabilirim ki? Seninleyim. Buradayım." Beni kollarıyla sardı.

Yanağımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarını hissettim. Erkek arkadaşlarımdan hiçbirine özellikle dokunaklı davranmamıştım ama Matt'leyken, nerede olduğumuz fark etmezdi, kucaklaşmak genellikle çok normal gelirdi.

Ama bu gece öyle değildi.

Bu gece duruşunda bir sertlik vardı, sanki beni yakın tutuyordu ama çok yakın değil. Bir şey onu rahatsız ediyordu ama bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum.

Kaldırımdan birkaç kişi geçti, bizi hiç dikkate almadılar. Uyumsuzluk hissini gidermek umuduyla göğsüne daha da sokulmayı denedim. İşe yaramadı, gerginlik devam etti, ben de onun kokusunu içime çektim. Nane gibi kokuyordu, bana nane alışkanlığı olduğunu düşündürdü ve ayrıca ne olduğunu çıkaramadığım hoş bir kolonya ya da tıraş losyonu.

"Beni mi kokluyorsun?" diye sordu başını yana eğerek. "Çünkü eğer kokluyorsan, bilmelisin ki bundan çok hoşlanıyorum."

"Belki." Kaşlarımı ona doğru sallayarak geri çekildim, akşamın üzerinde beliren tuhaf kara bulutları dağıtmak ve bunun yerine önceki neşeli halimizi tekrarlamak istiyordum. "Bundan asla emin olamayacaksın."

Matt yanıma geldi. "Çünkü asla söylemeyeceksin, öyle mi?" Başımı salladım.

"Bu doğru değil, Marie. Gerçek dostların aralarında sır olmaz." Beni hayal kırıklığına uğratmıő gibi bağını salladı ve ben de onun daha önceki havamızı yeniden yakalamaya çalıştığını görebiliyordum. "Bana iç çamaşırının rengini söylemeni talep ediyorum."

"Ne? Asla."

"Hadi ama."

"Hayır."

Yakınıma eğildi ve gizlice fısıldadı, "Siyah, değil mi?" Başımı salladım, yakınlığı karşısında ürpermek için kendimi zor tuttum.

"Onları senden çıkaracağım, yani bir gün senden çıkaracağım."

Hiçbir şey söylemedim, çünkü içgüdülerim "*Evet, lütfen*" diyordu. *Bu geceye ne dersin?*

Muhtemelen şaka yaptığımı düşünecekti.

O CUMA GECESİ, kendimi Profesör Quirrell'la Büyücü Taşı için savaşırken buldum, hâlâ bir önceki akşamdan kalma Matt'in neden olduğu bir kafayla.

Tamam, evet. Platonik duygularım karşılık bulmadı ama kalbim bunu umursamıyor gibiydi. Ondan hoşlanmıştım. Hem de çok. Aşırı derecede hoşlanıyordum. Arkadaştan öte bir şey olamadıysak ne olmuş yani? Onunla birlikte olmak pek çok açıdan tatmin edici olmanın ötesindeydi, Matt'le arkadaşlığın başka biriyle romantik bir ilişkiye tercih edilebileceğini düşünmeye başlamıştım.

Jack, Grace ve ben eşarplarımızı ve asalarımızı takmıştık ama Grace büyücü şapkamı bulamadığı için onun yerine prenses taçlarından birini takmak zorunda kalmıştım. Her şey düşünüldüğünde, bana oldukça yakıştığını düşündüm.

Bir kez daha pizza yapmıştım ve bir kez daha nefis kokuyordu.

"Kim pizza sever biliyor musun?" Jack masayı hazırlarken sırttı, gözlerinde babasının genetik bir hediyesi olduğuna emin olduğum muzip bir parıltı ve aralık dişli bir gülümseme vardı.

"Kim?" Masa oyununu toplarken temkinli bir şekilde sordum.

"Profesör Simmons," diye ekledi Grace, masanın hazırlanmasına yardım etmek yerine dönme alıştırmaları yapıyordu. Ama bu Grace'in çalışma şekliydi ve

Annesi. Yedi yaşındaki çocuktan on kez bir şey yapmasını isteyebilirim ve on birinci seferde sanki bu isteği ilk kez duyuyormuş gibi davranır.

Çocuklar.

"Ah, evet. İyi profesör." Kendi kendime gülümseyerek başımı salladım.

"Pizzayı gerçekten de çok seviyor."

"Onu çağırabilir miyiz?" Jack çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Grace cevabımı beklemeden mutfığa koştu,

"Başka bir tabak getireyim."

"Tamam, tamam. Tamam." Yorgun bir şekilde iç çekerek kendi heyecan dalgamı örtmeye çalıştım. "Sanırım."

"Evet!" Jack gitmeye hazırlandı.

Çantama doğru yöneldim. "Bekle. Ona mesaj atıp evde olup olmadığına bakacağım. Bekle, Jack."

Jack beni duymamış gibi davrandı ve ön kapıdan dışarı fırladı.

"Lanet olası çocuklar," diye homurdandım, hızla arkasından apartmandan çıkıp koridora girdim ve Jack'i çoktan Matt'in evinin önünde buldum.

"Sadece kapıyı çaldım." Kapıyı işaret etti. "Mesaj atmaya gerek yok."

Bir ayağım Fiona ve Greg'in yerinde, diğer ayağım dışarıda, dokuz yaşındaki inatçı çocuğa başımı sallayarak baktım.

"Jack," diye uyardım.

"Sorun değil," dedi. "Bunu her zaman yaparım."

Bir dakika iki dakikaya uzarken bekledik. Jack'in ifadesi umutludan şaşkınlığa dönüştü ve kapıya öyle bir dikkatle baktı ki neredeyse menteşelerinden fırlayacak sandım.

Tam Jack'e içeri gelmesini ve onun yerine Matt'e mesaj atmamızı önerecektim, çünkü muhtemelen hâlâ ofisteydi, o sırada asansörün zil sesi ikimizin de bakışlarını koridorun aşağısına çekti.

Matt'in kahkahası kulaklarımı doldurdu ve kalbim

yerinden fırladı. Ama sonra hemen düştü.

Sert düştü.

Sears Kulesi'nin en üst katından aşağıdaki kaldırıma düştü.

Zor.

Çünkü Matt'in kahkahasına bir kadının kahkahası eşlik etti ve bir sonraki anda ikisi de görünür oldu. Ama bizi fark etmediler. Çok meşguldüler. Birbirleriyle.

Matt onu öne doğru çekti, sonra duvara yasladı, ağzı onunkiyle kaynaştı. Elleri serbestçe dolaşıyordu ve inlediğini duydum, bu inanılmaz bir şeydi çünkü en az elli adım uzaktaydılar.

Anlaşılan Matt inleyenlerden hoşlanıyordu.

Bunu bilmek güzel.

Ama bilmek iyi değil. Bilmek hiç de iyi değil.

Jack, "Profesör Simmons!" diye seslendiğinde, Matt'in benim dışımda biriyle öpüştüğüne tanık olmanın şokunu henüz atlatamamıştım.

Matt başını kaldırıp koridora baktı. Ne yapacağımı bilemez bir halde kaskatı kesildim.

Önce Jack'i gördü ve ona tuhaf bir gülümsemeyle bakarak hemen kadından uzaklaştı.

Sonra beni gördü.

Ve ne oldu biliyor musunuz? Gülümsemesi kaybolmadı.

B o c a l a m a d ı . Aksine, daha da parladı. Sanki beni gördüğüne sevinmiş gibiydi.

Ne.

Ne.

Hay

sikeyi

m.

Hasta olabileceğimi düşündüm.

Matt kadının kulağına bir şeyler fısıldadı, onu hırpaladığı yerden uzaklaştılar ve sonra elini tutup öne doğru çekti.

"Hey, Jack." Genç çocuğa sıırttı, sonra onlar yaklaşırken dikkatini bana yöneltti, bakışları saçlarımda gezindikten sonra gözlerimle buluştu. "Merhaba Marie," dedi kolayca, sanki sokakta karşılaşmışız gibi. Bir Pazar günü. Kiliseden sonra. "Neler oluyor?"

Kadından Matt'e, sonra da Jack'e şaşkın şaşkın bakarken kalbim kulaklarımın arasında gümbürdüyordu.

"Um ..."

Matt'in gülümsemesi önce kaydı, sonra düştü, kaşları giderek çatıldı. Bakışlarımı ayırmadan önce yüzündeki şaşkınlığı zar zor fark ettim.

"Aç mısın?" Jack neşeyle sordu, belli ki *her şeyden* habersizdi.

Sadece dokuz yaşındaki çocukların olabileceği gibi.

Ya da belki de hepsi erkekti.

Belki de tüm erkekler

habersizdir. Ya da belki

umurlarında değildir.

"Güzel taç," dedi kadın, bana dostça bir gülümseme gönderirken dikkatimi tekrar ona çekti. Çenesiyle başımı işaret etti.

Gerçekten çok güzeldi; siyah gözlü, siyah saçlı, benden uzun, ince yapılıydı. Ve üzerinde Rey ve BB-8 olan bir Star Wars tişörtü giyiyordu.

Yani bu onun tipi.

Temel olarak, senin tam tersin.

Saçmalık.

Sanki aksini düşünmem gerekiyormuş gibi. Açıkça doğruyu söylemişti. Şöyle dememiş miydi: "Önce senin bir şey söylemen içimi rahatlatmış. Pragmatik olarak beni bu konuşmadan kurtardı. *Hiç tipim değilsin.*"

İçgüdüsel olarak parmaklarım havaya kalktı ve Grace'in bana daha önce ödünç verdiği prenses tacını hâlâ taktığımı fark ettim.

"Teşekkür ederim," dedim kendimi soluk soluğa hissederek ve sesim soluk soluğa çıkarken. Soluk soluğa kalmanın yanı sıra kafam da son derece karıştı. Ve belki de kendim hakkında biraz boktan hissediyordum.

Ama taca geri dönelim.

Başparmağımı omzumun üzerinden atarak, "Diğer tacım kuyumcуда, yani ..." dedim.

Kendimi durduramayınca gözlerim Matt'inkilere kaydı ve sonra koridorda zıplayarak uzaklaştı. Şimdi bana kaşlarını çatıyordu ama bunu düşünemiyordum. Hiçbir şey düşünemiyordum, ki bu çılgıncaydı. Acil durumlarda genelde çok iyiydim. Sakin ve derli toplu, akli başında.

Ama bu acil bir durum değildi. Sadece bir felaketti.

Ben çırpınırken sözsüzlük sessizliğe dönüştü. Matt'in bakışlarını hâlâ yüzümde hissedebiliyordum, ama ona karşılık veremiyordum. Yanaklarım utançtan kızarmıştı. Öyle olduklarını biliyordum, çünkü kendimi sıcak ve terli, ama aynı zamanda soğuk ve sefil hissediyordum.

Grace kapıdan fırladığında o an tam da garipleşmenin eşiğindeydi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye yakındı, ama sonra Matt'le kız arkadaşını görünce durdu. Grace şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak bana döndü. "O da geliyor mu? Çünkü yeterince pizzamız olduğunu sanmıyorum."

"Ah, hayır." Zoraki bir sırıtışla Grace'e gülümsedim ve sesim titremeden konuşmayı başardım. "Hayır. Sanırım Profesör Simmons ve arkadaşının başka planları var. Hadi çocuklar. Yemeğe gidelim."

"Ah be adam." Jack'in bakışları şiddetliydi ve dönüp benim durduğum yere doğru yürümeden hemen önce kadına sert bir bakış gönderdiğini gördüm,

beni geçip daireye giriyor.

Nasıl hissettiğini biliyorum dostum.

Grace de onu takip etti.

Yüzüme hiç de doğal, doğru ya da iyi hissettirmeyen kibar bir gülümseme yapıştırarak gözlerimi boyunlarına kadar kaldırdım ve el salladım. "Pekâlâ. İyi geceler."

Matt'in adımı söylediğini duyduğumu sandım ama artık çok geçti. İstesem de ileriye doğru olan ivmemi durduramazdım.

Hızla hareket ederek kapıyı arkamdan kapattım. Sonra kilitledim. Sonra sürgüyü çevirdim. Sonra kapıya yaslandım, kapının önündeki ağır konsol masasını da yerinden oynatmanın aşırıya kaçıp kaçmayacağını düşündüm. Ama sonra durdum.

Matt Simmons'la arama daha fazla engel koymama gerek yoktu. Buna hiç gerek yoktu. Bunu zaten kendisi yapmıştı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ağırlıklı Miyop Eşleştirme

Doktorların yapay zeka teknolojilerini kullanarak böbrekleri bağışçılarla eşleştirmesine yardımcı olur (ağırlıklı miyopi yoluyla dinamik eşleştirme adı verilen bir süreç).

- Kaynak: Carnegie Mellon Üniversitesi

Bende ciddi bir sorun olduğuna KARAR VERDİM.

Matt, Koridor Kasırgası'ndan yarım saat sonra bana mesaj atmıştı -çünkü ben de öyle hissediyordum, kasırgada dışarıda mahsur kalmış gibiydim- ve mesajını okurken hissizleşmekten başka bir şey hissetmiyordum.

Gelebilir miyim?

Gelmek mi istedi? Neden?

Gelmesini istemedim.

Hayır. Çocukları yatmaya hazırlamaya çalışıyorum.

Matt: *Yardım edebilirim.*

Cevap vermedim. Kendimi boşlukta hissettim. Ama aynı zamanda çok doluydum. Pizzayı yiyemedim, onun yerine çay yaptım. Ama onu da içemedim.

Fiona ve Greg eve geldiklerinde, başımın ağrıdığını söyleyerek hemen oradan ayrıldım. Gerçek buydu. Gerçekten de başım ağrıyordu. Matt'in dairesinin önünden koşarak geçme içgüdümü ve asansör çağırma düğmesine on yedi kez basmış olduğumu çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Asansöre adımımı atar atmaz ve kapılar kapanır kapanmaz içimi hem rahatlama hem de ıstırap kapladı. Eve sersemlemiş bir halde yürüdüm, zihnim konsantre olamıyor ya da herhangi bir şeye odaklanamıyordu. Bunun yerine, Matt'i sevgiliyle gördüğüm o beş dakikayı kafamda tekrar tekrar oynattım.

Onu izledim. Analiz ettim. Ta ki bunu yapmanın her seferinde kalbimi yeniden acıttığını fark edene kadar, sonunda sahneyi kafamda tekrarlamayı bıraktım.

Ertesi sabah, fazla uyumadıktan ama ağlamadıktan sonra, annemin sesini duymaya ihtiyacım vardı. Bir telefon görüşmesi yeterli gelmedi, bu yüzden internete girdim ve kiralık bir araba ayarladım. Beni aldılar bile.

Yolda yüksek sesle öfkeli müzik dinlemek, göğsümdeki garip kıymık hissine değil, araba sürmeye konsantre olmama yardımcı oldu. Saat 11:00'i biraz geçe ailemin evine vardım ve annemin Toyota'sını garaj yoluna park ettim.

Onlara geleceğimi söylememiştim ve bu yüzden kiralık arabada otururken tereddüt ettim.

Ara

ba. *Ya planları varsa?*

Ya annem evde bile değilse?

Ya bir kadın çağırmışlarsa ve benim burada olmam

Garip mi?

Son çılgın düşüncem beni güldürdü ama bu hüzünlü bir gülüştü. Ne olursa olsun, bu beni arabadan dışarı itmeye yetti. Patikadan yukarı doğru yürüdüm ve henüz gül fidanlarına varmamıştım ki kapı açıldı ve annemle karşılaştım.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, bir eli kapıda, bir eli kalçasındaydı. "Bu, dünyanın en zeki ve güzel kadını değil mi! Bu onuru neye borçluyuz?"

Gülümsemesine karşılık verdim.

Sonra da hemen gözyaşlarına boğuldum.

"BAZEN BİR İNSANIN annesine ihtiyacı olur ve bunda yanlış bir şey yoktur." Annem limonlu loru karıştırırken durduğu yerden bana sevgi dolu bir gülümseme gönderdi, sonra kardeşime sinirli bir bakış fırlattı.

"Ne? Ne dedim ben?" Annemin yanında durmuş, turta hamuru için una tereyağı katıyordu.

O sırada annemlerin mutfağındaki masada oturmuş, ağabeyim ikimizle de dalga geçerken annemin en sevdiğim yemekleri yapmasını izliyordum.

Sulu bir şekilde geldiğimde, birkaç dakika boyunca ağladım. Annem ve ben kanepeye oturduk ve sarıldık. Kelimelerle ifade edebilecek kadar sakinleştiğimde ona Matt'ten bahsettim.

Nasıl tanıştığımızı, kim olduğunu, araştırmasını bana göstermesi için onu nasıl zorladığımı ve daha sonra nasıl arkadaş olduğumuzu anlattım. Ve sonra ona, belki de arkadaştan daha fazlası olduğumuzu düşündüğümü söyledim.

Ama yanılmışım. Ne kadar yanıldığım acı verici bir şekilde ortaya çıktı. Bir gece önceki hikayeyi anlattım.

Anneme içimi dökerken fark etmemiştim ama kardeşim New York'tan ziyarete gelmişti ve diğer odadaydı. Tüm konuşmayı duymuş olmalı, çünkü mutfağa girdiğinden beri fıstık galerisi yorumları yapıyordu.

Ama anneme dönersek, benim sefil hikayemi sabırla dinledikten sonra gözyaşlarımı sildi ve bana çay yaptı. Sonra da yemek yapmaya başladı. Her şeyi.

Akşam yemeğinde yengeç keki (en sevdiğim), kavrulmuş pancar (en sevdiğim), mantarlı risotto (en sevdiğim) ve tatlı olarak limonlu beze turtası (en sevdiğim) yedik.

"Teşekkürler anne." Çayı yudumladım, papatya aromasının yıpranmış sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. Ev gibi kokuyordu. Küçüklüğümdeki çay partileri ve geç saatlere kadar uyuyamadığım geceler gibi. Kalbime merhem gibi geldi.

"Tatlım, hâlâ üzgün olduğunu biliyorum ve hikâyeyi dinledikten sonra bunun nedenini anlıyorum. Ama söylemeliyim ki, dün gece olanların iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Olayları kendi gözlerinle görmek karanlık bir duruma açıklık getirebilir."

"Biliyorum." Elbette haklıydı.

"Kadınları anlamıyorum. Başından beri sana bir ilişki için piyasada olmadığını söylemedi mi?" Bunu kardeşim söyledi.

Annem omzuna hafifçe vurdu. "Yorumlarını kendine saklayabilirsin, Abram."

"Evet," diye yanıtladım onu, fincanımın dibini incelerken, keşke çay yapraklarını okuyabilseydim.

"Ve siz ikiniz arkadaş olmak için anlaşmadınız mı? Onunla arkadaş oldunuz, değil mi?" Abram devam etti, annemden uzaklaşarak onun ulaşamayacağı bir yere geçti.

Gözleriyle ona hançer fırlattı, bu da beni gülümsetti. "Evet."

Sorusunu onaylarcasına başımı salladım.

"Yani adam sana doğruyu söyledi," Abram buzdolabına doğru ilerledi ve kabuğu içine yerleştirdi, "ve şimdi yalan söylemediğini keşfettiğin için şaşırdın."

Bunu nasıl ifade ettiğini takdir ederek kıkırdadım. izdiği resmi gözümde canlandırmak için çay yapraklarını okumama gerek yoktu.

"Kardeşini rahat bırak, ciddiylim." Annem, kardeşime ne kadar ciddi olduğunu göstermek için tahta kaşığını havaya kaldırdı.

"Sorun değil anne. Sorun değil." Ben de kardeşime, "Kesinlikle doğru. İkimiz de sadece arkadaş olmak istediğimiz konusunda anlaşmıştık, sanırım bu beni yalancı yapıyor."

Annem i çekti ve ağabeyim bana sempatik bir gülümseme verdi. Ailem bunu asla söylemezdi ama ben aptal gibi davranıyordum.

"Acıdığını biliyorum tatlım." Annem gaz ocağını kapattı ve ellerini önlüğüne silerek bana doğru döndü. "Ve canının yanması sorun değil. Acı da en az neşe kadar hayatın bir parçasıdır, hatta belki daha da önemlidir. Düşmek size nasıl ayağa kalkacağınızı ğretir."

Kardeşimle gizli bir gülümseme alışverişinde bulunduk. Bu tavsiyeyi daha önce birçok kez duymıştık. Ama bir yetişkin olana kadar bende yankı uyandırmamıştı.

"En sevdiğin yemekleri yapıyoruz. Ve bu gece bir ziyafet çekeceğiz. Kanepeye kıvrılıp Jane Austen filmlerinden birini izleyeceğiz. Gece burada kalacaksın, eski yatağında uyuyacaksın. Ve sabah birlikte kahvaltı yaparız, krep suzette. Taze marmelatım bile var." Bunu söylerken bir fincan çay doldurdu ve masaya geçerek kardeşimin önüne koydu.

"Kulağa gerçekten hoş geliyor." Minnettarlığımı belirtmek için gülümsedim ve gülümsemek iyi geldi.

"Ben ay istemiyorum." Kaşlarını çatarak önce fincana, sonra da anneme baktı.

"İeceksin. Ve kız kardeşine karşı nazik olacaksın." Sonra bana dedi ki, "Güzel olacak. Harika olacak. Ama tatlım, bu işin düşme kısmı. Yarın, eve döndüğünde ve ertesı gün ve ondan sonraki gün, bu ayakta durma kısmı olacak."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" Sözleri nazik ve endişeliydi. "nk o adam umutlarını boşa çıkarmış olabilir ama hâlâ senin arkadaşın. Kabul ediyorum, sadece arkadaş olma fikrini değiştirmek istemediği için dünyanın en büyük aptalı olabilir ama bu konumuzun dışında."

Ona aptal demeden önce bu kadar uzun süre dayanmış olmasına şaşırarak kıkırdadım.

"Nasıl duracağına, ne için duracağına ve bunu ne zaman yapacağına sadece sen karar verebilirsin." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurmadan önce omzumu sıktı. Sonra ayağa kalktı, mutfığa göz gezdirdi ve kendi kendine mırıldandı: "Şimdi babana mantarları alması için mesaj atmam gerekiyor. Çantamı nereye koydum?"

Annem mutfaktan çıkıp yemek odasına doğru ilerledi ve beni kardeşimle baş başa bıraktı. Gözlerimi onunkilere diktim ve bana tuhaf tuhaf baktığını gördüm.

"Ne var? Ne oldu?"

Abram'ın ciğerlerine hava çekerken göğsü genişledi ve her zaman alaycı olan kaşları bulutların dağılması gibi açılarak içtenlikle düşünceli bir ifade ortaya çıkardı. "Yani bu adamın seninle bir arkadaştan fazlası olarak ilgilenmediğini varsayıyorsun, öyle mi?"

Alay ettim. "Bu noktada bunun bir varsayım olduğunu sanmıyorum. Eve bir kadınla geliyor, koridorda onunla öpüştüğüne şahit oluyorum, belli ki bir sebepten dolayı onun dairesine gidiyorlar ve beni gördüğünde beni gördüğüne sevinmiş gibi davranıyor. Ona arkadaşça yaklaştım ve o da beni ciddiye aldı. Benimle bu şekilde ilgilendiyse bile artık ilgilenmiyor."

"Belki ..." Abram dudağının iç kısmını çiğniyordu, omzumun üzerinden bakarken gözleri odağını kaybetmişti. Birden dikkati tekrar benimkine yöneldi ve düşüncelerini paylaşmakta tereddütlü görünüyordu.

"Ne?"

"Hâlâ ona inanman ve ona göre davranman gerektiğini düşünüyorum. Eğer kimseyle uzun süreli bir ilişki istemediğini söylüyorsa, ona inan. Ama belki de, belki de senin onun liginin dışında olduğunu düşünüyordur."

"Ne?"

"Seni gördüğüne sevindi, değil mi? İşkollik bir adam için sana çok zaman ayırıyor gibi görünüyor. Bir erkek bunu arkadaşları için yapmaz. Ne erkek arkadaşları için, ne de kadın arkadaşları için. Tek bir kişi için o kadar zaman ayırmaz. Belki de senin hakkında böyle düşünüyordur, çok düşünüyordur ama sana layık olmadığını düşünüyordur?"

Ağabeyime baktım, sözlerini değerlendirdim, önce reddettim. Çünkü Matt nasıl olur da kendisinin değersiz olduğunu düşünebilirdi? Bana? Bu delilikti. Ğyi bir insandım ama harika bir av değildim. Başta benim de herkes gibi olduğumu söylememiş miydi?

"Bunu sana bir daha asla söylemeyeceğim, o yüzden dinle. Sen çok fena birisin Marie." Abram düşüncelerimi böldü, sanki bana bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğildi. "Çok zekisin. Ve havalısın. Ve dramadan uzaksın, ki bu çok önemli bir şey. Bugünlerde dramadan uzak olmak listemin en başında yer alıyor. Göz korkutucu olabiliyorsun."

"Ben mi? Ama ben bir Hufflepuff'ım."

Abram bana nadir, gerçek sırtışlarından birini verdi. "Evet. İyi bir insan olmak göz korkutucu olabilir. Anneme baksana. Ve babama. Onlar tanıdığım en iyi insanlar. Yirmi dört yaşındayım ve hala onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Rahibe Teresa'yı düşün, onunla tanışmak ister miydin? Yani, hayattayken. Zombi Rahibe Teresa değil. Korkudan altıma sıçardım, sanki karanlık ruhumu görüp beni hayal kırıklığına uğratacakmış gibi."

Bu beni güldürdü ve ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Evet, korkmalısın."

"Demek istediğim, belki de seni hayal kırıklığına uğratma, senin için bir hayal kırıklığı olma ya da muhteşemliğine layık olmama düşüncesi gerçekten olan şeydir. Bu durumda," Abram derin bir nefes daha aldı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, "daha iyi durumda değilsin. Çünkü bu konuda da ona inanmalısın."

Matt: *Sana bir teklifim var. Yarın saat 10'da bizim kafede buluşalım.*

Matt: *Unuttuysan diye söylüyorum, Sodom'un 120 Günü'nde birbirimize bağlanmıştık.*

Kelime oyunu yaptım.

"Bu surat da ne?"

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Nico'nun endişeli bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

Telefonumu çantama geri koyup omuz silktim. "Sadece yüzüm."

Pazar günü kahvaltıdan sonra ailemin evinden ayrılmış, arabayı geri getirmiş ve Quinn'in binasına kadar birkaç blok yürümüştüm. Nico, Fiona ve ben Nico ve Elizabeth'in evinde akşam yemeği için yiyecek ve içeceklerin son rötuşlarını yapıyorduk. Pazar gecesi idi ve Fiona doğaçlama bir akşam yemeği partisi düzenlemeye karar vermişti. Janie'yi dışarıda bırakmak istemeyen Fiona, Nico ve ben

yemeği Elizabeth'in çatı katında hazırladı ve Quinn ile Janie'ye götürüp servis etmeyi planlıyordu.

"Özür dilerim. Söz veriyorum, gülümseme polisi değilim. Ama kimdi o?" Uzun boylu İtalyan Fiona'ya baktı ve sonra başını çantama doğru kaldırdı. "Bu iş miydi? Bir sorun mu var?"

Başımı salladım ve yüz hatlarıma umursamaz bir gülümseme yerleştirdim.

"Hayır.

Matt'ti."

"İkinizin arasında neler oluyor?" Bu soru Fiona'dan geldi; kafası karışmış görünüyordu. "Matt'e ne zaman sorsam birlikte bir hikâye üzerinde çalıştığınızı söylüyor."

"Bu doğru." Bir kavun dikdörtgenini bir dilim jambonla yuvarlayıp tepsiye koydum, içindeki çiğ ve dikenli duyguları bir kenara ittim.

"Bundan daha fazlası var," diye suçladı Nico. "Ona bir baksana. Yüzü kızarıyor. Bu her zaman seksi bir şeyler olduğu anlamına gelir."

Gülmek istemesem de bu beni güldürdü.

Beni işaret etti ve sanki ona hitap ediyormuş gibi Fiona'ya baktı. "Şimdi de kıkırdıyor musun? Gördün mü?"

"Görüyorum." Dalgın bir ifadesizlikle beni izledi.

"Şimdi senin neyin var?" Nico Fiona'ya sordu. "Neden endişeli görünüyorsun?"

Gözleri ona kaydı. "Endişeli miyim?"

"Evet," diye cevapladım onun yerine, ona sorgulayan bir bakış atarak.

Bir süre bana baktı, sonra folyoyla kaplamayı yeni bitirdiğı bonfile dolmasını aldı ve -fırın eldivenleri ve her şeyiyle- Nico'ya uzattı. "Bunu yan odaya götür lütfen. Ve onlara birkaç dakika içinde bitireceğimizi söyle."

İkimizin arasında bir bakış attı. "Burada neler döndüğünü anlıyorum. Neler olduğunu bilmediğimi sanmayın."

"Siz erkeklerin kendi sırları vardır, biz kızların da kendi sırlarımız." Fiona ona sabırlı bir gülümseme verdi. "Güle güle, Nicoletta."

Homurdanarak içini çeken Nico, Dan ve Kat hakkında bir şeyler mırıldandı ve sonra mutfaktan çıktı. Fiona daire kapısının kapandığını duyana kadar bir daha konuşmadı.

"Matt hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

En iyi nasıl cevap vereceğimi düşündüm, sonunda karar verdim: "Biz çıkmıyoruz Fiona. Sadece arkadaşız."

Ve artık öyle olmamızı istediğimden bile emin değildim. Matt'le sadece arkadaş olmak, onun başka biriyle arkadaştan daha fazlasını yaptığına tanık olana kadar gayet iyiydi.

"Sana evli olduğunu söyledi mi?"

"Evet," diye rahatça itiraf ettim. "Ayrıca uzun süreli ilişkilerle ilgilenmediğini de söyledi." Gerçekçi görünmeye çalıştım.

"Güzel. Sana karşı dürüst olmasına sevindim," dedi, gözlerinde endişeli bir ifade vardı. "Ona inanmalısın."

Aniden kuruyan dudaklarımı yalayarak bir kavun parçasını daha jambona sardım. "Evet. Bana karşı çok dürüst davrandı."

Ses tonumdaki bir şey onu nasıl hissettiğime dair uyarmış olmalı, çünkü sorarken sesini yumuşattı, "Ve sana eski işinden bahsetti mi? Onu geri istediğini?"

Başımı kaldırdım ve ona baktım, ağzım birkaç saniye çalıştıktan sonra "Ne?" diyebildim.

Fiona dalgınca karnını ovuşturdu. "Greg'e bu konuda onu oldukça zorladıklarını, ona hisse senedi opsiyonları ve kendi laboratuvarı, kendi özel bütçesi için teklifte bulunduklarını söyledi. Bunu sana söyledi mi?"

Başımı sallamak zorunda kaldım, çünkü bana söylememiştii.

Fiona yanıma geldi ve elini koluma koydu, beni çekştirerek birbirimize bakmamızı sağladı. "Hey. Konuş benimle."

Aniden oturmak istedim. "Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Gidiyor muydu?

Bana söyleyecek miydi?

Neden bana söylememiştii ki?

Sorgulayıcı bakışları daha da yoğunlaştı. "Bir şey mi oldu? Cuma gecesi eve geldiğimizde keyifsiz görünüyordun."

Güldüm. Çılgınca bir kahkaha değil, daha çok yorgun, üzgün, kendime kızgın bir kahkaha attım ve mutfak masasına geçip bir sandalyeye çöktüm. "Birkaç haftadır kendimi kandırıyordum, umutlarımın benden kaçmasına izin veriyordum ama şu anda gerçekten iyiyim."

Fiona yanımdaki koltuğa otururken, ona olan biteni, ailemin evine yaptığım ziyaret ve annemin bilgece tavsiyeleri de dahil olmak üzere, özetle anlattım. Bununla birlikte, kardeşimin hipotezini dışarıda bıraktım. Bu konuda ne düşüneceğime henüz karar vermemiştim.

"Ah, Marie." Tıpkı annem gibi Fiona da elime uzandı ve onu tuttu. Ama annemden farklı olarak, yüz ifadesi sempatik değil, eşitti

hayal kırıklığına uğramış ve kararlı. "Matty Simmons için kalbimde her zaman yumuşak bir nokta olacak. Her ne kadar onu senin gibi harika biriyle görmek istesem de, onu arkadaşlarımdan herhangi biriyle tanıştırmak hiç aklıma gelmedi."

"Peki neden?" İtiraf etmeliyim ki Fiona'nın nedenlerini merak ediyordum. Ona hem bir insan olarak hem de yargıları konusunda tamamen güveniyordum.

"Sana ailesi hakkında bir şey söyledi mi?" Güzel kahverengi gözleri endişeli bir şefkatle ısındı.

"Hayır, aslında." Söylememişti. Birkaç kez sormuştum ama bu konuyu hiç açmamıştım.

"Büyürken onları tanırdım. Ailemle hâlâ arkadaşlar. Sanırım ailem onları *arkadaş* olarak görüyor." Yüz hatları kederli bir ifadeye büründü. "Matty'nin ailesi çok soğuk insanlar."

"Ona zarar vermediler, değil mi?" Bir endişe patlaması boğazımı sıktı.

"Onu görmezden geldiler. Çok tatlı bir dadısı vardı. Bebek bakıcılığı yaptım.

hafta sonları onu kucaklamaya ve sevmeye çalışırdı. Personel arasında onu oğlu gibi seven bir şef vardı - bir noktaya kadar - ya da sanırım torunu. Ama kendi anne babasının ona ayıracak vakti yoktu. Ona şefkat gösteren tek insanlar bunun için para alıyordu. Ve bu insanlar ailesinin yanından ayrıldığında, onları bir daha hiç görmemiş."

"Bu korkunç bir şey." Ailesi tarafından görmezden gelinen Matt'in çocuk halini hayal ederken gözlerim yaşardı. Kalbim onun adına acıyla kabardı.

"Öyle. Öyleydi. Annemle babam mükemmel değildi ama bizi sevdiklerini söyler, bize yol gösterir, sorularımızı yanıtlamak için yanımızda olurlardı. Onda bunların hiçbiri yoktu." Fiona'nın ağzı yana doğru kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Matt size kararlı bir ilişki yaşayamayacağını söylediye, neden bahsettiğini biliyordur. O mükemmel bir insan. Bir kez evlendi ve senin de bildiğin gibi, yürümedi. Kolayca ya da hafifçe vazgeçecek biri değil."

Başımı salladım, Fiona'nın bilgelik hâliyle birlikte bir keder yumağını da yuttum.

"Kucağa alınmadan ya da değer verilmeden büyüdü. Bunu yapamayacağını söylemiyorum, sadece onu en çok sevmesi gereken insanlardan bir şey öğrenemediğini söylüyorum. Onun önceliği işidir, insanlar değil."

Küçük bir gülümsemeyle avucumu çevirdim ve onun elini kendi elimde tuttum. "Evet. O da benzer şeyler söylemişti."

"Dediğim gibi, o iyi bir adam, gerçekten iyi bir adam, ama senin çok büyük bir kalbin var Marie. Çok cömertsin, sadıksın ve nazıksın. Ne kadar özel ve muhteşem olduğunu bilen birini hak ediyorsun. Sana ihtiyacın olanı vermekten aciz biri tarafından incitildiğini görmek istemiyorum. Bu onun hatası değil. Ama sen çok harikasın. Seni ilk sıraya koyacak birini hak ediyorsun."

Sen . . . hak ediyorsun.

"Merak etme. Her şeyi açıkça görüyorum."

Şimdi.

Artık net görüyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sentetik / Biyo-fabrikasyon Gergedan Boynuzu

Gerçek bir boynuzla aynı genetik parmak izini taşıyan ve görsel olarak aynı olan kültürlü, 3-D baskılı gergedan boynuzu; "baskılı" ve sentetik keratinden yapılmıştır.

- Kaynak: Pembient

KAFE bu sefer çok daha az kalabalıktı, bu yüzden istediğim yeri seçebildim. Masayı seçmiştim. Kapıdan en uzakta, pencerenin yanındaki imrenilen kabini. Duvar kavisliydi, kuytu bir atmosfer yaratıyordu. Gürültü azaltılmış, özel ve rahat hissettiriyordu.

Şimdiye kadar yazılmış en kötü romana gözümü dikip bakmak yerine, ofis kooperatifindeki komşum ve yazılımcı arkadaşım Camille'den gelen el yazısı mektubu okudum. Tatile çıkma tehdidini yerine getirmiş ve şu anda Almanya'daymış.

Ve bir adamla tanışmıştı. Bir Alman erkekle.

Sözleri hem ihtiyatlı bir iyimserlik hem de umutsuzluk içeriyordu:

Bana bir kraliçe gibi davranıyor! Ah, Marie. Keşke onunla tanışabilseydin. İlk günümde tanıştık. Havaalanından doğruca otele geldiğim için berbat durumdaydım ve odam hazır değildi. Çantalarımı kontrol ettim ve şehirde dolaşmaya karar verdim. Bir fırına girdim ve o da arka taraftan çıktı. İçi de dışı da çok güzel. Baba tarafı yirmi yıl önce Somali'den göç etmiş, anne tarafı ise Bavyeralı. Somalice, Arapça, Almanca, Fransızca ve İngilizce konuşuyor. Bir fırını var! Çılgınca değil mi?

Her neyse, cüzdanımı çantamda unutmuşum ve bana evde öğle yemeği verdi, parasını ödemek için bulaşık yıkamam gerektiği şakasını yaptı. Sonra benimle oturdu ve bana kendimle ilgili her şeyi sordu. İnanılmaz biri. Bir bulutun üzerinde yürüyormuşum gibi hissederek oradan ayrıldım. Ertesi gün öğle yemeğimi ödemesi için ona para getirdim ama o parayı almadı, bunun yerine beni yemeğe çıkarmasına izin vermemi söyledi. Ben de öyle yaptım. Ve o günden beri her günü birlikte geçiriyoruz. Her gün gezmek yerine fırında yardım ediyorum ve o da bana nasıl pişirileceğini öğretiyor. EKMEK YAPIYORUM!!! Ailesi Bavyera'da yaşıyor ve dün gece annesiyle telefonda konuştum. Bu gece oraya gidiyoruz.

hafta sonu ailesiyle tanışmak için. Burada sadece iki haftam kaldı ve ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım bu adama aşık oluyorum. Bu ne kadar çılgınca? Ne yapacağım ben? Tüm hayatımı bir kariyer inşa ederek geçirdim, gurur duyduğum bir kariyer, anlamlı başarılar. Tüm bunlardan vazgeçip Almanya'ya mı taşınacağım ve ... ne yapacağım? Bir erkekle çıkmak için mi? Kimim ben? Kendimi bile tanıyamıyorum.

Çok mutluyum!

Ve mutsuz.

Ve kafam

karışık.

Bana ne yapacağımı

söyle! Sevgiler,

Camille

Kapanış isteğine gülümsedim ve başımı salladım. Ona verecek bir tavsiyem yoktu.

Bu tür durumlarda insanlara kalplerinin sesini dinlemelerini söylemenin popüler olduğunu biliyorum. Şu anda bu tavsiyeyi sorumsuzca buluyorum. Kalbiniz faturaları ödemez. Ayrıca, kalplerin ölümü arzulayan eğilimleri vardır, kendilerini nihayetinde yıkımlarına yol açacak durumlara atarlar.

Örneğin beni ve aptalca umutlarımı ele alalım.

İnsanın kalbinin sesini dinlemesi kısa vadede iyi hissettirebilir, ancak uzun vadede bu, parçalanmış tüm parçaları süpürmek için yeterince büyük bir süpürge ve faras bulmak anlamına gelir.

"Arkadaşın nasıl?" Matt eğilip yanağıma bir öpücük kondurmadan hemen önce beni şaşırtarak sordu. Benimkinin karşısındaki koltuğa kaydı.

Başımı kaldırıp baktım, onun bu sevecen hareketine şaşırmamıştım -sık sık beni selamlamak için yanağımdan öperdi- ama aniden ortaya çıkmasına şaşırmıştım. Onun geldiğini fark etmemiştim.

"Kim? Camille mi?" Ses tonumdaki dengesizlikten rahatsız olarak sordum.

Cuma gecesinden bir görüntü zihnimde canlandı: Matt ve kadın, Matt'in Battlestar Galactica tişörtü, kadının Star Wars tişörtü. Öpüşüyorlardı. Kısa süreli hafıza kaybının acısını ve ardından gelen rahatlamayı hiç bu kadar dilememiştim.

Aslında ona karşı çok açık davranmıştım. Artık bunu biliyordum. Ondan çok hoşlandığım için daha fazlasını umarak kendimi bu ilişkinin içine atmaya çok istekliydim.

Bu cuma günü sona erdi. Artık arkadaştık -sadece arkadaştık- ve bu ders için minnettardım. Umutlarla kafamı karıştırmayı bırakmalıydım. Ücretli hizmetleri bir yedek olarak keşfetmek isteyen ben değil miydim?

geleneksel romantik ilişkiler için? Açıkçası bu, zamanımı New York'ta belirlediğim kişi yerine Chicago'da bir yaşam koçu ve profesyonel bir kuru mizahçı arayarak geçirmemin daha iyi olacağına dair evrenden gelen bir işaretti.

"Camille kim?" diye sordu, mektupla benim aramda bir bakış atarak.

"Oh, hiç kimse. Sadece bir arkadaş." Boğazımı temizledim ve notunu elime aldım. "Almanya'da tatildeymiş ve bana bir mektup göndermiş."

"Gerçek bir mektup mu? Bugünlerde onlardan pek görmüyorum."

"Hayır. Sanırım görmüyorsun." Mektubu katlayıp çantama koydum ve Matt'in gülümsediğinde ne kadar yakışıklı göründüğünü fark etmemeye çalıştım. Her zamanki gibi kot pantolon ve asosyal bir tişört giymişti. Bir de hafif, siyah bir yağmur ceketı giymişti, onu da çıkarmaya çalışıyordu. Saçları ıslaktı ama kısa bir süre önce parmaklarını saçlarında gezdirdiği belliydi çünkü saçları garip açılarla yukarı ve dışarı doğru uzanıyordu.

Düzleştirmek istemedim. Saçlarının böyle çılgınca olması hoşuma gidiyordu. Onu çılgın bir bilim adamı gibi gösteriyordu, ki öyle de sayılırdı.

Gülümsememi kibarlığa ayarlayarak, "Aç mısın?" diye sordum. Matt her zaman aç olurdu.

"Ha! Komik. Sipariş verdim bile, birazdan getirirler." Matt'in gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Bir sorun mu var?"

Kibar gülümsememi genişleterek başımı salladım. "Hayır. Hiç de değil."

Bakışları keskinleşir gibi oldu. "Emin misin? Farklı görünüyorsun."

"Sadece yorgunum." Bu doğrudu. Yorulmuştum. Umutlarımla ne yapacağımı takıntı haline getirerek çok fazla zaman geçirmiştım ve bu da yazma becerimi engelliyordu. "Bir teslim tarihinin gerisindeyim. Geç saatlere kadar çalıştım."

"Oh." Gözleri çay bardağıma kaydı. "Aç mısın? Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Teşekkürler. Gelmeden önce kahvaltı ettim."

"Bunu neden yaptın? Buradaki yemekler berbat mı?" Endişeli görünüyordu. "Hayır, hiç de değil. Buradaki yemekler harika. Bildiğiniz gibi, kısıtlı bir bütçem var.

ve dışarıda yemek pahalı."

Haftalar önce Matt'e gereksiz harcamalar yapmak istemediğimi açıkça belirtmişim. Süslü yemeklere gitmek ya da en son çıkan aletleri almak için borca girmek istemiyordum. Akşam yemekleri hep benim evimde olurdu. Yenilenmiş ikinci nesil iPhone'um da, ucuzluk mağazasından aldığım Coach çantam da gayet iyi çalışıyordu. Acil durumlar için bir birikimim ve sağlam bir emeklilik hesabımın başlangıcı olduğunu bilerek daha rahat uyuyordum.

"Kahvaltı parasını ben öderdim. Sana çıkma teklif eden bendim. Hadi, bir şeyler sipariş et."

"Dediğim gibi, aç değilim. Arkadaşlarımla benim yolumu ödemesine izin vermediğimi biliyorsun. Yani, evet, bu bazen dışarı çıkmayan ya da sadece çay sipariş eden biri olduğum anlamına geliyor, ama senin de bildiğin gibi, evimde her zaman seve seve yemek pişirebilirim."

"Ben hala senin yemek yapmanın da adil olmadığını düşünüyorum. Bu tıpkı beni dışarı çıkarmanla aynı şey; emeğin ve yemeğin parasını sen ödüyorsun, tıpkı benim ödeyeceğim gibi."

Kollarımı kavuşturdum. "Devam edelim, şu bahsettiğin teklif nedir?"

"Konuyu mu değiştiriyorsun?"

"Tartışmak istemediğim bir konuda beni konuşmaya zorlayamazsın."

"Bunu hep yapıyorsun." Bana o sinsî gülümsemesini verdi. "Konuya izin vereceğim

değiş-

"İzin verecek misin?" Kıkırdarak gözlerimi devirdim.

"-sadece bugün tartışacak çok şeyimiz olduğu için- ama kayıtlara geçsin, henüz bir fikir birliğine varamadık. Bu yemek meselesini ileride tartışacağız. Arkadaşlarına dönelim. Quinn. Janie. Nasıllar?"

"Oh." Sorusu karşısında şaşırarak kollarımı açtım. "Janie. Evet, iyi görünüyor. İyi görünüyor ama yatak istirahatinden dolayı anlaşılabilir bir şekilde sinirli. Sanırım hamileliğin bitmesine hazırlar ve onları suçladığımı söyleyemem. Çok zor oldu."

Dikkatle dinliyor gibi görünüyordu. Ama sonra birdenbire, "Çocuk istiyor musun?" diye sordu.

İrkildim, dürüstçe cevap vermeden önce birkaç saniye ağzımı açıp kapattım. "Evet, istiyorum. Eğer işler yolunda giderse ve bu benim ve eşim için doğru seçim olursa."

Matt yavaşça başını salladı ve beni inceledi. Öne doğru eğildi ve dirseklerini masanın üzerine koydu. "Hatırladığım kadarıyla ilk tanıştığımızda da benzer bir Çey söylemiştin. Sana bir partnerde ne aradığını sorduğumda."

"Çocuklar hakkında mı?" Şimdiye kadar çocuk konusunun gündeme geldiğini hatırlamıyordum.

"Hayır. Size ne aradığınızı sorduğumda, *doğru* kişiyi aradığınızı söylediniz. Bu şekilde yanıt veren -bildiğim kadarıyla- ilk ve tek kişi sizsiniz. Hem erkek hem de kadın tüm katılımcılar,

tipik olarak nitelikleri sıralar. Bir kişi için en önemli olan şeyin, ilk sıraladığı özelliklere dayanarak tahmin edilebileceğini teorize ediyoruz."

"Yani?"

"Birine 'Bir partnerde en çok ne ararsın?' diye sorsam. O da 'Uzun boylu, varlıklı ve zeki birini istiyorum' derse, o zaman en çok fiziksel görünüşün, sonra paranın, sonra da zekanın önemli olduğunu tahmin ederiz. Ama eğer biri 'Nazik, kahverengi gözlü ve seyahat etmeyi seven birini istiyorum' derse, o zaman o kişinin önce kişiliğe, sonra fiziksel görünüşe, sonra da hobilere ve ortak ilgi alanlarına değer verdiğini tahmin ederiz."

"Büyüleyici. Bundan daha önce hiç bahsetmemiştin." Büyüleyiciydi. *Doğru kişiyi* söylememiş olsaydım nasıl yanıt vereceğimi düşünmeye çalıştım ama yapamadım. Yani, bir pislikle birlikte olmak istemiyordum ama zaten bir pislik benim için doğru kişi olmayacaktı.

"Bu daha önce hiç gündeme gelmemişti." Sinsi gülümsemesi ortaya çıktı. "Ama söylediklerinizi ona anlattığımda Dr. Merek'in kafasının ne kadar karıştığını tahmin edebilirsiniz."

"Kafası mı karıştı?"

Dr. Merek'i bir daha görmemiştim. Matt en son oraya gittiğimizde, öykü notlarımı onun katına yerleştirdikten sonra ofisine bir daha gitmek istememiş, verilerine kampüs dışından ulaşabiliyorken bunu yapmasına gerek olmadığına ısrar etmişti.

"Evet. Davranış bilimi onun uzmanlık alanı. Ben sadece mühendisim. Sadece kafası karışmadı, şok oldu. Eğer daha fazla insan, potansiyel eşlerinin keyfi bir listenin (çoğunlukla toplumsal öncelikler tarafından tanımlanan) gerekliliklerini karşıladığından emin olmak yerine doğru kişiyi bulmaya odaklanırsa, hepimizin daha mutlu olacağını söyledi."

"Bu da teklifinin bir parçası mı?" Ona baktım. "Bana Dr. Merek'i ayarlamaya mı çalışıyorsun?"

Matt gözle görülür bir şekilde kaskatı kesildi, kaşları çatıldı. "Neden?"

Omuz silktim. "Neden olmasın? Evli değil, değil mi? Kız arkadaşı var mı?"

Çenesi gerildi, az önceki gülümsemesinin tüm izleri kayboldu.

"Hayır." "İyi biri mi? İyi birine benziyordu."

"Elbette."

Servis elemanı Matt'in yemeğini g e t i r i p önüne büyük bir krep, pastırma ve meyve yığını ile ekstra büyük bir bardak

su ve kahve.

"O zaman neden olmasın?" Bastırdım. "Tabii iyi biri olmadığımı düşünmüyorsan."

Matt tabaklara yer açmak için daha da geriye yaslandı. Ama servis görevlisi gittiğinde, yiyecekleri masanın ortasına itti ve onlara dokunmadan bıraktı.

Matt cebinden telefonunu çıkarıp ekrana bakarken, alnı derin kırışıklıklarla örülmüŒ, "Kibar olmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı.

"O zaman bizi sen ayarlamalısın," dedim, neden ısrar ettiğimi anlamadan. Ondan ne istiyordum ki? Bir tepki mi?

Benim sorunum ne? Neden bu kadar deliyim?

Sonunda Matt telefonunu cebine geri soktu ve gözlerini benimkilere dikti. Duygudan yoksundular. "Tabii. Kulağa hoş geliyor. Onunla konuşup sana haber veririm."

Bir kez başımı salladım ve onun yanıtı karşısında kalbimin neden dibe vurduğunu fazla irdelemeden, "Güzel. Teşekkür ederim. Dört gözle bekliyorum."

"Hmm." Beni o özür dilemeyen tarzıyla inceledi. Ama bu sefer sanki bir duvarın arkasından bana bakıyormuş gibi hissettim.

Çenemi kaldırdım, bakışlarımız yer değiştirirken birkaç saniye geçti. O an giderek daha rahatsız edici bir hal alıyordu. Gitme zamanımın geldiğine karar verdim.

"Yapmak
zorundayım-"

"Yani, on-"

Ve ikimiz de aynı anda durduk, hafifçe güldük, ama çok az mizahla. Çayımı alarak devam etmesini işaret ettim.

"Cuma günü Grace ve Jack'e bakıcılık mı yapıyordun?"

Şimdi kaskatı kesildim, gözlerim masaya kaydı, onun araştıran bakışlarına dayanamadım. "Evet, doğru."

Tereddüt etti, iki dirseğini masaya koyarak öne doğru eğildi. "Seni Keira'yla tanıştırmadığım için özür dilerim."

Omuz silktim, omzunun üzerinden bir noktaya baktım ve yüzüme küçük bir gülümseme yapıştırdım. "Sorun değil. Fırında pizza vardı, zaten çok zamanım da yoktu."

Ne? Bu da ne demek oluyor? Pizzanın ne alakası var ki?

"Seni tanıştırmalıydım." Sesini kalınlaştırdı, ciddi ve samimi bir ses tonuyla konuştu ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi.

Yüz hatları hâlâ büyük ölçüde ifadesizdi ama gözleri açık bir yoğunlukla benimkilere odaklanmıştı.

"Neden? O senin kız arkadaşın mı?"

Vay canına. Aferin bana.

Kayıtlara geçsin, sesim sabit ve etkileyici bir şekilde soğukkanlıydı, yani hissettiklerimin tam tersiydi.

"Hayır." Başını hafifçe salladı, ses tonu hayal kırıklığıyla gölgelenmişti. "Seni tanıştırmalıydım çünkü *sen* benim arkadaşımsın. Seni her zaman tanıştırmalıyım. Herkesle."

Aaaaaa ve az önce arkadaş zonu yedim. Çok komik.

Kalbim paramparça olmak için o anı seçmemiş olsaydı ironiye gülerdim.

BİR HAFTA SONRA, Matt ofisime geldi.

Ona birkaç hafta önce nerede çalıştığımı söylemiştim, ama dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp onu kapımın hemen dışında durmuş beni izlerken bulduğumda ilk düşüncem adresi hatırlamasına şaşırdığım oldu.

"Selam." Aramıza daha fazla mesafe koymak isteyerek sandalyeme geri oturdum. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Omuz silkti, kapıya doğru yürüdü ve arkasından kapattı. "Çok olmadı. Bir düşüncenin ortasındaiken seni rahatsız etmek istemedim."

"Teşekkür ederim." Bakışlarım onun üzerinde gezindi; gri takım elbise pantolonu, ceket ve beyaz düğmeli gömleği dikkatimi çekti. Kravatı yoktu. Üstteki iki düğme açıktı ve parlak beyaz bir fanilayı ortaya çıkarıyordu. Muhteşem bir takımdı, güzelce dikilmişti ve içinde çok seksi görünüyordu.

Hem de çok seksi.

Şansıma, mecazi soğukluk duvarımın arkasına iyice yerleşmiştim. Kalbim bunu istiyordu.

"Bu kıyafet de neyin nesi?"

Kendine baktı. "Neden? Nesi var?" "Yok bir şey. Sadece seni genelde böyle giyinirken görmüyorum."

"Beğendin mi?" Sırtarak masamın karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. "Eğer beğenirsen, daha sık giyinme oyunu oynayabilirim."

Soruyu ve alayını duymazdan geldim, aptal Matt'in havasında değildim. Aslında Matt'in havasında bile değildim. Bazı açılardan buna gerçekten üzüliyordum. Bir süredir hep Matt'in havasıdaydım. Ciddi, aptal, meraklı, düşünceli. Hepsini istemiştim. Ama şimdi? Artık onun hayatında gerçekte kim olduğumu bildiğime göre?

Hayır. Havamda değildim.

Kayıtsızlık kalemi seviyordum, çünkü ona bu gözle bakmak kalbimi daha fazla yara almaktan kurtarıyordu.

"Neden buradasın?"

Gülümsemesi azaldı, beni açıkça incelerken gözlerindeki ışık derece derece söndü. "Geçen gün teklifimle ilgili konuşmamızı bitiremedik."

"Oh." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve su bardağıma uzandım. "Git ve "

Matt sanki bir şey arıyormuş gibi uzun bir süre beni inceledi. baktı.

Sonunda boğazını temizledi ve, "Nasılsın?" diye sordu. Sorusu karşısında kafam karışmış bir halde ona baktım. "İyiyim. Peki sen nasılsın?"

"Bir şey mi oldu? Bilmem gereken bir şey var mı?"

Başımı sallayarak gözlerimi önce sola sonra da yukarı doğru hareket ettirdim. "Hayır."

"Mesajlarıma cevap vermiyorsun."

"Ah, evet. Çok meşguldüm. İşle. Nasıl olduğunu bilirsin." Aslında bu doğrudu. Birkaç makaleyi bitirmeye odaklanmıştım, bunların hiçbiri onun araştırmasıyla ya da ilişkilerin ücretli hizmetlerle değiştirilmesi hakkındaki hikayemle ilgili değildi. Bana Matt'i düşündüren konulardan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Bana bir konuda kızgın mısın?" Şakağındaki kaslar gerildi ve gözleri sertleşti, sinirlendi. "Yanlış bir şey mi yaptım? Eğer öyleyse, keşke bana söyleseydin."

Koltuğumda doğruldum. Açık sözlülüğüyle beni hazırlıksız yakalamıştı. -Gerçi şaşırmamam gerekirdi, her zaman açık sözlüydü ama sivri sorularına nasıl yanıt vereceğimi bilemedim. *Ona* kızgın değildim. Gerçekten kızgın değildim. Aslında yanlış bir şey yapmamıştı.

Kendime, aptalca umutlarıma, onu sevgilisiyle gördükten sonra hissettiğim kederli duygulara kızmıştım. Annemin bilgece sözleri kulaklarımın arasında tekrarlanıyordu. *Nasıl duracağına, ne için duracağına ve bunu ne zaman yapacağına sadece sen karar verirsin.*

Bana karşı dürüst davranmıştı, peki şimdi ne olacaktı? Dürüstlüğü yüzünden onu cezalandırıyor, kendimden uzaklaştırıyor muydum? Bu doğru gelmiyordu. Şimdi ona, çenesinin sert duruşuna, dudaklarının mutsuz kıvrımına baktığımda, aramıza ördüğüm duvarları yerle bir edecek kadar güçlü bir pişmanlık hissettim.

Kötü bir arkadaş olmuşum. Tutarsız davranmıştım. Çocukluğu ve ailesi hakkında şimdi bildiklerimi düşününce, nasıl bu kadar duygusuz ve bencil olabilmıştım?

Şakaklarımı ovuşturdum ve başımı salladım, muazzam bir iç çektim ve onunla birlikte -umarım- kalan öfkemi de dışarı attım.

"Hayır. Özür dilerim. İşle meşguldüm ama mesajlarınıza geri dönmeliydim. Bu yüzden özür dilerim."

Beni incelemeye devam etti ve cevabımın onu rahatlatmış mı yoksa daha da sinirlendirdiğine mi karar veremedim.

Sonunda dudaklarını yana büktü ve bir kez başını salladı. "Peki. Özrün kabul edildi. Ama bu sana pahalıya patlayacak."

"Olamaz." Korkak bir kedi suratı takınarak arkadaşlığımızın gereklerini yerine getirdim. "Sonunda tahsil etmeye mi geldin? Aldatma mülakatının geri kalanını bana mı yaptıracaksın?"

Tam o anda gözleri karikatürize bir şekilde kaymaya başladı. "Hayır. Bugün olmaz. Ben-uh

-Kılavuzlu anketi diğer kot pantolonumda ya da işte falan unuttum." Bu saçmalık anketi uygulamamak için her zaman bahanesi olurdu. Arkadaşlığımızın bu noktasında, bunun bir şaka haline geldiğini hissediyordum ve gerçekten bunu yaparsa şok olacaktım.

"Muhtemel bir hikâye," diye takıldım, bekliyordum.

Bunu yapabilirim.

Kalbimi Matt'le bir arkadaşlığa açabilirim. Umutlarımı ve öfkemi bir kenara bırakabilir ve ondaki her şeyi ne kadar çok sevdiğimi fark etmeyi bırakabilirim.

"Gelecek hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordu, henüz tam olarak normal (tuhaf) hali değildi ama o noktaya gelmeye başlamıştı.

"İş için New York'a gitmem gerekiyor. Bundan bahsettiğimi sanıyordum." Oturduğu yerde biraz çöktü. "Hayır. Bahsetmedin.

Gelecek hafta mı?" "Hayır. Üzgünüm. Gelecek hafta değil, bu hafta sonu. Cuma günü gidiyorum."

Tekrar doğruldu. "Gelecek hafta sonu şehirde mi olacaksın?" "Evet."

"Güzel. Çünkü arkadaşım, yani eski sevgilim Kerry ve kocası Marcus da şehirde olacak ve dışarı çıkmak istiyorlar. Onlara etrafı gezdirmeme yardım etmeni istiyorum."

Matt Chicago'da bir yıldan az bir süre yaşıyordu ve bu nedenle burayı tam olarak bilmiyordu.

"Elbette. Bunu yapabilirim," dedim ama hemen ardından bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim. Fiona'nın ailesi hakkında anlattıklarına ek olarak, eski karısına karşı çözülmemiş duyguları olduğundan şüpheleniyordum. Ve bu çözümlememiş duygular, onun kararlı ilişkilerden kaçınmasının ana nedeniydi. Günün eski karısına özlem duyarak geçirmek hiç hoş olmazdı.

"Sakıncası olmadığına emin misin?" diye sordu beni incelerken. "Emin görünmüyorsun."

"Evet. Sakıncası yok. Ama ..." Duraksadım, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum. "Emin misin?"

"Seni orada istediğimden mi? Kesinlikle."

"Hayır. Yani, orada olmak istediğinden emin misin? Zor değil mi? Eski sevgilinin başka biriyle hayatına devam etmesini izlemek?"

Matt bana sevimli ve tuhaf biriymişim gibi baktı. "Hayır."

"Birazcık bile zor değil mi?" Neden zorladığımı bilmiyordum.

"Onunla yıllarca birlikte olmak zor değildi," gibi bir şeyler mırıldandığını duyar gibi oldum.

"Pardon?"

"Hayır. Birazcık bile zor değil. Hepimiz çok iyi anlaşıyoruz. Senden gelip bir tür gösterinin isteksiz bir katılımcısı olmanı istemediğime söz veriyorum. Öyle bir şey yapmam. Ayrıca, ikinizin iyi anlaşabileceğini düşünüyorum."

"Tamam," dedim nefes verirken, kafam karışmıştı. "Kulağa hoş geliyor."

Onu ve evliliklerini geride bıraktığına gerçekten inanıyor gibiydi. Belki de kandırılmıştı.

Ya da belki de onu aştı ve Fiona'nın dediği gibi sadece bir ilişki içinde olmak istemeyen adamlardan biriydi. Annemin dediği gibi. Abram'ın dediği gibi.

Benim sorunum neydi? Bunu kendime neden yapıyordum? Onun bu yanını *düzeltilmek* için bir yol mu arıyordum?

Onun istemediği bir şeyi düzeltmek mümkün değil. Ona inann ve bırakın gitsin.

"Ama bir uyarı," dedi Matt masamdaki bardaklardan birini çevirip kendine su doldururken, "tur rehberliği yapmanın karşılığı olarak muhtemelen akşam yemeğini ödemek isteyeceklerdir."

"Bu iyi, ama gerekli değil." "Sadece bilmeni istedim."

"Hepsi bu mu? Teklifin tamamı bu muydu?" Suyumdan bir yudum aldım.

"Hayır. Başka bir kısmı daha var. Ama önce bana neden New York. Hiç söylediğini sanmıyorum."

Haklıydı, ona neden gittiğimi hiç söylemedim. Tamamen kasıtlı değildi, en azından başlangıçta. Zaman ilerledikçe ve birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, yolculuk hakkında garip hissetmeye başladım, iptal etsem mi diye düşündüm. Ama şimdi tüm büyüklük hayallerim bu kadar etkili bir şekilde yok edildiğine göre, gitmeye karar vermiştim.

Ve onu karanlıkta tutmak için hiçbir neden yoktu.

Bardağı ağzına götürüp bir yudum almasını bekledikten sonra, "Bir profesyonel tarafından kuru kuru becerilebilmek için," dedim.

Matt boğuldu, gözleri büyüdü ve eliyle ağzını kapattı.

O ksrp hava almak için çırpınırken ben sakın sakın gülümsedim.

Sonunda, birkaç yudum su daha içtikten sonra, "Ne?" diye mırıldanacak kadar kendine geldi.

"Haftalar önce yazdığım makalede dry humper'lara da yer vereceğimi söylemiştim, değil mi? New York en iyi dry humper'ların olduğu yer. New York ve Los Angeles. Ama yazı ortağım Los Angeles'takileri ele alıyor, ben de özellikle bir tanesini kontrol etmek için New York'a uçuyorum. Bu adam çok popüler olduğu için bir ay öncesinden yer ayırtmak zorunda kaldım."

"Bir adam mı?" Bu kez hiçbir şey söyleyemedi ve yüzünü buruşturdu.

"Evet. Bir adam. Los Angeles'taki Tommy bir kadın mırıldanııcıyı ziyaret edecek."

Matt uzun bir süre sessiz kaldı, beni inceledi ve sonra, "Bu hafta sonu mu dedin?" diye sordu.

"Doğru. Cuma sabahı uçuyorum. Randevum Cuma günü öğleden sonra, sonra da Cumartesi sabahı Chicago'ya döneceğim."

"Hangi havayoluyla?"

"Neden?"

"Ben çok uçarım. Sadece merak ettim." "Midwest Air."

"Hmm." Kaşlarını çatmış, yeni bir yoğunlukla beni inceliyordu. "Tek başına mı gidiyorsun?"

"Evet."

"Ya o bir seri katilse?"

Bu beni güldürdü. "O bir seri katil değil. Numarasını alabilmek için birkaç iyilik yapmam gerekti. New York'ta en çok aranan kuru temizlemecidir."

Matt bana başını salladı, yüzünden ya deli olduğumu düşündüğü ya da ağzındaki bir şeyin tadının çöp gibi olduğu anlaşıyordu. "Ağzından çıkan sözcükleri duyabiliyor musun? 'New York'un en çok aranan kuru mırıldanıcısı. Sen delisin, kabul et. Delisin, bu bir yardım çağrısı ve en iyi arkadaşın Matt'in devreye girip seni kendinden kurtarmasına ihtiyacın var."

Çantamdan cep telefonum çaldı ve ona uzanmamı istedi. "Bunu insan ilişkilerinin yerine yoldaş robotlar koymak isteyen adam söylüyor. Belki robotlarınızdan biri kuru seks konusunda uzmanlaşabilir, o zaman bunun çılgınca olduğunu düşünür müsünüz?"

"Hayır. Çünkü bu bir robot olurdu, bir insan değil-" Matt başını salladı, sözünü kesti ve biraz midesi bulanmış gibi göründü. "Bunu söyleyemem bile."

Telefonumun ekranına baktım, iç çektim, sesli mesaja gönderdim ve yüzüstü masama koydum.

Matt'in dikkati telefonla benim aramda gidip geldi. "Bu senin telefonun muydu?"

eski

mi?" "Evet."

"Hala onun aramalarını sesli mesaja mı gönderiyorsun?" "Evet."

"Aylar oldu. Hala onunla konuşmadın mı?" "Hayır.

Henüz konuşmadım." Koltuğumda kıpırdandım.

"Marie. . ." Matt sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını salladı. "Mesaj bırakmayacağını biliyorsun. Kim haftada iki kez arar ki? ve mesaj bırakmıyor mu?"

Soruyu sorduktan sonra ağzımı kapattım çünkü bu gerçekten benim yapacağım bir şeymiş gibi geliyordu. David inatçı davranıyor, konuşmamız gerektiği konusunda beni uyarıyor ama bunun nedenine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Ben de telefonu açmayı ya da onu geri aramayı reddederek inatçılık ediyordum.

Özetle, bu tam da ilişkimizin başarısız olmasına neden olan türden bir davranıştı.

"Bilmek istiyorsan, görünüşe göre onu geri araman gerekecek." Ses tonu ağır bir alaycılıkla doluydu.

"Ya da numaramı değiştirebilirim."

Matt bana kederli bir bakış attı. Bu bakış, telefonumu kaydırmasına yetecek kadar dikkatimi dağıttı.

"Bekle, ne yapıyorsun?" Masamın üzerinden uzandım.

"Hadi onu arayalım." Matt ekranları karıştırıyor, son aramalar listemde geziniyordu.

"Aramayalım." Bileğini tutmaya çalıştım, telefonumu geri almaya çalıştım ve Gifre korumalı yapmadığım için kendime lanet ettim.

"Çok geç." Ekranı bana gösterdi, sonra da kulağına götürdü.

"Matt, yapma-"

"Merhaba? David'le mi görüşüyorum? Merhaba David. Uzun lafın kısası, bu Marie'nin erkek arkadaşı, Matt. Tanıştığımıza memnun oldum. Çok memnun olurum. Bir dakika, o da neydi?"

İddiası karşısında ağzım açık kaldı ve başımı sallayarak kararlı bir şekilde "Kes şunu!" diye fısıldadım.

"Parti mi? Oh, evet. Davetiye aldık ama gelip gelemeyeceğimizden emin değiliz. Marie'nin yeniden planlamaya çalıştığı bir iş çakışması var."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve başımı sallamaya devam ettim.

"Kesin bir cevap için yarın sizinle iletişime geçmeme ne dersiniz? Bu işe yarar mı?"

Sanki diğer uçtaki David'i dinliyormuş gibi durakladı. Parmaklarımın arasından baktım ve Matt'in kendi telefonunu alıp içine bir Geyler girdiğini gördüm.

"Evet, numaran bende var. Her halükârda sana mesaj atacağım. Tamam. Evet. Ha ha," Matt'in gözleri bana dikildi, "anlat bakalım. Tamam. Tamam. Hoşça kal."

Ellerimi yüzümden çektim ve sözde arkadaşıma ters ters bakarak telefonumu geri aldım. "Haddini aştın."

"Ben ittim. Arada büyük fark var." Bana bir şekilde hem özür dileyen hem de pişmanlık duymayan bir bakış attı.

"Evet. Sen yaptın. Ve yalan söyledin."

"Teknik olarak yalan söylemedim. Ben senin arkadaşın olan bir çocuğum."

"Birinin bu sözleri söylediğini en son duyduğumda on üç yaşıyordum."

Bakışları yumuşadı. "Eğer mutluluğu bulacaksan, o zaman bu adamı unutmalısın."

KontROLSÜZ kAhkahalara teslim olma dürtüsüyle savaştım. *Tencere. Kettle ile tanış. Her şeyiniz ortak.*

"Onu unuttum."

"Hayır, unutmadın. Haftalardır -hayır, aylardır!- onun çağrılarından kaçmak bunu yapmanın yolu değil. Kaçınmak bir yol değil. Olaylarla doğrudan yüzleşmelisin."

"Senin yüzleştiğin gibi mi?"

"Evet. Aynen benim gibi. Bu da beni teklifimin ikinci kısmına getiriyor."

Ne olabileceği konusunda dürüstçe endişelenerek kendimi hazırladım.

Yüz ifademdeki bir Çey komik gelmiŞ olmalıydı, çünkü Matt güldü. "O kadar korkmuş görünme."

"Elimde değil. Seninle ne bekleyeceğimi hiç bilemiyorum."

"Ama bu her Çeyi ilginç kılıyor, değil mi?" Gözlerimi devirmeme neden olan Çımarık ve abartılı bir göz kırpıŞı attı.

"Sadece bana ne olduğunu söyle."

"Tamam. Gelecek hafta sonu Kerry ve Marcus'a yardım etmen karŞılığında sana bir teklifim var."

Matt durakladı, gözleri gülümsemeyen, tereddütsüz bir ifadeyle benimkileri tutuyordu. Daha iyisini bilmesem, neredeyse gergin görüldüğünü söyleyebilirdim. Ama ben bunu bir olasılık olarak düşünemedim, aceleyle düşüncesini tamamladı. "Eski sevgilinin nişan partisine senin eşin olarak gideceğim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bisiklet

Yapay zeka uygulamalarının insan benzeri muhakeme yapabilmesini sağlamak amacıyla günlük sağduyu bilgilerinden oluşan kapsamlı bir ontoloji ve bilgi tabanı oluşturmaya çalışan bir "düşünen" yapay zeka projesi.

- Kaynak Cycorp

i
Matt' reddettim .

Hem David'in partisinde bana eşlik etme teklifini hem de profesyonel bir kuru mizahçıyla anlaşmak için New York'a gitmemi tekrar düşünmemi söyledi.

Ve burada bıraktık çünkü hazırlanmam gereken bir konferans görüşmesi vardı.
için.

En azından ben öyle bıraktığınızı sanıyordum.
Ama sonra Cuma sabahı, kapının dışında
New York'a uçarken Matt Simmons'tan başka kimi görmeliydim?
Bana doğru yürüyordu.

Sabahın altısı için fazla neşeli bir gülümsemeyle. Giymek siyah
elbise Pantolon, a gök mavisidüğme-aşağı Gömlek,
ve
Converse.

Ona ters ters baktım, ne kadar nefes kesici derecede seksi göründüğünü fark ettiğim için kendime kızdım.

Son etkileşimimizden bu yana geçen günler iyi geçmişti. Olumlu. Onun hakkında, bizim hakkımızda daha iyi hissetmiştim. Belki de arkadaşlığımızı kurtarmak mümkündü. Belki de gerçekten çılgınlığı geri alabilir, dürtülerimi bastırabilir ve beklentilerimi platonik olarak yeniden ayarlayabilirdim.

Ama onu şimdi görmek, acı-tatlı beklentinin istemsiz ama tanıdık dalgalanmasını hissetmek beni kızdırdı.

Elinde içinde iki kahve olan bir içecek tepsisi tutuyor ve omzuna astığı bir gece çantasıyla, içinde bir çeşit hamur işi olan bir kâğıt kılıfı kavriyordu. Adımları rahat ve kendinden emindi. Ve saçları çılgıncaydı, taranmamıştı, sanki bu sabah hazırlanırken zaman kaybetmiş gibiydi. Çılgın saçlarını seviyordum.

Bakışlarım onun görüntüsünü yutarken, bir umutsuzluk hissettim.

Umutsuzluk çünkü ondan etkilenmenin ötesindeydim. Platonik olmanın çok ötesindeydim, arzunun derin, karanlık sularına balıklama atlamıştım. Yine de, Fiona ve Greg'in dairesinin koridorunun aşağısındaki öpüşmesine tanık olduğum için, duygularıma hiçbir zaman anlamlı bir şekilde karşılık vermeyeceği gerçeğiyle de barış içindeydim.

Abram'ın söyledikleri, yani Matt'in kendini bana layık hissetmediği doğruysa bile -ki bu fikrin herhangi bir değeri olduğuna ikna olmamıştım- bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Matt tamir edilmesi gereken bir araba değildi. Yeniden programlanması gereken bir robot da değildi; o bir insandı. Nihayetinde kendini düzeltmekten sorumluydu ve bunu ancak kendisi isterse yapabiliirdi.

Bir atı suya götürebilirsiniz ama mutlu ve tatmin edici bir ilişkiye girmesini sağlayacak suyu içmesini sağlayamazsınız. Belki de at susuz kalmayı seviyordur. Ya da belki siz o atın tipi değilsinizdir.

Susuz kalmış aptal attan uzak dur.

Önümde durdu ve beni ağzımın kenarından öptü. "Valkyrie."

"Matt." Hissettiğim tüm kızgınlıkla onun adını söyledim.

Ses tonuma aldırmadan, ısrarla gülümseyerek kolları bana uzattı. "Bu senin için."

"Teşekkür ederim." Hamur işini kabul ettim, guruldayan midem bana bir gece önce akşam yemeğini atladığımı hatırlattı. "Burada ne yapıyorsun?"

"New York'a uçuyorum." Sanki kaçık olan benmişim gibi bana göz kırptı. "Gerçekten mi? İş seyahatin mi var?"

"Bu hafta sonu değil. Bu hafta sonu bir arkadaşıma yardım edeceğim. *En iyi* arkadaşıma."

"Ona nasıl yardım edeceksin?"

"Onu azgın bir katilin bacağına becermesinden kurtararak."

Gözlerimi devirdim ama öfkeme rağmen güldüm. "Saçmalıyorsun."

"Ve sabahları çok küstah oluyorsun. Al, biraz kahve iç. Belki şımarıklığını atmana yardımcı olur." İki kahveyle birlikte tüm içecek tepsisini bana verdi ve eli boş kaldı.

"Kahve ve yemek için teşekkür ederim. Ama aşırı tepki verdiğinizi söyleyebilir miyim?"

"Hayır, söyleyemezsin." Matt çantamı aldı ve boştaki elini sırtımın alt kısmına koydu. "Hadi, oturacak bir yer bulalım da bana saldırı planının ne olduğunu anlat."

"Saldırı planı derken ne demek istiyorsun?"

Matt beni bir sıra boş sandalyeye götürdü, ben bir diğerine otururken çantalarımızı bir tanesine indirdi. "Bilirsin işte, çıkış stratejisi, kaçış yolları, vesaire."

"Yine saçmalıyorsun. Bu bir aldatmaca değil. Bu bir hikâye için. Ne yaptığımı biliyorum."

"Neden sen olmak zorundasın?" Benimkinin yanındaki yeri kaptı ve içecek tepsisini aldı, ikimiz de kahvelerimizi aldıktan sonra tepsiyi bir kenara bıraktı.

"Çünkü bu konuda yazan benim. Ve yardımcı yazarım Tommy'yi de unutma. O zaten Los Angeles'ta bir serseriyle işi pişirdi."

"*Los Angeles'ta* bir serseri mi?" dedi alaycı bir ifadeyle, havaalanına bakarak. "Sanki *Bambi*'nin devam filmiymiş gibi konuşuyorsun. Ama geyik Bambi değil, fahişe Bambi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü şakasına gülmek istemiyordum. Gerçekten de aşırı tepki gösteriyordu. "Bu güvenli, Matt. Tamamen güvenli."

"Sanırım göreceğiz." Şimdi öfkeden kuduruyor, dişlerini gıcırdatıyor, hâlâ bana bakmıyordu.

"Sana söylüyorum," elimi bacağına koydum ve sıktım, "bu adam yasal. Ünlü müşterileri var."

Matt elimi tutup parmaklarımızı birbirine dolayarak, "Ünlü müşteriler umurumda değil," dedi. Havaalanını taramaya devam etti ve ben de nefesinin altından, "Ben sadece seni önemsiyorum," diye mırıldandığını duyar gibi oldum.

Bu noktada -Matt düğünceliyken, elimi tutarken, harekete geçecek kadar önemserken- duygularım genellikle onun ne demek isteyebileceğini, bu sözlerin aramızdaki gelecek için ne anlama gelebileceğini düğünerek sevinç çığlıkları atardı.

Ama bu kez öyle
olmadı. Hayır.

Bu kez onu olduğu gibi kabul ettim ve iyiliğimi bu kadar önemseyen bir arkadaşına sahip olduğum için minnettar olmaya odaklanmaya çalıştım.

Uçağın yarısı boştu; bu nedenle Matt yanımdaki koridor koltuğunda oturan beyefendiyi, koltuğunu Matt'in çıkış sırasındaki koltuğuyla değiştirmeye ikna etmekte hiç zorlanmadı. Matt koridoru tuttu ve pencere kenarındaki koltuğa oturacak kimse çıkmayınca, ben kenara çekilip kemerimi bağladım ve ortadaki koltuğu boş bıraktım.

Ben bunu yaparken bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Birkaç sıra önümüzde bir şeyle ya da biriyle meşgul görünüyordu.

Dizüstü bilgisayarımı açtım, Roger'a, profesyonel kuru seksçime soracağım soruları ve ücretli bir hizmet olarak kuru seks üzerine yaptığım araştırmayı gözden geçiriyordum.

Bu arada Matt de dizüstü bilgisayarını açmıştı. On beş dakikadan daha uzun bir süredir ekrana bakıyordu, kağları çatılmış, parmakları saçlarının arasındaydı, bu konuyu en son konuştuğumuzdan beri beni rahatsız eden bir soruyla sözünü kesmeye karar verdim.

Omzuna dokunarak gözlerini benimkilere çevirdim. "İnsan yapımı bir şey ne zaman sentetik olmaktan çıkar ve gerçek olur?"

Matt endişeli bir ifadeyle baktı. "Bunca zamandır konuşuyor muydun?"

Ona kaşlarımı çattım. "Hayır. Soruyu daha yeni sordum. Az önce."

"Biliyorum. Sana takılıyordum." Bilgisayarını kapattı ve bir dirseğini kolçağa dayadı. "Sorunuz. Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Merhamet Yapay Zekanız, sanırım."

Kaşları havaya kalktı ve koridorda ilgisini çeken şeye doğru bir bakış attı. "Hâlâ ona kötü davranılmasından mı endişeleniyorsun?"

Başımı salladım, onu neyin meşgul ettiğini görmek için önümüzdeki koltuklara bir göz atmaya çalıştım ama çok kısaydım. "Birkaç ay önce bana getirdiğin *I, Robot* kitabını okudum ve bu beni düşündürdü. Yapay zeka için koruma istemenin mantıklı olmadığına inandığını biliyorum ama-

"Hiç mantıklı değil," dedi yorgun bir sesle. "Mantıklı olsaydı, tost makinelerini koruyan yasalarımız olurdu."

"Sadece dinle."

"Neden tavan vantilatörlerini savunmuyoruz?" Tekrar yüzüme baktı, alaycı bir kaşını kaldırdı ama ağzının acımasız yapısı bu etkiyi yok etti. "Yoksa bu sadece senin ikili sistem önyargını mı gösteriyor?"

Bu beni gülümsetti ama ısrar ettim. "Ya korumalar ve düzenlemeler gerçekten YZ ile ilgili değilse, daha çok insan olmanın ne anlama geldiğinin özünü korumakla ilgiliyse?"

Bu onu duraksattı. "Anlamı mı?"

"Hayvanları korumak için yasalarımız var, değil mi? Neden hayvanlara eziyet edilmesine izin vermeyelim? Hayvanları korumamız *gerektiğine* dair bilimsel kanıtlar nerede?"

"Hayvanlar canlıdır."

"Evet, ama ağaçlar da  yle. Ve biz hayvanları yeriz, ancak onları yemeden önce hayvanlara nasıl davranılması gerektiği konusunda çok özel kurallarımız vardır. Bunu neden yapıyoruz? Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hayvanların korunmasına katılıyorum. Peki ama toplum *neden* hayvanları koruma yasalarına sahip? Belki de bu kendimizi nasıl gördüğümüzün bir yansımasıdır. Hayvanlar için korumalarımız var çünkü biz insanlar kendimizi iyi, daha az güçlü olanlara zarar veremeyecek ya da en azından bu davranışı kötü ve kabul edilemez olarak görüyoruz."

Matt derin bir nefes aldı, ka ları  atıktı. Benden uzaklaşıp koridora doğru baktı. "Yukarıda, birkaç sıra önümüzde bir  ocuk var ve dadısıyla birlikte seyahat ediyor."

Boynumu uzattım ama yine de i e yaramadı. Boyum çok kısaydı. "Annesi değil de dadısı olduğunu nereden biliyorsun? Ya da ablası?"

Matt'in dikkati önündeki koltuğun arkasına odaklandı. "  nk  anne babası da uçakta. Onlar birinci sınıfta.  ocuk ve bakıcısı ekonomi sınıfında. Uçağa binmek için beklerken bakıcının anne babaya bir şey sorduğunu duydum. Baba dedi ki, 'Ona bakmanız için size para ödüyoruz, ona iyi bakın.'

Kalbim sıkı mı tı ve bunu yaptığımın farkına bile varmadan uzanıp Matt'in elini tuttum. Avucunu yukarı çevirdi ve birbirine dolanmı  parmaklarımızı incelemek için gözlerini indirdi.

"Biz insanlar çocuklarımıza bile etik davranmazken, makinelere etik davranmanın bir değerini göremiyorum." Sesi sessizdi ama sıkı bir  ekilde kontrol ediliyor gibiydi.

"Matt-"

"Makinelerin daha iyi insanlar olmamıza yardımcı olabileceğine gerçekten inanıyorum. Polis memurları tarafından takılan vücut kameralarından toplanan verileri analiz etmek için yapay zeka kullanma girişimleri zaten var. Yapay zeka, bir polisin uygunsuz güç kullanma ihtimalinin olup olmadığını ya da i le ilgili çok fazla stres yaşayıp ya amadığını belirliyor ve ardından müdahale ediyor. Vatandaşlar zarar görmeden önce polis memurları görevden alınıyor, kaynak, destek ve danışmanlık sağlanıyor. Herkes kazanır. Bir de cezaları hakimlerin elinden alacak olan adalet verileri girişimi var. Bazıları, bir yapay zekanın hapis cezalarının uzunluğu konusunda yüksek eğitimi insanlarдан daha adil kararlar vereceğine inanıyor, çünkü araştırmalar yüksek eğitimi insanların bile önyargı ve önyargılarla dolu olduğunu kesin olarak gösteriyor."

Alt dudağını ısırđı, dikkati dağılmış bir şekilde çiğnedi ve başını salladı. "Size bakması için bir insana para ödemek işe yaramayacaktır, çünkü insanlar doğaları gereği kusurludur. Maaş çeki olmadan, o çocuk o dadıyı bir daha asla göremez. Ama tüm amacı şefkat vermek olan bir yapay zeka, bence dünyayı değiştirir."

Ses tonundaki kırılganlık beni emniyet kemerimi çözmeye ve orta koltuğa geçmeye itti. Kollarımı ona doladım ve sırtında rahatlatıcı daireler çizdim.

"Sen iyi bir insansın Matt." Bakışlarını yakalamaya çalışarak geri çekildim.

Gözleri benimkilere dikildi, keder ve kararlılıkla kırılganlaşmıştı. "Dünyayı değiştirmese bile, en azından oradaki küçük çocuğa biraz tutarlılık verebilir. Ve sevebileceği kendine ait bir şey."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" "Evet."

"Ama emin misin?"

Bir iç çektim, uçak indiğinden beri belki de yüzüncü iç çekişimdi bu.

Otele çoktan giriş yapmıştık ama odalarımız hazır değildi. Çantalarımızı konsiyerj görevlisine bırakarak yakındaki bir kafede öğle yemeği yedik. İkimiz de pencereden dışarı bakabilmek için bir masada yan yana oturduk.

Ona sarılmaktan kendimi alamıyordum. Uçaktaki içten konuşması tam olarak onu, mücadelelerini ya da araştırmasını yeni bir ışık altında görmemi sağlamamıştı; daha ziyade Matt Simmons hakkındaki her şeyi odak noktasına getirmişti.

Ve ben o Matt Simmons'a sarılmak istedim. Onun tüm acılarını kucaklamak istedim.

Matt öğle yemeği boyunca oyalandı, sevgimi neşeyle kabul etti ve gittikçe daha fazla yemek sipariş etti. Sonunda, onu almadan gitmekle tehdit ettiğimde, hesabı ödedi ve ayaklarını sürüyerek, yüz on yağındaki bir çocuğun çevikliğiyle yürüdü.

Roger'ın binası görünür görünmez arkadaşına duyduğum sempati azalmaya başladı.

Roger profesyonel bir kuru şakacıydı.

"Matt. Seni ben davet etmedim. Burada olmana gerek yok." Binanın kapısını yakaladık, tam biri çıkarken içeri girdik ve Roger'ın dairesini aramaya gerek kalmadı. "Eğer bu seni çok korkutuyorsa, Met'e git ve bir kahve iç. Ben sonra gelip seni bulurum."

"Hayır. Moral desteği olacağım." Eli bir kez daha sırtımın küçük kısmındaydı ve yanımda yürüyor olmasına rağmen sanki havada asılı duruyormuş gibi hissediyordum.

"Ahlak polisi olmadığın sürece sorun yok." Ona sert bir bakış attım.

"Beni koruman olarak düşün." Güçlkle yutkundu, inanılmaz gergin görünüyordu. "Herhangi bir noktada kendini rahatsız hissedersen *Turing testi* de, ağzını burnunu dağıtırım."

Roger'ın kapısında durduk ve Matt'e döndüm; bana bakmıyor, sadece profilini gösteriyordu. "Eğer içeride bu kadar testosteron saçacaksan, içeri giremezsin."

Alaycı bir ses çıkardı, ama diğlerini gıcırdatıyormuş gibi çenesindeki kasların gerildiğini gördüm. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sen bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi inatla, tek kelime derin ve önsezili. Bir süre onu inceledikten sonra başımı salladım ve iç çektim. Tekrar.

Gitmesini istemek dışında, onun ruh hali hakkında yapabileceğim hiçbir şey olmadığına karar verdim. Ve eğer ondan gitmesini istersem, sonunda tartışacağımızı hissediyordum. Ve *gerçekten* de on dakika önce olmam gereken kuru temizlemecinin dairesinin önündeki koridorda tartışmak istemiyordum.

Bu yüzden kapıyı çaldım.

Matt sestten irkildi ama hiçbir şey söylemedi.

Bekledik.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar kapıyı

çaldım.

Sonunda daireden gelen bir sürtünme sesi duydum. Matt'in ellerinin yumruk şeklinde kıvrıldığını gördüm.

Sonra kapı açıldı ve hasta bir adam ortaya çıktı. Çok, çok hasta bir adam. Adam.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye homurdandı, kapıya yaslanmış, sanki Ölüm.

Matt de ben de önce ona, sonra birbirimize kaşlarımızı çattık. "Roger?" diye sordum.

"Evet?" diye mırıldandı, gözleri zar zor açıldı. Üzerinde bir bornoz, flanel pijama pantolonu ve beyaz bir tişört vardı. Ve titriyordu.

"Ben Marie, okuldan-"

"Oh hayır! Çok üzgünüm. Seni iptal etmek için aramadım." Öksürdü ve sonra inledi. "Gördüğünüz gibi grip oldum."

"Evet, bunu görebiliyorum." Onun yerine ben yüzümü buruşturdum. Gerçekten de bayılacakmış gibi görünüyordu ve nefes alış veriş zorlaşmıştı. "Sen iyi misin?"

Matt yanımda, "Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve bu rahatlamanın yükü altında kendi ağırlığını taşıyamadığı anlaşılan Matt kapı pervazına yaslanırken ondan yayılan rahatlama dalgalarını fiziksel olarak hissedebiliyordum.

Ona hançer gibi bakma dürtümle savaşmak zorunda kaldım. *Aptal, susuz kalmış at.*

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı Roger. "Buraya kadar uçtun. Çok ama çok üzgünüm." Alnını tuttu, dehşete kapılmış görünüyordu.

"Hayır, hayır. Endişelenme-" Besleyici içgüdülerim devreye girdi ve Roger'ın omzunun üzerinden dairesinin ötesine baktım. "Sana yardım edecek kimse var mı? Tek başına mısın?"

"Erkek arkadaşım ile geçen ay ayrıldık; o taşındı." Roger öksürdü, ayaklarının üzerinde biraz yalpaladı. "Tek başımayım ama iyi olacağım." Sadece bir gözü açıktı, sanki ikisini birden kullanmak çok fazla enerji gerektiriyordu.

Matt'le birbirimize baktık ve onun da en az benim kadar endişeli olduğunu görebiliyordum.

"En azından sana biraz çorba getireyim," diye teklif ettim.

Roger yine başını salladı, solgunluğu kesinlikle yeşildi, gözleri yarı yarıya kırpıyordu.

Daha iyi düşünmeden Matt'e döndüm. "Onu bırakamayız. Lütfen. Ona yardım edin. Bırak sana yaslansın. Onu kanepeye götürün."

Matt hemen başını salladı ve harekete geçerek hemen öne çıktı ve hasta adamı kendisini koltuk değneği olarak kullanması için cesaretlendirdi.

Roger bizi başından savmak ister gibi bir hareket yaptı ama belli ki bunu yapacak fiziksel enerjiden ya da zihinsel odaklanmadan y o k s u n d u . Matt Roger'ı kanepeye götürürken ben de mutfığa geçip çay, bal ve limon aramaya başladım.

Ne yapıyorsun? Roger'ın mutfığını, bu *yabancı*nın mutfığını karıştırırken kendime sordum.

Ne mi yapıyordum?

Bu adama tamamen yardım etmeye karar vermeden önce sadece bir anlık tereddüt hissettim.

İhtiyacı olan birine yardım etmek. İşte bu.

Onu tanıımıyordum. Ama görünüşe göre tamamen yalnızdı ve çok hastaydı. Ve bu kabul edilemezdi.

Bir şeyler yapmak istemeden başkalarının acılarına tanık olmak konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Matt'ten eski çarşafı ve bir yığın kirli giysiyi sokağın aşağısındaki çamaşırhaneye bırakmasını isteyerek ROGER'ın yatağını ^{değiştirdim}. Ayrıca, Roger'ın benim için bir tehdit olmadığına, özellikle de şu anki zayıf durumunda bir tehdit olmadığına onu ikna ettikten sonra, Matt'i dışarıdayken bazı malzemeler almaya ikna edebildim: aloe mendilleri, tavuk çorbası, tavuk suyu, ekmek, elma püresi, muz, ilaç ve nane çayı.

Roger titreyerek kanepede uyuklarken ben de mutfaktan başlayıp Chicago'daki evimin yanında saray gibi kalan stüdyo dairenin geri kalanını temizledim.

Matt eşyalarla döndü ve Roger'ı çay içmesi ve ateşi için biraz ilaç alması için uyandırdık. Yarım saat sonra Matt, ılık bir banyo yapabilmesi için adama banyoya kadar yardım etti. Yarım saat sonra Roger kanepesinde oturmuş tavuk çorbası içiyor ve bize Tanrı tarafından gönderilmişiz gibi bakıyordu.

"Teşekkür ederim. Ben sadece-" sesi takıldı, "-çok teşekkür ederim."

Matt oturduğu yerden sıcak bir sesle, "Bir şey değil," dedi.

Halı. Sırtını duvara dayamış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış ve önünde uzatmıştı.

"Bu yıl grip aşısı olmadım ve daha iyi biliyorum. İşim gereği şehrin dört bir yanından pek çok insanla sürekli yakın temas halindeyim." Roger öksürmek için durdu, ağzını bir mendille kapattı, sonra düşüncesini bitirmeden önce boğazını temizledi. "Ama meşguldüm ve sürekli unutuyordum."

Matt, "Yalnız yaşıırken tünel görüşüne sahip olmak kolaydır," diye onayladı. "Sence de öyle değil mi Marie?"

"Hmm?" Onların konuşmalarını yarı yarıya dinliyordum, hâlâ dairenin içinde dolağıyor, bütün yüzeylerin dezenfekte edildiğinden emin olmaya çalığıyordum.

"Marie. Otur, biraz ara ver," dedi Matt, yanındaki halıyı okşayarak. "Zaten her şeyin üstünden üç kez geçtin."

"Sadece emin olmak istiyorum." Dezenfekte mendilini daha önce gözden kaçırdığımdan emin olduğum bir lamba düğmesinin üzerinde gezdirdim, Matt'in sivri bakışını yakaladım, sonra beni ilgiyle izleyen Roger'a baktım.

"Adamın haklı, Florence Nightingale." Roger bana yorgun bir gülümseme verdi. "Biraz rahatla."

İstemeye istemeye razı oldum ve mendili çöpe attım. Roger yerleğirken beni izledi ve ben Matt'in yanına halıya otururken puslu bakışlarının bizi incelediğini hissedebiliyordum. Matt sırtımı hafif daireler çizerek ovdu, elleri boynuma gitti ve boynum boyunca hafifçe masaj yaptı.

"Fazla kalmayacağız," diye güvence verdim hasta adama. "Ve biz gider gitmez uyumalısın. Matt sağ olsun, önümüzdeki üç gün için tavuk çorbası ve temel ihtiyaç malzemelerini stokladı."

"Teşekkür ederim Matt." Roger küçük bir gülümsemeyle yetindi. Adam bu kadar hasta olmasaydı, sırtışının çapkınca görüneceğini hayal ettim.

Matt'e göz ucuyla baktım, benim yaptığımı fark edip etmediğini görmek için. Fark ettiyse bile, bu onu rahatsız etmemiş gibiydi.

Matt kolayca, "Rica ederim, Roger," diye karşılık verdi.

Bu arada, Roger'ı yalnız bıraktığım için hâlâ huzursuz hissediyordum. "Arayabileceğin biri var mı? Sadece seni kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak için?"

"Ortağımdan ayrılmak ortak arkadaş grubumuzla aramızın açılmasına neden oldu." Roger iç çekerek küçük bir öksürük krizine neden oldu ve omuz silkti. "Sorabileceğim bir müşterim var."

"Adı ne? Onu arayabilir miyiz?" Ben zorladım.

"Adı Zara." Roger sanki bir şey arıyormuş gibi başını yavaşça iki yana çevirdi. "Uh, arayabilirim. Telefonum buralarda bir yerde."

"Onu gördüm. Dezenfekte ettim. Bilgisayarının yanında, şarj oluyor." Ayağa kalkıp küçük masasına gittim, telefonu bulup ona uzattım ve Matt'in yanındaki yerimi geri aldım.

"Biliyor musun, sen buradayken seninle konuğmasının bir sakıncası olup olmadığını soracağım. Bunca yolu gelip beni bu halde bulduğun için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Özür dilemeyi bırak, hasta olmak senin elinde değil," dedim onu rahatlatmak için.

"Yine de bu iyi bir fikir. Müşterisiyle konuşabilirsin, o zaman seans *yapmana* gerek kalmaz," dedi Matt, fısıltı sayılmayacak ama sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

Çenemi tutarak başımı salladım. "Çok acımasısın."

"Sen de öylesin." Kendi omzuyla omzumu dürttü ve bana küçük, umutlu bir gülümseme verdi. "Bunu neden yapman *gerekiyor*? Farklı bir yol düşün."

"Gerçekten başka seçeneğim yok, değil mi?" Roger'ı strese sokmamak için sesimi alçak tutmaya dikkat ederek tersledim.

Can sıkıntısı beni ayağa kaldırdı, Roger'ın bitmiş çorba kâsesini aldım ve temizlemek için lavaboya doğru ilerledim. Matt'in bakışlarını sırtımda hissettim ama onu ve bakışlarını görmezden geldim. Israrı beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Roger'ın fikri - seansın yerine geçmesi için müvekkiliyle röportaj yapmam - sadece fırsat pencerem çok kısa olduğu için haklıydı. Roger iyileşene kadar New York'ta kalamazdım. Ve yaptığım araştırmalara dayanarak, araştırdığım diğer kuru sıkıcıların hiçbirinden memnun değildim.

Bununla birlikte, profesyonel bir kuru seks seansına katılmamda kesinlikle yanlış bir şey yoktu. Ben bir gazeteciydim. Bu bir hikaye içindi. Gazeteci olmasaydım bile, bir ilişki içinde değildim.

Kızgınlığının içinde kıvranırken, Matt'in burnunu sokmasının ilk başta sevimli olabileceğine, ama şimdi tamamen uygunsuz olduğuna karar verdim.

Matt'in fikrini değiştireceğine ve benimle kalıcı bir şeyler keşfetmeye açık olacağına dair umut beslemeyi gerçekten ve gerçekten bırakmıştım. Ata su içiremezdim.

I. Yapamazdım. İçiremezdim.

Bu nedenle, arkadaşlığımızın doğasıyla barış içindeydim.

Ayrıca, odada henüz konuşmadığımız iki küçük fil var: hala bayan arkadaşıyla görüşüp görüşmediği ve eski işvereni tarafından takip edildiği gerçeği.

Eninde sonunda, eğer böyle bir planı varsa, bana Kaliforniya'ya geri dönme planlarından bahsetmek zorunda kalacaktı.

Ama koridorda öpüştüğü kadın hakkında asla daha fazla konuşmayacağımıza dair çok belirgin bir olasılık vardı. Çünkü tıpkı benim gibi, o da yaptığım şey hakkında kendi fikirlerine sahip olabilirdi.

ama bunun bir önemi yoktu. Bana karşı olan duyguları platonikti ve bu nedenle platonik duyguları başka biriyle paylaşmayı seçtiğim herhangi bir fiziksel yakınlıktan etkilenmemeliydi.

Şu anda, kendiminkinden başka dikkate almam gereken kimsenin duyguları yoktu.

"Roger'ın hizmetlerini denemeniz için sizi ne teşvik etti?"

Roger'ın müşterisi Zara, hafızasına danışır gibi başını kaldırıp yana baktı. "New York'ta flört etmek, en azından bir kadın için, korkunç bir şey."

Açık sözlülüğü beni gülümsetti ama konuşmaya devam etmesini istediğim için yüksek sesle dertleşmedim.

Roger Zara'ya mesaj attıktan sonra hemen geldi. Durumu görünce -ne kadar hasta olduğunu ve ona nasıl yardım ettiğimizi- hemen röportajı kabul etti. Şu anda, o ve ben Roger'ın küçük mutfak masasında birlikte oturuyor, o yatağında uyuklarken usulca konuşuyorduk.

Matt dizüstü bilgisayarını açmış, kulaklıklarını takmış kanepede oturuyordu, konuşmamız için bizi yalnız bırakmak istiyordu ama yine de beni yabancılarla yalnız bırakmak istemiyordu.

Zara sanki ciddi bir itirafta bulunuyormuş gibi, "Ama onu aramama neden *olan şey* bu değildi," dedi.

"Neydi *o şey*?" Ben sordum.

"Bir randevuda saldırıya uğradım" dedi, ama olayın onu derinden etkilediği ve etkilemeye devam ettiği açıktı. "Dört yıl önce oldu. Bir daha dışarı çıkmaya cesaret edemedim, uzun bir süre. Erkekler .

. . . korkutucu yaratıklara dönüştüler. Her yerde tehditler görüyordum. Makul bir şekilde, sadece bir adam tarafından incitildiğimi biliyordum. Bunu biliyordum. Bunu *biliyorum*. Ama bilmek ve inanmak iki farklı şeydir." Bana kalbimi sızlatan, kendini küçümseyen bir gülümseme verdi.

Ben de ona acıyarak değil, anlayışla karşılık vermeye çalıştım.

"Sonunda bir randevuya çıktığımda panik atak geçirdim." Dikkati arkamda bir yere yöneldi. "Terapistim daldırma terapisi önerdi ama bir randevuya ya da fiziksel şiddete maruz kalmak çok zor.

Aslında bir randevuya çıkmadan yakınlık kurmak. Terapistimin meslektaşlarından biri - elbette gayri resmi olarak - Roger'ın hizmetlerini önerdi."

"Peki, sormamın sakıncası yoksa, bu işe yaradı mı?"

Zara sorumu düşünürken uzun bir süre beni süzdü ve sonunda şöyle cevap verdi: "Bilmiyorum. Yani Roger bana yardım etti. O güzel bir ruh."

"Cinsel yönelimi nedeniyle onu tehditkâr bulmadığını mı düşünüyorsun? Bu yüzden ona güvenmek daha mı kolay?"

Soruyu anlamamış gibi başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Roger'ın eşcinsel olması-" "Roger eşcinsel değil. O biseksüel." "Oh."

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Onun eşcinsel olduğunu mu düşünüyordun?"

"Evet. Roger'ı bana tavsiye eden meslektaşım onun eşcinsel olduğunu ima etti."

Zara başını salladı ve bana sıcak bir gülümseme verdi. "Hayır, değil. Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, Roger'ın cinsel yönelimi nedeniyle güvenli olduğunu düşünmüyorum. Cinsel yöneliminden dolayı güvenli olduğunu düşünüyorum."

"Bunu biraz daha açabilir misin?"

"Utanç duymuyor," dedi basitçe, gülümserken yanaklarından birinin gamzesi görünüyordu. "Sert davranarak ya da kırılğan *olmayarak* erkekliğini kanıtlamak zorunda hissetmeyen birinin -bir erkeğin- etrafında *olmak* çok ferahlatıcı. Ona güveniyorum çünkü savunmasız olmaya istekli. Roger sevgi dolu ve sabırlı ve gerçekten de başkalarının o anda ve uzun vadede kendilerini iyi hissetmelerini istiyor. Bir anlamda günümüzün Don Juan'ı. Aşıkların aşığı ve aşkın aşığı. Bana cinselliğin utanılacak bir şey olmadığını gösterdi. Karşılıklı saygının olduğu bir yerden geldiğinde değil. En az bunun kadar önemlisi, bana cinsel *olmanın seks yapmak* anlamına gelmediğini gösterdi. Seksi bir kıyafet giymek ya da el ele tutuşmak da olabilir."

"Ama Roger'ın sana yardım ettiğini hissettiğini ama hizmetlerinin işe yarayıp yaramadığından emin olmadığını söylemiştin."

"Bu doğru." Başını salladı, derin bir nefes aldı, sanki ağır şeyler söylemeye ya da hoş olmayan bir şeyi itiraf etmeye hazırlanıyormuş gibiydi. "Bir partnerim olmasını istemem gerektiğini biliyorum. Benimle yakınlaşmak için para ödemek zorunda olmadığım biriyle çıkmak istemem gerektiğini biliyorum. Ama istemiyorum. İstemiyorum."

"Yani başka biriyle çıkmadın mı?"

"Hayır. Çıkmadım. Roger bana yardımcı oldu, kesinlikle, ama ne zaman biriyle çıkmayı düşünsem, hala aynı sakatlayıcı endişeyi hissediyorum. Ama artık Roger'a sahip olduğum için bu kaygıyı gidermek ya da bu engeli aşmak için hiçbir nedenim yok. O bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor. Bu yüzden kimseyle çıkmam *gerekiyormuş* gibi hissetmiyorum. Asla."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

FreeHAL

Konuşmalarda insan davranışını taklit etmek üzere bilgisini düzenlemek için anlamsal ağlar kullanan bir kendi kendine öğrenen konuşma simülatörü (chatterbot).

- Kaynak Chatterbox Yarışması

"M_{ARIE?}"

"Ne?" Gözlerimi kırıştıtararak Matt'i tekrar odak noktasına getirdim.

Anlamlı bir Çekilde yana bakarken, kağıtları altında beklenti dolu kavisler oluşturtuyordu. Bakışlarını takip ettiğimde garsonumuzun döndüğünü gördüm.

Hay aksi.

Roger'ı Zara'nın nazik bakımına bıraktık ve umut verici görünen ve harika kokan bir bistro bulana kadar Village sokaklarında yürüdük. Matt beni içeri çekti ve şimdi buradaydık.

"Özür dilerim," diye dikkatimi ikisi arasında paylaştırdım, "hâlâ ne istediğimi bilmiyorum. Birkaç dakika daha alabilir miyim?"

"O zaman bir meze sipariş etmemin sakıncası var mı?"

Acıktım." "Tabii. Buyur."

"Bir şey yemek ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Lütfen. Buyurun. Ne istersen sipariş et." Bir şeylerin gözüme çarpmasını umarak menüyü okudum.

"Pancarlı graten ve fırında brie tart alacağız. Oh! Ve tavuk ciğeri ezmesi. Ve bir şişe şarap. Kırmızı bir şey. Kararınıza güveniyorum."

Garson başını kaldırmadan sırtıttı, siparişlerimizi yazmayı bitirdi ve yanımızdan ayrıldı.

O gider gitmez Matt, "Hâlâ Zara'yı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım, dirseğimi masaya koyup çenemi avucumun içine aldım.

"Onun için kendimi çok kötü hissediyorum."

Yemek yiyecek bir yer ararken Matt'e Zara'nın hikâyesinin özünü anlatmıştım. Zaten onun hakkında yazacaktım, bu yüzden Matt'e konuştuklarımızı anlatarak onun güvenini kırdığımı düşünmedim. Ayrıca, bu konuda konuşmaya ihtiyacım vardı. Bunu sindirmem gerekiyordu.

"Neden? Seçimleri geleneksel normallik anlayışına uymadığı için mi? Romantik bir hayat arkadaşı istemediği için mi?" Soruların sivri doğasına rağmen ses tonu nazikti.

"Hayır. Hiç de değil. Eğer geleneksel normallik fikirlerinden en başta kendi seçimi olduğu için ya da ona gerçek mutluluğu getiren yenilikçi bir çözüm bulduğu için kaçınmış olsaydı, o zaman toplumun dikte ettiği baskılara karşı direncini alkışlardım. Ama öyle değil. O mutlu değil. Bu onun ilk tercihi değil. Kendini kapana kısılmış hissediyor."

Matt çatal bıçak takımını, hepsi aynı hizaya gelene kadar itti. "Bunu o mu söyledi?" Sesi tuhaf, gergin çıkıyordu ve bana bakmıyordu.

"Söylemesine gerek yoktu. Bir çözüm yolu buldu ve bunun istediği şey olmadığını farkında ama korku onu ilerlemekten alıkoyuyor. Sakatlanmış ama durumunu düzeltmek için çaba gösteremeyecek kadar da kırılmamış."

Beni inceledi, şaşırmış görünüyordu. "Çok kırık değil mi?"

"Kesinlikle."

"İlginç kelime seçimleri." "Neden?"

"Çünkü ..." Sesine yeni bir şey girmişti; savunmaya mı geçmişti? "Çünkü herkes düzelmek istemez ya da buna ihtiyaç duymaz, Marie."

"Bunu biliyorum Matt. Onu düzeltmeye çalışmıyorum ve onu yargılamıyorum," *ya da seni, seni aptal, aptal susuz at*, "ama bu benim ... istediğim gerçeğini değiştirmiyor."

Lanet olsun.

"Ne? Ne diliyorsun?" diye sordu sessizce, alt dudağını dişlerinin arasına alarak dikkatle beni inceliyordu.

Kahretsin.

Lanet olsun. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Ne yapıyorsun sen?

Matt'le daha fazlasını istemeyi bıraktığımı sanıyordum ama çirkin yüzünü göstermeye devam etti.

Tekrar söylüyorum, hiçbir şey olmayacak. Bunu biliyorsun. Başka kadınlarla yattığını kendi gözleriyle gördükten sonra hâlâ onu istiyorsun,

seni zavallı yapar. Seksi sevdiğini söyledi, değil mi?

Kendime çok kızmıştım. Başkalarıyla takılacağını bilmeliydim. Muhtemelen bunca zamandır başka kadınlarla yatıyordu. Geçen cuma onu gördüğümde şaşırmamalıyım.

Bırak gitsin. Bırak gitsin. *Neden bırakamıyorsun?*

Dilemekten vazgeçmem için ne gerekiyordu?

Zara'nın az önceki sözleri ön beynime süzüldü, *bilmek ve inanmak iki farklı şeydir.*

"Boş ver." Menüümü kapattım, arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Başka bir şey hakkında konuşalım."

Şaşırtıcı bir şekilde, beni geri itmeden konuyu değiştirmeme izin verdi. "Sen ne alıyorsun?"

"Matt, o kadar çok meze sipariş ettin ki, bir şey almama gerek yok."

"Hayır. Bir şeyler sipariş etmelisin. Beni bilirsin, muhtemelen hepsini yerim.

aperatifler, benim akşam yemeğim ve seninkinin bir kısmı."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Bu da beni, evime ilk gelip önüne koyduğum her şeyi yediğinden beri merak ettiğim bir soruyu sormaya yöneltti.

"Nasıl oluyor da hiç kilo almadan sürekli bu kadar çok yiyebiliyorsun?"

Matt su bardağından bir yudum aldı ve bana baktı. "Gerçekten yüksek bir metabolizmam var. Lisedeyken çok zayıf olduğum için futbola hiç seçilmeyen, ama yakar topa hep seçilen çocuktum."

"Neden yakar topa seçildin?"

"Çünkü yan döner ve kaybolurdum." Bardağını masaya geri koydu ve yoğunlaşma damlaları üzerinde meditasyon yapıyor gibiydi.

"Bu yüzden mi çalışmaya başladın? Daha büyük olmak için mi? Daha güçlü olmak için mi?"

Matt gözlerini benimkilere dikti, ağzının kenarı cilveli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Spor yaptığımı kim söyledi?"

Homurdanmadan hemen önce kendimi durdurarak menüyü açtım ve makarna yemeklerine tekrar göz attım, canım bol sebzeli ama aynı zamanda et soslu bir Çey istiyordu. Geçimsiz Matt'le flört edecek havada değildim.

Göğsümdeki ağrı bana bir daha asla Geçimsiz Matt'le flört etme havasında olmamam gerektiğini söylüyordu.

Ben menüyü incelerken o sessizdi, sonra "Spor yapmaya başladım çünkü kadınlar için daha çekici olmak istiyordum" dedi.

Bu dikkatimi çekti ve gözlerim onunkilere kaydı. "Gerçekten mi?"

Matt bir kez başını salladı. "Evet."

"Egzersiz yapmaya başlamadan önce çekici olduğunu düşünmüyor muydun?"

Başını salladı, gözlerinde bir kırılganlık vardı. "Hayır. Değildim. Ben olmadığımı biliyorum."

"Matt-"

"Karşı cins tarafından beğenilmeyi istemekte yanlış bir şey yok, özellikle de karşı cins benim gibi erkeklere zaman ayırmamakla ünlüyken," dedi inatla, ama sesini yükseltmedi.

"Senin gibi erkekler mi?"

"İyi adamlar," dedi, sesi savunmacı, neredeyse meydan okur gibiydi, sanki onunla aynı fikirde olmamam için bana meydan okuyordu.

Kendimi tutamadan, "Bu yüzden mi hâlâ egzersiz yapıyorsun?" diye sordum ama sonra kadınları etkilemek için mi egzersiz yaptığını sormamak için dudağımı ısırdım.

"Hayır." Başını salladı, savunmacı duruşunun büyük kısmı hafiflerken dikkati masaya kaydı. "Şimdi bu yüzden yapmıyorum."

"Neden o zaman? Sağlık için mi?"

"Hayır." Gözleri yukarı ve yana doğru hareket etti. "Bir süre yaptıktan sonra duramadım. Daha güçlü, daha hızlı, daha çevik olmayı seviyorum. Gelişmek için çok alanım var ve kendimi sürekli geliştirmek bana cazip geliyor."

"Hmm." Bu bilgiyi özümseyerek ona baktım.

Gelişmek için çok yerim var . . .

"Sence," bir an nefesimi tuttum, "bir yarış içinde olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet ama kastettiğin şekilde değil." Dikkati tekrar gümüş çatal bıçak takımındaydı ve parmaklarıyla onu dürtüyordu. "Ben kendimle rekabet halindeyim, başkalarıyla değil." Bir nefes verdi ve sesi yorgun geliyordu, sonra öne doğru eğildi, dirseklerini masaya koydu, ağzı alaycı bir şekilde bir tarafa doğru sarktı. "Kendimi kaliteli bir şarap gibi düşünmek istiyorum, yaşlandıkça daha iyi, daha sağlam, daha karmaşık hale geliyorum. Ama gençken üzüm suyunun basitliğine benzediğimi de kabul ediyorum."

Kısa ve şaşkın bir kahkaha attım ama sonra içimi bir melankoli dalgası kapladı ve ardından ailesine yönelik bir öfke kıvılcımı çıktı. Yine de gülümsemeye zorladım ve duygularımın benden kaçmasına izin vermemeye karar verdim.

Ben onun kız arkadaşı değildim.

Asla onun kız arkadaşı olamayacaktım.

Bir *arkadaş* için uygun olmadıkça onun savaşları benim savaşlarım değildi.

Sadece arkadaş. Sonsuza dek sadece arkadaş.

Kendimi onun söylediklerini düşünmeye zorlarken Matt gülümsememe karşılık verdi ve ben de kendim için aynı şeyi hissedip hissetmediğimi merak ettim.

Kendimle yarışıyor muyum?

Hayır. Pek sayılmaz.

"Sorun ne?" diye sordu bana merakla bakarak. "Bence sen

ve ben çok farklıyız, Matthew Simmons." "Nasıl yani?"

"Ben kendimle rekabet içinde değilim. Kimseyle rekabet içinde değilim. Aslında, tanıdığım en az rekabetçi insan olabilirim."

Gülümsemesi geri döndü, öncekinden daha yumuşak, ikna edici. "Çünkü sen zaten harikasın. Mükemmelliği geliştirmek diye bir şey yok."

Tekrar güldüm ama zoraki bir gülüştü. Bir uyumsuzluk ve özlem acısı gözlerimi indirmeme neden oldu, kargaşamı görmesini istemiyordum. Böyle şeyler söylememesini diledim. Nasıl oluyordu da bana böyle şeyler söylemenin beni gerçekten incittiğini fark etmiyordu?

Kalbime sözlü sinsî saldırılar düzenlemeye devam ederken onu nasıl arkadaşlık bölgesinde tutabilirdim ki?

Ve eğer ben bu kadar mükemmelse, neden benimle birlikte olmak istemiyor?

Ugh.

Sadece, dur. Kendini mahvediyorsun. Kendini düğümlere boğma.

Çabucak toparlanıp ona sahte-şüpheli bir bakış gönderdim, ama ona eşlik eden gülümsemem tuhaf, çok büyük geldi. Daha küçük yaptım. "Ben ciddiğim. Bu yüzden bir ofiste çalışmam gerekiyor. Bu yüzden arkadaşlarıma ihtiyacım var. Bu yüzden bir ... ihtiyacım var."

Matt'in yanından geçip, farkına varmamla bulanıklaşan bir noktaya baktım. *Bu sadece bir istek değil. Kendimi bu kadar yetersiz ve yalnız hissetmeme neden olan şey sadece kıskançlık değil. Eve döndüğümde boş bir daireyle karşılaşmaktan nefret ettiğim için de değil. Bir insana ihtiyacım var. Benim insanıma. Bu yüzden aşık olmak, sevmek ve sevmek istiyorum.*

Yalnızlığı çözmek için yazdığım bu makaleler benim yalnızlığım için işe yaramayacaktı.

Benim için sadece yara bandı olacaklardı, tedavi değil.

Daha aزیyla yetinemem.

Kapıcıdan çantalarımızı geri aldık ve Matt benimkini taşımakta ısrar etti. Ne olursa olsun umurumda değildi, ben de ona izin verdim, beynim tartışamayacak kadar yorgundu.

"İşe mi gidiyorsun?" diye sordu, ben kapıyı açık tutarken odama girdi. "Çantayı nereye koyayım?"

"Um, hayır. Sanırım biraz takılacağım, sonra da uyuyacağım. Sen de çantayı istediğin yere koyabilirsin." Peşinden gidip odayı inceledim. "Termostatı görüyor musun? Burası buz gibi."

New York'taki her otel odası küçüktür, en azından benim kaldığım her otel odası ve bu da farklı değildi. Tam boy yatak ana alanın çoğunu kaplıyordu ve yatak ile duvarlar ya da mobilyalar arasında her iki tarafta yaklaşık iki ayak ya da daha az mesafe vardı.

"Burada göremiyorum." Matt küçücük alana göz gezdirdi, çantamı küçük bir masanın üzerine koydu. "Bu oda bir dolap gibi. Bir buz dolabı."

Duvarda klimanın kumandasını ararken kapının yanında buldum ve 62 dereceye ayarlı olduğunu fark ettim. Sıcaklığı 70 dereceye çıkardım.

"Evet, gazeteciler göz alıcı hayatlar yaşıyor. Şehirdeyken genellikle nerede kalırsınız?" Yorgun bir şekilde gülümsedim.

O da gülümsememe karşılık verdi, hiç yorgun görünmüyordu ve yatağa uzanmadan önce iki adım attı. Matt yatağı test ediyormuş gibi bir o yana bir bu yana döndü. "Bu yatağın rahat olduğunu doğrulayabilirim."

Soruma cevap vermeyi nasıl ihmal ettiğini fark etmedim, ama bunu görmezden gelmeye karar verdim. "Marriott yataklarının her zaman en tutarlı şekilde rahat olduğunu düşünüyorum."

Çantama yöneldim ve bir çift yoga pantolonu, tişört ve banyo malzemelerimi çıkardım, mini barı yağmalamamın sorumsuzluk skalasında ne kadar üst sıralarda yer alacağını merak ediyordum. Morarmış kalbimin mantıklı harcamalardan -en azından bu gecelik- üstün olduğuna karar vererek üstümü değiştirmek ve yüzümü yıkamak için banyoya gittim.

Ğım bittiğinde Matt'i hâlâ yatakta uzanmış buldum, ama Ğimdi ayakkabıları çıkmıştı ve benim yastıklarımınla kendini destekliyordu. Televizyonu da açmıştı.

"Neyin havasındasın? *Law and Order* tekrarları mı? Yoksa *Law and Order SVU* tekrarları mı?"

"Aslında bana televizyon yok." Olması gerekenden daha tedirgin hissederek yorganı onun yatmadığı tarafa çektim. "Ama eminim odanızda kendi televizyonunuz vardır, eğer akşamınızı Lenny ile geçirmek isterseniz."

"Hayır. Akşamımı seninle geçirmek istiyorum." Hemen televizyonu kapattı ve bana doğru yuvarlandı, belli ki imamı anlamamıştı.

Matt alnımdaki bir saç telini fırçaladı ve o buz gibi parmaklarını başka bir yere koyamadan elini yakaladım.

"Vay anasını! Matt, buz saçağı gibisin."

"Kendin söyledin, burası buz gibi." Omuz silkti, bakışları yüzümde gezinirken titriyordu. "Sanırım dudakların biraz morarmış."

"Üşüyorsan yorganın altına gir," dedim aptal gibi.

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kendi kendime düşündüm,
Self, neyin var senin?

Matt'e iki kez söylememe gerek kalmadı, ben daha kendimi azarlamayı bitirmeden yorganın altına girmişti.

"İşte, arkanı dön. Seni kaşıklayacağım, böylece vücut ısını çalabilirim."

Döndüm, yüksek sesle iç çektim ve dizlerimi göğsüme çektim, yakışıklı yüzünden uzaklaşmanın ona bakmaya zorlanmaktan daha iyi olduğuna karar verdim.

Önünü sırtıma bastırdı ama ellerini üzerime koymadı, bir whoremone sarsıntısı -EVET, WHOREMONES DEDİM- omurgama bir heyecan gönderdi ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Bu en kötüsüydü.

Yatakta, yorganın altında, erkek kılığına girmiş bir yığın karşılıksız duyguyla yatıyordum. Kalbim ağırlı bir şekilde atıyor, her kasılma acı veriyordu, *bu asla olamaz, bunu kendine sen yaptın, bu asla olamaz, bunu kendine sen yaptın ...*

"Bacaklarını bulamıyorum." Sesini fısıltının biraz üstüne düşürmüştü, dudakları kulağıma yakındı. Yatağın alt tarafında bir hareket hissettim, sanki kendi bacaklarıyla bacaklarımı arıyordu.

"Onları büktüm." Sıcak nefesinin boynuma düşmesinin neden olduğu ürpertiye teslim oldum. "Tamamen kıvrılmış durumdayım. Ellerin nerede?"

"Pamaklarım hâlâ çok soğuk."

Bunun üzerine tereddüt ettim, ama sadece bir anlığına, bir peni için girdiysem, bir pound için girdiğime karar verdim. "Sorun değil. Al." Arkama uzandım, bir elimin soğuk parmaklarını kavradım ve karnımın üzerine koydum. "Pamak uçları dediğin bu mini buzullar yüzünden sakat kalmak istemediğim için çabucak ısınmalarını tercih ederim."

"Tartışmayacağım." Matt bacaklarını kıvrırdı ve daha da sokuldu. "Bu arada, tatsız parmak uçlarından söz açılmışken..."

"Evet?" Elini ellerimin arasında ovuğturdum, üşüyen kemiklerini ısıtmaya odaklandım, bu da bana bunun ne kadar güzel olduğundan bağka bir Ėey düğünme fırsatı verdi. Ve bunun ne kadar sağlıksız olduğunu.

Matt benim koltuk değneğim olmuştı.

Bu sonuca yemekten sonra ve bu andan önce varmıştım. Ona bana sarılması ya da kuru seks yapması için para vermiyor olabilirdim ama yine de benim koltuk değneğim olmuştı. Her koltuk değneği gibi benim de iki seçeneğim vardı: koltuk değneğini kullanmaya devam etmek ya da ondan kurtulup kendi başıma ayakta durmayı öğrenmek.

Her iki şekilde de karar vermeye hazır değildim. İki seçenek de hem aklıma hem de kalbime hitap etmiyordu.

"Senin-uh-orgazm şeyin ne zaman?"

Kaskatı kesildim, önümdeki duvara bakarak neden bahsediyor olabileceğini zihnimde araştırdım. "Pardon?"

"Meditasyon seansınız, şu adamlarla ..." Matt eli hâlâ elimdeyken caz parmaklarıyla bir hareket yaptı.

"Oh!" Rahatlamış bir kahkaha attım. "O gelecek ay, bu pazartesi den bir ay sonra."

"Gerçekten yapacak mısınız?" diye sormadan önce tereddüt ettiğini hissettim. "Evet. Neden olmasın."

Boğazının arkasından garip bir ses yankılandı, göğsünde gürlledi. Yarı hırlama, yarı nefes alma gibiydi.

"Bana bir şey söyle," dedi, sesi artık hırçınlaşmıştı. "Ne?"

"Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle, şaşırtıcı bulacağım bir şey."

Aylar önce ona yemek hazırladığım ilk geceki isteğini tekrarladı ve ilk düşünce, *sanırım sana aşık oluyorum* oldu.

Gözlerimi kapadım, göğsümdeki eşzamanlı zonklamanın geri çekilmesini istediğim gibi bu uygunsuz farkındalığı da uzaklaştırdım. İşe yaramadı. En azından dilediğim kadar iyi olmadı. Ama sonra, onunla yatakta, yorganın altında yatıyordum; beni kaşıklıyor, kolumu okşuyordu.

Dokunuşu sevgi dolu değildi, çünkü beni sevmiyordu, ama kesinlikle öyle hissettiriyordu. Ve bunun yalan olduğunu bilmek beni sadece yalnız hissettiriyordu.

Bu düşünceleri yok etmek zordu, özellikle de o anda yaptığımız şeyle içten içe bağlantılı hissettirdiklerinde. Bu yüzden "*sanırım sana aşığım*" düşüncesi yerini "*çok yalnızım*" düşüncesine bıraktı.

Boğazımı temizleyerek sonunda "Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyormuşsun gibi hissediyorum" demeyi başardım.

Parmakları hareketsiz kaldı. Sonunda kolumu çekiştirerek dönüp ona bakmam için beni cesaretlendirdi. Döndüğümde, yüzümü okşayan hülyalı kahverengi gözleriyle ve yine yüzümü okşayan sıcacık, hülyalı parmaklarıyla karşılaştım.

"Ya da paylaşmak istediğin her şeyi," dedi usulca.

"Belki de arkadaşlar arasında çok fazla şey paylaşmak diye bir şey vardır." Elini şakağımın yakaladım, parmaklarını saçlarımın arasına sokmaya başladığı yerden çektim ve aramızdaki yatağın üzerine koydum. "Belki de seni sıkmak istemiyordumdur."

Matt elimi yataktan aldı ve parmaklarıma masaj yaparak onları inceledi. "Seninle ilgili hiçbir Çey beni sıkamaz. Sen tanıdığım en olağanüstü insansın."

Daha önce pek çok kez olduğu gibi onun bu içtenliği, asla mümkün olmayacak şeyleri yeniden dilememe neden oldu. Ama bu kez dilemek bana çok ağır geldi, tehlikeli bir şekilde hantaldı. Yapabileceğim tek şeyi yapmaya karar verdim.

Gitmeye.

Elinden kurtulmaya çalışarak uzaklaştım ama Matt'in parmakları elimi sıkarak beni yerimde tuttu.

"Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

"Tuvalete gitmem gerek," diye esniyormuş gibi yaptım, "sonra da uyusak iyi olacak. Erken bir uçuşumuz var."

Parmakları bir an için gerildi, sonra gevşedi ve tamamen uzaklaşmama izin verdi. Yataktan yuvarlandım ve banyoya koştum, umutsuzca bu ipucunu almasını ve döndüğümde gitmiş olmasını umuyordum. Hatta banyoda oyalandım, dişlerimi iki kez fırçaladım, iki kez diş ipi kullandım, kaşlarımı aldım.

Kapıdan kafamı uzattığımda Matt yatağın ayak ucunda oturuyordu. Ayakkabıları ayağındaydı, bu iyi bir şeydi; ama dirsekleri dizlerinin üzerindeydi ve elleri saçlarının arasındaydı. Duruşundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum.

"Seninle kahvaltıda buluşalım mı?" Hafifçe sordum, hızla yatağa geçip yorganın altına atladım.

"Teşekkür ederim, Marie."

Bir süre bekledim, minnettarlığını açıklamasını bekliyordum ama açıklamadı.

Ve hareket etmedi.

"Ne için?"

"Bana her zaman akşam yemeği hazırladığın için. Ve öğle yemeği. Ve ekmek."

Beni görememesine rağmen omuz silktim. "Bunu yapmaktan mutluyum. Yemek yapmayı seviyorum."

Matt doğruldu, elleri kalçalarına düştü. "Annemle babamın yemek yapmayı bilip bilmediğini bilmiyorum."

Matt'in güçlü sırtındaki mağlup çöküşe bakarak gözlerimi kırdım. "Sana hiç yemek yapmadılar mı?"

"Hayır. Asla." Bana söylemesine gerek yoktu çünkü Fiona'nın ailesini tarif etmesinden zaten tahmin etmiştim. "Benimle hiç yemek yemediler. Kendi kendime söz verdim, eğer çocuklarım olursa her öğünü onlarla birlikte yiyeceğim."

"Her gün okullarına gidip onlarla öğle yemeği yemeyi mi planlıyorsun?" Bu çok tatlıydı. Ve bir arkadaşım için hissetmemem gereken şeyleri hissetmeme neden oldu.

"Fark etmez." Boğazını temizledi, ses tonunda tanımlayamadığım bir şey vardı.

Kalbim göğsümde acı dolu bir manevra yaparken nefesim kesildi. Ona elimi uzatmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Onun benim için olduğu kadar benim de onun için bir koltuk değneği olup olmadığımı merak etmeye başladım, ama belki de farklı bir şekilde. Ve eğer durum buysa, belki de Matt'in tavsiyesine uymalı ve son sözüne meydan okumakla başlayarak konuyla doğrudan yüzleşmeliydim.

"Çocuk istemiyor musun,

Matt?" "İstemiyorum..."

"Ne?"

"İlgisizlik," diye bitirdi ciddiyetle, omzunun üzerinden bana bakıp hüznölü bir gülümsemeyle. "Daha fazla ilgisizlik. Annemle babam tanıdığım en kayıtsız insanlar -bana, birbirlerine, hayata karşı- ve ben bunu çocuklarım için istemiyorum. Ve bunu beni seven birine de yapmak istemiyorum."

Son sözleri küçük odada çınladı ve kafamın içinde bir suçlama gibi yankılandı, sanki ona karşı ne hissettiğimi *biliyordu* ve bana bir uyarı atışı yapıyor, umutlarımı ve hayallerimi başka bir yere odaklamam gerektiğini hatırlatıyordu.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, öfkeyle kırıpıştırmama neden oldu ve pervasız duygularımı kontrol altında tutabilmek için nefes alış verişlerimi düzenlemek zorunda kaldım. Ona bağırmak, sarsmak, inanmanın onun için neden bu kadar kolay olduğunu sormak istedim.

Bana karşı kayıtsız kalabileceğini, karşılığında beni sevebileceğine inanmanın neden bu kadar zor olduğunu.

Ona bağırmadım. O susuz kalmış bir attı. Suyu kendisi içmeliydi. Bunu *istemeliydi*.

Bunun yerine, hızla çarpan kalbimi sakinleştirdikten sonra, zoraki bir kararlılıkla sordum: "Gerçekten hiç kimseyi sevmek istemedin mi?"

Soruma cevap vermek yerine "Kerry'yi istemeyi bırakmak benim için kolaydı," dedi ve benden çok kendisiyle konuştuğunu hissettim. "Onun gününü sormayı bırakmak kolaydı. Kendi savaşını vermesine izin vermek, onunla birlikte savaşmak istememek kolaydı. Kendimi işime adanmak kolaydı. Yaptığım işte iyiyim. Zeki ve güzel olması önemli değildi. Ondan etkilenmiyordum. Gün boyunca onun ne yaptığını merak ederek, bizim için planlar yaparak, birlikte olabilmek için işten kaytararak zaman kaybetmedim."

"Neden ilgini kaybettiğini düşünüyorsun?"

Yüzünü buruşturdu ve umursamaz bir ifadeyle başını salladı. "İlgimi kaybetmedim. Çok genç evlendim, ne istediğimi ... neye ihtiyacım olduğunu ... bilmeden." Bakışlarının ardındaki bir şey alnımda, burnumda, dudaklarımda, boynumda, daha aşağıda gezinirken ısındı.

Aramızdaki hava sanki moleküller bile hareketsiz duruyormuş gibi asılı kaldı ve ben de aynı şekilde nefesimi tuttum. Bakışlarıyla aynı yolu izleyerek içime baygın bir sıcaklık yayıldı ve hemen ardından farkına varmanın delici acısı geldi.

Düşünceleri, üzerinde "Marie, seni becermek istiyorum" yazan bir tişört giymiş olmasından daha net olamazdı.

Canım yanmasına rağmen irkilmedim. Bütün bir insanı istemek ve karşılığında kim olduğumun sadece küçük bir parçası için istenmek korkunç derecede acı veriyordu. Canım o kadar çok yanıyordu ki, dikkatimi dağıtmak için tırnaklarımı avuçlarıma batırmak zorunda kalıyordum.

Sonunda gözlerini kaldırdı, bakışları yakıcıydı. Bir adım öne çıktı. "Marie-"

Başımı salladım, kendimi çiğ ve açıkta hissediyordum ve gözyaşlarına boğulmaya çok yakındım. "Belki de ..."

Kalmalısın.

Hayır, kalmamalıyım.

O gitmeli.

Ateşli bir seks yapmalısınız.

Hayır! Hayır!

Bu berbat bir fikir.

Beni sevmek için ne yapmam gerektiğini söylemelisin.

Lanet olsun! Ne **oluyor** be? *Sessiz ol, kalbim!* Bunu yapmak zorunda olmamalıyım.

Sevilmek için her şeyi yaparım.

"Bence gitmelisin," diye ağzımdan kaçırdım, beynim sonunda açmazdan galip çıkmıştı. Gözlerimi onunkilerden ayırarak yatağa uzandım ve yüzümü ondan çevirdim. "Erken bir uçuşumuz var, o yüzden ..."

Kıpırdamadan yattım, çenemin sallanmasını engellemek için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Onun nefes alışını dinledim. Ağır ağır atan kendi kalbimi dinledim. Klimanın sonunda kapanışını dinledim.

Ve sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, giderken kapının kapandığını duydum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Atm

Otomatik Vezne Makinesi- Bir finans kuruluşunun müşterilerinin, insan kasiyer, memur veya banka veznedarına ihtiyaç duymadan finansal işlemleri, özellikle nakit çekme işlemlerini gerçekleştirmelerini sağlayan elektronik bir telekomünikasyon cihazı.

- Kaynak: Wikipedia

Telefonumu KAPATTIM, tamamen kapattım ve uyandırma çağrısı için resepsiyonu aradım.

Sonra ağladım ve minibardaki tüm tekilayı içtim.

Ertesi sabah, planlanmış uyandırma çağrım bana hayatta olduğumu ve hazırlanmam için kırk dakikam olduğunu bildirdiğinde, gözlerim şişmişti ve ağzımın tadı kaktüs gibiydi. Ama ne yapmam gerektiği de belliydi.

Koltuk değneğinden vazgeçme, onu özgür bırakma zamanı gelmişti.

Şimdi karar vermem gereken tek şey, bunu hızlı bir şekilde, aniden ve tamamen bırakmak mı, yoksa daha nazik, daha kademeli bir yaklaşım benimsemek miydi?

Telefonumu açıp yatağımın başucuna bıraktım ve banyoya gidip duşu açtım.

Dişlerimi fırçalarken her iki seçeneği de düşündüm. Her şeyi hızlıca bitirmek uzun vadede daha iyi olurdu, ama kendimi onu asla bir anda kesip atamayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordum, ona çok fazla değer veriyordum.

Duşumu alırken aklımda bir eylem planı şekillenmeye başladı. Banyodan çıkıp çantama doğru yürüdüm ve o gün için kıyafetlerimi çıkardım. Giyindiğimde, saçlarımı kurutup şekillendirdiğimde, makyajımı yaptığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Daha güçlüydüm. Daha kendim gibiydim. Kararımdan dolayı dehşete düşmek yerine kararımdan güç alıyordum.

Eşyalarımı toplamayı neredeyse bitirmiştım, uçuşumu kontrol etmek için telefonumu elime aldım. İşte o zaman okunmamış birkaç kısa mesaj ve bir düzine cevapsız arama olduğunu fark ettim.

18:15 Greg: *Fiona doğum yapıyor, bilmeni istedik. Yeni imparatorumuz varlığıyla bizi şerefleştirdiğinde mesaj atacağız.*

19:13. Elizabeth: *Quinn, hastaneye doğru yola çıktıklarını haber vermek için sana mesaj atmamı söyledi. Janie'nin suyu geldi. Onlarla doğumhanede buluşacağım.*

20:35. Elizabeth: *MARIE! İkisi de burada. OMG!!!! Fiona'nın işi neredeyse bitti. Lütfen Quinn konusunda bana yardım et. Tamamen delirmiş durumda.*

21:01 Sandra: *Hangi cehennemdesin? Dan ve Kat seninle mi? 21:17*

Alex: *Cep telefonunu kapatırsan izini süremem. Ölmemiş olsan iyi olur.*

10:51: Greg: *Bebek Archer #3 geldi. Şimdiden yardıma çağırıyor ve kalitesiz hizmetten şikayet ediyor. 1,5 kilo 14 gram mükemmellikte.*

11:07 Nico: *Elizabeth, Quinn konusunda yardımını gerçekten kullanabilir. . . lütfen.*

11:11 Ashley (Dan, Kat ve Marie'ye): *Drew sizin için bir arama ekibi ayarlamayı düşünüyor.*

11:14 Dan (Ashley, Kat ve Marie'ye): *Yola çıkıyoruz.*

11:16 Dan (Ashley, Kat ve Marie'ye): *Marie bizimle değil. Nerede olduğunu bilmiyorum.*

11:18 Dan (Ashley, Kat ve Marie'ye): *Alex telefonunun kapalı olduğunu söylüyor.*

11:21. Ashley (Dan, Kat ve Marie'ye): *Marie'ye sabah 8'e kadar süre veriyorum, sonra Drew'u peşinden göndereceğim.*

11:31 Dan (Ashley, Kat ve Marie'ye): *Anlaştık. Yardım edeceğim.*

Sabah 4:13. Elizabeth (Sandra, Ashley, Marie, Kat'e): *Janie 6cm'de. Uzun bir gece oldu. Marie ortalıkta yok. Uyandığınızda biri gelip Quinn'in elini tutabilirse harika olur.*

Sabah 4:16. Kat (Elizabeth, Sandra, Ashley, Marie'ye): *Yola çıkıyorum.*

04:18. Elizabeth (Sandra, Ashley, Marie, Kat'e): *Teşekkürler, Kat. Ve Marie, bunu okuduğunda-SENİ SEVİYORUZ!!!*

Herkesten cevapsız çağrılar aldım. Quinn, Elizabeth, Nico, Sandra, Alex, Alex, Ashley, Kat, Dan, Dan, Dan ve Greg. Sonunda bir gece önceki destana yetişmeyi bitirmiştım ve telefonum çaldığında çok sayıda mesaja cevap vermek üzereydim. Alex'in adı ekranımda yanıp sönüyordu.

Cevap vermek için aceleyle kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Telefonun kapalıydı."

"Evet. Kapattım. Her şey yolunda mı? Janie nasıl? Ve Fiona?"

"Janie hâlâ doğumda. Fiona dün gece doğurdu. Onu henüz görmedim. Grace ve Jack yanımızda. Sen iyi misin?"

Yatağa oturdum ve parmak uçlarımla alnımı ovuşturdum. "Evet. Özür dilerim. I

."

"Özür dilemenize gerek yok. Herkes endişelendi, ben de kontrol ettim. Havayolları. New York'tasınız, değil mi?"

"Evet. Doğru. İş için bir seyahatim vardı. Orada olamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Quinn iyi mi?" Chicago'ya dönmek için ne kadar zaman harcayacağımı hesaplayarak volta atmaya başladım.

"O Quinn." Alex'in ses tonunda bir sevgi belirtisi sezdiğimi sandım ama emin olamadım. "Ona nerede olduğunu söyledim. Uçağını gönderiyor. Bir saat içinde New Jersey'e ulaşabilir misin? Bilgilerinizi Teterboro'ya çoktan gönderdim."

"Teterboro mu?"

"Özel havaalanı. JFK ya da LaGuardia'ya göre inip kalkması daha kolay."

"Ah, evet. Sanırım öyle. Haritasını çıkarayım." Yatağın yanındaki saate baktım.

Ticari uçağımın kalkmasına daha üç buçuk saat vardı. Matt ve ben-

Matt!

"Bekle. Yanımda biri var. Matt Simmons."

Telefonun diğer ucunda bir duraklama oldu, sonra Alex boğazını temizledi. "Tamam. Bana pasaport numarasını ya da ehliyet numarasını -birini ya da diğerini- mesaj atabilir ya da ben sadece bakabilirim. Onu ekleyeceğiz. İkinizi de bekliyor olacaklar."

"Tamam. Ama biliyorsun, tarifeli uçağıma binebilirdim. Çok büyük bir zaman farkı yok."

"Varış saatinde üç saatlik bir fark var Marie," dedi, sanki üç saat dünyayı yok edebilir ya da kurtarabilirmiş gibi. "Yakında görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattım, nefes almak için biraz zamana ihtiyacım vardı, sonra Greg'e mesaj attım:

Sabah 5:05. Marie: *Tebrikler! İkiniz için de çok mutluyum. Bebeği görmek için sabırsızlanıyorum <3 <3*

5:07 Greg: *Teşekkür ederim, güzelim. İşte Fiona'nın bebekle dün gece çekilmiş bir fotoğrafı. Gördüğünüz gibi, çocuk mükemmel, tıpkı annesi gibi.*

Sabah 5:10. Marie: *Neden ayaktasın? Uyuyabiliyorken uyuman gerekmiyor mu?*

Fiona uyandı mı?

5:11 Greg: *Fi uyuyor, bebek de öyle. Ama bu kadar mutluyken uyuyamam. Hayatı yaşamaya değer kılan anları boşa harcamış olurum.*

Son mesajı beni gülümsetti.

Sonra burnumu çektim, çünkü aynı zamanda ağlamak istememe neden oldu.

Ama sonra gözyaşlarımı kırıştırıp sırtımı dikleştirdim. Bir doğruluk ve kararlılık duygusu kemiklerimi sıkılaştırdı. Aradığım kişi dışarıdaydı ve tek yapmam gereken onu yeniden aramaya başlamak.

Koltuk değneğimden vazgeçme zamanı gelmişti. Çünkü Greg'in Fiona'yla yaşadığı hayatı hissettiği gibi birinin de benimle yaşamasını istiyordum. Hayatı yaşamaya değer kılan anları -benim anlarımı- boşa harcamak istemiyordum.

MATT'a mesaj **attım** ve ona önceki akşamki olayların genel bir özetini ve seyahat planlarımızdaki değişikliğin bir özetini vererek, taksi çağırmak için konsiyerj bölümüne doğru yola çıktığımı bildirdim. Taksi yanaşır yanaşmaz benimle lobide buluştu ve garip bir selamlaşmaya girişecek zamanımız olmadı.

Ona fırsat vermediğim için beni yanağımdan öpmeyi.

Arkadaşlarımın durumunun dikkatimi dağıtması da yardımcı oldu. Durum, havaalanına kadar yeterli tartışma ortamı sağladı ve göz teması çok azdı. Taksi penceresinin ötesindeki şehri incelerken ona olanları anlattım.

Her şey sorunsuz ilerledi. Vardık, check-in yaptırarak, Quinn'in uçağına kadar eşlik edildik, kemerlerimizi bağladık ve yola çıktık. Sıra beklemek yok, boş muhabbet için zaman yok. Dizüstü bilgisayarımı açtım, uçuşu bir önceki günün notlarını yazmak için kullanacağımı düşündüm.

"Çalışıyor musun?" Matt koridorun sonunda durmuş, benden açık dizüstü bilgisayarına bakıyordu.

Kafamı kaldırmadan başımı salladım. "Bu notları hâlâ tazeyken yazıya dökmeliyim."

Kulaklığımı takıp uygun bir çalma listesi bulmak için telefonumda gezinirken Matt'in tereddüt ettiğini hissettim. Nedense içimden kızgın kız müziği dinlemek geliyordu.

Ben de öyle yaptım.

Matt benimkinin karÇısındaki koltuğa oturup -seçilebilecek yirmi iki koltuk daha olmasına rağmen- aynı ekilde dizüstü bilgisayarında alığırken ben de yazdım. Arada sırada dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Görmezden geldim. Güçlü olacaktım.

İniş yapıp hangara yanaşana ve uçuş görevlisi hazır olduğumuzda kalkabileceğimizi söyleyene kadar dizüstü bilgisayarımı kapatmadım ya da kulaklığımı çıkarmadım. Çok az konuşarak Quinn'in bizi alması için gönderdiği arabaya bindik ve araba bizi doğruca hastaneye götürdü.

Matt'in ilk önceliği Fiona ve ailesini kontrol etmektir. Bu arada Janie'nin durumuyla ilgili yeni bir mesaj almamıştım ve ne bulabileceğim konusunda yüksek sesle endişeleniyordum.

Hastane otoparkına varır varmaz Dan'e mesaj attım. Girişin hemen içinde beni bekliyordu. Matt'e "*Sen de kim oluyorsun?*" der gibi bakması dışında, tek derdi beni içeri sokmak gibi görünüyordu.

"Neler oluyor? Janie iyi mi? Elizabeth mesaj atmadı."

Matt de ben de fotoğraflı kimliklerimizi resepsiyon görevlisine uzattık, böylece o gün için bize ziyaretçi yaka kartı yapabileceklerdi.

"Hâlâ doğum yapıyor. Dün gece saat yediden beri ve Quinn uyumadı. Janie onun odaya girmesine izin vermiyor, onu delirttiğini söylüyor. Katherine şimdi içeride. O ve Bay Sullivan gece 1'den sonra geldiler, sonra Alex nerede olduğunuzu anlayınca uçak geri döndü ve sizi aldı."

Dan, Quinn'in annesine ilk ismiyle hitap ettiği ama babasına *Bay Sullivan*'dan başka bir isimle hitap etmeye bir türlü cesaret edemediği için biraz sııttım.

Quinn'in annesi Katherine'i oldukça iyi tanıyordum çünkü birkaç yıl önce Janie ve Quinn'in düğününü birlikte organize etmiştik. Ne Janie ne de Quinn düğünü planlamakla ilgilendiklerini ifade etmemişlerdi ve ben de bu tür şeyleri ve yardım etmeyi sevdiğim için sorun etmemiştim.

Janie hamileliğinin başlarında, Quinn'in her şeyi kontrol etme eğiliminin -özellikle de Janie'nin güvenliği söz konusu olduğunda- vajinal doğum sırasında işe yaramayacağı anlaşıldığında Katherine'i doğum koçu olarak seçmişti.

"Elizabeth, Janie'nin dün suyunun gelmesiyle ilgili bir şey yüzünden bu akşam yediden sonrasına izin vermeyeceklerini söylüyor ve yirmi dört saatten sonra enfeksiyon sorunları artıyormuş ya da onun gibi bir şey.

Bilmiyorum." Dan parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, gerçekten stresli görünüyordu.

Matt ve ben ziyaretçi rozetlerimizi aldık ve çıkartmaları gömleklerimize yerleştirdik. Sonra ben Dan'in omzuna rahatlatıcı bir el koydum.

Ben Dan'in sırtında hafif daireler çizerken üçümüz asansöre doğru yürüdük. "Hey. Her şey yoluna girecek. Elizabeth ikisine de bir şey olmasına izin vermeyecek."

Dan içini çekti, asansör çağırma düğmesine bastı ve sonra tişörtünün yakasından dışarı taşan boynundaki dövmeleleri ovuşturdu. "Burada olmana sevindim. Kat çok yorgun. Sabahın erken saatlerinden beri Quinn'le oturuyor. Gidip dinlenmesini istiyorum ama beni dinlemiyor. Bay Sullivan da orada ama Quinn'e sakın olmasını söylemekten ve kadınların bunu her gün yaptığını hatırlatmaktan başka bir şey yapmıyor. Aslında, Quinn'in endişeli halinden neredeyse zevk alıyor gibi görünüyor ki bence bu Quinn'i kızdırıyor. Quinn'e aşırı tepki verdiğini söyleyemiyorum çünkü ben ne bilirim ki?"

Asansöre bindik ve Dan dördüncü katın düğmesine bastı.

"Volta atması beni deli ediyor. Elizabeth'e onu sakinleştirip sakinleştiremeyeceğimizi sordum, o da *hayır* dedi." Dan gözlerini devirerek homurdandı. "Ama iyi olan şu ki, Janie'yi diğerlerinden daha büyük, dışarıda kendi bekleme odası olan özel bir odada tutuyorlar. Böylece işini yapmaya çalışan doktorlara ve hemşirelere takılmadan istediği gibi dolaşabiliyor. Burası VIP süiti, sanırım kısaltması Çok Sinir Bozucu Hastaların Kocaları anlamına geliyor."

Matt iyi huylu bir tavırla, "VIPH olmalı," diye ekledi, geldiğimizden beri ilk kez bir şey söylüyordu.

Dan'in gözleri Matt'inkilere kaydı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen de kimsin lan?"

Dan'in saldırganlığı karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum; belli ki sabrının sonuna gelmişti.

"Bu Matt Simmons, Fiona ve Greg'in kapı komşusu. Onları görmeye gelmiş."

"Ah." Dan Matt'i kuşkuyla incelemeye devam etti. "Fiona dün gece bitiş çizgisini geçti. Üç saatlik doğum, bing bang boom. Bu sabah onu ve Greg'i gördüm; o ikisiyle Janie ve Quinn'in yaşadıkları gece ile gündüz gibi. Greg ıslık çalıyordu. *Islık çalıyordu!* Ve küçük cücelerine banyo yaptıırıyordu. Hayatımda gördüğüm en tatlı bebek.

Bu sırada Fiona yatakta oturmuş örgü örüyordu. *Örgü örüyor!* Tatildeymiş gibi görünüyor, iyice dinlenmiş, gülümsüyor falan." İki hamileliğin ve doğumun bu kadar farklı olabileceğine inanamıyormuş gibi başını tekrar salladı.

Kapılar açıldı ve biz ayrıldık, Dan dönüp koridorun aşağısını işaret etti. "Demek Greg ve Fiona burada. Güvenlik kapısını açmadan önce sizi görmek isterlerse, rozetinizi tekrar okutup içeri girip giremeyeceğinizi iki kez kontrol edecekler."

"Teşekkür ederim." Matt Dan'e başını salladı, sonra bana sordu: "Nerede olacaksın? İşim bitince seni ararım."

Dan'in güvensizlik dolu bakışları geri döndü ve ben cevap vermeden o cevap verdi. "Bütün gün burada olacak, halkıyla ilgilenecek. Yardım etmek istersen, kadına biraz yiyecek, örgüsünü getir ya da sırtına masaj yap. Gel hadi."

Dan beni kolumdan tutup götürmeye bağıladı, ama Matt bileğimden yakalayarak hızımızı kesti.

Beni öne doğru çekerek elini belime doladı ve ağzıma bir öpücük kondurdu.

Her Gey o kadar hızlı olmuştı ki, Matt'in sıcak, yumuşak dudaklarının dudaklarımın üzerinde gezinmesinin tadını çıkaracak ya da tepki verecek bir anım bile olmamıştı. Ya da göğsümü dolduran, kalbimi pervasız bir ritme sokan ve boğazımı duyguyla sıkan ani zevk artışının.

Ne ... ne ... NE?

Tam kendimi sabitlemek için elimi gövdesine koymuştum ki, dudaklarını bir kez daha dudaklarımın üzerinde gezdirerek öpüşmeyi sonlandırdı ve sonra geri çekildi. Bakışlarımız kilitlendi ve orada bulduğum yoğunluğa göz kırptım, özellikle de yüz hatlarının geri kalanı titizlikle duygudan yoksun görüldüğü için.

"Yakında görüşürüz," dedi, kelimeleri bir emir gibi çıkmıştı.

Yüzümün ne kadar şaşkın olduğumu ele verdiğinden emin olarak başımı salladım ve Dan tarafından ters yöne çekilmeme izin verdim.

Biz yürürken arkadaşım omzunun üzerinden Matt'e iki kez baktı. Daha doğrusu Dan yürüdü, ben tökezledim, hâlâ Matt'in dudaklarının dudaklarımı yakaladığı anın etkisindeydim.

O da neydi öyle?

Parmak uçlarımı ağzıma götürdüm ve son iki dakikayı hayal edip etmediğimi merak ettim. Bu konuda ne hissedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun olduğuna inanamıyordum bile.

Bu da neydi böyle?

Kulak misafiri olmaktan çıktığımızda Dan'in bakışlarının profilimde gezindiğini hissettim.

"O adam senin erkek arkadaşın mı?" "Hayır."

Hayır. Değil.

Değil.

Değil.

"Yine de o adamdan hoşlanıyorsun."

Sivri bakışlarıyla beni hedef alan arkadaşımı incelerken şaşkın bir nefes verdim. "Fark etmez. Benimle o şekilde ilgilenmiyor."

Dan kıs kıs güldü. "Oh, seninle o şekilde ilgileniyor. O öpücük ve koluna girdiğimde bana attığı bakış, o bakışı biliyorum."

Matt'le aramızdaki durumu en iyi nasıl özetleyebileceğimi düşünüyordum, tıpkı o öpücüğü aklımdan çıkarmakta zorlandığım gibi. "Biz arkadaşız. Sanırım. Sanırım arkadaşız. Bilmiyorum. Sanırım çıkarları olan arkadaşlar olmak istiyor. Ama bu tür bir anlaşma beni ilgilendirmiyor."

Dan bu sözlere kayıtsız kalarak homurdandı, belli ki derin düşüncelere dalmıştı ve bir süre sessizce yürüdük. Bizi VIP doğum süitine götürecek olan güvenlik kontrol noktasından geçmeme yardım etti ama beni bekleme odasının kapısının hemen dışında durdurdu.

"Sana istemediğin bir tavsiyede bulunacağım, tamam mı?" Dan sözlerini ciddiye almam gerektiğini bildiğimden emin olmak istercesine bana baktı. "Ama bu iyi bir tavsiye, her ne kadar çok yorgun olsam da, bu yüzden pek mantıklı gelmeyebilir."

"Elbette. Devam et." Karmakarışık halime rağmen arkadaşşıma gülümsemekten kendimi alamadım.

"O adamdan hoşlanıyorsan, ona açıkça söylersin. Ne istediğini ve her şeyi açıkça ortaya koy. Söylenmesi gereken şeyleri söylemeyerek zaman kaybetme. O her zaman aklında olacak ve başka insanlarla birlikte olma ihtimalini yok edecek, çünkü kalbin bir kapının kapandığından emin olmadan yoluna devam edemez."

Güven verici bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Reklam için teşekkürler-"

"Ama sonra, kapı açılırsa, doğru kapı olduğundan emin olun, farklı bir kapı değil. Çünkü o zaman odada olursunuz ama doğru oda değildir. Ve sonra odada sıkışıp kalırsınız, odaya bağlanırsınız ve zaten bir odadayken aynı evde yeni bir kapı denediğiniz için bir pislik olursunuz. Ve sonra lanet olası kalbin

bir pencere için." Aramızdaki elini yukarı kaldırdı, bir şeye sinirlendiği belli olan başını salladı, sonra avucunu bir şaplakla bacağına indirdi.

Ona baktım, tiradını bitirene kadar sabırla bekledim.

Dan haklıydı, yorgundu. Uykusuzluktan kelimeleri biraz bulanıklaşmıştı ama ne demek istediğini yeterince anladığımı sanıyordum.

Ne demek istediğini anladığımdan emin olmak ister gibi bakmaya devam etti ve ekledi: "Ben ciddiğim. Kalpler bu şekilde piçtir, her zaman lanet olası bir pencere ararlar."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Analiz ve Simülasyonlar için Sentetik Ortam (SEAS)

İç Güvenlik ve Birleşik Devletler Savunma Bakanlığı tarafından kullanılan ve gelecekteki olayları ve eylem planlarını tahmin etmek ve değerlendirmek için simülasyon ve yapay zeka kullanan gerçek dünyanın modeli

- Kaynak: Amerika Birleşik Devletleri Savunma Bakanlığı

DAN'ın özeti tamamen doğrudu.

Kat bitkin düşmüştü.

Desmond -Quinn'in babası- oğlunun kontrolden çıkmış endişesiyle eğleniyordu.

Quinn de endişeden kontrolden çıkmıştı.

Quinn beni görür görmez üç adımda yanıma geldi ve vücudumu sıkıca sararak beni tamamen gafil avladı. Daha önce hiç sarılmamıştık. Aslında onu Janie dışında kimseye sarılırken ya da dokunurken görmemiştim.

Dan'in Kat'e şöyle dediğini duydum: "Tamam. Marie geldi. Senin için bir yatak buldum, benimle gel."

Arkamda iki çift ayak sesi duyuldu ve küçük bir el omzumu sardı. Quinn kollarını gevşetip Kat'i bulduğunda döndüm ve bana minnettar bir gülümseme verdi. "Bir saat içinde döneceğim."

"Birkaç saat içinde dönecek," diye düzeltti Dan, Kat'in elini çekiştirerek onu odadan dışarı çıkardı.

Otoriterliğine kıkırdadım. Bir şeyler değişmişti ama ne olduğunu anlamama fırsat kalmamıştı çünkü Desmond ayağa kalkmış sarılmak için bekliyordu.

"Seni gördüğüme sevindim." Desmond bana Quinn'inkine benzer bir gülümseme verdi, ayrılırken şahin mavisi gözleri beni inceliyordu.

"Sen de öyle." Bakışlarım Quinn'e kaydı ve sııttım. "Baba olmaya hazır mısın?"

Gülümsemiyordu. "Neredeyse yirmi dört saattir doğum yapıyor."

"Biliyorum." Elimi önce koluna sonra da koluna götürdüm ve alınıdaki alışılmadık endişe kırışıklıklarına gülümsedim. "Anladığımı kadarıyla, ilk bebekte doğumun daha uzun sürmesi alışılmadık bir durum değil."

"İlk mi?" diye alay etti, başını sertçe sallayarak. "Hayır. Son. Bunu bir daha yapmayacağız."

Desmond'ın dudakları kıpırdadı ve bana yorgun ama bir o kadar da eğlenen bir bakış gönderdi.

Quinn dişlerini sıktı, ellerini kalçalarına dayadı, belli ki söylenecek birine ihtiyacı vardı. "Bu mümkün değil-"

Quinn'in tiradı uzaktaki kapının aniden açılması ve Elizabeth'in başını dışarı çıkarmasıyla kesildi. "Tamam, baba. Vakit geldi. Bebeği yakalamak istiyorsan giyinmek için üç dakikan var." Kapıyı kapatmak için hareket etti, durdu ve bana sırtıttı. "Geldin demek."

"Geldim."

"Yaşasın," diye bağırdı duyguyla, sonra da kapıyı kapattı.

Quinn'in gözleri irileşmiş ve paniklemiş bir halde bana döndü.

"Ne yapmalıyım?" Kendimi tutamadım, güldüm. Desmond da öyle.

Ama aynı zamanda ona hızlıca bir kez daha sarıldım, geri çekildim ve yüzünü avuçlarımda tuttum, tıpkı babamın ben küçük bir kızken benimkini tuttuğu gibi. "Oraya gidip çocuğunla tanışacaksın. Sonra karını öpeceksin ve ona ne kadar harika olduğunu söyleyeceksin. Sonra doktorlara ve hemşirelere bu kadar mükemmel bir iş çıkardıkları için teşekkür edeceksiniz. Ve sonra endişelenmeyeceksin, çünkü sadece ailenin tadını çıkaracaksın. Anladın mı?"

Başını salladı, yutkundu ve talimatımı hafızasına kazıdı.

Ellerimi yüzünden çekerek odayı taradım, Elizabeth'in giyinirken neyi kastettiğini aradım ve kapının yanındaki bir sandalyede katlanmış mavi hastane giysileri yığını buldum. Onu alıp Quinn'in önlüğü giymesine yardım ettim ve arkadaki düğmelerden vazgeçtim. Çok büyüktü, bu yüzden üstteki ve beldeki bağlarla elimden geleni yaptım.

"Eğil," diye emrettim, saç örtüsünün lastiğini kafasına geçirebilmek için iyice gerdim. Söyleneni yaptı, yüzü şaşkınlık ve hayretten sersemlemiş bir maskeye dönüşmüştü.

Üç saniye geçmeden Elizabeth tekrar göründü ve Quinn'e içeri girmesini işaret etti. "Hadi, hadi. Üç itme hakkı kaldı."

Quinn kapıya doğru ilerlerken uyuşuk bir şekilde başını salladı, her zamanki çelik gibi mavileri şimdi geniş ve çok sayıda duyguyla çevrili görünüyordu

tipik soğukkanlı cephesine tamamen yabancı. Endişe, heyecan, merak, korku ve sevinç beklentisi.

Ellerimi çenemin altında birleştirerek ağlamamak için dudaklarımı dişlerimin arasında döndürmek zorunda kaldım, bu dürtüyü tam olarak anlayamıyordum. Onun gidişini izlerken Desmond kolunu omuzlarıma doladı. Tam kapı arkasından kapanırken diğer kapı açıldı ve Kat ile Dan hızla içeri girdiler.

"Mesajı aldık ve aceleyle geri döndük. Bitti mi?" Dan yanımda durdu, umutlu görünüyor ve umutlu konuşuyordu.

"Hayır." Başımı salladım, mutlu bir gözyaşı yanağıma döküldü. "Daha yeni başlıyor."

"DOĞRU. Bütün düğünü o planladı." Greg, Fiona'nın hastane odasının köşesinde durmuş, bir o yana bir bu yana sallanıyor, üçüncü çocuğunun poposunu hafif bir ritimle okşuyordu. Matt'e Janie'nin düğün hikâyesini anlatıyordu. Herkes oradaydı.

Biz -Greg, Fiona, yeni bebekleri, Dan, Kat, Katherine, Desmond, Matt ve ben- hepimiz Fiona'nın odasında toplanmıştık. Çok büyük değildi ama şaşırtıcı derecede genişti ve oturacak bir sürü yer vardı. Büyüklüğüne dikkat çektiğimde Greg bana buranın iki VIP doğum sonrası odasından ikincisi olduğunu söyledi. Quinn, Janie'nin Fiona'ya yakın olmasını istediği için ayarlamıştı.

Janie, Quinn ve Desmond Sullivan III - hem Quinn'in babasının hem de Quinn'in ölen erkek kardeşinin adını verdikleri yeni oğulları - yan odadaydılar ve birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı. Yeni bebek sahibi olmuş birinden daha dinç görünen Fiona, herkesi öğle yemeği için odasına davet etmişti.

Kadın süper bir ninjaydı.

Yemin ederim.

Süper. Ninja.

Fiona'nın yatağının yanındaki sandalyede oturuyordum. Dan, Kat, Desmond ve Katherine pencerenin altındaki uzun kanepede oturuyorlardı ve Matt, Greg'in yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, sanki en büyük merak konusuymuş gibi bebeğe gizlice bakıyordu. Ya da patlamak üzereymiş gibi. Biri ya da diğeri.

Ne zaman hareket etse ya da bir ses çıkarsa Matt soruyordu: "İyi mi? Sorun ne?" diye soruyordu.

Greg de "Korkunun kokusunu alıyor." diye cevap verirdi.

"O düğünü planlamak için ne kadar zamanın vardı Marie? İki ay mı? Onun gibi bir şey. Büyük bir Boston düğünü. Delilik." Fiona başını bana doğru salladı.

Matt'in bakışlarından kaçınarak, "Hey, işin çoğunu Katherine yaptı," dedim. Duygularım kaos içindeydi, zar zor ayakta duruyordum. Odaya girdiğimden beri ondan -bakışlarından ve genel olarak ondan- kaçıyordum. "Ve Quinn'in eski kız arkadaşı Janie'nin elbisesinin bulunmasına yardım etti."

Dan homurdanarak başını salladı. "O kadın onun kız arkadaşı değildi, sadece sevişiyorlardı-"

Fiona yüksek sesle boğazını temizledi ve kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak

Dan.

"Özür dilerim. Özür dilerim." Teslim olmuş gibi bir elini kaldırdı ve Katherine'e baktı.

Quinn'in annesi Dan'e gülümsedi; Dan ve Quinn birlikte büyümüşlerdi, dolayısıyla Katherine Dan'i tüm hayatı boyunca tanımıştı. "Sorun değil Daniel. Sanırım Des ve ben biraz kestirmeye hazırız. Gel hadi."

Ayağa kalktığı anda kocasını da ayağa kaldırdı. Hepimizi tek tek dolaştılar: Katherine Matt'e bile sarılıyordu.

-Desmond da Fiona, Kat ve ben hariç herkesle tokalaştı.

Quinn'in ailesi kapıyı arkalarından kapattıktan sonra Dan, "Onlar tanıdık. En iyi ihtimalle. Onun adını hatırladığını bile sanmıyorum."

Kat ona komikmiş gibi bakıyor, başını sallıyordu. Dan'in gözleri onunkilere kaydı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Omuz silkti.

"Siz hanımlar Quinn'in hanımlarına serseri falan demiyor muydunuz? Sanırım bunu hatırlıyorum."

"Bu Elizabeth'in çok sayıda cinsel partneri olan kadın ve erkekler arasındaki dinamiği tanımlamak için kullandığı kısaltmaydı. Quinn'e de Wendell derdi. Sanırım çok fazla Urban Dictionary girdisi okuyor." Örgü örmekte olan Fiona tüm bunları başını kaldırmadan söyledi.

Kat'in gülümsemesi kayboldu ve parmaklarına baktı, sonra sol elini saçlarının arasından geçirdi, üçüncü parmağında bir şey parlıyordu. "Elizabeth nerede bu arada?"

Gözlerimi kısarak Kat'e baktım, dikkatim kucağında duran sol eline kaydı ve bir nefesi bastırmak zorunda kaldım.

"Umarım biraz kestiriyordur." Greg bebeği bir omzundan diğerine geçirdi. "Dün tam vardiya çalıştı ve bütün gece bizi ve Janie'yi kontrol etti. Matt'e ona bir göz atmasını söyleyecektim."

"Neden?" Kat sordu.

"Onun bir robot olduğundan şüpheleniyorum."

"Herkesin robot olduğunu düşünüyorsun." Fiona kocasına başını salladı.

Greg, "Matt bir robot testi hazırlamalı," diye ısrar etti. "Hepiniz bir robot "Bebeği kucağına almadan önce testi yapmalısın."

"Susayan var mı?" Kat ayağa kalktı ve boş soda kutusunu aldı. "Gidip bir içki daha alacağım."

Dan de ayağa kalktı. "Ben de yardım edeyim."

"Hayır." Ayağa kalktım, Kat'e doğru yürüdüm ve onu odadan çıkarırken kollarımızı birbirine doladım. "Yardım edeceğim."

Bana şaşkın bir bakış attı ama itiraz etmedi ya da neden bir soda daha almak için yardıma ihtiyacı olduğunu sormadı. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz ona döndüm.

"Kat."

"Evet?" Gülümsemesine rağmen gözleri iri iri açılmıştı. "Neden alyans takıyorsun?"

Sertleşti, gülümsemesi de benzer şekilde sertleşti, doğallığını yitirdi. İç çekerek gülümsemesi tamamen kayboldu, gözleri endişeli ve ağzının köşeleri sıkışmış bir halde kaldı.

"Mecburdum," diye fısıldadı.

"*Mecbur* muydun?"

Başını salladı, yutkundu. "Mecburdum."

Mecbur kalmamın ne anlama gelebileceğini çözümlemeye çalıştım. "Ailen seni biriyle evlenmeye zorladı mı?"

Başını salladı ama "Evet ama düşündüğün gibi değil" dedi.

Ona sert bir bakış atarak yaklaştım, omuzlarını tuttum ve endişemi sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Nasıl bir şey o zaman? Ve neden yardım için bana gelmedin? Ya da ben değilsem Fiona? Ya da Sandra ve Alex? Ya da-"

"Yardım için Dan'e gittim," diye itiraf etti aceleyle fısıldayarak, gözlerini kapatıp titrek bir nefes verdi. "Dan bana yardım etti."

"Dan mi?" Yüzüne baktım, ne demek istemiş olabileceğine dair bir ipucu arıyordum. "Sana nasıl yardım etti?"

Kat gerginlik ve suçlulukla dolu gözlerini açtı ve "Dan'le evlendi" dedi. beni."

KAT bana içinde bulunduğu durumu anlattı. Hikaye endişe vericiydi. Onun ve Dan için endişeliydim. Elimden geldiğince yardım edeceğime de söz vermiştim. İhtiyacı olan şey benim desteğimdi ve ben de ona bunu verecektim.

Bencilce, kendi endişelerimle kıyaslandığında küçük ve aptalca gelen bu dikkat dağınıklığını takdir ettim.

Kendimi bitkin hissederek saat 15:00 civarında hastaneden ayrıldım. Matt de benimle birlikte çıktı ve ben ayrılmaya hazır olana kadar beklediği izlenimini verdi. Quinn'in ciplerinden birini bizi eve götürmek için hazır bulduk, bavullarımız arkada duruyordu.

Matt biz arabaya binip yola çıkana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra gizlilik penceresinin düğmesine basarak şoförle aramızdaki bariyeri kapattı ve dikkatimi ona çekti.

"Kadınlar neden erkeklere oral seks yapar?" diye sordu, gözlerini ileri dikmiş, meraklı ve konuşkan bir ses tonuyla.

Ona göz kırptım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Affedersiniz?"

"Beni dinle." Bana baktı. "Soruya cevap ver. Haklı olduğum bir nokta var."

"Sanırım... belki bazı kadınlar bundan hoşlanıyor." "Sen hoşlanıyor musun?"

Yanaklarımda sıcaklık olarak maskelenmiş bir duygu patlaması alevlendi ve boynumu ısıttı. "Matt."

"Dalga geç benimle." Koltuğunda iyice döndü. "Hoşuna gitti mi?" "Yani, sanırım. En sevdiğim şey değil ama sanırım yapmaktan hoşlanıyorum." Kollarımı kavuşturdum ve bunun eskiden sürekli yaptığımız türden bir konuşma olduğunu fark ettim. Ve onu başka birini öperken görene kadar bu konuda hiç rahatsızlık hissetmemiştim.

"Kadınların altına yatmayı seviyorum."

Ofladım, gözlerimi kapattım. "Senin için iyi mi?" *Ve becerilebilir olduğunu düşündüğün kadınlar için de iyi.*

Evet, evet, evet, içsel düşünce sürecim acı ve alaycıydı. O yüzden beni dava et.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Sürekli aç olduğun için mi?" Sesim dikkatle kısılmıştı. Bunu onunla yapamazdım. Artık yapamazdım.

"Ciddi ol."

"Peki." Dişlerimi sıktım. "Çünkü bunun cinsel bir şey olmasından hoşlanıyorsun."

"Evet, bu da bir parçası. Ama asıl neden bu değil. Bence kadınlar kafa vermeyi seviyor ve erkekler de *verme* kısmı yüzünden oral seksi seviyor."

"Bu ilginç bir teori." Kalbim düzensiz atıyordu ve nasıl hissettiğimden emin değildim. Kızmaya meyilliydim ama bu pek doğru değildi.

"Biliyor musun, Elon Musk hayatın bir simülasyon olduğunu düşünüyor. İnsanlık aslında gelişmiş bir toplum tarafından kontrol edilen bir bilgisayar simülasyonundan ibaret."

"Elon Musk çok fazla düşünüyor."

"Yaşam nedir?" Matt sessizce sordu.

"Bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum."

"Hayat bir geçerlilik mücadelesidir." Sözlerinden duygu akıyordu - şimdiye kadar olmayan bir duygu- ve ona bakmak için gözlerimi açmama neden oldu. Bakışları üzerimdeydi, benimkileri hapsediyordu ve devam ederken başka tarafa bakmamı imkânsız hale getiriyordu. "Ve eğer hiçbir katkıda bulunmazsanız, ilgili olamazsınız, kesinlikle ilgili olamazsınız. Eğer vermeden alırsanız. Bir ilişki hayatın mikrokozmosu değilse nedir?"

"İlgili olmanın bir ilişkinin önemli bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?" Kulağa hoş gelmiyordu.

"Evet ama soruyu soruş şeklinden ne demek istediğimi yanlış anladığımı anlayabiliyorum." Elime uzanacakmış gibi hareket etti ama sonra dişlerini göstererek geri çekildi. "Teorik olarak, bu tartışmanın iyiliği için, diyelim ki - örnek olarak- sen ve ben bir ilişki içindeydik. Seninle olan ilişkim konusunda endişelenirdim. Ama nadiren, o da hiç olmazsa, *senin* benim için uygunluğundan endişe duyardım. "*Marie son zamanlarda benim için ne yaptı?*" diye düşünmezdim. Bence iyi insanlar dünyayla ya da eşleriyle olduğundan daha çok kendi uygunluklarıyla -katkıda bulunuyor muyum, önemli miyim, bana ihtiyaç var mı- mücadele ederler."

"Peki bir insanı bir robotla nasıl alakalı hale getirirsiniz?" Az önceki kızgınlığımın çoğu dağılmış, yerini tartışma konusuna duyduğum samimi ilgiye bırakmıştı. Bu onun bir hediyesiydi, beni büyüleyerek dikkatimi dağıtıyordu.

"Robot bilinçli olmadığı sürece," dikkati omzumun üzerinden geçerek bulanıklaştı, "kendi kararlarını verebilen ve özgür iradeye sahip

Yapabileceğinizi sanmıyorum. Hiçbir insan bir robota bakıp "*Bana ihtiyacı var, beni kim olduğum için istiyor*" diye düşünmez. Ve öyle olsa bile, ne olmuş yani?" Bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Bir yapay zeka tarafından ihtiyaç duyulmanın değeri nedir?"

Yutkundum, bakışlarındaki canlı zekâyı kapıldım. "Başka bir insan tarafından ihtiyaç duyulmanın değeri nedir?" Sessizce sordum.

"Gurur."

"Gurur mu?"

"Evet." Nefes alış verişi değişti, gittikçe daha büyük nefesler alıyordu. "Başka birine ihtiyacın olduğunu kabul etmek gururundan vazgeçmektir. Ya o kişi sizi reddederse? Ya sana ihtiyaç duymazlarsa? Bir insan için büyük bir risk, ama bir yapay zeka için? Risk nerede? Risk, gerçek fedakârlık ya da kırılmalık yoksa, değer de yoktur."

"Ne demek istiyorsun? Merhamet YZ'nizden vaz mı geçiyorsunuz?"

"Hayır..." Dudağını ısırdı, gözleri ağzıma kaydı. "Hayır. vazgeçiyorum. Yine de hedeflerimi değiştiriyorum."

"İnsanlara ihtiyaç duyulması gerektiğini düşündüğünüz için mi?"

"Bunu biliyorum." Yutkundu, ağzının kenarları yukarı doğru çekildi, gözleri yüzümde gezindi ve sonra ağzından kaçırıldı: "Arkadaşlığımızı mahvettim mi?"

Sertleştım, sorunun ardındaki kırılmalık karşısında irkildim. Bu, çok ciddi görüldüğü anlardan biriydi, onu kucaklamak ve hafızasındaki tüm acı izlerini öpmek istedim.

Ona hastanedeki öpücüğü, bunun ne anlama geldiğini ya da bunu neden yaptığını sormayı düşündüm, çünkü bunun uzun süreli ilişkiler hakkındaki fikrini değiştirdiği anlamına gelmesini *umuyordum*. Ama sonra kendime kalbimin şu anki durumundan umutlarımın sorumlu olduğunu hatırlattım. Umumlu olmak yerine pragmatik olmamın zamanı gelmişti.

Cevabı zaten *biliyordum*, şimdi ona *inanma* zamanıydı. Bir gece önce akşam yemeğinde "Bazı insanlar düzelmek istemez" dememiş miydi?

Senden etkileniyor, bu yüzden seni öptü, bu yüzden New York'ta sana asıldı ve bu yüzden şimdi arkadaşlığımızı mahvedip mahvetmediğini merak ediyor.

Öpücüğü sormak işleri daha da netleştirmeye yardımcı olmazdı. Aramızdaki şeyler zaten açıktı, *ben* kördüm. Onun söylemesine ihtiyacım yoktu. Kalbim umutlarımın bir kez daha reddedilmesine dayanamadı. Ne de *ben*

Kendimi ortaya koyup onunla sonsuza dek birlikte olmak istediğimi söylersem arkadaşlığımız devam ederdi.

Ne yapacağını ve ne söyleyeceğini biliyordum. Beni nazikçe yüzüstü bırakacak ve arkadaşlığımızı kurtarmaya çalışacaktı. Ya da denerdi. Beni sevmeye *çalışacaktı*. Peki bu ne kadar yıkıcı olurdu? Birinin beni sevmeye *çalışmasını* istemedim.

Hayır. Ona öpücüğü sorarsam arkadaşlığımızdan geriye hiçbir şey kalmaz. Bunun yerine, boğazımda bir yumruyla, "Hayır. Tabii ki hayır." dedim. Ve ona hem çok büyük hem de çok küçük hissettiren güven verici bir gülümseme verdim. Hem yalandı hem de değildi. Arkadaşlığımızı mahveden bendim. *Ona verebileceğinden çok daha fazlasını isteyerek mahvetmiştim.*

Bu ne kadar korkunç olsa da, bunu kabullenmeliydim.

Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi beni inceledi ve muhteşem koyu renk gözlerinin ağırlığı dayanılmaz geldi. "Bana yalan söyleme. Lütfen."

Bakışlarımı aramızdaki koltuğa bırakarak sakinleştirici bir nefes aldım. Buna mecburdum. Sözleri, sesi ve dikkatli bakışları beni dengesiz hissettiriyordu.

"Yalan söylemiyorum Matt. Bence aramızdaki şey gerçek bir dostluk değil. Artık değil. Anormal bir bağımlılığa dönüştü, ikimizin de istediğinin bu olmadığına inanıyorum. Ya da hak etmediğimize. Ve bu senin mahvettiğin bir şey değil. Sadece öyle."

Bakışlarımı kaldırdığımda onu boynuma bakarken buldum. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama sonunda başını salladı.

Boğazımda kalınlaşan yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve ekledim: "Seni önemsiyorum Matt. Her zaman da önemseyeceğim."

Gözlerini kapadı, benden uzaklaşarak profilini bana gösterdi. Yine de yüz hatlarının hâlâ boş olduğunu söyleyebilirdim.

Mecbur kalarak devam ettim: "Ama aynı zamanda ikimizin de kendi hayatlarımıza dönmemiz ve birbirimizi koltuk değneği olarak kullanmaktan vazgeçmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Matt'ın göz kapakları açıldı ama bakışlarını titizlikle ileriye doğru çevirdi. "Seni bir daha göreceğim miyim? Bugünden sonra mı? Yoksa benden kaçmayı mı planlıyorsun?"

Göğsümde keskin, kesici bir ağrı bağıladı ve boynumdan yukarı, karnıma ve kollarıma doğru yayıldı.

Alnımı tutarak tutarlı bir şekilde konuşmaya çalıştım. "Gelecek hafta görüşmemiz gerekiyordu. Arkadaşların şehirdeyken. Hâlâ davetli olduğum sürece orada olmayı planlıyorum."

"Evet. Tabii ki hâlâ davetlisin." Boğazını temizleyerek yavaşça başını salladı.

Dikkatimi yanımdaki pencereye çevirdim, yansımana ya da Chicago sokaklarına bakmak yerine düşüncelerimi içime yönelttim. Çılgın bir gün geçirmiştım -çılgınca mutlu, çılgınca endişeli, çılgınca kaygılı ve şimdi de çılgınca üzgün- ve keşke hepsini tekrar yaşayabilseydim. Farklı bir şey yapar mıydım bilmiyordum ama o anların çoğu değerini bilmeye ve elimde tutmaya değerdı.

"Bilmeni isterim ki," duygularla sertleşmiş derin sesi sessizliği bozdu ve gözlerimi profiline geri çekti, "benimle paylaşmak istediğın herhangi bir parçan -herhangi bir zaman, herhangi bir enerji, herhangi bir düşünce- hazır bir izleyici olarak var."

Küçük ve titrek de olsa içten bir gülümseme ağzımın kenarından süzöldü. "Bu yemek için de geçerli mi? Yemek kabul etmeye de açık olacak mısın?" Bu kasvetli ana biraz hafıflık katmak için alay etmeye çalıştım.

Cevap gülümsemesi de bir o kadar içtendi ama aynı zamanda ıssızdı. Çok ama çok üzgündü. "Elbette Marie. Bu kesin. Yemek her zaman söylemeye gerek bırakmaz."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Röle

Oteller (The M Social Singapore oteli gibi) tarafından konuklara oda servisi sunmak için kullanılabilecek bir robot. 3D kameralar kullanarak gezinir, asansörlerde pazarlık yapabilir ve koridorlarda dolaşan insanların etrafında manevra yapabilir.

- Kaynak: Savioke

ATT sonraki beş gün boyunca bana mesaj atmadı.

İletişim eksikliği hayatı bir şekilde hem daha gürültülü hem de sessiz hale getirdi. Sık sık dalıyor, pencereden dışarı, rastgele nesnelere bakıyordum. Ayrıca günün her saatinde şehrin her yerinde yürüyüşlere çıktım.

Kendimi kederli hissediyordum. Sanki çok önemli bir şeyi kaybetmiş gibiydim.

Önemli birini.

Ama o hiçbir zaman gerçekten benim olmamıştı, bu yüzden bu düşünceleri uzaklaştırmak için mücadele ettim ve kendimi işe gömdüm.

Kendimi bir hikayenin içinde kaybetmek işimle ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi. Yazmak için araştırma yapma eylemi benim için genellikle tavan delikleriyle dolu bir mayın tarlasıydı; birbiriyle bağlantılı konuların peşinde saatlerimi harcardım. Bunu seviyordum ama *durmak* zordu. Ancak, şimdi buna teslim oldum; araştırma yapmak için harcadığım zaman bir erteleme gibi geliyordu, onu düşünmediğim tek zaman.

Uzaya bakıyordum. Araştırıyordum. İştahsız olmak. Erken yatmak.

Kısacası, bu listeye siyasi aktivizm ve ahşap işçiliğini de eklerseniz, büyükbabam oluyordum.

Şu anda Perşembe öğleden sonraydı ve ben su bardağımdaki parçacıkların yokluğuna bakıyor, bir haftadan uzun bir süredir ilk kez ona mesaj atıp atmamayı düşünüyordum. Ona birçok kez mesaj atmak istemiş ama bunun iyi bir fikir olmadığını bildiğim için atmamıştım.

Ancak bu sefer durum farklıydı. Bu hafta sonu buluşmamız gerekiyordu. Olası etkinliklerin bir listesini yapmıştım ve geçen hafta hâlâ davetli olduğumu söylemiş olsa da fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ediyordum.

"Tak, tak."

Gözlerimi su bardağımdan ayırıp irkildim ve Camille'in ofisimin hemen dışında durduğunu gördüm.

"Aman Tanrım, geri dönmüşsün!" Hemen ayağa kalktım ve arkadaşına doğru koştum, sarılmak için kollarımı açtım.

"Evet. Geri döndüm." Sesi yorgun geliyordu.

Geri çekildim ve onu inceledim. "İyi misin? Mektubunu aldım."

O da yorgun bir şekilde gülümsedi ve yanımdan geçerek ofisime girdi, masamın karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. "Evet. İyiyim."

Ben de onu takip ettim ve masamın etrafından dolaşmak yerine ikinci sandalyeye oturmayı tercih ettim. "İyi misin?"

"Aslında harikayım," diye homurdandı, başını salladı, sonra bana göstermek için sol elini kaldırdı.

Bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez, beklenmedik bir alyansa bakıyordum.

Ellerim ağzıma gitti. "Aman Tanrım."

"Biliyorum." Yüz hatlarını kocaman bir gülümseme kapladı ve inanamıyormuş gibi başını salladı. "Biliyorum. Biz evliyiz. Ben evliyim. Almanya'da bir fırıncıyla."

"Vay canına. Ne yapacaksın? Almanya'ya mı taşınyorsun?" Başını salladı. "Hayır."

"Buraya mı taşınyor?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Biz sadece ..." diye omuz silkti, gülerek, "bu işi yürüteceğiz."

Camille ve ben şaşkın şaşkın gülümsedik, sonunda sessizliği ben bozdum. "Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," dedi telaşla, elimi tutarak. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Ailem deli olduğumu düşünüyor. Ben de deli olduğumu düşünüyorum. Ama onu seviyorum. Ruh eşimi bulduğumu hissediyorum. Öylece çekip gidemezdim."

Başımı salladım, gözlerim doldu, boğazım düğümlendi. "Anlıyorum."

"Ah, tatlı Marie," diyerek beni kollarımın üzerinden kucakladı.

"Adamınız dışarıda bir yerde. İnanın bana, orada. Almanya'da ekmek pişiriyor, Güney Amerika'da müzik yapıyor ya da Etiyopya'da tur rehberliği yapıyor olabilir ama o bir yerlerde."

Ya da Chicago'da robot yapıyor.

Gözyaşlarımla tehditkâr saldırısına karşı gülümsedim; Tanrım, insanların bana bu sözleri söylemesinden nasıl da *nefret ediyordum*. Kendisi olmayan birine *senin adam orada* bir yerde demek, bir *X-Files* hayranına uzaylılarla ilgili kanıtın olduğunu ama bunu paylaşamayacağını söylemek gibi bir şey.

Hiçbir şey için teşekkürler.

"Evet, belki."

"Hayır," dedi ve bakışlarımı kendi bakışlarına hapsederek geri çekildi, "öyle. Söz veriyorum. Ve onu bulduğunda, buna açık ol. Engelleri başka yöne yürüme için bir sebep olarak kullanma. Kapıyı çaldığında o kapıyı aç. Cesur ol."

Burnumu çektim, dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Ya bu cesaret değilse? Ya pervasızlıksa? Farkı nasıl anlayacağım?"

Ağzı yana eğildi ve hafifçe güldü. "Bunun cevabını bulduğunda bana haber ver."

Cuma öğleden sonra evden *çalışıyordum*, bir araştırma tavşan deliğine dalmıştım ki dalgın dalgın telefonuma baktım. İki kez baktım.

Matt bana mesaj atmıştı.

Matt: *Akşam yemeği? Kerry ve Marcus burada.*

Mesaja baktım, tekrar tekrar okudum. Hiçbir gizli mesaj, hiçbir gizli özlem itirafı bulamadım.

Kalbim söndü. *Whomp*,
whomp. Yine de cevap
verdim.

Marie: *Tabii, kulağa hoş geliyor. Ne zaman? Peki nerede?*

Matt: *7:30, Alinea, Lincoln Park*

Süslü.

Alinea oldukça havalı bir restorandı ve ünlü bir şefe bile sahipti. Rezervasyon yaptırmanın zor olduğu biliniyordu.

Taytım ve tuniğime bakarken üstümü değiştirmem gerektiğini biliyordum.

Ve muhtemelen duş almam. Ve sütyen giymem.

Son mesajına tam bir dakika boyunca baktım, mesajına cevap verip vermemeyi tartıştım. "Seni özledim" gibi çılgınca şeyler yazmayı da düşündüm.

Ama yapmazdım ve yapmadım da.

Bunun yerine bilgisayarımı kapattım ve duş almaya gittim. Geçmişteki sicilime bakılırsa, sonunda pes edip kötülüklerin en azında karar kılmadan önce birkaç saat kıyafet deneyeceğimi biliyordum.

Kötülüklerin en azının tamamen unuttuğum bir elbise olduğu ortaya çıktı. Donna Karan'ın orijinal değeri 500 doların üzerinde olan bu elbiseyi bir indirimden 50 dolara almıştım ama o zaman bir beden küçük gelmişti. Giydiğimde kilo verdiğimi fark ettim. Sanırım birkaç haftalık kaotik duygular ve keder bunu yapabiliyor.

Elbise gök mavisi ipekten, kolsuz ve yakasızdı. Yuvarlak, dökümlü bir eteği vardı, uyluğun ortasında bitiyordu ve arkası önünden biraz daha uzundu. Normalde bu kadar kısa bir elbiseyi asla giymezdim çünkü genelde kısa etekleri üzerimde sevmezdim. Ancak, kırmızı ipek topuklu ayakkabılarla eşleştirdiğimde, içinde nasıl göründüğümü gerçekten beğendim.

Saçlarımı omuzlarımın etrafında dalgalı bıraktım ve yüzümün her yerine makyaj yaptım. Makyajı severdim. Makyajı hep sevmişimdir. Ama gerçekten doğru yapmak için nadiren zaman ayırırdım. Bu gece o gecelerden biriydi. Tam bir maske: dudak boyası, eyeliner, takma kirpikler hariç her şeyi yaptım. Ayakkabılarım ve dudaklarımla uyumlu olması için tırnaklarımı bile kırmızıya boyadım.

Yaz sonu akşamı, kazağa ihtiyacım olacağını düşünmediğim için yanıma almadığım kadar sıcaktı. Debriyajımı kaptığım gibi dairemden on dakika geç çıktım ve zamanı telafi etmek için L yerine taksiye binmeye karar verdim.

Taksi restorana yaklaştıkça midemdeki gerginlik daha da arttı. Taksiyi durdurup şoföre ödeme yaptığımda, kendimi belirgin bir şekilde gergin hissediyordum. Arabanın kapısı ben açmadan açıldığında, gözlerim kaldırımda duran kişiye kayınca irkilerek nefesimi içime çektim.

Matt eğildi ve kafasını içeri uzattı, gözleri benimkileri yakaladı ve vücudumun her yerine dikenli, dikenli sıcak hisler gönderdi. Saçları -her zamanki gibi- dağınıktı, bu yüzden bütün gün parmaklarını saçlarına soktuğunu biliyordum.

Ayrıca takım elbise giymişti ve küçük, mutlu bir gülümsemesi vardı. Çok yakışıklıydı.

Nefesimi tuttum çünkü duygularımın içimden düşüp taksinin içine yuvarlanacağından ve her şeyi mahvedeceğinden korkuyordum.

Makyaj.

"Valkyrie," dedi, bana elini uzatırken gülümsemesi yayılıyordu.

"Profesör," dedim nefes verirken, sıcak bakışlarında kaybolmuştum. Elini tuttum,

Temasla birlikte kolumda bir kıvılcım çıktı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Taksiden inmeme yardım ederek kapıyı arkamdan kapattı ama elimi bırakmadı.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman davetlisin. Her Geye," diye cevap verdi Matt, alamet-i farikası olan içtenliğiyle, kalbimi yerinden oynatacak türden.

Haksızlık.

Çok

adaletsiz.

Beni restorana götürürken bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Ben de seni bekliyordum. Çoktan içeri girdiler ve içki sipariş ettiler ama margarita mı yoksa limon damlası mı isteyeceğini bilemediğim için ikisini de sipariş ettiler."

"Ah," dedim, eski sevgilisiyle karşılaşma düşüncesi beni birden germiştir. O ana kadar bu konuda gergin değildim, çünkü Matt'i yeniden görmeye odaklanmıştım. "İyi giyindim mi? Buraya daha önce hiç gelmedim."

Matt gözlerini kırıştırdı, geldiğimden beri ilk kez bakışlarını benimkilerden ayırdı, sanki ne giydiğimi henüz fark etmemiş gibiydi. Sonra tekrar gözlerini kırıştırdı ve bakışları üzerimde gezinirken dudakları aralandı.

"Evet," dedi sonunda, dikkatini yaklaştırmakta olan şef garsona çevirerek. "İyi görünüyorsun."

"İyi mi?" Daha önce giydiğimden beri ilk kez elbisemden şüphe duyarak kendime baktım.

"Görüyorsun ya," dedi çenesindeki kaslar titreyerek, "sana lezzetli, ateşli, baştan çıkarıcı, seksi, muhteşem ya da şu anda aklımdan geçen diğer düşüncelerden herhangi birini söyleme iznim yok. Yani, evet. İyi görünüyorsun."

Vay be.

Bu beni sersemletti, sanki zaten bir duygu cümbüşüyle boğuşmuyormuşum gibi.

Elimi dirseğinin kıvrımına yerleştirirken profiline bakakaldım ve beni restorana götürmesine, şef garsonu takip etmesine izin verdim. Kalbim hızla çarpıyordu ve çok fazla şey düşünüyordum.

Düşüncelerimden bazıları onun takım elbisesi hakkındaydı. Çok güzel bir takımındı.

Lanet olsun. Güzeldi.

Ama düşüncelerimin çoğu deli gibi davranmamakla ilgiliydi.

Kendine gel, Marie. Senden etkileniyor. Bu yeni bir şey değil. New York'ta seninle yatmak istemişti, hatırladın mı?

Bana bir daha bakmadı ama yanımdan geçerken birkaç masaya kaşlarını çatıldığını fark ettim, sonunda kolunu belime doladı ve beni yanına yatırdı. Bunu, dokunuşunu, yakınlığını ne kadar özlediğimi fark etmemeye çalıştım.

Onu.

Bu yüzden kendimi restoranın içine odaklanmaya zorladım. Tasarım olarak alışılmadıktı. Büyük bir açık oda yerine, daha küçük odalardan oluşan birden fazla katı vardı. Her masa benim kafemdeki mükemmel masa gibiydi; kenara çekilmiş, mahremiyete izin veren ve sohbeti teşvik eden. Duvarlar, perdeler ve masa örtüleri lavanta ve bej rengindeydi, ki bu işe yaramamalıydı ama yaradı. Küçük odalara göze batmayan, sade olmadan açık bir his veriyordu.

İkinci kattaki pencerenin yanındaki masaya yaklaştık, bir kadın ve erkek el ele tutuşmuş kokteyllerini yudumluyordu. Matt'i gören kadın ayağa kalktı, canlı gözleri benimkilere kayarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Sen Marie'sin," dedi ve elimi sıkmak için masanın etrafına geldi.

Başımı salladım, sırtışıma karşılık verdim ve Matt'in az önceki sözleri beni şaşkına çevirmiş olsa da bu kadına gülümsemenin kolay olduğunu fark ettim. "Kerry."

"Evet." Pelüş, mor boyalı dudakları büyük, düz beyaz dişlerinin üzerinde genişliyordu; açık kahverengi, neredeyse altın rengi gözleri genişti ve çarpıcı siyah kirpiklerle çevriliydi. Cildi, güneşte vakit geçirmeyi sevdiğinden olsa gerek, gül rengine çalan pürüzsüz bir bronzluğa sahipti; burnunda ve yanaklarında bir tutam çil vardı. Saçları dudaklarıyla uyumluydu, koyu mor, düz ve parlak, şık bir bob şeklinde kesilmişti. "Sonunda sizinle tanışmak çok güzel," dedi sıcak bir sesle. Bakışları ilgiyle yüzümde gezinirken diğer elini kaldırıp benimkini iki elinin arasına aldı.

"Sen de," dedim, içimden gelerek. Belki bilinçli olarak böyle düşünmemiştim ama şimdi onu görünce bu kadın hakkında son derece meraklı olduğumu fark ettim.

Matt'in seksiliğine kim kayıtsız kalabilirdi ki? Kim bu adamla ateşli bir seks yapmak istemezdi ki? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onun beyni

Zamanın yarısında çırılçıplak soyunmak istiyordum ve onun iyiliği de zamanın diğer yarısında çırılçıplak soyunmak istememe neden oluyordu.

Yani Matt'le her zaman çıplak olmak aslında istediğim şeydi.

Haftada bir misyonerlik mi? Deli miydi o?

"Merhaba, ben Marcus," diye sağımdan bir erkek sesi geldi. Döndüm ve teklif ettiği el sıkışmayı kabul ettim. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey boyuydu. Uzun boyluydu. Gerçekten çok uzun ve sırık gibiydi. Saçları ateş kırmızısına boyanmıştı ve kıvrıkcık, orantısız bir Mohawk şeklinde şekillendirilmişti. Gözleri koyu kahverengiydi, yüzü klasik bir yakışıklı adam tarzında oldukça çekiciydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Marie."

"Evet. Biliyoruz." Marcus elimi bıraktı ve karısına kaçamak bir bakış attı. "Matt indiğimizden beri senden bahsedip duruyor."

"Hadi oturalım." Matt etrafımda dolandı ve sandalyemi çekti.

"Ah, teşekkür ederim." Oturdum, sandalyeyi ittikten sonra karşımda oturduğunu fark ettim. Marcus ve Kerry sırasıyla sağımda ve solumdaydı.

Şef garson kucağıma bir peçete koydu ve yanımdan ayrıldı.

Kerry dikkatimi çekmek için elini tabağımın yanına koydu. "Matt bize nasıl tanıştığınızı anlattı. Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en iyi ilk buluşma hikâyesi."

Dikkatim Matt'e kaydı. İçkisinden bir yudum alırken gözleri benim üzerimdeydi. Sek tekila olduğunu tahmin ettim, çünkü her zaman öyle içerdi.

"Bana sahte bir isim verdiği yeri mi kastediyorsun? O teknik olarak bir randevu değildi."

Suçlu ama dikkat çekici bir şekilde özür dilemeyen bir gülümseme yüz hatlarına yayıldı, gözleri bana parıladı. "O bir randevuydu. Hatırladığım kadarıyla sen de biraz kitap okuyordun."

Kıkırdadım. "Bu doğru. Okumak benim hobimdir."

Matt'le birlikte masadakiler de güldü, bu da bana yanımdaki kitabın adını çoktan paylaşmış olması gerektiği konusunda ipucu verdi.

"İlk randevumuz buna kıyasla sıkıcıydı." Kerry kocasını işaret etti. "Bir sanat galerisine gittik, sonra da sahilde öpüştük."

"Buna sıkıcı mı diyorsun?" Marcus hem eğlenmiş hem de gücenmiş bir sesle sordu. "Marquis de Sade ve bir sosyal davranışsal aldatma çalışmasına kıyasla, gecenin oldukça uysal geçtiğini söyleyebilirim." Kerry Marcus'a bir şımarık bir sırıtış.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Tabağımın yanında iki kokteyl gördüm - Matt'in daha önce bahsettiği limonlu ve margarita - ve votkanın güçlendirici sıcaklığını tekilanın gevşek baharatlılığına tercih ederek limonluyu seçtim.

"Matt bizi ayarladı." Marcus Matt'e bir sırıtış gönderdi.

Kokteylim neredeyse boğazıma kaçacaktı ama tam zamanında yutkunarak, "Matt mi ayarladı?" diye sordum.

"Marcus ofisimin yakınındaki Starbucks'ta çalışıyordu. Bir gün otomasyon hakkında konuşmaya başladık." Matt'in gözleri içkisindeydi.

"Birkaç yıl içinde tüm insanların işlerini robotların yapacağını biliyor musun?" Marcus bana alaycı bir sırıtış fırlattı. "Konu yaratıcılığa ve sanatın insan deneyimine özgü olup olmadığına geldi. Özgün müzik besteleyebilen bir yapay zeka hakkında bir şeyler söyledi. Ona bir ressam olduğumu söyledim ve bir yapay zekaya sanatı takdir etmeyi, mizahı ya da insanın doğasında olan diğer nitelikleri öğretmenin ne kadar zor olduğunu konuştuk."

Ama ben hala *Matt'in eski karısını şimdiki kocasına ayarlaması* kısmına takılmıştım, bu yüzden tekrarladım, "Matt sana ayarladı mı?"

"Evet, o sırada hâlâ evliydik. Ayrılmıştık ama hâlâ evliydik." Kerry başını salladı ve bana tuhaf bir bakış attı, işte o zaman şaşkınlığımın yüzümden okunmasına izin verdiğimi fark ettim.

Yutkunarak kendimi toparlamak için tabağıma baktım ve hafifçe güldüm.

"Yani, Matt bir gün Kerry'yi Starbucks'a getirdi ..." Marcus hikâyesini anlatmaya devam etti ve ben de ona dikkatimi verdim ama sadece yarı yarıya dinliyordum.

Yani ... ne?

Bu garip, değil mi?

Matt beni Dr. Merek'le tanıştırmamıştı -ki biz sadece arkadaştık- ama o *sırada karısını* başka bir adamla mı tanıştırmıştı? Hâlâ evliyken mi?

Matt'e baktım ve onun da benimkini yansıttığını düşündüğüm düşünceli ama tuhaf bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

Aslında onu tanıdığımı sanıyordum. Son birkaç aydır benimle kendisinden çok Gey paylaştığını düşünüyordum. Ama böyle zamanlarda onu gerçekten tanıyıp tanıyamayacağımı merak ediyordum.

Kesin olan bir şey vardı; onu anlayabileceğimden şüpheliydim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BenevolentAI

Öğrendikleri hakkında çıkarımlar yapabilen bir makine öğrenimi yapay zekası. Özellikle, doğal dili işleyebilir ve okuduklarından yeni fikirler formüle edebilir. Görevi, geniş kimyasal kütüphaneleri, tıbbi veri tabanlarını ve geleneksel olarak sunulan bilimsel makaleleri gözden geçirerek potansiyel ilaç molekülleri aramaktır.

- Kaynak BenevolentBio

Biz rahat ve dostça sohbet ederken servis elemanı yemek siparişlerimizi aldı.

Yemek sırasında Kerry, yapay zeka mühendisleriyle çalışmakla ilgili birkaç tuhaf ve rahatsız edici derecede komik hikaye anlattı. Örneğin, bir kadın meslektaşı yapay zekasına "Kaltak" adını vermiş ve şöyle şeyler söylüyormuş: "Sürtük, saat kaç?" ve "Sürtük, sana bir soru sordum." Ve yapay zekasına "Hayal Kırıklığı" adını veren bir erkek meslektaşı vardı.

Marcus'un Starbucks bardaklarına kasıtlı olarak insanların isimlerinin yanlış yazılmasıyla ilgili hikayelerinden birine gülerken, bu iki insanı da gerçekten sevdiğimi fark ettim.

Kerry bana Matt'i hatırlattı. Hem de çok. Onda tam da Matt'e özgü bir saflık vardı. Örneğin, soru sorma şekli, ki bu sorular çoğu zaman aşırı derecede kişisel, sırasız sorular gibi geliyordu. Ayrıca, Matt gibi, bazı sorularının beni iki saatten az süredir tanıdığı için uygunsuz olduğunu fark etmediğini hissettim.

Sütyenlerini nereden alıyorsun? Evlenmek istiyor musun? Sence erkekler neden doggy stilini seviyor? Sen köpek stilini seviyor musun? Bu senin gerçek saç rengin mi?

Bağlantıyı kurduğumda, o ve Matt'in bu özelliği paylaştıklarını anladım. -Soruları beni o kadar hazırlıksız yakalamadı.

Oysa Marcus bana kardeşim Abram'ı hatırlatıyordu. İkisi de sanatçıydı - Abram müzisyen, Marcus ressamdı- ve alaycı görüntüsünün altındaki şefkatli kalbi hissedebiliyordum, özellikle de karısına bakışında.

Sohbet Matt'in geçen Aralık ayında Chicago'ya taşınma kararına döndüğünde, garson yemek tabaklarımızı yeni kaldırmış ve bana dördüncü limon damlamı getirmişti.

"Matt şirket için çalışmaktan nefret ederdi. Kahraman olmayı ve büyük bir maaş kesintisi yapmayı tercih ederdi ki ben buna iyilik vergisi diyorum." Kerry Matt'le alay etti, sanki o ya da kararları kötü kokuyormuş gibi.

"şirketlerden neden nefret ediyorsun? Politikadan mı?" Tahmin ettim. Alkolün yarattığı bulanıklık ona bakmayı kolaylaştırıyordu.

Tekilasından bana bakarak başını salladı. "Siyaset akademide de aynı derecede kötü. Belki daha da kötüdür."

"O zaman neden?"

"Her zaman kullandığın o deyim yüzünden mi?" Kerry Matt'i dürttü. "Yeterince kırılmamış kültür mü?"

Gözlerim Matt'inkilere kilitlendi ve bakışlarımı esir alarak bir kez başını salladı. "Bu doğru. Ben buna yeterince kırılmamış diyorum."

New York'taki akşam yemeğimizi düşündüğünü biliyordum, o zaman Zara'nın koşullarını değiştirmek için motivasyon eksikliğinden "yeterince kırılmamış" olarak bahsetmiştim. O zaman söylememiştim ama Matt'i de aynı şekilde görüyordum, birini gerçekten sevme riski yerine koltuk değneklerinin ve yara bantlarının güvenliğini seçiyordu.

"Kırık mı? Neyi kastediyorsun?" Tüylerimin diken diken olmasına aldırmadan sordum.

Matt dikkatini tekrar masaya verdi. "Bu onların zihniyeti, kâr amacı güden şirketlerin 'Yeterince bozuk değil' zihniyeti."

"Ne demek istiyorsun?" Marcus sordu.

"Züppenin teki demek," diye homurdandı Kerry. "Bir inek püristi."

Limonlu ieeğimin kenarındaki şekeri yaladım ve üçünün arasına baktım.

"Kurumsal Amerika'da," Matt'in bakışları önce ağzıma, sonra başka bir yere, sonra da arkadaşına kaydı, "bir sorunu çözmenin ya da bir soruna en iyi çözümü bulmanın hiçbir yararı yoktur. Bir sorunu daha az rahatsız edici ya da daha az acil hale getirmenin tek faydası -parasal fayda- vardır. Çünkü bir şirket bir sorunu gerçekten çözerse ya da en iyi çzümlle çözerse, şirket sonuçta para kaybedecektir."

İkimden bir yudum daha alarak, "Bana bir örnek verin," diye sordum.

"Size yüzlercesini verebilirim. Örneğin arkadaşlık sitelerini ele alalım. Ne zaman bir çifti başarılı bir şekilde eşleştirseler, iki müşteri kaybediyorlar. Bu yüzden,

Çok fazla çifti çok hızlı bir şekilde başarılı bir şekilde eşleştirmemek ve rakiplerinden sadece biraz daha iyi olmak suretiyle karı maksimize etmenin tatlı noktasını bulmak onların yararınadır. Dr. Merek ve ben, bu veri setine erişimimiz olmadığı için kanıtlayamasak da, bu tanışma sitelerinin insanların geri gelmesini sağlamak için kumarhaneler tarafından kullanılan psikolojinin aynısını kullandığını teorize ediyoruz. Yani, *aslında* eşleşmeler bile insanları eşleştiriyorlar, araya rastgele gerçek eşleşmeler atıyorlar, böylece müşteriler bazı iyi deneyimler yaşıyorlar, ancak birini gerçekten eşleştirecek kadar çok değil."

"Bu tıpkı güvercinlerle ve düğmeyle yapılan deney gibi, düğmeye basıldığında güvercinlere rastgele yiyecek veriliyordu." Skinner'ın 1960'lardaki ünlü deneyiyle karşılaştırma yaptım ve kelimelerimin bulanıklaşmaya başladığını fark ettim.

"Evet. Kesinlikle. Kumarhaneler bu psikolojiyi büyük bir başarıyla kullanıyor, tabii akıllılarsa diğer kâr amacı güden şirketlerin çoğu da öyle. Facebook'un algoritmaları size görmek istediklerinizi göstermez; onlara açıkça görmek istediğinizi *söylediğiniz* şeyleri göstermezler. Sizi sitelerinde en uzun süre tutacak şeyleri gösterirler, böylece mümkün olduğunca çok reklam gösterebilirler. İlgilendiğiniz her bir gönderi için size otuz tane boktan güncelleme gösteriliyor. Hepimiz rastgele bir yiyecek için haber kaynağımızda gezinen güvercinler gibiyiz."

"Bu iç karartıcı. Sen iç karartıcısın. Yuh." Kerry bana kocaman bir sırıtış gönderdi. "Az önce Matt'i mi *yuh*ladın?" "Evet, yuhladım."

Kıkırdadı.

Matt'in bakışları üzerimde gezinirken ısındı ve devam etmeden önce alt dudaklarını kısa bir süre ısırıldı. "Bu bizi iyi tüketiciler yapar ve gerçekten işe yarayan çözümlere şüpheyle yaklaşmamızı sağlar. Bir düşünün. İlaç şirketleri semptomları yöneten ürünler satarak milyarlar kazanıyor. Ama kaç tane gerçek tedavi ya da önleyici ajan Big Pharma'dan geliyor? Buna karşılık, kaç tedavi ya da önleyici ajan devlet destekli araştırmalardan ya da kar amacı gütmeyen hasta savunuculuğu gruplarından geldi?"

"March of Dimes çocuk felci aşısı araştırmasını finanse etti, değil mi?" Marcus sordu.

"Doğru," diye onayladım. "Üzerinde çalıştığım bir dizi için aşılardan kökenlerini araştırıyordum."

"Demek Matt bu yüzden güneşli Palo Alto'daki rahat köşe ofisini bırakıp rüzgârlı Chicago'daki sıkışık ofisine geldi." Marcus arkasına sırttı.

Kerry margaritasının sonunu da afiyetle yudumlarken, "Ve seve seve iyilik vergisini ödüyor," diye ekledi.

Matt eski sevgilisine gülümseyerek iyi huylu bir tavırla gözlerini devirdi. "Eninde sonunda hepimiz ödeyeceğiz. Daha sonra ruhumla ödemektense şimdi nakit ödemeyi tercih ederim."

"Ah." Kadın alaycı bir tavırla göğsünü sıktı. "Dikkatli ol Matt. Beni gitmeye zorlayabilir ve bir yığın paramın başında ağlatabilirsin."

"Yani Gamble'dan gelen iş teklifini kabul etmiyor musun?" Soruyu çok dikkatli düşünmeden sordum.

Matt'in bakışları benimkilere kaydı, gözlerinin ardında bir şaşkınlık parladı ve kaşlarını çatı.

"Sana iş teklifinden kim söz etti?" Sesi sinirli geliyordu.

"Fiona söyledi."

"Ne zaman?" diye sordu, gözleri bir şekilde hem geniş hem de kısıktı.

"Üç hafta önce, sanırım." Omuz silktim, konuyu geçiştirdim.

Çünkü -alkolün ruhumu uyuşturan yastığına rağmen- bana bunu kendisinin anlatmamış olmasından dolayı hâlâ içimde bir sızı hissediyordum.

Dikkati masaya kaydı ve kafasında hesaplar yapıyor, bir bulmacayı çözmeye çalışıyor ya da anılarını gözden geçiriyor gibi görünüyordu.

"Hadi dansa gidelim." Kerry parmak uçlarıyla masaya vurdu. "Bu mümkün mü? Bunu yapabilir miyiz? Gidebileceğimiz bir yer var mı?"

"Evet. Bir sürü yer var." İçkimin kalanını bir kenara ittim ve kendimi sıvı pervasızlığının memesinden kesmenin en iyisi olduğuna karar verdim. "Nelerden hoşlanırsın? Kulüp müziği mi, ne?"

"Seksenlere ne dersin? Öyle bir yer biliyor musun?" diye sordu heyecanla.

"Evet, biliyorum." Dudaklarımdaki şeker kalıntılarını yaladım ve onları her sezon tema değiştiren Club Outrageous'a götürmeye karar verdim. Arkadaşımanın bana yaz temasının seksenlerin yuppie chic'i olduğunu söylediğini hatırladım.

"Güzel. Ben tuvalete gideyim, sonra arabamıza bineriz. Bu bir limuzin, yani hepimiz için yer var," diye fısıldadı Kerry ayağa kalkarken. "Gitmen gerekiyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim." Marcus ayağa kalktı. "Ben de seninle geleceğim."

Kerry ve Marcus ayrılırken aklım hâlâ dans etmenin lojistiğindeydi. Quinn'in şirketi Club Outrageous'ın güvenliğini sağladı. Tüm

İçeri girebilmek için Quinn'in adını söylemem gerekiyordu. Matt'e baktım, yine beni izlediğini gördüm.

Belki vücudumdaki şeker, votka ve güzel yiyeceklerin etkisiydi, belki de gözlerindeki karanlık ve niyetli bakıştı. Ya da belki de haftalardır ondan sakladığım, bastırdığım duygusal, entelektüel ve cinsel hayal kırıklığıydı.

Pervasızlığıma neyin ilham verdiğini kim söyleyebilir?

Tek bildiğim, öne doğru eğilip yavaşça dudaklarımı yaladığımda ve ayağımla masanın altındaki ayağını bulduğumda temkinli hissetmediğimdi. Sonra ayakkabımın sivri ucunu baldırının arkasına doğru kaydardım.

Gözleri parladı, kaşları şaşkınlıkla hafifçe çatıldı.

"Dans etmeyi sever misin?" Kulağıma boğuk bir sesle sordum. Tamamen ayık olsaydım, yüzümü asmamak için kendimi zor tutardım.

Ama değildim.

Çekingenliğim azalmıştı.

Ve o takım elbise giyiyordu.

Ben de elbise giymiştim.

"*Seninle* dans etmek isterim," diye karşılık verdi, elini masanın altına indirdi ve ayak bileğimi yakaladı, sıcak avuç içi sarhoşluğun ılık sisini kesti.

Bana daha önce de dokunmuştu ama bu farklıydı. Bu dokunuş yeni bir şekilde kasıtlı hissettiriyordu, beşlik çakmakla okşamak arasındaki fark gibi.

"Nasıl olduğunu biliyor musun?" Parmakları baldırlarımın yarısına kadar hafifçe sıyrılırken nefesim kesilmiş gibi hissederek alay ettim. "Yoksa sana göstermem mi gerekecek?"

"Nasıl yapılacağını biliyorum," dedi karanlık bir güvenle. "Ama ben de senin bana göstermeni istiyorum."

Restorandan çıkarken MATT elimi tuttu, ikimiz de çıkmadan önce tuvaletlere uğradık, bu da Kerry'den azar işitmemize neden oldu.

"Hep birlikte gidebilir ve zaman kazanabilirdik. Daha verimli olurdu," dedi ve kocasından onu şirin bulmuş gibi tuhaf bir gülümseme aldı.

Şoföre yolu tarif ettim, ancak nerede olduğunu bildiğini söyledi.

öyle

ydi. Limuzine bindiğimizde Matt ve ben yan yana oturduk, Matt'in kolu arkamdaki koltuğun arkası boyunca uzanıyordu. Kerry ve Marcus aynalı bir pozisyonda karşımızda oturdular ve kısa yolculuk boyunca rastgele konulardan -filmler, kitaplar, yapay zeka teknolojisindeki gelişmeler-konuştuk.

Tahmin ettiğim gibi, Club Outrageous'a girmek sorun olmadı. Aslında, fedaiyi Quinn'in güvenlik ekibinden biri olan Stan Willis olarak tanıdım. Janie'nin Vegas'taki bekârlığa veda partisi sırasında Janie ve arkadaşlarına göze batmadan güvenlik sağlamak için elinden geleni yapmış iyi bir adamdı.

İşler planlandığı gibi gitmemişti ama bu farklı bir hikaye.

Ancak Vegas'taki saçmalıklar Stan'in beni hatırlamasını sağladı. Beni görür görmez gülümsedim ve o da sertleşti.

"Marie." Ağzının adımı söylediğini gördüm. Ayağa kalktı, ben yaklaşırken diğer fedaiden uzaklaştı.

"Hey, Stan." El sallayarak ona en büyük gülümsememi verdim, giriş sırasının bloğun etrafını sardığını gördüm. "Sence bizi içeri sokabilir misin?" Kulak misafiri olur olmaz sordum, arkasındaki binadan "Funkytown" şarkısı yükseliyordu.

"Evet, evet. Kesinlikle." Birkaç adım geri çekildi ve kadife iplerin mandalını açtı. "Kaç kişi var?"

"Dört." Döndüm, arkadaşlarıma ilerlemelerini işaret etmeyi planlıyordum ama Matt tam arkamda duruyordu.

"Tamam, bileklere ihtiyacım var." Stan'in gözleri Matt'in üzerinde gezindi, sonra podyumun arkasına uzanıp dört kolluk çıkardı. "Ben de içeridekilere telsizle haber vereyim, sizin için bir VIP kabini açsınlar."

"Hey, teşekkürler."

"Sorun değil. Bayan Sullivan'a selam söyle."

Matt kenara çekildi, Kerry'nin peşimden gelmesine izin verdi, sonra Marcus, sonra da o kendi bileğini uzattı ve gitmeye hazırдық.

Aldığım dört limon damlasından ve Matt'in elimi tutmaya ya da beni yanına çekmeye devam etmesinden dolayı kendimi hâlâ biraz sersemlemiş hissediyordum, bu yüzden çevremize pek dikkat etmedim. Bana göre, yanıp sönen ışıklar, yüksek sesli müzik ve bir sürü vücutla herhangi bir lüks dans kulübüne benziyordu.

Ama Kerry ve Marcus memnun görünüyorlardı, sırtarak ve dans ederek bar bölümüne doğru ilerliyorlardı. Matt ve ben de onları takip ettik ve bu noktadan sonra sadece su içeceğimi aklıma not ettim.

Bara vardığımızda sıcak pembe taytlar ve omzu açık bir kazak giymiş bir garson yanımıza yaklaştı. "Siz dört kişilik Marie Harris misiniz?"

"Evet, doğru." Başımı salladım.

"Tamam, benimle gelin." Bize el salladı ve kulübün geri kalanından başka bir kadife halatla ayrılmış bir alana doğru yürümeye başladı.

İpin ötesinde, bir tarafında kapıların, diğer tarafında ise kulübün arka tarafındaki duvarın bulunduğu bir koridora açılan yarım kat merdiven vardı. En sonuncusuna ulaşana kadar birkaç kapının önünden geçtik.

"İşte, bu sizin için. Bu hafta yeniden dekore edilen bu odayı ilk kez sizin partiniz kullanacak. Ve lütfen şampanyayı müesseseden kabul edin." Parlak bir şekilde gülümsedi ve bana bir kâğıt uzattı. "İşte giriş kodunuz. Doğrudan dans pistinden girebilirsiniz ama kodu yazmanız gerekiyor. İçecek isterseniz, masanın yanındaki kırmızı düğmeye basmanız yeterli. Keyfinize bakın."

Sunucu içeri girmemizi işaret etti ve biz de şaşkın ama memnun bakışlar arasında bunu yaptık. İçerisi, duvarları koyu kadife kalın minderli koltuklarla kaplı, küçük sayılabilecek bir odaydı. Masalar iki uçtaydı ve bir masa da mekânın ortasındaydı. Masanın üzerinde bir şampanya kovanı, şişesi ve dört bardak vardı. Tıpkı söylediği gibi, masanın ortasında kırmızı bir düğme vardı.

"Burası harika bir yer." Kerry masaya yaklaştığımızda aniden bana döndü.

Duvarda dans pistine bakan başka bir kapı fark ettim. Hem duvar hem de kapı yansıtıcı camdan ya da yüksek kaliteli pleksiglastan yapılmış gibi görünüyordu, bu da odanın sakinlerinin dans pistine bakmasına izin veriyordu, ancak tahmin ettiğim gibi odayı dışarıdaki parti müdavimlerinden gizliyordu.

Giriş koduna bir göz attım, sonra Matt'e verdim, o da okudu ve Marcus'a verdi. Kerry bir yandan şampanyayı açıyor, bir yandan da odanın ötesindeki kulübü kontrol ediyordu. Müziğin sesi kısılmıştı, ana kulüpteki kadar yüksek değildi ama Marcus duvarda sesi artıran ya da azaltan bir düğme buldu.

Kerry çenesini bana doğru kaldırarak, "Burası karanlık," dedi. "Şampanya ister misin?"

"Hayır. Böyle iyiyim. Sanırım gidip biraz su bulabilirim."

"Düğmeye basayım mı?" Matt düğme sihirliymiş gibi sordu.

Blarg! Bu kadar sevimli olmak zorunda mı? Zorunda mı?

Ayıklığımın beklediğimden daha hızlı geri geldiğini fark ettim ve ayıklığımla birlikte bana ne kadar yakın durduğunun farkına vardım. "Hayır, sorun değil. Gidip bardan alacağım."

Matt beni kadife koltuklardan birine götürüp oturmam için cesaretlendirerek, "Bırak ben gideyim," dedi. Eğilip ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu ve ayağa kalkıp parmaklarımızı çözerken bakışlarımı tuttu. "Herkes su getirip hemen döneceğim."

Kerry şampanyasını masaya bıraktı, "Ben de seninle geleceğim. O işi kabul etmen için seni ikna etmem gerekiyor."

"Böyle bir şey olmayacak." Matt ona başını salladı, eski sevgilisine kapıyı açtı, kulüpten gelen yüksek sesli müzik küçük odamıza yayılıyordu.

Onlar çıkarken ne dediğini yakalayamadım ama "Olmasını beklemiyorum" gibi bir şey söylediğini düşündüm. Ya da onun gibi bir şey.

Kapı kapandığında, dışarıdan gelen sesler bir kez daha kesildi ve beni Marcus ve doldurulmuş şampanya bardaklarıyla baş başa bıraktı.

Sanki daha fazla anahtar arıyormuş gibi odanın içinde dolaşıyordu. "Sence bir ışık düğmesi var mıdır?"

"Bence olmalı. Neden? Çok mu karanlık?" Alkol sistemimi terk ettiği için daha önceki tedirginliğimin bir kısmı yeniden ortaya çıkıyordu.

Restoranda Matt'le gerçekten ayak oyunu mu oynamıştım?

Ve neden bu konuda endişelenmek yerine inatla memnun hissediyordum?

"Hayır." Aramasından döndü ve benimkinin karşısındaki kanepeye uzandı. "Sadece merak ettim. Burası rahatmış. Ben de bunlardan bir tane istiyorum."

Onu inceledim ve haftada bir misyonerlikle mutlu olacak bir adama benzemediğini düşündüm.

Evet, tuhaf bir düşünceydi.

Ama aynı zamanda doğrudu da.

Marcus rahat görünüyordu ama belli ki karısına vurulmuştu.

Kendimi durduramadan, "Kerry ve Matt'in birlikte vakit geçirmesi konusunda bu kadar rahat olmana inanamıyorum," dedim.

Marcus omuz silkti. "Neden olmayayım ki?"

"Arta kalan duygular konusunda endişelenmiyor musun? Bir süre evli kaldılar, değil mi?"

"Altı yıl sanırım. Belki yedi."

"Kesinlikle."

"Cevabım hayır. Endişelenmiyorum. Hem de hiç. Hâlâ birbirlerini önemsiyorlar, biliyorum ama bu tamamen platonik. Hem de çok platonik. Adam kızıdan hoşlanmıyor ve *garanti ederim*, kız da adamdan hoşlanmıyor."

"Nereden biliyorsun?" Şimdiye kadar tanık olduklarıma dayanarak onunla aynı fikirdeydim ama tersine, onun bakış açısını istiyordum. *Onun bakış açısına ihtiyacım vardı.*

"Erkekler bilir."

Bu beni kıkırdattı. "Kusura bakma. Bu beni kesmeyecek."

Marcus güvenilir olup olmadığını tartışıyormuş gibi beni inceledi. Kararını vermiş gibi görünerek koltukta doğruldu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Tamam. Bunu benden duymadın ama Kerry bana evliliklerinin son birkaç yılında seks yapmadıklarını söyledi. Ondan önce de sadece ayda bir kez seks yapıyorlarmış."

Yavaşça bir kez göz kırptım. "Hepsi bu mu?"

Matt birbirlerine karşı ilgisiz olduklarını söylemişti ve akşam boyunca onları izlerken karşılıklı saygı ve hayranlık gördüm, ama herhangi bir özlem belirtisi görmemiştim. Bu yüzden şimdi neden bu konuyu zorladığımı bilmiyordum.

Belki de ... dışında. Matt'i daha iyi anlamaya çalışıyordum. Ve işte içeriden bilgi alabilecek biriyle nadir bir fırsat yakalamıştım.

"Evet. İşte bu kadar."

"Hayır, yani bu yüzden mi duygularının platonik olduğunu düşünüyorsun? Matt ikisinin de çok meşgul olduğunu, birbirlerini hiç görmediklerini söyledi. Tabii ki tavşanlar gibi sevişmiyorlardı, fırsat bulamadılar."

Ben daha sözümü bitirmeden Marcus başını sallamaya başlamıştı bile. "Şu anki programı da o zamankinden farklı değil ve üç yıldır birlikteyiz. Onu her gece görüyorum. Elbette eve geç gelebilir ya da çoğu hafta sonu çalışıyor olabilir ama şehirdeyse onu her gün görüyorum. Ve ne zaman birbirimizi görsek tavşanlar gibi sevişiyoruz."

Gözlerimi devirirken kendimi tuttum, onun yerine gözlerimi kapatıp iç geçirdim. "Sana söylüyorum," diye devam etti, "ikisi de *birbirleriyle* yapmak için. İkisi de kontrolü bırakamazdı. Kadının anlattığına göre, adam yatak odasında bir patron ve kadın da öyle - ki bu *benim için sorun* değil. Ama

onlar için işe yaramadı. Eğer sen de kontrol manyağıysan, bir kontrol manyağını becermek hiç eğlenceli değil. İhtiyacı olan şey arkasına yaslanıp yolculuğun tadını çıkaracak biri," diye bitirdi sözlerini, bana yönelik olmasa da imalı bir sırıtışla. Belli ki kendisini ve karısını düşünüyordu.

Utanç verici bir şekilde, Marcus "yatak odasında bir patron" *dediğinde* kaslarım gerilmişti ve ağzım açıklanamaz bir şekilde kurumuştı.

Gözlerimi kaldırdım ve Marcus'un bana spekülâtif bir bakış attığını gördüm. "Siz ikiniz hiç ... ?"

Kerry'nin köpek stili yapmakla ilgili önceki sorularına kıyasla, Marcus'un dolaylı sorusunun nispeten daha uysal olduğunu düşündüm.

Yine de başımı salladığımda bir miktar utanç hissettim. "Biz sadece arkadaşız."

Pek şaşırılmış gibi görünmüyordu, daha çok kendimle ilgili kritik bir şeyi ifşa etmişim gibi görünüyordu. "Huh."

"Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun,
değil mi?" "O kadar belli
mi ediyorum?"

"Hayır, aslında değilsin." Kıkırdadı. "Bu kör bir tahmindir. Matt senin tanıdığı en nazik insan olduğunu söyledi. Herkese karşı arkadaş canlısıymışsın. Senin hakkında öyle ya da böyle bir şey söyleyemem." Başını iki yana salladı, sonra nefesinin altından ekledi: "Ama öyle."

Bu beni koltuğumda daha dik oturttu. "Matt mi? Ne?"

"Hayır. Onu satmıyorum."

"Matt mi? Matt'i satmak mı?"

Marcus dudaklarını birbirine bastırdı, kollarını kavuşturdu ve başını salladı.

Onu şampanya şişesinden kaynaklanan bir yaralanmayla tehdit etmek üzereydim ki Kerry'nin merdivenlerden odaya doğru yürüdüğünü gördüm, Matt de arkasından geliyordu; ikisinin de elinde dört su şişesi vardı.

Marcus kapıyı açmak için ayağa kalktı, bana alaycı bir bakış attı ve başını sallayarak, "Söylemeyeceğim," dedi.

"Dostum, dansa gitmeliyiz. Önümüzdeki iki saat boyunca dans etmemizi talep ediyorum!" Kerry şişeleri Marcus'un oturduğu kanepenin üzerine bıraktı, sonra da elinden tutup onu odadan dışarı çıkardı.

Bu arada Matt de onun arkasından içeri girdi, Kerry Marcus'u çekiştirirken kenara çekildi ve benim bulunduğum masanın yanındaki masalardan birine geçti

Oturuyordu. Üç şişeyi masaya bıraktı ve dördüncünün kapağını açarak bana uzattı.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktım, şişeyi aldım ve birkaç yudum içtim.

Matt döndü ve ceketini çıkarıp arkamdaki mindere attı. Sonra kravatını gevşetti, bu da dikkatimi çekti.

"Oh, bu sana aldığım kravat." Şimdiye kadar fark etmediğime şaşırarak kravatla onun arasına baktım.

Başını salladı ve gömleğinin üst iki düğmesini açarak kravatı saygıyla ceketinin üstüne koydu. "İyi şansa ihtiyacım olduğunda takmamı söylemiştin."

Yorumundaki hiçbir şey hazırlıksız yapılmış gibi gelmiyordu ve midem buna uygun olarak çırpındı.

Gözlerimi ondan ayırmadan şişeden bir yudum daha aldım. "Bu gece şansa mı ihtiyacın vardı?" Sesimdeki hafif titremeye lanet ettim.

Başını salladı, ellerini ceplerine soktu, bir süre beni düşündükten sonra sessizce itiraf etti: "Geldiğine sevindim."

"Ben de," diye hemen kabul ettim, şişeyi tekrar dudaklarıma götürdüm ve su çıkmayınca kaşlarımı çattım. İçindekileri inceledim, boş olduğunu fark ettim, sonra kendime güldüm. "Sanırım susamıştım."

Matt'ın gülümsemesi küçüktü ve başını hafifçe salladı. Cam duvarın ötesinde açıkça görülebilen ceset yığınının rağmen ya da belki de onlar yüzünden, aramızdaki durgunluğa kıyasla çılgınca hareket etmeleri nedeniyle, anın önemi ve gerilimi yüksekti.

Kaygım geri döndü, çünkü Matt'le ayak oyunu oynadığım için gerçekten pişman değildim. Ve bu nedenle, pişman olmadığım için, bundan sonra ne yapabileceğim konusunda endişeliydim.

Boş şişeyi masaya bırakıp döndüm ve devasa dans pistine baktım. Işıklar az önce camın ötesinde sönmüş, küçük odamızı daha karanlık bırakmıştı.

"Belki birlikte bir gece geçirebilirsiniz, bunun ne zararı var?" gibi düşünceler zihnimde dolaşıp duruyor, fantezi ve kışkırtıcı görüntülerle beni baştan çıkarıyordu. Ciğerlerim yeterince hava çekmekte zorlanıyordu.

"Marie?" Matt tam arkamdan sordu ve düşünmeden edemedim, *burası ateşli seks yapmak için harika bir yer olurdu. Bunu kesinlikle yapmalıyız.* Kısa

bir davul girişinin ardından solo bir saksafon tanıdık b i r melodi çalarak hoparlörlerden yankılandı. Şarkıyı tanıdım ama

Kendimi ona karşı bir hamle yapmaya ikna etmekle meşgul olduğum için hemen çıkaramadım.

"Evet?" Tenim çok gergin olduğu için Matt'in parmaklarını saçlarımda hissedip yana doğru itince GaGkın ama GaGırmamıG bir nefes aldım.

Kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Bununla dans etmeliyiz. Hadi." "Ne?"

Omzumun üzerinden baktım ve gözlerimle onu takip ettim.

yanıma geldi ve elimi tuttu. Şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla beni kapıdan dışarı, müziğin çok daha yüksek olduğu ve George Michael'ın şarkı söylemeye yeni başladığı dans pistine götürmesine izin verdim.

Matt beni kalabalık bedenlerin arasından geçirdi, sonra kalabalığın ortasına yakın bir yerde durdu. Kollarımı boynuna dolayarak beni cesaretlendirdi ve ellerini belime koyarak vücutlarımızı birbirine yaptıGtırdı.

Müzikle birlikte sallanmaya başladık ve ben de başımı arkaya eğerek George Michael'ın dudak senkronizasyonunu merakla izledim. Sadece dudak senkronizasyonu yapmakla kalmadı, Wham!'in "Careless Whisper" şarkısına

da hissederek dudak senkronizasyonu yaptı.

Onun tiyatrosuna kıkırdadım ve yüzü kocaman bir sırıtışla yarıldı. Ne kadar komik olduğunu unutmuşum. Onun bu yönünü seviyordum. Kalbim sıkışmıştı.

Beni bir tarafa döndürdü, sonra ona doğru çevirdi, sırtım onun ön tarafıyla birleşti. Kolları ortama dolanıyor, burnu ve dudakları boynuma ve kulağıma sokuluyor, kalçaları ustaca, şehvetli bir salınımla benimkilere öncülük ediyordu.

İşte o zaman Matt Simmons'ın nasıl dans edileceğini gerçekten bildiğini fark ettim.

Yani, *gerçekten* dans etmeyi

biliyordu. Harika bir ritmi vardı.

Ayakları suçlu değildi.

Ve hareketleri. Etkileyici derecede iyi hareketleri vardı.

O kadar iyi bir dansçıydı ki bunu düşünmüyormuş gibi bile görünüyordu, sanki ikinci doğasıydı. Elleri omuzlarımdan kollarıma doğru iniyor, parmakları ellerime dolanıyor ve onları kaldırıyor, boynuna götürürken beni tekrar ona dönmeye teşvik ediyordu. Tüm bunlar olurken hâlâ kelimeleri söylüyor ve bedenini sanki müziğin bir uzantısıymış ve dolayısıyla ben de öyleymişim gibi hareket ettiriyordu.

Lanet olsun.

Çok seksiydi.

Nakaratın ilk tekrarı sona erdi ve saksafon devraldı. Birbirimize bakarken Matt'in gülümsemesi yavaşça soldu, elleri

yanlarımdan sırtımın alt kısmına doğru kasıtlı olarak kayıyordu. Koyu renk gözleri ağzıma kaydı, ısındı, dudakları aralandı ve başını eğerek bir santim daha yaklaştı.

Ona bakmaktan başka bir Çey yapamıyordum, hem felç olmuş hem de niyetinin heyecan verici ama ürkütücü akıntısına kapılmış hissediyordum.

Dehşet vericiydi çünkü bu Matt'ti. Koltuk değneğim. Aşık olduğum. Karşılıksız duygular dağım. Aslında arkadaşım olmayan, hakkında dostça olmayan düşünceler beslediğim arkadaşım.

Hepsi

.

Zama

n.

Zama

n.

Onu, ona sarılmayı, parmaklarımın altında, arkamda, dudaklarının boynumda nasıl hissettiğini düşündüm.

Beni öpecekti, paniğin alevlenmesi sadece kanımı koyulaştıran hisleri yoğunlaştırmaya yarıyor, beni bir kafa karışıklığı ve arzu sarmalına sürüklüyordu.

Eğer buna boyun eğsem, aramızdaki bu şeye teslim olursam, bu cesurluk olmaz.

Bu pervasızlık olurdu.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Iamus

Bilgisayarların müzisyenleri taklit etmediği, ancak kendi tarzlarını geliştirdiği (insan müdahalesi olmadan) müzik besteleme ve müziğin sentezlenmesi için biyo-esinlenmiş bir teknoloji.

- Kaynak Melomics Medya

Dudakları dudaklarımı okşadı. Sadece yumuşak bir fısıltı. Bir test gibi hissettirdi.

Aynı zamanda işkence gibiydi. Bana işkence ediyordu.

Onun yumuşaklığına dayanamayıp çenemi kaldırdım ve tırnaklarımı ensesine geçirerek ağızlarımı birleştirdim.

Hissederek.

İhtiyacı olan tek teşvik bu gibi görünüyordu.

Aniden, ısırın dişleri ve yiyip bitiren diliyle onunla ilgili her şey vahşileşti. Güçlü kolları sanki beni hapsedmek istercesine vücuduma dolanırken, ağızımı öpücüklerin en enfesiyle yağmaladı.

Vay anasını.

VAY

ANASINI.

Harika öpüşüyordu.

Bunun ne kadar harika bir his olduğunu, ne kadar gerekli olduğunu düşündükçe başım dönüyordu. Ya da belki de havasızlıktan. Bilmiyordum. Tek bildiğim hayatımızın geri kalanında öpüşmeye devam etmemiz gerektiği idi ve hepsi bu kadardı.

Ve yağma tam olarak doğru kelimeydi. Başını kaldırdı, dudağımı emdi, yeniden tadıma baktı, coşkuyla karşılık verdiğimde inledi, ona doğru kaydığım da tutuşunu sıkılaştırdı, ağızımın içini yaladı ve okşadı. Karnımdaki kıvrımlı ağrı ezici bir hal aldı.

Ve yine de . . . Keyif aldığından emin olmak istiyordum. Göğsümde ateşlenen aynı uyarılma ve merak havai fişeklerini onun da hissettiğinden emin olmak istedim. Bu yüzden vermeye, vermeye ve vermeye çalıştım.

Ve sonra tempo değişti. Hem müzik hem de öpücüğünün ritmi. Bas başladı, tıngırdıyor ve gümbürdüyor, uzun, tadını çıkaran vuruşlar, göğsümde yankılanıyor, sabit ve sarhoş edici.

Hareket ediyorduk. Matt beni geriye doğru itti, hâlâ öpüyordu, ağzı boynumda, çenemdeydi, sabırsızlık ve açlıkla tenimi ısıtıyor, tadına bakıyor ve emiyordu. Parmakları omuzlarıma ve sırtıma batıyor, beni acının eĞiğinde tutuyordu. Aynı şekilde ben de onun hareketlerini yansıtmaya çalıştım, boynunu öptüm, onun da benim kadar çaresizce kontrolden çıkmış hissetmesini istedim.

Biz birbirimizi tüketirken o bizi yönlendirdi, bunun bir kriz olduğunu içgüdüsel olarak fark etmiş gibi görünen kalabalığın arasından ustalıkla sıyrıldı.

Merdivenlerde benden ayrıldı ve ben hoşnutsuzluğumu inleyerek ona uzandım. Ama sonra eğildi, beni omzunun üzerinden kaldırdı ve nefesim kesildi.

Merdivenleri tırmandı ve dört haneli kodu tuşladı. Sonra küfrettiğini duydum. "Kod ne lan?"

"3-4-5-7," dedim arzudan kaynaklanan histeriyle gülerek, kendimi sabit tutmak için kollarımı beline doladım.

"Teşekkür ederim," diye kısa bir cevap verdi, numaraları tekrar tuşladı ve kapıdan geçtik.

Ne kadar açık olduğumuzu düşünmedim bile, tek bir düşünce bile. Çünkü ... *whoremones*.

Onun yerine çılgınca gömleğini pantolonundan çekmeye başladım. Beni yere bıraktığında da çılgınca kemerinin tokasını çözdüm. Elleri elbisemin arkasındaydı, ağızlarımız birleşirken fermuarı arıyordu.

"Kahretsin," diye dudaklarıma doğru nefes aldı, tam tokasını çözdüğümde, diğer kişiyi daha fazla çıplak bırakma yarışını kazanmıştım.

Pantolonunun düğmelerini açarak elimi boxer'ının ön kısmına doğru ittim. "Marie, siktir." Matt tıslayarak kendini avucumun içine itti, bu refleksif bir hareketti. Anlık bir felçle, alnı benimkiyle buluştu ve onu gördüm mücadele ediyor, kontrol için savaşıyordu.

O kadar iyi, o kadar doğru, o kadar kalın, sert, uzun, büyük, pürüzsüz ve sıcak hissettiriyordu ki. İçimdeki arzu pençeliyor, talep ediyor, ihtiyatı yok ediyor, mantıktan geriye kalanları susturuyordu, ancak onu memnun etme arzusu daha güçlü olmasa da aynı derecede güçlüydü.

Endişelendim.

Tatmin olmadan yok olacağımdan hiç bu kadar emin olmamış olsam da, karşılığında onun ihtiyaç duyduğu şeyi sağlayamayacağımdan korktum. Bu yüzden vücudumu onunkine sürttüm, aceleyle sürtünme ve his aradım ve

dokunarak, benim de onun memnuniyetinin bir aracı olmak istediğimi ona iletmeyi umuyordum.

Ama bir sonraki anda, bileklerimi yanlarımda rehin tutarak elimi çekti ve beni geriye doğru götürdü, ağzı bir kez daha aç bir öpücük için benimkini yakaladı. Sanki cevap benmişim gibi. Sanki beni yeterince uzun süre öperse tüm açlığı sona erecekmiş gibi.

Baldırlarım kanepeye çarptı ve ilerleyen momentumunun gücü beni aşağıya doğru gönderdi, popom kadife kanepeye çarparak beni sarstı. Ardından yere diz çöktü, kollarımı boynuna doladı ve bir sonraki anda parmakları elbisemin altına kayd. Başparmakları kalçalarımın iç kısımlarında gezinirken bacaklarımı ayırdı ve beni titretti.

"Sana dokunmama izin ver," diye yalvardım, kanepenin kenarına doğru ilerlerken kendimi onun için daha geniş açtım. Parmak uçları daha yukarılara uzandı. Nefesim kesildi, içimde zonklayan istek acımasız ve talepkâr bir hal aldı. "Sana kendini iyi hissettirmek istiyorum."

"Arkana yaslan," diye talimat verdi, eklemlerini merkezime doğru fırçaladı, külotumun dantelleri arasından beni alaycı bir şekilde ovuşturdu.

İtaat edemeyerek ürperdim. Tırnaklarım omuzlarına sabitlenmişti. "Lütfen Matt," diye inledim. Lütfen. Senin de iyi hissetmene ihtiyacım var."

Bir titreme onu ele geçirdi, ardından parmaklarını iç çamaşıırıma geçirip bacaklarımdan aşağı çekerken umutsuz bir hırıltı duyuldu. Hareketleri aceleliydi, incelikten yoksundu.

Ama mükemmeldi, arzuladığım işaretti. Onun çılgın arzusu benimkini artırdığı için mükemmeldi.

"Elbiseni çıkar," diyerek dış gömleğini çıkardı ve onu beyaz tişörtüyle bıraktı.

Öne doğru eğilmek zorunda kaldım, beceriksizce fermuarıma uzandım, sonra kolumun altında fermuarımı buldum. Fermuarı açtığında, elleri oradaydı, başımın üzerinden itti ve yıllar önce atılmış ceketini ile kravatının olduğu yere fırlattı.

Güçlü bir kolunu belime dolayarak beni öne doğru çekti, sütyenimin üzerinden göğüslerimi ısırdı ve emdi. Beni gömleğinin üstünden kanepeye yatırdı, sütyenimin bir askısını omzumdan aşağı çekerek beni açığa çıkardı, ağzı vücuduma hem taparken hem de çökmekte olan öpücükler ve ısırıklarla işkence ederken elini kaydırarak askıyı çözdü.

"Çıkar şunu." Bol sütyenimi çekıştirdi.

Matt'in iri elleri sıktı, masaj yaptı ve okÇadı, ben de rahatsız edici giysiyi kollarımdan aÇağı çektim, sonra tiÇörtünü kaldırdım, onu hissetmek, teninin benimkiyle aynı hızda olmasını istiyordum.

Ben içgüdüsel olarak üzerimi örterken o arkasına yaslanıp benden kaçtı, gözleri çıplak tenimde bir iz bıraktı. Kollarımı bedenimden ayırdı, özür dilemeyen bakışları göğüslerimden karnıma, oradan da dudaklarını yalayarak daha aşağılara indi.

"Matt," diye yalvardım.

Gözleri aniden benimkilere dikildi, ani bir düşünceye, keskin bir saplantıya kapılmış gibi kapüşonlu ve keskin. Öne doğru eğildi, eli bacaklarımın arasında gezindi, beni ayırdı, okşadı.

Arzuladığım temasla haykırdım, kalçalarımı yuvarladım, güçlü omuzlarını kavradım ve bir hırıltıyla "Bu tek sefer olmayacak" dedi.

Başımı salladım, nefes nefese kalmıştım, kendimi boş hissediyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona dokunmak, okşamak ve bana ustalıkla yaptığı gibi onu da delirtmek istiyordum. Ve belki de yapamayacağım endişesi devam ediyordu. Bir şekilde ona verebileceğim zevk onun beklentilerinin altında kalacaktı.

"Beni içinde ne kadar çok istediğini söyle," diye emretti, boynumu ısırmak için eğildi, sonra diliyle acıyı yatıştırdı ve ekledi, "Seni becermemi ne kadar çok istiyorsun."

Whoa . . . !

Beklenmedik seksi konuşması karşısında tüm havam ciğerlerimi bir anda terk etti, başım yana doğru eğildi ve kendimi daha fazla sundum. Hiçbir zaman açık saçık konuşmamıştım, belki de bunu yapacak özgüvene sahip değildim. Ama o anda kulağa çok gerekli gelen bir şey vardı. Çok mükemmeldi. Onun sert sesine *ihtiyacım vardı*. Sözlerinin arsız sertliğine *ihtiyacım vardı*. Kafamdaki şüphe seslerini yatıştırdılar.

"Beni istiyor musun, Marie? Çünkü ben seni istiyorum. Çok ıslaksın, bu benim için mi?"

Konuşamıyordum, bu yüzden başımı salladım, dudaklarımdan bir inilti sesi kaçtı. Merkezimdeki parmakları, önce göğüslerime, sonra karnıma, sonra kalçalarım, sonra da daha aşağılara kondurduğu açgözlü öpücüklerle nazik bir tezat oluşturunuyordu.

"Ağzımı üzerinde istiyor musun? Kukunun üzerinde? Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Tanrım, evet! Sözlerinin, isteğinin onaylanması beni hem yatıştırdı hem de heyecanlandırdı. Nefes alamıyordum, zar zor görebiliyordum ve kalbim

kulaklarımın arasında dörtnala koşuyordu. Ağzından çıkan her iğrenç kelime beni arzudan çılgına çeviriyordu.

Vay anasını.

Kimdi bu adam?

Ve ben kimdim?

İlerleyişini, başının bacaklarımın arasında hareket edişini, iç uyluğumu öpüşünü, başparmaklarıyla beni ayırana kadar dudaklarını hassas tenimde gezdirişini izledim.

Ayak parmaklarım kıvrıldı, sonra sivrildi, vücudumdaki her kas gerildi. Genellikle, partnerimin kendini iyi hissettiğinden emin olmak için önce bağımlı olmak isterdim.

Ama Matt beni yalayıp inerken, çıkardığı sesler onun uyarılmıçlığıyla ilgili endişelerimi ve yeniden can verme düğüncelerimi susturdu. Zevkten ölebilirdim. Dilinin düz kısmı yavaşça yalıyor, tadına bakıyor, tadını çıkarıyordu. İnledim. Yüksek sesle. Elimde değildi. Deliliğin eşiğinde olduğuma inanmıştım, canım yanıyordu. Canım yanıyordu. Benim hedonist iç çekişlerime karışan ağzından çıkan cinsel sesler beni huzursuz ediyordu.

"Seni istiyorum," diye nefes aldım, parmaklarım saçlarındaydı, tutuyor, çekiyor ve itiyordum.

İnledi, iki parmağını içime soktu, diliyle tempo tutarak beni okşadı.

"Bu şekilde olmaz," diye yalvardım, ona uzandım, gömleğini pençeledim, bu sefer çıkarmaya kararlıyım.

Onunla yüz yüze olmak istiyordum, vücudunun benimkine karşı hareket etmesini istiyordum, homurtularını ve iç çekişlerini, kaslarının gerginliğini ve gevşemesini istiyordum.

"Lütfen, lütfen." Çok yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım. Panikledim. Bencil olmak istemiyordum ve şimdi boşalmak ona haksızlık gibi geliyordu. *Onun zevk almasını* istiyordum.

Ağzını benden kaldırdı ve kalçamın iç kısmına ıslak, emici bir öpücük kondurdu, dilini tenimde gezdirdi ve merkezimde nefes aldı.

"Bana ne istediğini söyle."

Bana yine işkence ediyordu. Ama lanet olsun. Çok iyi acıtıyordu. "Seni içimde istiyorum." Ona doğru uzandım.

Benden kaçtı, parmağının temposunu artırdı. "Ben senin içindeyim."

"Lütfen, Matt. Lütfen. Bırak beni-" diye inledim, hayal kırıklığına uğramıştım ama çılgınca

onun kötülüğünden tahrik oldu.

"H a r i k a s ı n , çok güzelsin. Kendine dokun." Ellerimi konumlandırırken sesi hafifçe titriyordu, biri göğsümü yoğuruyor, cesaretlendiriyordu

Biri meme ucumu yuvarlayıp çimdikliyor, diğeri de parmaklarını merkezimde gezdiriyordu.

Ayağa kalkmak için hareket ettiğinde itiraz ederek inledim, o da öne doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, sıcak nefesi ve aşırı miktarda erkeksi güveni tenimi kavuruyordu, "Durma. Mükemmel vücuduna dokunuşunu izlememe izin verecek misin? Çok seksisin."

Sonra ayağa kalktı.

Gözleri üzerimdeyken ve cesaret verici sözleri kulaklarımda çınlarken, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Kendimi savunmasız hissediyordum ama savunmasızlığım garip bir şekilde bana güç veriyordu. Matt cebinden cüzdanını çıkarırken, gömleğini gövdesinden ayırırken ve sonunda pantolonunu ve boxer'ını indirirken bakışları benimkileri tuttu.

Onu görünce bir iniltiyi daha bastırdım, cinsel organım kasıldı, çünkü uzun bacaklarından çılgın bilim adamı saçlarına ve baştan çıkarıcı maun gözlerine kadar her santimi benim için mükemmeldi.

Cüzdanından ustalıkla bir prezervatif çıkardı ve yırtarak açtı, ambalajını attı ve sert boyundan aşağı yuvarladı. Sonra tekrar üzerimdeydi ama bu sefer tek kelime etmeden ellerimi vücudumdan çekip beni ayağa kalkmaya ve omuzlarına tutunmaya teşvik etti. Ağzı benimkine çarptı ve beni kaldırdı. Döndüğünde bacaklarım belini kavradı, ben ona sarılmış halde kanepeye oturdu.

İçgüdüsel olarak, sürtünmeye, onu hissetmeye ihtiyaç duyarak ona karşı sallandım ve ereksiyonunun girişime doğru itildiğini hissettiğimde ürperdim.

Tısladı, kalçalarımı kavradı ve beni hareketsiz tuttu. "Bana binmek ister misin?" diye emrederken dişleri sıkılmıştı. Bu seni iyi hissettirir mi?"

Başımı salladım, inledim, onu kendimi okşamak için kullanırken huzursuzca yer değiştirdim. Matt kalçalarımıdaki tutuşunu bıraktı. Hızlı bir hareketle beni üzerine oturttu ve yukarı doğru iterek içimi doldurdu. Nefesim kesildi, tırnaklarım derisini kazıyordu. Kendimi çok iyi, çok doğru, çok gerekli hissediyordum. Bunun sürmesini istiyordum; onun altımdaki hissinin sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Ama sonra beni hareket etmeye, ona binmeye teşvik etti, ellerini vücudumda gezdirirken kıvrımlı bir kasıtle yukarı doğru itti.

"Oh, Tanrım."

"Mmm . . . Hoşuna gitti mi?" Göğüslerime sokuldu, yumuşak ısırıklar ve yalamalarla onları sevdi, ben kalçalarımı onunkilerle aynı zamanda yuvarlarken bakışlarında açlıkla hareket etmelerini ve sallanmalarını izledi.

Hoşuma gitmişti. Bayıldım. Yine de zihnimi kapatamıyordum. Onun için de iyi olduğunu bilmek istiyordum.

"Matt, lütfen-"

"Bütün günümü bacaklarının arasında geçirebilirim." Elleri açgözlülükle göğüslerime masaj yapıyor, avuçluyor ve meme uçlarımı çekiştiriyordu. Övgü dolu sözleri içime beyaz bir sıcaklık yayıyordu.

Bunun sürmesini, onun için sürmesini istedim. Ama artık çok geçti.

Ben boşalırken bedenime daha hızlı ve daha hızlı girip beni kucağında zıplatırken şiddetli bir çığlıkla parçalandım. Ona doğru eğildim, gerildikçe, sıkıldıkça, serbest kaldıkça ve nabız attıkça ona tutundum. Duyguların ezici gerçekliğine karşı gözlerim kapalıydı, bir uçuruma dönüşene kadar saf ecstasye dalgasını sürdüm.

Ama o oradaydı, düşmeme fırsat vermeden beni yakaladı, kollarıyla sardı ve bana sımsıkı sarıldı. Matt beni tekrar minderin üzerine yatırdı, çevik bedeni hâlâ benimkinin üzerinde, içimde hareket ediyordu.

"Çok güzelsin," dedi.

Kirpiklerim titreyerek açıldı, gözlerimiz bedenlerimizle birlikte çiftleşti. Ve sonra dedi ki, "Tanrım, Marie. Sana çok aşığım."

Ve ben onun altında kaskatı kesildim. Ağzım açık kaldı. Ona ve acı dolu bir nefes verirken büyük bir ciddiyetle söylediği sözlerle bakakaldım.

Çok fazla düşünce.

Çok fazla duygu.

Çok büyük.

Çok fazla.

Bir telaş, bir dalga, bir tsunami.

Dünya hareket etti, en azından benim için öyle oldu, kendi ekseninde kaydı ve beni kararsız hissettirdi. Başım döndü. Öforik. Dehşete düştüm.

Bu arada Matt de kaskatı kesildi, gözlerini kırpıştırırken hareketleri aniden durdu, gözleri panikle parlıyordu, ne söylediğini yeni fark ettiği belliydi.

Ve en az onun kadar açık olan neydi? Bunu asla söylemek istememişti.

"Siktir." Geniş bakışları yüzümde gezindi. Sanki geri çekilmeyi planlıyormuş gibi gerildiğini hissettim.

Ben de ona doğru uzandım, bacaklarımı sırtına doladım ve kollarına tutundum. "Hayır, yapma. Lütfen yapma."

Başımı kaldırdım, ayrıık dudaklarını öptüm, ellerimi kollarına koyarak vücudunun gevşediğini hissedene kadar omuzlarını yoğurdum. Kalçalarımı döndürdüğümde ağzıma doğru inledi, sonra çenesini alına doğru eğdi.

dudaklarımızı ayırarak benimkiyle buluştu. Nefes alış verişı düzensizdi ve bir kez daha içimde hareket etmesine ve bedenimin onun ritmine uymak için kalkmasına rağmen, hâlâ panik dalgasıyla savaştığını söyleyebilirdim.

"Harika hissediyorsun," dedim, akılsızlığımın içinde dürüstçe.

Vücudundaki cevap titremesi sözlerimden hoşlandığını gösteriyordu.

İçimdeki gerilim bir kez daha arttı. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve o da acı dolu bir hırıltıyla karşılık verdi. Birden itiş gücü sertleşti, uzadı, daha az akıcı hale geldi ve kontrolünün kayması ve ardından kopması beni hayrete düşürdü.

"Seni seviyorum" diye haykırarak boşalırken, karnımın alt kısmında bir merak heyecanı kıvrıldı, kalbime yayıldı ve boğazımı duyguyla sıktı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Akıllı Doku Otonom Robotu (STAR)

A robotic arm with an articulated suturing tool and a force sensor to detect the tension in the surgical thread during operation. Kol, aleti yerleştirirken robota rehberlik etmesi için üç boyutlu bir görüntü oluşturan kameralar ve benzer görünümlü dokuları ayırt etmeye yardımcı olan bir termal görüntüleme cihazı ile donatılmıştır. Robotik kol, kolun anastomoz olarak bilinen ve bir vücut tüpünün iki parçasını birbirine dikmeyi içeren bir prosedürü planlamasına ve gerçekleştirmesine izin veren dikiş, düğüm ve manevra repertuarına sahip bir bilgisayar programı tarafından kontrol edilmektedir.

- Kaynak: Çocuk Ulusal Sağlık Sistemi

M_{ATT} ÜZERİME YIĞILDI, ama yine de dirsekleri üzerinde kendini destekleyecek ve yüzümün iki yanındaki yastığa basacak kadar dikkatliydi.

Ama bedenlerimiz birbirine bastırılmıştı. En önemli nokta buydu.

Bu arada kollarımı omuzlarına, bacaklarımı da dar kalçalarına dolayarak ağırlığını bana daha fazla vermesi için onu cesaretlendirdim.

Boynumdan nefes alıp vermesi benimde kıvılcımlar yaratıyor, yüzeye çok yakın olan kolları yeniden alevlendiriyordu.

Beni seviyordu.

O seni seviyor.

...

...

...

Tanrım, evren, eğer orada biri varsa, lütfen bunu becermeme izin verme. yukarı.

Kendimi berbat biri olarak gördüğümünden değil. Sadece bunu istiyordum, onu, bizi, çok kötü. Onun benim insanım olmasını istedim, çünkü çok doğru hissettiriyordu. Mükemmel hissetmiyordu ama bu onu daha da doğru hissettiriyordu.

Onu daha sıkı sıktım, anın bitmesini istemiyordum. Bundan sonra olacaklar beni hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

"Marie," diye fısıldadı saçlarıma doğru.

"Evet?" Gözlerimi kapattım, cesaretimi topladım.

"Beni çok sıkı tutuyorsun."

"Ah, özür dilerim." Kollarımı gevçettim, bu sırada zihinsel bir levye kullanmak zorunda kaldım.

Matt derin bir nefes alarak bağıını kaldırdı ve hemen ağzımı öptü, kollarını altımdan geçirebilmesi için gövdeyi kaldırmam için beni cesaretlendirdi.

Öpüştük. Uzun bir süre. O kadar uzun süre öpüştük ki, yeniden çevremizin farkına vardım. Karanlık oda, kadife koltuk, hâlâ köpüklü şampanya kadehleri, dans pistine bakan cam duvar ve hoparlörlerden gelen Cyndi Lauper'ın sesi bana kızların sadece eğlenmek istediğini söylüyordu.

Çıldırılmış olmalıydım. Sadece bir cam duvar bizi yüzlerce insandan ayırıyordu, sadece dört haneli bir kod bizi Kerry ve Marcus'tan ayırıyordu. Ama umurumda değildi. Çünkü hâlâ beni öpüyordu, beni seviyordu ve onunla ilgili her şey cennet ve günahın mükemmel birleşimi gibi geliyordu.

Uzaklaştığında bakışları ağzıma indi ve gözlerindeki ifade kesinlikle kendini beğenmiş bir ifadeydi. Etkileyici bir akıcılıkla kendini kaldırdı ve yana döndü. Hemen vücudunun kaybolduğunu hissettim. Özellikle bacaklarımdaki ve kalçalarımdaki kaslar kramp girmeye başlamış olsa da yasını tuttum.

"Dudakların Giğmiğ," dedi ve prezervatifi atıp yanıma, kendi tarafına uzandı. Matt avucunu uyluğumdan kalçama, oradan da göğsüme doğru kaydırды. Yukarı doğru ilerlerken duraklayarak göğsümü okçadı. Gözleri elini izliyordu ve bakışlarındaki sahiplenme duygusu, akşam yemeğinin yanındaki dört kokteylden daha sarhoş ediciydi. "İşte bu yüzden seni öpmeyi bıraktım," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Seni öpmeyi bıraktım çünkü dudakların şişmiş. Acıyor olmalılar."

İnanılmaz bir nefes aldım. "Kimsin sen?"

Gözleri benimkilerle kesişti. "Beni tanıyorsun."

"Tanıyor muyum? Çünkü dürüst olmak gerekirse, bunu beklemiyordum." "Ne bekliyordun?" diye sordu dikkatle.

"Bilmiyorum. Ama edepsiz konuşmalar sürpriz oldu," diye itiraf ettim, parmağımın köprücük kemiğinde gezinerek, doğrudan *BANA AŞIKSIN*'a atlamaktansa edepsiz konuşmalarla başlamaya karar verdim????

Ne zamandan beri?

*Bana her şeyi
anlat. Hiçbir şeyi
atlama.*

Ağzının kenarı yine kendini beğenmiş bir şekilde kasıldı ve gözleri göğsümdeki eline döndü. "Sürprizlerle dolu olduğumu kendin söyledin."

"Evet, öylesin."

"Aldırmıyor gibiydin." Daha fazla kendini beğenmişlik.

"Aldırmadım. Onaylamıyorum. Onaylıyorum." Kelimeler ağzımdan yuvarlandı çünkü onları yeterince hızlı söyleyemedim.

Bu onun kısa bir süre gülümsemesine neden oldu, sonra yutkundu. Gülümsemesi eriyip giderken ve yüzündeki çizgiler keskinleşirken profilini izledim. Uzak görünüyordu. Daha doğrusu, isteksizce oradaydı ama gitmeye hazırdı. Esrarengiz. Sanki bundan sonra ne yapacağına karar veremiyordu ve bundan sonra ne yapacağını bilmemek onun için yabancı bir durumdu.

Göğsümdeki elini kendi elimle kapattım.

"Matt," diye fısıldadım.

"Hmm?" Bana bakmadı, gözleri hâlâ bedenimi inceliyordu. Sanki beni ezberlemeye çalışıyor gibiydi.

Boştaki elimle uzanıp çenesini kavradım, "Sana çok aşığım," derken gözlerim yaşardı.

Matt'in bakışları tekrar benimkilere kaydı ve gözlerini kırptırarak "Ne?" diye sordu.

"Seni seviyorum." Ben de gözlerimi kırptım, çünkü gözlerim yağlarla dolup taçlıyordu. "Seni çok ama çok seviyorum."

Neden ağlıyorsun, Marie?

Bilmiyordum.

Gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

Duygular mı? Kimin sesi? Belki de yakınlarda ama henüz görünmeyen bir soğan? "Biliyor musun?" diye sordu, sesi o kadar şaşkın geliyordu ki fiziksel olarak acı çekiyordum onun için.

Gözyağlarımın bulanıklığından görebildiğim kadarıyla, Matt hem düğünceler hem de duygular arasında boğulmuş gibiydi. Sonunda ani bir nefes alıp beni kollarının arasına aldı ve başını boynuma gömdü.

Bir kahkaha attım, kucaklamasına karşılık verdim, onu sevmenin ve onun da beni sevdiğini bilmenin coşkısına teslim oldum. Bunun ne anlama geldiğini, bundan sonra ne olacağını beklemek zorundaydım. Nefes almakta zorlanıyordum. Beni çok sıkı tutuyordu.

Ama açıkçası umurumda değildi.

GIYINDIK. Ayrıldık. Evime geri döndük. Matt yolda iki şey yaptı.

Marcus ve Kerry'ye mesaj atarak ayrıldığımızı ve yarın kendi yollarını bulmaları gerektiğini bildirdi.

Beni öptü. Hem de çok. Boynumdan, yüzümden, omuzlarımdan, kollarımdan, ellerimden, bileklerimden, parmak uçlarımdan ve bazen de ağzımdan. Ama bunu nazıkçe yapıyordu, sanki hâlâ dudaklarımla ilgileniyormuş gibi.

Daireme girdiğimizde öpüşüyorduk, o elektrik düğmesine uzandı ve açtı, ben de hemen ardından uzandım ve kapattım.

"Marie-"

Ellerimi gömleğinin altına soktum ve "Her odada sevişelim" diye fısıldadım.

Homurdanır gibi bir ses çıkardı. Aslında bu daha çok çaresizlik homurtusuydu. "Evet. Kesinlikle yapacağız. Birçok kez. Ama önce," bileklerimi yakaladı ve aramızda tuttu, "önce güvence istiyorum."

"Güvence mi?"

"Sözler. Ya da yeminler. Yeminler de olur." Sözleri bana aptalca gelse de ifadesi sertti.

"Ne hakkında?" Tutuşundan kurtulmaya, ona dokunmaya çalıştım. Bana izin vermedi.

"Bilmem gerek." Bana bakarken nefes alış veriş değişti. "Ne zaman? Ne zaman oldu?" Matt bileklerimdeki tutuşunu gevşeterek ellerimi boynuna götürdü. Oraya dokunmamdan hoşlandığından Güphelenmeye baÇlamıÇtım. "Beni sevmen için ne yaptım?"

Sırıttım, ağzına hızlı bir öpücük kondurdum, artık bunu istediğim zaman yapabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Sen kendindin."

Gözleri bana anlamadığını söylüyordu. "Yani?" "Hayır.

Hepsi bu. Seni sen olduğun için seviyorum."

Daha dik durdu. "O zaman ne zaman oldu? Ne tetikledi?"

Onu, çatık kaşlarını, ağzının hoşnutsuzca dönüşünü incelerken, kafamın karıştığını hissettim. Ensemde bir endişe sızısı belirdi.

"Matt, aşk bu şekilde yürümez. Açık ya da kapalı gibi ikili bir sistem değil. 0 ya da 1 değil." Ellerimi önce omuzlarına, sonra da kollarına götürdüm ve aniden uzaklaşmaya kalkarsa onu sıkıca kavradım. "Ani olabilir, ya da ben öyle duydum. Ama sana olan sevgim, sana karşı hissettiklerim, herhangi bir şey tarafından 'tetiklenmedi'. Ben seni seviyorum. . ." Durakladım, çünkü *seni seviyorum* deyince biraz irkildi ve kalp atışlarım hızlandı. Ben de tekrarladım: "Seni kim olduğun için seviyorum. Tanıdığım adam olduğun için. Seni seviyorum."

Ben konuşmamı bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Kaç kişiyi seviyorsun Marie?"

Nereye varmaya çalıştığına dair bir ipucu bulmak için gözlerini aradım. "Bilmiyorum. Hiç saymadım."

"Fiona'yı seviyor musun?" "Evet."

"Peki ya Quinn?"

"Evet..." Şimdi ona ters ters bakıyordum, parmaklarım kollarında gevşemişti.

"Daha kaç tane var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben bir kişiyi seviyorum. Ve o da karşımda duruyor." Bu ifade kulağa suçlayıcı ve kavgacı geliyordu.

"Sen-" Ellerimi bıraktım ve onun elinden kurtuldum, "-birçok insanı sevdiğim için sevgimin daha az değerli olduğunu mu söylüyorsun?"

"İnsanları hak etmedikleri halde sevme konusunda son derece yetenekli olduğunu söylüyorum."

... Ne?

NE?

Tamam, bu mu?

Bu beni çıldırttı.

"Vay be." Kendimi tokat yemiğ, ciğerlerim birden yanmaya bağılamığ gibi hissederek ondan uzaklaştım. Matt'ten başka her yere bakarak, öfke kapağımı bulmaya çalıştım. Birdenbire patlamıştı. "Pekâlâ. Vay canına. Vay canına."

"Bu bir hakaret değil."

"*Lanet* olsun değil." Ellerimi kalçalarımaya koyarak çenemi eğdim ve gözleriyle buluştum. "Ama sen bana hakaret etmiyorsun. Kendine hakaret ediyorsun. Ve eğer beni kızdırmak istiyorsan, bunu yapmanın en hızlı yolu buydu."

Bana dik dik baktı, kafası bir darbeye hazırlanır gibi hafifçe yana dönüktü. "Çok cömertsin." Sesi derin ve sessizdi, fısıltının biraz üzerindeydi.

"Hayır. Değilim. Kendine değer verme sorunun var." "*Sen*" kelimesinin altını çizdim.

Parmağımla kalbini işaret ettim.

Yutkundu, yüzünü buruşturdu ama hiçbir şey söylemedi ve ben haklı olduğumu anladım. Çok haklıydım. Şimdiye kadar hiçbir konuda bu kadar haklı olmamıştım.

Ve haklılığım içimde çılgılık atma isteği uyandırdı. Onu yakalamak ve ne kadar olağanüstü olduğunu anlayana kadar sarsmak istememe neden oldu. Ne kadar nazik, iyi, zeki, düşünceli, akıllı, seksi, harika, her şey. "Sen. Pislik."

Başımı salladım, mantıksız bir şekilde sinirlenmiştim. "Harika olmadığını düşünüyorsun ama öylesin. Ve elbette burada durup seni sevmemin tüm nedenlerini, özel ve harika, çok komik, esprili ve zeki olduğun tüm yolları sıralayabilirim ve-" Başımı daha hızlı sallayarak sözümü kestim. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Çünkü eğer kendinle ilgili bu şeylere *i n a n m ı y o r s a n* , söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek. Suyu içmen için seni zorlamayacağım Matt. Her ne kadar

o lanet suyu içmelisin!"

Boğazına bir şey takılmış gibi güçlkle yutkundu. Uzun bir an geçti, bağırarak söylediğim sözler apartmanda, aramızda yankılanıyor gibiydi.

Sessizlik sağır edici değildi, dikkat çekici derecede sessiz ve durgundu.

Sonunda boğazını temizledi. "Zeki olduğumu biliyorum," dedi, sanki bu bir tavizdi, sanki kendisiyle ilgili olumlu bir şeyi kabul etmek istiyordu, ama daha fazlasını değil.

Çenem titredi ve ağlamamak için birkaç saniye nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Ona bakarken -kendi değeri konusunda inatla şüpheci olan olağanüstü ve etkileyici gözlerine bakarken- kendini sevmeyen birini sevmenin bıçaklanmak ve kan akışını durdurmanın hiçbir yolu olmaması gibi bir şey olduğunu fark ettim. Onun kendi kayıtsızlığı karşısında çaresizdim.

Sadece onun gücü vardı ve benim güçsüzlüğüm hayal kırıklığımı artırıyordu.

Aptal, lanet olası susuz at!

Bana doğru bir adım attı. "Marie-"

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

diye sordum.

"Hayır. Elbette değilsin. Senin aptal olduğunu düşünmüyorum." Bana doğru uzandı ve ben de ellerini belime dolmasına izin verdim.

"Muhakeme yeteneğimin zayıf olduğunu mu düşünüyorsun?" Tereddüt etti.

Ona tekrar bağarmaya hazırlanarak ağzımı açtım.

"Bir yabancının seni becermesine izin verecektin."

Kızgın bir kahkaha attım. "Birden fazla kaynakla dikkatlice incelediğim, birkaç kez telefonda konuştuğum ve birden fazla kişisel arkadaşım tarafından kefil olunan bir adam. Chicago'da kuru sikiciler olduğunu biliyor musun? Çok var. *Hiçbiriyle* tanışmak istemedim. Bu adam tek adamdı. *Tek* adam."

Matt kaşlarını çatı. "O kadar bilgiye sahip değildim." "Yani benim kararına güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum. Ben senin kararlarına güveniyorum." "Benim bir yalancı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, inanmıyorum" diye cevap verdi hemen.

"Peki sana harika olduğunu, olağanüstü olduğunu söylediğimde bana inanıyor musun?"

Tereddüt etti ve içinde şiddetli bir tartışma savaşı olduğunu gördüm. "Peki. Mesele şu, senin terapiye ihtiyacın var."

Çenesini kaldırdı, gözlerindeki ani parıltı bana tartışmak üzere olduğunu söyledi.

Hemen ekledim, "Kendini sevmen gerek. Çünkü eğer kendini sevemezsen, bana olan sevgine de güvenemem."

"Dur bir dakika, hayır." Sesi sert ve kızgındı, sanki bana olan sevgisini sorgulamama içerlemiş gibiydi. "Seni sevmediğime inanıyor olamazsın. Ben-"

"İnsanların ihtiyaç duyulmaya ihtiyacı olduğunu kendiniz söylediniz. Ve gurur, reddedilme korkusu, sunulan sevgiyi anlamlı kılar. Eğer kendini sevmiyorsan, kendi değerini görmüyorsan, o zaman beni severek neyi riske atıyorsun?"

Matt ağzını kapattı.

"Aşkım-" Durakladım ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım, çünkü hâlâ bağırdığımı fark etmiştim. Sesimi sakinleştirmeye zorlayarak yeniden bağıladım. "Benim aşkım çok değerli. Hem de çok. Çünkü harika olduğumu biliyorum."

Ağzının kenarı isteksizce kasıldı, gözleri yüzümde gezinirken ısındı. "Doğru. Öylesin."

"Seni seviyorum. Seni. Seni seviyorum, Matt. Sana aşığım. Senin için yanıp tutuşuyorum. Her zaman seni düşünüyorum. Sana aşık olduğumu biliyor muydun?"

Çene mi? Çenene bayıldım. Ve beynin de beni kadınlara benzetiyor. Aylardır ciddi bir mavi fasulye vakasıyla dolaşıyorum."

Bir kahkaha attı, tekrar güçlükle yutkunurken gözleri cam gibi oldu.

"Ama," dedim, yüzünü ellerimin arasına aldım, onu saygıyla tuttum, gözlerimdeki hayranlık ve sevgiyi görmesini ve kabul etmesini umdum, "değerini sorgulamanı reddediyorum. Bunu yaparak bana hakaret ediyorsun. Benimle birlikte olmak istiyorsan, sadece büyük bir aşka layık olmadığını ve sadece büyük bir aşkı hak etmediğini kabul etmenin bir yolunu bulmalısın ..." Ağzına bir öpücük kondurdum ve sonra dudaklarına doğru fısıldadım, "Bunu talep etmelisin."

Ben konuşurken ellerini elbisemin kumaşına nasıl doladığını, bakışlarının endişeyle nasıl tedirginleştğini ya da nasıl daha yakına eğildiğini, endişeyle süzüldüğünü fark etmedim.

"Yani . . . " boğazını temizledi, gözle görülür bir şekilde tereddüt etti; bir sonraki düşüncesini söylemekten korktuğunu hissettim.

"Söyleyeceğin hiçbir şey seni sevmekten vazgeçmeme neden olmayacak." "Ya sana bir Slytherin olduğumu söyleseydim?"

"Seni yine de severdim." "Ya ben-"

"Matt. Söyle. Sor. Konuş. Bana güven, ama kendine de güven. Uğruna savaşmama degeceğine güven."

Gözleri duygularla parlıyordu. "Birlikte olmamızı istiyorum. Şu andan itibaren her zaman seninle olmak istiyorum."

"Güzel. Ben de istiyorum." Gülümsememi ya da aniden gelen mutluluk gözyaşlarımı istesem de durduramazdım. Çenemin sallanmasına karşı koymak için dudaklarımı tekrar birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Ya terapiye gitmezsem?" diye ağzından kaçırdı, yutkundu. "Ya istemezsem? Sen . ." elbisemin kumaşını kullanarak beni kendine doğru çekti, "başka seçeneğim var mı?"

"Evet. Elbette. Bu *senin* seçimin olmalı. Eğer istemiyorsan, seni zorlayamam."

"Ama yapabilirsin." Matt'in kendine özgü içtenliği genellikle kalbimi eritirdi, ama bu kez kalbimi kırdı. Sesi kalındı, ıstırap ve biraz da kızgınlıkla sertleşmişti. "Birlikte olmamız için bunu yapmam gerektiğini söyleseydin yapardım."

Daha sözünü bitirmeden başımı sallıyordum, fısıldıyordum çünkü sesime güvenmiyordum. "Lütfen yapma. Bunu bana yapma." Ona bir öpücük vermek için çenemi kaldırdım. "Sorumluluğunu bana yükleme. Bu adil değil ve sen böyle biri değilsin."

Matt beni inceledi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Sonunda başını salladı, eteğimi avuçlayıp bıraktı ve kollarını bana doladı. Beni kendine doğru çekip kucaklaştığımızda, vücudundaki gerginliğin azaldığını hissettim.

"Teşekkür ederim," dedi, ağzı omzuma bastırıldığı için kelimeler boğuklaşmıştı.

"Ne için?" Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim, buna ihtiyacım vardı, ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Bunu yapabildiğim için çok mutluydum.

"Sen olduğun için." Boynuma bir öpücük kondurdu ve kabaca "Beni sevdiğin için" diye ekledi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Falcon Heavy ve Dragon Uzay Kapsülü

İlk iki uzay turistini Ay etrafında dolaştırmak için kullanılacak olan roketi ve kapsül (sırasıyla). Öngörülen fırlatma tarihi 2018.

- Kaynak: SpaceX

Cuma gecesi her odada sevişmedik. Onun yerine çırılçıplak soyunup yatağımda sarıldık. Çok fazla sorum vardı. *Her şeyi* bilmek istiyordum, son birkaç aydır ne düşündüğünü, beni sevdiğini ne zaman fark ettiğini.

Ama konuşmadık. Birbirimize tahrik etmekten ziyade rahatlatmaya yönelik dokunuşlarla sarıldık.

Ancak Cumartesi günü, her odada seviştik. Bütün gün. Dairemde çok fazla yüzey yoktu, bu yüzden Pazar sabahına kadar her biri birkaç kez vaftiz edildi ve vahşi, terk edilmiş bir coşkuyla - ki bu beni suskun bıraktı. Beni boşaltma konusunda bu kadar yetenekli olmasını beklemiyordum. Hem de her seferinde. Tek. Zaman.

Marcus haklıydı. Matt yatak odasında bir patrondur. Kesin ve otoriterdi, sık sık rahatlamam için yalvarana kadar beni bekletirdi. Ama otoriterliği bir afrodisyaktı, tıpkı müstehcen konuşması gibi. Her ikisi de beynimin endişelenme eğilimini yok etti. Bana onu ne kadar memnun ettiğimi söylerdi. Ve kontrolü talep ettiği için, vücuduma tapınma hevesine mutlulukla teslim oldum.

Ama yine de konuşmadık, önemli bir şey hakkında değil. Ve bu benim için sorun değildi, çünkü zamanı *biz* olma fikrine alışmak için kullandık. Bu gerekli hissettirdi ve ikimizin de yeniliğe, nihayet birbirimize gerçeği itiraf etmiş olmanın mucizesine karşı koruyucu olduğumuzu hissettim.

Pazartesi sabahı erkenden yanımdan ayrılırken Matt öğleden sonra akşam yemeği ve haftanın geri kalanıyla ilgili planlar için beni arayacağına söz verdi. Cuma günkü konuşmamızdan sonra terapi konusuna bir daha değinmemiştik, bu yüzden Pazartesi günü öğleden sonra bir mesaj alınca şaşırdım.

Bu Çarşamba Thomas'la randevum var. Sandra tavsiye etti.

Thomas'ı biliyordum. Sandra onun yetenekli bir yetişkin psikoterapisti olduğunu söylemişti ve birçok kez ondan övgüyle bahsetmişti. Hatta özel baskılı iki tişörtünde onun yüzünün resmi vardı. Sakın sorma.

Matt'in mesajına birkaç dakika kaşlarımı çatarak baktım, bu duyuruyla ilgili duygularımı sıraladım - önce şaşkınlık, sonra mutluluk, sonra da endişe - sonra ona mesaj attım.

Marie: *Umarım bunu kendin için yapıyorsundur.*

Matt: *Bunu kendim için yapıyorum, çünkü kendim kendinle daha fazla seks yapmak istiyor.*

Mesajındaki hatalı mantığa rağmen güldüm. Ona önceliklerini gözden geçirmesi gerektiğini söylemek için yazarken tekrar mesaj attı.

Matt: *Bunu yapıyorum çünkü senin güzel olduğun kadar bilge olduğundan da şüpheleniyorum.*

Matt: *Seni hak etmek istiyorum.*

Kalbim burkuldu ve iç çekerek telefonu göğsüme bastırdım. Neredeyse onu görebiliyordum, gözlerindeki içten yoğunluğu.

Marie: *Sen beni hak ediyorsun. Ve sen bana inanana kadar bunu sana hatırlatmaya devam edeceğim.*

Matt: *Hatırlatılmayı dört gözle bekliyorum.*

Matt: *Bu akşam yemek?*

Ben pişiririm.

Yaşadığım şoku atlattıktan sonra hızlıca yazmaya başladım,

Matt? Aşçı mı? Anlaşılmıyor!

Matt: *Bu gece senin üzerinde sistem çapında bir teşhis yapacağımı tahmin ediyorum, AF 709.*

AF 709 MU?

... *Hmm.*

Bu beni *Wikipedia*'ya yönlendirdi ve orada Julie Newmar'ın AF 709-Rhoda the Robot rolünü oynadığı bir resme baktım; kısa ömürlü *My Living Doll* dizisinde çok ama çok seksi, gerçek boyutlu bir android.

Ahh, 1960'lar. Şaşırtıcı derecede cinsiyetçi.

Ve yine de, muhteşem rol yapma fikirleriyle dolup taşıyor.

"Bu bir şaka mı?"

"Hayır."

"Marie. . ." Matt başını salladı, ağzından hiçbir ses çıkmıyordu, yüzünde büyük bir şaşkınlık ve inançsızlık ifadesi vardı. "Bana arkadaşlık teklif ettin."

Sanki onu vergi denetimi için IRS'ye ihbar etmişim gibi, "arkadaşça" dedi. "Matt. Hadi ama." Bir yudum almadan önce gözlerimi devirerek başımı salladım.

şarabımdan. "Seni buraya sarılman için davet ettim. Üzerine. Benim. Yatağıma."

Pazartesi gecesiydi. Matt mutfağında durmuş, ev yapımı domates sosu için sebze doğruyordu. Sadece üç yemeğin nasıl yapıldığını bildiğini iddia ediyordu: lazanya, köfte ve ızgara.

Tezgâhta oturmuş manzaranın tadını çıkarıyordum ve sonunda harekete geçmesinin neden bu kadar uzun sürdüğü konusunu açmışım.

"Ne yapmam gerekiyordu? Şehvetli ilgimi sana zorla mı gösterecektim? Penis resimleri mi gönderecektim? Sikimin görüntüsünün aklını başına getirmesini mi umacaktım?" Her soruyla birlikte kızgınlığı iyi huylu bir alaycılığa dönüştü. "Ve gelecekteki baştan çıkarma çabaları için veri toplama olarak, bu işe yarayacak mı?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes almam gerekti, çünkü Matt *sik* kelimesini o kadar kolay söyledi ki. Bunu pek sık söylemezdi. Aslında seksi zamanların dıĞında ilk kez söylüyordu ama ben henüz onun ağzından çıkmasına alışmamıştım.

Seks sırasındaki edepsiz konuşmalarına da alışmamıştım. Bu konudaki becerisinden ne kadar hoşlandığımı henüz ona söylememiş olsam da, yine de bildiği izlenimini edinmişim.

"Daha ne kadar açık olmalıydım?" Meydan okudum.

"Hayır, hayır, hayır. *Bariz diye bir şey yok.* Arkadaş bölgesi manevrasından sonra olmaz. Arkadaş bölgesi manevrası bir kitabın sonudur, bir bölümün sonu değil. Manevraların nükleer silahı. Açıkça söylemek gerekirse

Aramızdaki şeylerin doğasını değiştirmek ya da çırılçıplak soyunup sana zevk vermemi emretmek, hiçbir ipucunu yakalayamayacaktım."

"Cidden hiçbir fikrin yok muydu? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Arkadaş bölgesi. Arkadaş. Bölgesi. Diğer adıyla Golsüz Son Bölge."

"Bunu sadece uzun süreli ilişkilerle ilgilenmediğini söylediğin için yaptım."

Bana bir kez daha kuşkuyla baktı. "Ne?"

"Uzun süreli ilişkilerle işinin bittiğini söylemiştin. O kitabı okuduğunu söyledin, vesaire, vesaire, vesaire. Aslında, sana bir daha evlenmek isteyip istemediğini sorduğumda, *kesinlikle hayır dedin*."

"Sebeup *bu mu*? Bu yüzden mi beni arkadaşlıktan çıkardın?"

"Evet. Hatta hatırlarsan o gece seni Sandra ve Alex'lerde görmüştüm ve Quinn'i ziyaret edebilmem için benimle hastaneye kadar yürümüştün."

Bana göz kırptı. "Bunun sadece bir bahane olduğunu sanıyordum." "Ne? Neden?"

"Çünkü. Benden o kadar hoşlanmıyordun. Duygularımı incitmemek için yalan söylediğini düşündüm."

Nefesim kesildi. "*Bu* bir şaka mı?"

"Hayır. Şaka değil." Dikkati tekrar doğramakta olduğu mantarlara kaydı ve güldü.

"Matt, kimseyle uzun süreli bir şey yaşamak istemediğini söylemiştin."

"Şimdi özyinelemeli bir döngüde sıkışıp kaldık. Ben tavuğum, sen de yumurta." Mantarları toplayıp büyük tencereye ekledi, tahta bir kaşıkla birkaç kez karıştırdıktan sonra kapağını kapatıp içindekileri kaynamaya bıraktı.

İstemedi de olsa -iyi niyetli de olsa- kendimi sabote ettiğim için büyük bir hayal kırıklığına uğramış hissederek ofladım. "Yani bunca zamandır benimle bir ilişkiye açık olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Tereddüt etti, tezgahın etrafından dolanıp yanımda durdu ve şarabımdan bir yudum çaldı. "İlişkiyi tanımla."

"Aşık olmak. Birlikte olmak. Uzun süreli."

"Hayır." Başını bir kez salladı. "Haklısın. Buna açık değildim. Tanıştığımızda değil."

"Oh. Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturdum, çenemi kaldırdım. "Peki ilk tanıştığımızda aklında ne vardı?"

"Pek çok şey." Kaşlarını salladı, şarabından bir yudum daha alırken hınzırca sırıttı, sonra daha ciddi bir şekilde ekledi, "Dürüst olmak gerekirse, senin uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyordum. Kimseyle bir ilişkiye açık değildim ve benimle böyle bir şey isteyebileceğin bir senaryo hayal edemiyordum - sen bana arkadaşça yaklaşmadan önce bile -."

"Neden? Benim uzak bir ihtimal olduğumu düşündüren neydi?"

Başını geriye attı. "Kendinle tanıştın mı? Göz korkutucusun."

"Ne? Hayır, değilim."

"Öylesin. Özgüvenin göz korkutucu, çünkü tamamen geçerli. Ve iyiliğin. Ve," bakışları vücudumun üzerinde parladı, "geri kalanınız."

Bu beni gülümsetti, bu yüzden şarabımı çaldığı için onu affettim. "Fikrini ne zaman değiştirdin?"

Hemen cevap vermedi. Bunun yerine, gözlerini yukarı ve sola kaydırırken kadehimi bitirdi. Aniden bakışları tekrar benimkilere kaydı ve tepkime hazırlandığı hissine kapıldım.

"Eve gelip seni ve Jack'i koridorda bulduğumda fikrimi değiştirdim. Geçen ay."

Kaskatı kesildim, kalbim bu anıyı hatırlayınca itiraz eder gibi oldu ve gözlerimi kaçırdım.

Kahretsin.

"Marie."

Bu konu hakkında gerçekten konuşmak istemiyordum. Ona karşı hislerim o zamanlar bile bu kadar güçlüyken, onun başka bir kadınla birlikte olduğunu hatırlamak istemiyordum. Beni, bizi aldatmış gibi hissediyordum. Mantiken aldatmadığını biliyordum ama bir kez daha inanmak ve bilmek iki farklı şeydi.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Başımı salladım.

"Çok kötü." Elleri omuzlarıma geldi ve beni taburemden yukarı çekti. "Bana bak."

Ona bakmadım. "Çok kızgındım. Ve incindim." Kalbim bir kez daha acıyla çarptı.

"Seni seviyorum."

"Özür dilerim." Daha kararlı bir şekilde başımı salladım. "Bunun hakkında konuşabileceğimi sanmıyorum."

"Konuşmak zorundayız."

"Neden?" Ona ters ters baktım. "Neden başka kadınlarla yattığını öğrendiğim gece hakkında konuşmak zorundayım?"

"Çünkü seni rahatsız eden şeyleri tartışmamanın berbat bir fikir olduğunu bilmek için terapiye ihtiyacım yok." Çenesinin duruşu bana son derece inatçı geldi.

Lanet olası inatçılığı! Neden bu sefer susuz kalan at olmama izin vermiyordu ki?

"Bunu daha sonra tartışabiliriz." Omuz silkerek elinden kurtuldum ve oturma odama doğru yürüdüm.

"Ya da şimdi tartışırız, sonra da barışma seksi yaparız."

Bu ona bir bakış daha kazandırdı.

O da bana ters ters baktı, pişman görünmüyordu.

"Peki. Birlikte bu kadar çok zaman geçirirken başka biriyle yattığın için kızgıyım."

Ve bağırmaya başladım. Ama bir kez başladıktan sonra duramadım.

"Bir araba kiraladım ve üç saat uzaklıktaki ailemin evine gittim," diye yaşadıkları yeri işaret ettim, "ve on beş dakika boyunca annemin omzunda ağladım. Bunun beni ne kadar kızdırdığını biliyor musun? İlkokuldayken Rhena Davis çöplük gibi koktuğumu söylediğinden beri anneme hiçbir şey için ağlamamıştım."

Matt dudaklarını yana doğru büktü. "O kaltak. Çöplük gibi kokan Rhena Davis."

"Ciddiyim," diye öfkelen dim. Sonra sesimdeki acıyı bastıramayıp ekledim: "Sen b a Ğ k a s ı y l a y a t t ı n v e b u c a n ı n ı y a k t ı . H e m d e ç o k . F a h i ş b i r a c ı . B u n u ş a k a y a v u r m a ."

"Yapmadım."

"Bu bir şaka değil miydi?"

"Hayır, yani-" bana doğru geldi ve ellerini bana dokunmak için kald ı r d ı a m a b e n i r k i l e r e k u z a k l a ş t ı m , b u d a o n u n s i n i r l i b i r ş e k i l d e i ç ç e k m e s i n e v e p a r m a k l a r ı n ı s a ç l a r ı n ı n a r a s ı n d a n g e ç i r m e s i n e n e d e n o l d u , " Y a n i , o n u n l a s e k s y a p m a d ı m . Ö p ü ş t ü k a m a h e p s i b u . İ k i y ı l ö n c e k i d e l i k a d ı n d a n b e r i k i m s e y l e b i r l i k t e o l m a d ı m . S a n a k a d a r k i m s e o l m a d ı ."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ve bu bilgi beynime nüfuz ederken birkaç saniye boyunca ona göz kırptım. "Sen yapmadın mı?"

"Hayır, yapmadım. Ama," bana tekrar uzandı ve kollarımı tutmasına izin verdim, "evet. Planım buydu. Yalan söylemeyeceğim. Her zaman seninle olmak ve yapamamak ..." Dişlerini sıktı. "S a n a dokunamamak, sana yakın olamamak, istediğim şekilde değil, son derece

Sinir bozucu. Seninle olmayı ne kadar sevsem de, birlikte vakit geçirdikten sonra hissettiklerimden nefret ediyordum."

"Sen nasıl hissettin?" Ayak uydurmaya çalışarak uyuşukça sordum.

"İyi değil." Mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Sanki senin için yeterince iyi değilmişim gibi-"

Sözlerinin geri kalanına dayanamayarak onu bir öpücükle kestim ve sıkıca sarıldım. Elleri etrafıma dolandı, hemen popoma kayarak sıktı ve kalçalarımı onunkilere bastırdı. Ama hemen ardından çenemi avuçlarının arasına alarak öpücüğü sonlandırdı.

"Daha bitirmedim."

"Bunu duymak çok zor." Sadece onunla birlikte olduğum için ona acı çektirdiğimi düşünmek midemi ağrıtıyordu. "Bunu telafi etmek istiyorum."

"O zaman dinle."

Başımı salladım, ellerini kendi ellerimle kapattım ve kendimi destekledim. "Tamam. Tamam. Tamam.

Anlat bana."

"Seni koridorda gördüğümde, her zamanki gibi seni gördüğüme sevindim. Ama sonra üzgün göründün. Gerçekten üzgün. Ve şaşırmış. Bu da kafamı karıştırdı. Ama aynı zamanda bana umut verdi."

"Oh." Gözlerimi biraz daha kırıştırdım, sözlerini değerlendiriyor ve onlar hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum.

"Sen istediğim kişiydin ve aynı zamanda ulaşamazdın, sınırların dışındaydın. Ama ne kadar üzgün olduğunu görünce ona kahve yaptım, vaktini boşa harcadığım için özür diledim -başka birine takıldığımı itiraf ettim- ve onu eve gönderdim. Gelmen için sana mesaj attım. Sen de gelmememi söyledin."

"Uzun süreli bağlılık konusunda fikrini değiştiren şey bu muydu? Beni incinmiş görmek mi?"

"Hayır. Sadece incindiğini görmek değil. Seni başka biriyle görmenin nasıl bir duygu olacağını düğündüm." Matt sert bir kahkaha daha attı. "Ve sana söylemeliyim ki, bu beni bok gibi hissettirdi. Verdiğin tepkiye bakarak, benim senin hakkında düşündüğüm gibi senin de benim hakkımda düşünüyor olma ihtimalin olduğunu varsaydım. Ve eğer durum buysa, eğer sen de bana benim sana aşık olduğum kadar aşıksan-"

"Aşık mı?" "Aşık."

"Aşık olmak daha iyi." Cesaretle başımı salladım.

"Bana çok az da olsa aşık olsaydın ya da bana gerçek bir şans vermeye istekli olsaydın, denememek için aptal olmak gerekirdi." Eğiliyor

Çenemi kaldırdı, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu, dili son anda beni tatmak için dışarı fırladı. "Beni tekrar sevmene ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapmak zorundaydım."

"Ah, Matt." Parmaklarım bileklerine kaydı, kalbim çırpınıyordu. "Neden bir şey söylemedin? O pazartesi kahve içmeye gittiğimizde? Neden bütün bunları bana o zaman anlatmadın?"

Derin bir nefes aldı ve ellerini yüzümden çekerek, "Sana Dr. Merek'i ayarlamamı sen istedin," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Ah, evet. Bunu unutmuşum."

Başını bana doğru salladı ve alaycı bir tiksintiyle baktı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Ne? O çok tatlı. Sakalını sevdim," diye karşılık verdim.

Matt'in ağzı alaycı bir tiksintiyle daha da açıldı. "O bir *psikolog*, Marie." Sonra yüksek sesle fısıldayarak, suçlayıcı bir ifadeyle, "Bu yumuşak bilimlerden biri," diye ekledi.

Alaycı bir şekilde homurdandım. "Kerry haklıydı. Sen bir züppesin."

O gülümsedi, ben gülümsedim, birbirimize gülümsedik ve sonra bir iç çektim. Donmuş duyguların yükünü taşıdığımı fark etmemiş olsam da, verdiğim nefesle birlikte çözüldüğümü hissettim.

"Gördün mü? Bu konuyu konuştuğumuz için memnun değil misin?"

"Evet. Haklıydın. Bunu çözdüğümüze sevindim."

"Çözüldü mü?" diye sordu yalvarırcasına, ifadesi sertleşmişti. "Her şeyi sırayla yapmalıyız. Tüm tartışmalar bitene kadar barışma seksi yapmak istemiyorum."

"Ama bazı tartışmaları sonraya bırakırsak, birden fazla kez barışabiliriz." Sırtışıma genişleterek kot pantolonunun beline uzandım.

Matt'in elleri kalçalarıma indi ve parmak uçlarını bacaklarımin arkasına doğru kaydırıldı. "Çok zekisin."

"Biliyorum."

Boynuma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum." "Bunu ben de biliyorum."

"Konuş benimle, Marie." Kolları bir kez daha bana dolandı, sıktı. "Canın yansa bile benimle konuşmalısın. Eğer konuşmazsan aramızdaki hiçbir şey doğru olmayacak."

Başımı salladım, kucaklamasına karşılık verdim. "Konuşacağım," dedim, her tartışmanın mutlu sonla bitmeyeceğini biliyordum. Yine de onun iyiliğine güvendim. I

Beni bilerek asla incitmeyeceğine güveniyordum ve onun da benim onu bilerek asla incitmeyeceğini bildiğini umuyordum. Bu güven, birbirimize haklılığımızı kanıtlamak için her fırsatı vermemiz gerektiği anlamına geliyordu.

"Quinn'in temizlikçi tutma teklifini neden kabul etmediğini ANLAMİYORUM." Greg, şimdi on bir günlük olan en küçük kızını kucağına almış, bir yandan da oğlunun ortaokul için malzeme listesini düzenlemesine ve internetten sipariş vermesine yardım ediyordu.

"Çünkü Bay Fiona, daireyi temizlersek daha anlamlı olur, çünkü bunu sevgiyle yaparız. Ve Quinn ile Janie yarın bizim sevgimiz yüzünden acı çekmek zorunda kalacaklar." Sandra mutfak lavabosunun başında buzdolabının sebzelik çekmecelerini yıkıyordu. Bozulabilecek tüm yiyecekler tezgâhın üzerindeydi ve Alex bozulmuş ya da eskimiş yiyecekleri çöpe atmak üzere poşetlemişti.

Bu sırada ben de buzdolabının içini siliyor, çok inatçı, kristalleşmiş bir yapışkan parçasına kaşlarımı çatıyordum. "Bu da ne böyle? Bir matkaba ihtiyacım olacak."

Salı akşamıydı ve hepimiz her zamanki örgü gecesi buluşmamız için toplanmıştık. Ama örgü örmek yerine Fiona ve Greg'in evini temizliyor, onlara yemek hazırlıyor ve çamaşırlarını yıkıyorduk. Sadece Quinn ve Janie yoktu ama yarın onların çatı katını temizlemek için plan yapmıştık.

Drew ve Ashley Tennessee'den gelmişti. Sadece üç gün kalacaklardı ama kısa bir süre için bile olsa onları ağırlamak harikaydı.

"İkinci banyo bitti." Kat elinin tersiyle alnını silerek içeri girdi. "Sanırım sadece süpürme işi kaldı ama Fiona uyanana kadar beklemek istiyorum."

"Dan hâlâ Grace'in oyuncaklarını yeniden düzenliyor mu?" Sandra omzunun üzerinden baktı. "Barbie bebek ayakkabılarını renklerle kodlamaya ve hayalindeki evin mobilyalarını düzenlemeye bu kadar meraklı olacağını kim bilebilirdi?"

Greg hoşnutsuz bir yüz ifadesi takındı ama bir şey söylemedi. Grace'in Barbie bebeklere sahip olmasından hoşlanmadığını biliyordum; kadın güzelliği hakkında gerçekçi olmayan ve sağlıklı fikirleri sürdürdüklerini düşünüyordu.

"Banyoda bana yardım ediyordu." Kat, üzerinde adı yazan solo bardağa uzandı ve buzdolabının kapağından aldığı filtre edilmiş suyla doldurdu. "Ama evet. Şimdi sanırım Grace'in odasında, oyuncak kutularını düzenlemeye yardım ediyor. Elizabeth ve Nico da orada."

Sandra ve ben bakiştık ama bir şey söylemedik. Kat'in parmağındaki yüzüğü o da fark etmişti. Bu noktada hepimiz fark etmiştik ama ne Dan ne de Kat durumu tam olarak tartışmaya hazırıldı.

"Drew nerede?" Alex iki çöp torbasını bağlamayı bitirdi ve bu soruyu Greg'e yöneltti. "Hırdavatçıdan henüz dönmedi mi?"

"Evet, şimdi Ashley ile birlikte Jack'in odasında çamaşırları katlıyorlar." Kat fincanını yeniden doldurdu.

"Komşumuzu gören oldu mu?" Greg odadakilere sordu. "Ya da telefonumu gördünüz mü?"

"Kim? Marie'yi randevu için kandıran ucube mi?" Sandra burnunu kırıştırdı.

İşime ara verdim, boynum ısınyor ve kalbim çarpıntı yapıyordu. Matt ve benden henüz kimseye söz etmemiştim. Her şey çok yeniydi. Ve herkes çok meşguldü. Ve bu hiç gündeme gelmemişti.

"Profesör Simmons tuhaf biri mi?" Jack babasıyla Sandra'ya baktı.

"Bu odadaki herkes -sen de dahil- tuhaf biri." Greg küçük kızını bir omzundan diğerine kaydırdı. "Dün sabah onu gördüğümde bugün uğramakla ilgili bir şeyler söyledi ama hepinizin geleceğini hatırlayamayacak kadar sayıklıyordum."

"Peki o zaman. Oraya gidip *davetini geri* alacağım." Sandra lavabonun yanındaki havlunun üzerine yıkanmış bir çekmece koydu.

Kendimi toparlayarak mutfığa yöneldim. "Yapma bunu-"

"Kibar ol." Alex iki çöp torbasını omzuna atarken karısına bir bakış gönderdi. "O iyi biri."

Kat kollarını kavuşturarak alaycı bir ses çıkardı. "Ben Sandra'ya katılıyorum. Marie'ye davranışını hâlâ beğenmiyorum."

Buzdolabını kapattım. "O yapmadı-"

"Ne yaptı?" Jack'in gözleri, nihayet yetişkin tartışmalarına katılmasına izin verilen dokuz yaşındaki bir çocuğun ilgisiyle yuvarlaklaşmıştı.

"Bu uzun bir hikâye." Çenesini kaşırken Greg'in sesi huysuz ve yorgundu. "Neden bir sırt çantası seçmiyorsun? Madam Curie'ninkine ne dersin?"

Mutfağın ortasına geçtim ve cesaretimi topladım. *Neden bu konuda bu kadar gergin hissediyorum?*

"Ben Minecraft istiyorum." Jack dikkatini tekrar dizüstü bilgisayara verdi.

"Ida Lovelace mı dedin?" Greg bilgisayarı kapattı. "Bilgisayar biliminin annesi olmasaydı Minecraft mümkün olmazdı bile. Bunu diğer odaya götür ve bundan yirmi yıl sonra seni gururlandıracak bir sırt çantası seç. Git."

Jack itaatkâr bir şekilde bilgisayarı aldı ve mutfaktan çıktı.

Buzdolabını temizlemek için kullandığım bezi çevirerek derin bir nefes aldım ve "Matt-Profesör Simmons-ve ben birlikteyiz," dedim.

Sandra ve Kat kaskatı kesildiler, gözleri bana çevrildi, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu.

"Ne?" Sandra suyu kapatarak nefes aldı.

"Ah?" Alex Greg'le bakıştı; yanılmıyorsam ikisi de gülümsemelerini gizliyorlardı. "Bu ne sürpriz."

Sandra'nın bakışları kocasına kaydı. "Biliyor muydun?" Omuz silkti ve tekrar Greg'e baktı.

"Biliyor *muydun*?" Bu Kat'ten geldi ve Greg'e yöneltildi.

"Kim neyi biliyordu?" Dan mutfığa girdi ve doğruca Kat'in yanına giderek onun solo bardağını çaldı ve uzun bir yudum aldı.

"Marie ve Matt -Fiona ve Greg'in yan komşusu, geçen hafta hastanedeki adam- çıkıyorlar. Birlikteler." Sandra'nın sesi inanmaz gibiydi ve ellerini abartılı hareketlerle havluya sildi.

"Evet. Bunu biliyordum." Dan başını salladı. "Nico söyledi." "Ne?" Kat, Sandra ve ben hep bir ağızdan sorduk.

"Nico nasıl öğrendi?" Sandra gözlerini bana çevirdi. "Elizabeth'e söyledin mi?"

Başımı salladım ama cevap veremedim Dan, "Sanırım Drew Nico'ya söyledi," dedi.

"Aman Tanrım." Başımı salladım, kafam çok karışmıştı. "Drew nasıl öğrendi?"

Alex mutfaktan çıkarken, "Quinn'den," dedi. "Quinn bana da söyledi."

"Peki o zaman, Quinn'e kim söyledi?" Kat alnını ovuşturdu.

"Ben söyledim." Greg kızının poposunu hafifçe okşayarak onu yatıştırdı.

"Peki sana kim söyledi?" Sandra ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Greg kızının alnından öptü. "Matt."

"Matt mi söyledi?" Şaşırmış ve duygulanmış hissederek daha dik durdum. "Sana ne zaman söyledi?" Greg'e söylemiş olması hoşuma gitmişti. İçimi ısıttı ve tüylerimi ürpertti.

"Evet. Matt söyledi, dün sabah ben onun neşeli utanç yürüyüşüne dikkat çektikten sonra."

"Utanç yürüyüşü mü?" Sandra'nın gözleri bana kaydı, yüz hatlarının her yerinde eğlence ve soru vardı.

"Evet, Cuma gecesi giydiği takım elbisenin aynısını giyiyordu."

"Yürü be Marie!" Dan bir adım öne çıktı ve bana beşlik çaktı, ben de bu adamların birbirleriyle bu kadar çabuk bilgi paylaşımlarına hayret ederek uyuşukça karşılık verdim.

Ve bu arada, neden herhangi biri benim kiminle çıktığımla ilgilensin ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Greg kendini beğenmiş bir ifadeyle kot pantolonundan bir parça tiftik aldı. "Ama o bana söylemeden önce biliyordum."

Kat önce bana, sonra Greg'e baktı. "Nasıl?"

Greg önce Kat'e, sonra da Sandra'ya sıırttı. "Geçen hafta yüzünün her yerinde yazıyordu, bakan herkes için. Fiona da söyledi." Sonra da bana, "Bütün hafta ikinizin dedikodusunu yaptık," dedi.

"Sen ve Fiona mı?" Gülümsedim, Fiona bildiği için rahatlamıştım. Haftalar önce beni ondan uzak durmam için uyardıktan sonra ona söylemeye can atmıyordum.

"Çok heyecanlandı." Greg gülümsememe yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. "Çekinceleri vardı ama ikinizi hastanede birlikte görmek ihtiyacı olan tek güvenceydi. İkiniz için de daha mutlu olamazdık."

Mutfak lavabosunun önünde duran Sandra başını sallıyordu, gözleri odaklanmamıştı. "Tamam. Kafam çok karışık. Pek çok şey hakkında. Her şeyden önce," diye beni işaret etti, "tüm hikâyeyi öğrenmem gerek. Bu ne zaman oldu? Ondan hoşlandığını bile bilmiyordum. İkincisi," diye Greg'e döndü, "sizin bu erkek dedikodu telefon ağacınız da neyin nesi?"

Greg ona alaycı bir bakış attı. "Nefret etme Sandra. Siz hanımların nasıl daha etkili iletişim kuracağınızı öğrenmeniz gerekiyor."

Kat başını sallayarak güldü. "Bu delilik."

"Anlamadığım şey Quinn'e neden söylediğin." Buzdolabına döndüm ve Matt'le aramızdaki konuğmanın beni ne kadar Çağırtdığını yüzüme yansıttım.

"Şaka mı yapıyorsun?" Greg ayağa kalktı ve bağıını bana doğru sallayarak ileri geri sallanmaya bağıladı. "Marie. Geçen bahar hayatımı kurtardın. Hem Fiona'yı hem de beni kurtardın. Quinn ve Janie'nin düğününü organize ettin. Hafızam beni yanıltmıyorsa, birkaç yıl önce Janie'yi kaçırmak için gelen Bostonlu adamlara da bir tekila şişesi fırlatarak herkesi harekete geçirmiş ve bu odadaki her kadını kurtarmıştın. Tabii ki Quinn bilmek istiyor. Ve Alex, ve Drew, ve Nico, ve-"

"Ve ben." Dan, Kat'in bardağını yeniden doldurmak için harekete geçti ve basitçe ekledi: "Sen bir kahramansın Marie. Bu adamın yeterince iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

Açıklanamaz bir şekilde, duygular boğazımı tıkadı ve birkaç dakika boyunca yutkunmaktan başka bir şey yapma yeteneğimi elimden alarak, "Siz de benim için aynısını yapardınız. Hepiniz yapardınız."

"Kesinlikle." Greg bir kez başını salladı ve tipik alaycı yüz hatlarına yabancı görünen yumuşak bir gülümseme gönderdi. "İşte bu yüzden öğrenir öğrenmez Quinn'e söyledim. Sana göz kulak oluyoruz, evlat. Bunu sakın unutma." Ama sonra ekledi, "Ve şimdi Fiona'yla daha fazla ortak noktanız var."

Burnumu çektim ve Kat'in yanıma gelip kolunu omuzlarıma dolamasını istedim. "Nasıl yani?"

"Şimdi ikiniz de Matt'in penisini gördünüz."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Geri Alma Robotu

A robot yutulur ve yanlışlıkla yutulan tehlikeli nesneleri toplamak için kullanılır. Cihaz, robotların origami gibi katlanarak birkaç milimetreden daha küçük yapılara dönüştüğü ve böylece tablet gibi yutulabildiği katlanabilir robot teknolojisine dayanıyor. Daha sonra, vücudun içine girdikten sonra, robotları çevreleyen kapsüller çözünerek cihazların açılmasına ve nesneyi almak için kendilerini yeniden yapılandırmalarına izin veriyor.

- Kaynak: Massachusetts Teknoloji Enstitüsü (MIT)

Matt ve benim için güvenimizi ve iyi niyetimizi kanıtlama fırsatı

-Her biri beklediğimden daha erken geldi.

Bir kez daha benim dairemdeydik. Ev gibi hissettirdiği için sevdiğini söyledi. Oysa duvarlarında asılı olan Grace ve Jack'in birkaç çizimi dışında onun evi bir mola yeri gibiydi.

Şu anda mutfak masasında oturuyordu, elleri saçlarının arasındaydı ve ağzı sanki bilgisayar ekranından kendi kendine bir şeyler okuyormuş gibi sözsüz bir şekilde hareket ediyordu. Ben kanepenin yanında yere oturmuş, minderleri storyboard notlarım için bir yüzey olarak kullanıyor ve kalemimin ucunu ısıırıyordum.

Sarılma hikâyesi tamamlanmış ve gönderilmişti, aynı şekilde kuru sevişme hikâyesi de.

OM randevusu iki gün sonrası için ayarlanmıştı.

"Biliyorsun, bunun için programlar var."

Kağıtlarımdan başımı kaldırıp baktım. "Ne için?" "Storyboard için."

"Evet, biliyorum. Ama ben bunu daha çok seviyorum. Notlarımı, yazdıklarımı görebiliyorum ve bana o sırada ne düşündüğümü hatırlatıyor." Elimdeki kâğıda kaşlarımı çatarak baktım. Birkaç hafta önce -New York'a gitmeden hemen önce- yazı ortağımla yaptığım bir telefon görüşmesinden kalmaydı.

Tommy San Francisco'da bir OM seansına katılmış ve notlarını bana çoktan göndermişti. Ancak, son iki ücretli hizmeti bölüşmeye karar vermiştik. O yaşam koçunu alacaktı, benim de bir eskort tutmam gerekiyordu.

Ama yine de bu haftalar önceydi, her şey değişmeden önceydi.

"Sorunlu görünüyorsun."

Bu sefer başımı kaldırmadım. "Tartışıyorum."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ayağa kalkarken dizüstü bilgisayarının kapandığını ve mutfak sandalyesinin yere sürtündüğünü duydum.

Derin bir nefes alarak telefon notlarının yere düşmesine izin verdim ve Matt'e sert bir bakış fırlattım. "Beni David'in nişanına götürmesi için bir eskort tutmam gerekiyor."

Hareketimin ortasında durdu, bana bakarken gözleri maksimum çapta açıldı. "Yine mi geldin?"

"Ücretli hizmetler hakkındaki hikâyem için. Bir erkek eskort tutmam gerekiyor." Gözlerimi ovuşturarak halıya geri oturdum ve iç çektim.

"Peki... tamam. Bu çok ilginç."

Bu beni güldürdü ve gözlerimi onunkilere kaldırdığımda bana gülümsediğini gördüm. "Peki, ben ne yapacağım? Aramızdaki şeyler değişmeden önce bunu yapmayı kabul etmiştim."

"Bunu yapmak istiyor musun?"

"Hayır. Evet. Yani, bilmiyorum. Başladığım şeyi bitirmek *istiyorum*. Bu parçaları yazmayı bitirmek istiyorum. Tüm bu seri benim fikrimdi ve çok iyi geri dönüşler alıyorum. Bununla gerçekten gurur duyuyorum."

Başıyla onayladı. "Tamam o zaman. O zaman bunu yapmalısın." "Gerçekten mi?"

"Evet." Omuz silkti. "Sen kendini rahat hissettiğin sürece -eğer duygularımı soruyorsan- benim için sorun yok."

Ona bakakaldım. "Bunu sorun etmediğine inanamıyorum." "Neden?"

"Çünkü dürüst olmak gerekirse, roller tersine dönseydi, benim için sorun olmazdı. İş, araştırma ya da başka bir şey için bir kadın eskort tutmanı kesinlikle istemezdim."

Matt bana sırtıttı. "Kıskandın mı?"

"Hem de nasıl. Evet. Benden başka kimsenin sana dokunmasını istemiyorum. Ve eğer bu beni sahiplenici yapıyorsa, öyle olsun."

Gülümsemesi genişledi. "Bana güvenebileceğini biliyorsun."

"Biliyorum. Ama yine de beni kızdırdı." Bu özelliğimin farkına varmak ve Matt'e onu üzme endişesi duymadan bu kadarını anlatabilmek ... inanılmazdı. Benim için gerçekten devrim niteliğindeydi. Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım. Ve bunun için onu çok takdir ettim. Aramızdaki güven bir hediye idi.

Ve böylece, bir eskort tutmamaya karar verdim. Onu bir kadın eskortla görmeyi kaldıramıyorsam -iş için bile olsa- bunu ondan istemenin haksızlık olduğunu düşündüm.

Bana, özgürce itiraf ettiğim açgözlülüğüme gülüyordu, oturduğum yere geçti ve kendini yere bıraktı. "Eskort tutmak gibi bir planım yok."

"Kadın yoldaş robotlar da yok." İşaret parmağımı kaldırdım ve onu gösterdim. "Bunların hiçbiri yok."

"Merak etme. Biz farklı bir yöne gidiyoruz. En azından ben öyle yapıyorum. Evlatlık çocuklar için bir Şefkat YZ'sine odaklanıyorum. Sisteme girdikleri anda onlara atanacak ve yetişkinliklerine kadar onlarla kalacak bir tane."

Doğrudum, ona göz kırptım, kalbim kollarımdan aşağı ve boynuma doğru yayılan bir ısı patlaması yaydı. "Ah."

Bakışlarımı eşit bir şekilde karşıladı, ağzında küçük bir gülümseme vardı. "Sanırım en iyi yapabileceğim yer orası." Bacaklarını yukarı çekmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

"Eminim yapacaksın." Çenesini kavrayarak önce dudağından, sonra yanağından öptüm. "Seninle çok gurur duyuyorum. İnanılmazsın."

"Öyle mi? Bana daha fazlasını anlat." Elimini çekmeden önce yakaladı ve yüzüne doğru tuttu. "Hiçbir şeyi atlama."

"Pek çok erkek kız arkadaşlarının araştırma için bir eskort tutmasını hoş karşılamaz. Ama bu önemli değil, çünkü ben-"

"Bence ilginç olacak. Ayrıca benim de sorularım var."

Sertleştım. "Ne?"

"Evet. Quinn ve Alex onu iyice inceledikten sonra üçümüz gidebiliriz. Eski sevgilinle birlikte LCV numaralarımızı güncelleriz."

Boğazımdan bir kahkaha patlaması kaçtı. "Üçümüzün gitmesini mi istiyorsun? David'in nişan partisine mi?"

"Evet." Bir kez başını salladı, sesi hâlâ düzgündü ama gözlerinin arkasında şeytani bir parıltı vardı.

"Matt."

"Bir dakika." Ağzı karikatürize bir hareketle açıldı. "Bir erkek eskort tutup kendi başına dışarı çıkmanı sorun etmeyeceğimi mi düşündün?"

Burnumu kırıstırarak omzunu ittim.

Bileğimi yakaladı. "Oh, hayır. Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Asla olmayacak.

Benim terminatör robotlarımdan birini almazsan olmaz."

Tekrar gülerek onu yere yatırdım. Direnebilirdi ama bana tamamen izin verdi. "Beni dinle! Bir erkek eskort tutmayacağım. Ne şimdi, ne de sonra." Onu öptüm, nefis alt dudağını ısırdım, sonra başımı kaldırdım. "Eğer araştırma için bir kadın eskort tutmanı kaldıramıyorsam, senden de benim için bunu kabul etmeni isteyemem. Bu adil değil ve doğru da değil."

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum." Şimdi onun üstünde yatıyordum. Bir elini saçlarımdan arasına soktu ve diğer kolunu yastık olarak kullandı. "Peki ne yapacaksın?"

Dirseğimi göğsüne dayadım ve çenemi avucumun içine alarak onu düşündüm. "Bunu diğer çalışan yazarlardan birine yaptıracağım. Başka bir yazarın daha katkıda bulunması beni öldürmez. Ve kullanacağım adamla - telefonda- ve belki birkaç meslektaşıyla yeniden görüşebilirim."

Başını salladı, gözleri parmaklarının saçlarımı taradığı yerdeydi. "Bu uzlaşma seni rahatsız etseydi, bana söylerdin. Değil mi?"

"Doğru. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Bu doğru hissettiriyor."

"Güzel." Derin bir nefes aldı ve nefesini verdiğinde rahatlamış gibiydi. "Diğer şey hakkındaki fikrini değiştirdiğine sevindim."

"Hangi diğer şey?" Onu tekrar öptüm. Elimde değildi. Dudakları bağımlılık yapıyordu, sevdiğim çenesine o kadar yakındı ki.

"Orgazm olayı."

Ona baktım, vücudum gerilmişti. "Ne?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Orgazm meditasyon yeri."

"Um . . . " Başımı yana doğru eğdim. "Hayır. Bunu kesinlikle yapıyorum." "Affedersiniz?" Eli saçlarımda durdu ve kırıksık bulduğum Kaşlarının arasında tapılası bir güzellik belirdi.

"Değilsin." "Evet. Öyleyim."

Uzun bir duraksamadan sonra beni yana yatırdı, parmakları yan tarafıma batıyordu. "Marie. Bir orgazm meditasyon salonuna gidip bir yabancı tarafından parmaklanmanı kesinlikle onaylamıyorum."

"Matt-"

"Hayır. Eğer bunu yaparsan gerçekten çok kızarım." Sesi her kelimede yükseliyordu ve çenesini hareket ettirme şekli bana ciddi olduğunu söylüyordu.

Gerçekten çok ciddiydi.

Gülümsememeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Bunun onu bu kadar sinirlendirmesine bayılmıştım. Peki bu benim hakkımda ne söylüyordu? Belli ki ben hâlâ deli Marie'ydim. Kafadan çatlak Marie. Kaçık Marie. Mayıs ortasında kazak giyen ve umutlarımın peşinden koşan Marie.

Gözleri yüzümde gezindi ve dişlerini sıktı. "Bu komik mi?"

"Dinle, sadece beni dinle-"

Aniden doğrulup başını salladı. Yanaklarında bir kızarıklık belirmişti.

Tanrım, gerçekten kızgın.

. . . Yaşasın!

"Matt."

Parmaklarını saçlarına sokarak kazara ve gelişigüzel bir Mohawk yapmasına neden oldu. "Şu anda sana bakamam."

Koluna uzandım. "Dokunmak yok Matt. Kimse bana dokunmayacak. Her şey talimatlara göre. Hiç kimse bana dokunmayacak."

Sustu, sadece gözlerini benimkilere dikti. Birkaç saniye geçti. Sonra birkaç saniye daha.

"Ne?"

Doğrulup kucağına oturdum ve kollarımı boynuna doladım. "Eşi olmadan gelenlerin gerçek meditasyon için kalmasına izin vermiyorlar. Ben her zaman sadece eğitim seansları için gidecektim. Hiç kimse bana dokunmayacaktı. Bu asla olmayacaktı." Burnumu ileri geri onunkine sürterek konuşmamı bitirdim.

Kocaman bir nefes verdi, kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Gülmemeye çalıştım ama çok zordu. Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlayarak daha da sokuldum ve kulağına fısıldadım: "Seni seviyorum Matthew Simmons. Ve senden başka kimsenin işlemcime güç vermesini istemiyorum."

"BAŞLIYORUM." MATT elini kaldırdı.

Erkek arkadaşına şüpheyle baktım.

"Pekâlâ Matthew, neden buradasın?" OM eğitimci Matt'e döndü, gülümsemesi hafifçe cesaretlendirici görünüyordu.

Başımı hafifçe salladım, uyandığımdan beri olan her şeye inanamıyordum.

Gün herhangi bir pazartesi gibi başlamıştı. Matt yatıya kalmış, kahve yapmak ve güne hazırlanmak için her zamanki gibi erkenden kalkmıştı. Ama kahve yaptıktan sonra yatakta bana katılmıştı. Ve işte o zaman bana OM stüdyosuyla temasa geçtiğini ve adını listeye eklediğini bildirdi. Ortağım olarak.

Binaya girip resepsiyon görevlisine isimlerimizi verene kadar ona inandığımı sanmıyorum. Ama işte buradaydık, bana zevkle dekore edilmiş üst düzey bir yoga stüdyosunu hatırlatan geniş, ferah bir odada yerde oturuyorduk. Matt ilk konuşmayı yapmaya gönüllü oldu ve seansa katılma nedenlerini paylaştı.

"Buradayım çünkü kendimi geliştirmeye ve partnerimle ilişkimi güçlendirmeye yatırım yapıyorum," dedi alametifarikası olan dürüstlüğü ve süslemeden yoksunluğuyla.

Gülümsememi ve yanaklarımı boyayan ılık allığı maskelemeye çalışarak gözlerimi titizlikle ileriye diktim. O en iyisiydi. Kesinlikle en iyisi.

"Teşekkür ederim Matthew. Başka kimse var mı?"

Odayı dolaştık, her kişi bir dakika ayırarak kendisi hakkında bir şeyler söyledi ve orgazm meditasyonunu denemelerine neyin sebep olduğunu açıkladı.

Bir kadın, eski partnerinin sadece cinsel ilişki istediğini ve onu ön sevişmeye teşvik etmekte zorlandığını, acele ettiğini veya bunu istediği için kendisini suçlu hissettirdiğini paylaştı. Bu durumun kendisiyle birlikte olan şimdiki partneriyle olan ilişkisini etkilediğini ve eğlenceli dokunuşları nasıl deneyimleyeceğini ve bunlara nasıl güveneceğini yeniden öğrenmesi gerektiğini söyledi.

Partneri destekleyici olmak ve onun kendini keşfetme yolculuğunu teşvik etmek istediğini söyledi.

Bir erkek söz alarak mastürbasyon yapmadığı sürece orgazma ulaşamadığını ve bir partnerle sertleşmesine rağmen asla birinin içinde bitiremediğini söyledi. Orgazm meditasyonunun rahatlamasına, daha fazla dışa odaklanmasına ve başka bir kişiyle gerçekten ilişki kurmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Birkaç kadın kendi bedenleriyle, onlara neyin zevk verdiğiyle, nelerden hoşlandıklarıyla daha uyumlu hale gelmek istediklerini söyledi.

Grubumuzdan bir başkası tekniğini geliştirmek istediği için orada olduğunu söyledi ve bu da birkaç kıkırdamaya neden oldu.

Çiftlerden biri son birkaç aydır evlilik danışmanlığı aldıklarını, on üç yıllık evliliklerini kurtarmak istediklerini ve seks hakkında, diğer kişinin ne istediği veya ne beklediği hakkında hiç konuşmadıklarını fark ettiklerini, bu yüzden OM'nin diyalogu başlatmak için iyi bir yer olacağını düşündüklerini açıkladı.

Yutkundum, boğazım aniden kurudu. Herkesin bu kadar açık ve samimi olmasını beklemiyordum. *Normal*, sıradan insanlar beklemiyordum.

Bir yanım teşhirciler ve hedonistler, ucuz bir heyecan arayan azgın insanlar ya da bir kaçış arayan hasarlı insanlar bekliyordu.

Yazıklar olsun bana.

Sonunda eğitmen bana döndü. "Marie?"

Gülümsemeyi başardım ama çok büyük geldi. "Buradayım çünkü orgazm meditasyonu hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum." Sertçe yutkunarak söyledim. Kalbim göğsümde garip bir şekilde atıyordu, bir şekilde hem hızlı hem de yavaştı. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, sanki daha fazlasını bekliyorlardı. Varlığım için daha fazla neden. Daha fazla paylaşım. Daha fazlasını.

Ya da belki ben daha fazlasını bekliyordum. Kendimden.

Ve belki de *benim* sorunum buydu.

"Ve çünkü," diye ağzımdan kaçırdım, kendimi durduramıyordum, "biriyle yakınlaştığımda, onun iyi vakit geçirip geçirmediğini düşünmeden edemiyorum. Yapamıyorum..." Matt'e baktım, beni şaşkınlıkla ama aynı zamanda endişe ve güvenceyle incelediğini gördüm. "Çok bencil olduğumdan endişeleniyorum. Ve kendi kafamdan çıkıp tam anlamıyla eğlenmekte zorlanıyorum."

Ben konuşmaya devam ettikçe Matt'in kaşlarındaki şaşkınlık dağıldı ve yerini küçük bir gülümsemeye bıraktı. Merhametinden etkilenerек, onun gülümsemesine tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Teşekkür ederim, Marie." Eğitmenimiz küçük bir selam verdi ve dikkatini sınıfın geri kalanına çevirdi. "Yalnız değilsiniz ve duygularınız ve endişeleriniz alışılmadık değil. Ancak buradaki amaç, utanmadan ya da yargılamadan hissetmektir. Bu haz almakla ilgili değil. Bitirmek yok. Doruk noktası yok. Sadece hissetmek, güvenmek, bedeninizi dinlemek ve öğrendiğiniz dersler üzerine meditasyon yapmak var."

MATT'a söylediğim gibi, sadece partnerlerini getirenler rehberli meditasyon için kalabildi. Matt'e söylemediğim şey, rehberli meditasyondan korktuğumdu.

Cidden ama cidden korkuyordum.

Tek başına gelenler paylaşım oturumuna, derslere ve tartışmalara katıldılar, ancak son teori bölümü bittiğinde ayrılmak zorunda kaldılar, ki benim planım da buydu. Uygulama hakkında her şeyi öğrenmek istemiştim ama bunu gerçekten *yapmak* istememiştim. Yabancılarla dolu bir odada olmazdı. Yakınlığımızın bu kısmını paylaşmak istemedim. Ona karşı bencildim.

Biz.

Gün ilerledikçe daha da gerildim. Bunu hissettiğini biliyordum, ama nasıl Ona bunu yapmak istemediğimi söyleyebilir miydim? İşten bir gün izin almıştı ve ben ne yapacaktım? Cömertliğini zaman kaybına mı dönüştürecekdim?

Hayır.

Başa çıkabilirim.

Üstesinden gelebilirim.

Eğitmenimiz son molanın bitmesine beş dakika kaldığı konusunda bizi uyardığında kafamda tekrarlanan düşünceler bunlardı. Bu, yalnız gelen herkesin ayrılacağı anlamına geliyordu. Matt beni diğer çiftlerden biriyle sohbet ederken buldu, gazeteci şapkamı takmak için elimden geleni yapıyordum.

İkimize de izin verdi ve beni gruptan uzaklaştırarak OM stüdyosuna, birkaç dakika içinde rehberli meditasyonu yapacağımız ana odaya götürdü.

Hay aksi!

"Biraz keşif yapıyordum." Matt yakınımaya eğilip kulağıma fısıldadı.

Artık her şey çok gerçekçi olmaya başlamıştı. Çok yakında iç çamaşırımlı çıkarmıĞ, sırtüstü yatıyor, bacaklarımı açmıĞ ve Matt'in parmaklarını vücudumda gezdiriyor olacaktım, bu arada ben de vücudumun bana söyledikleri üzerine meditasyon yapmak için elimden geleni yapıyordum. . Vücudumun bana seksi erkek arkadaşımı alıp kaçmamı söylediğinden oldukça emindim.

Boş alana göz gezdirdim. "Neden fısıldıyorsun? Tamamen yalnızız. Diğer herkes dışarıda, avluda."

"Fısıldarsam daha heyecanlı olur." Sırtımı okşadı, elini omzumdan popomun hemen üstüne kadar yumuşattı. O zamandan beri fark e t m i ş t i m .

Daha önce çok bencil olmakla ilgili korkularıyla ilgili itirafta bulunduğumda, özellikle eli açık davranmıştı. Bundan şikâyetçi değildim.

"İyi," diye fısıldadım. "Ne tür bir keşif?" "G ö r ü n ü ş e göre, yalnız gelen bazı insanlar

Rehber olmadan OM'yi denemek için daha sonra buluşalım."

"Hmm."

"İlginç, değil mi?"

İlginçti. Çok ilginçti ve kesinlikle makaleme girecekti. "İyi iş, ortak. Bu mükemmel bir bilgi. Teşekkür ederim."

Bakışları yoğunlaştı, sanki düşüncelerini konuşmadan aktarmaya çalışıyordu.

"Ne?"

İçini çekti, aklından geçenleri henüz okuyamadığım için sinirlendiği belliydi. "Marie.

Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve nefesimi tuttum ama hiçbir şey söylemedim.

"Söyle." Çenesini eğdi, eli beni aşağıya, kırımın üzerine doğru okşadı, orada çalkalanan endişeye rağmen karnımda güzel arzu dalları açtırdı.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Ve?"

Alnım göğsüne düştü ve ayaklarına doğru konuştum. "Kalmak istemiyorum. Kalmayı planlamıyordum. Gitmemizi istiyorum. Yakınlığımızın klinik olmasını istemiyorum, bu onu klinik yapacağından değil, ama yabancılarla dolu bir odada böyle bir şey yapmaya hazır değilim. Ateşli bir seks istiyorum."

Eli yüzüme geldi, çenemi kavradı ve ben sözümü bitirdiğimde çenemi geriye doğru eğdi.

Dudaklarında bir gülümseme fısıltısıyla bana bakarak beni bir kez öptü.

"O zaman gidelim."

"İşten izin aldın."

"Seninle olmak için. Buradaki çiftleri yargılamak istemem ama tanımadığımız insanların önünde seni digit-tize etmemeyi tercih ederim."

"Digit-tize. Güzel."

"Biliyorum, değil mi? Bunu tekrar kullanacağım."

Başını eğdi, dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapladı ve bana yumuşak, şehvetli bir öpücük verdi. Dilini kaydırarak tadıma baktı, öpücüğü derinleştirmesi için onu cesaretlendirdiğimde ağzımın içinde inledi, vücudumu

onu. Eridim, katıdan çok sıvıya dönüştüm ve ellerimi gömleğinin kumaşına doladım.

Aniden saçlarımı çekiştirerek son bir ısırıkla benden ayrıldı. "Seni seviyorum Marie. Ve bana karşı bencil olmanı istiyorum."

Gülümsememe yenik düşerek başımı salladım. "Tamam. O zaman eve gittiğimizde yemek hazırlamanı istiyorum."

"Kulağa hoş

geliyor." "Çıplak."

Durakladı, tek kaşı şaşkınlıkla kalktı. "Kulağa hoş geliyor."

"Ve sonra, yemekten sonra, benimle açık saçık konuşmanı istiyorum."

Matt'in bakışları kukuletalı bir hal aldı ve ellerimizi birbirine doladı. "Neden yemek sonrasına kadar bekleyelim ki?"

Daha sonra, gece yarısına ^{yakın}, yatakta birlikte uzanırken -sarmaş dolaş, çıplak -Parmak ucumla yakışıklı yüzünün hatlarını çizdim, şaşkınlık hissettim.

İşte. Şimdi. Ona istediğim gibi dokunabiliyordum. Kalbim bunun tatlılığıyla, minnettarlığıyla kabardı. Bu anları asla hafife almayacağımı, onu asla hafife almayacağımı umuyordum.

"Yüzümü seviyorsun." Sesi kesin gibiydi.

"Hayır. Ben senin yüzünü seviyorum."

"Ben de senin yüzünü seviyorum. Ve göğüslerini."

Bu beni güldürdü ve elimi yanağına götürdüm, "Şuna bak Bana."

O da buna uydu, kirpikleri kırpışarak açıldı ve bakışları Benimkini.

"Güzel," dedi, tek kelimesi hayret doluydu. Aniden eli kalçamı ve popomu okşamaya başladı, sanki beni görmek bu eylemi zorunlu kılıyormuş gibi.

"Teşekkür ederim."

"Hayır. Teşekkür ederim." Gözleri parmaklarının karnımın alt kısmına, oradan da göğüslerimin arasındaki vadiye doğru kayışını takip etti. "Bana bir şey söyle."

"Ne?"

"Sana ne yapmamı istediğini söyle."

"Sonunda o anketi uygulamaya ne dersin?" Alay ettim.

Eli durdu ve bakışları benimkine sıçradı. "Ah. Evet. Bu konuda." "Ne? Verilerimi istemediğini söyleme bana."

"Oh, istiyorum. Ama alamam."

"Neden?"

"Çünkü çalışma için onay formu imzalayan herhangi biriyle ilişkiye girmemiz açıkça yasaklanmıştı."

Biraz zaman aldı ama bu ifşanın tüm ağırlığı ve anlamı sonunda kafama dank etti. "Yani bunca zaman bana izin vermediniz ya da anketi uygulamadınız, çünkü istediniz-"

"Seni hamile bırakmak için. Evet."

Omzuna hafifçe vurduğum ve aptallığına kıkırdadım. "Çünkü benimle birlikte olmak istiyordun."

O da gülümseyerek başını eğdi. "Kesinlikle."

"Sen başka bir şeydin." Ne sırtışıma ne de damarlarımda dolaşan haz dolu sıcaklığı bastırabildim.

"Sürekli erteledim. İlk başta kendime, bana karşı rahat olmanı ve böylece bana dürüst cevaplar vermeni istediğim için böyle yaptığımı söyledim. Ben de kendime aynı sebepten dolayı sana karşı bu kadar iyi davrandığımı, seninle bu kadar çok takıldığımı söyledim. Ama sonra," bakışları tekrar bedenime kaydı ve başını eğerek göğüslerimin arasına acı veren şefkatli bir öpücük kondurdu, "sonra kendime yalan söylemeyi bıraktım ve gerçeği itiraf ettim. Seni, her zaman, hep seni istedim."

"Çalışmayı istediğinden bile fazla mı?" Alay ettim.

"Evet." Başını ciddiyle salladı, odağı hâlâ bedenimdeydi ve parmaklarımı dağınık saçlarına geçirdim.

"Bu çok komik." Göğsümün yan tarafına bir öpücük daha kondurdu ve dalgın bir şekilde, "İnsanlar buluta, yani internete bağlandıklarında -Gerçek hayattan uzaklaşırlar. Ancak bir yapay zeka yalnızca buluta bağlıyken çalışabilir, çünkü gerçek hayatları yoktur. Bizim için kendilerinden daha gerçekler."

"Bu çok derin, Profesör." Saçını çekiştirerek gözlerini yukarı doğru kaldırmaya zorladım. "Sanal bir alanda yaşamak baştan çıkarıcıdır, özellikle de gerçek dünya istediğin gibi olmadığında." Bakışları yüzümde gezindi ve daha çok kendisiyle konuştuğu hissine kapıldım.

ilk kez gerçek hayatı sanal bir varoluşa tercih ettim. Dikkatimi dağıttın. Daha önce hiç dikkatim dağılmamıştı."

"Sen de benim dikkatimi dağıttın."

Bakışları keskinleşti, sonunda benimkine odaklandı, kendini üstümde konumlandırdı, heybetli bir erkeksi varlık, kalbimin hızlanmasına neden oldu. Güçlü bedenini benimkine doğru indirip bana şakacı bir öpücük verirken bacaklarını onu kucaklamak için açıldı.

"Seninle tatil yapmak istiyorum," diye burnuma sokuldu, "internet bağlantısı olmadan."

Sahte bir gaz verdim. "Bu tür bir adım için hazır olduğumuzdan emin misin?"

Alt dudağımı yaladı ve büyüyen ereksiyonunu merkezime sürttü. "Sahilde mum ışığında yürüyüşler ve gün batımında akşam yemekleri istiyorum."

"Kullanıcı arayüzünde bir sorun var," dedim nefes nefese, içgüdüsel olarak kalçalarını eğip onun hissini kovaladım. Onu dzeltecektim, mum ışığında akşam yemekleri ve sahilde gün batımı yürüyüşleri olduğunu söyleyecektim ama birden dilim tutuldu.

Sırttı. "yle mi?"

"Evet. Cihazı girmeniz gerekiyor."

"Neden?" stmde hareket ederken gözleri dans ediyor, beni çıldırtıyordu.

İçimdeki ihtiyaç artıyordu. Kalalarını böyle oynattığında kelimelere odaklanamıyordum. Yine de, "Daha fazla RAM'e ihtiyacım var" diye alay etmeye çalıştım.

Matt ağkın bir kahkaha attı ve içime girip kalçalarımın arasındaki boğluğu doldurmadan hemen önce a bir öpücükle ağzımı yalayıp yuttu. Bu sefer gerçekten nefesim kesildi, o çekilip üstüme oturduğunda daha fazlasını almak için pelvisimi eğdim.

"Bu yazılımı istiyor musun?" Beni telaşsızca okşarken sesi azarlayıcı bir hırıltıya dönüştü ve beni çılgına çevirdi.

"Evet, lütfen. Sabit sürücü, sıcak senkronizasyon, önyükleme diski, bilgisayar kelimeleri." Sırtımı dikleştirdim, gözlerim kapandı. Onun stmdeki görüntüsüne daha fazla katlanamazdım, bu çok fazlaydı.

"ok seksisin amına koyayım." Hareketleri yavaş, kasıtlı ve ritmikti. Bu işkencenin en iyi tryd.

"Daha sert. Lütfen," diye yalvardım, nefesim kesilmişti.

Razı olmadı, onun yerine "Beni sevdiğini söyle" dedi. "Seni seviyorum."

Temposunu artırdı ama itişlerini yumuşak tuttu. İnledim.

"Aramızdaki ilişkinin sonu olmadığını söyle."

"Sonu yok."

Matt kalçalarını sertçe yuvarlayarak beni ödüllendirdi ve çığlık atmama neden oldu. "Bana bunun sonsuza dek süreceğini söyle." Sesi sıkı bir kısıtlamaydı ve

duygusu gözlerimi açmama neden oldu.

Onun etkileyici, muhteşem bakışları beni hemen etkisi altına aldı; hem sahiplenici hem de savunmasızdı. Ona uzandım, ağzını kendime doğru yönlendirdim ve ellerim sırtından aşağı kayarken onu bir kez öptüm.

"Ben seninim. Sonsuza kadar."

"Ben de seninim." Yutkundu, o kadar içten, o kadar samimiydi ki.

"Sen benim insanımsın," diye fısıldadım, kelimelerin doğruluğunu ve kaçınılmazlığını hissederek.

Söylenmemiş arzular ve umutlarla karmaşık bir hale gelen bir kahkaha attı ve başını salladı. "Evet, Marie. Ben senin kişinim."

Gözlerimin arkasındaki duyguların karıncalandığını hissettim ve ağzım ısıltılı bir gülümsemeye dönüştü. Tanrım, bu adamı nasıl da sevmiştim. Bu komik, tatlı, inanılmaz, olağanüstü adamı. Bana hissettirdiklerini seviyordum, sanki ben onun tanıdığı en güzel kadınmışım gibi, hem içten hem dıştan.

Sadece doğru hissettirmekle kalmadı, sanki özellikle benim için yaratılmış gibiydi.

Ben de onun için.

Hayatımda ilk kez umutlarımı cesaretlendiriyordum. Onların koşmasına ve uçmasına izin verdim. Gökyüzüne. Yıldızlara. Çünkü bundan sonra hayatım böyle olacaktı.

Matt, ben ve sürekli yükselen umutlar.

EPILOG

MATTHEW SIMMONS İLE TANIŞIN

Zihin Okuyan Robot

MIT'nin Bilgisayar Bilimi ve Yapay Zeka Laboratuvarı, bir insanın beyin sinyallerine yanıt veren bir robot yaptı. Robot, robotun çalışmasını izleyen EEG (elektroensefalogram) başlığı takmış bir kişinin beyin dalgalarına göre seçimler yaparak çeşitli nesneleri sıralayabiliyor.

- Kaynak: Massachusetts Teknoloji Enstitüsü (MIT)

İSTEK, arzunun ve/veya ilgisizliğin meyvesidir. Çoğu insan farkına varmaz ama arzu ve ilgisizlik birbiriyle yakından ilişkilidir.

Motive edici olarak arzu barizdir - roket gemilerini ve pornoyu düşünün. Motive edici olarak ilgisizlik daha az belirgindir, ancak bu ikisi arasında daha güçlü olanı olabilir. Biz insanlar rahatsız edilmekten *nefret ederiz*.

Örnek olarak, kıyafetlere karşı her zaman ilgisiz olmuşumdur. Kalitesi, modası, fiyatı.

Kışın, sıcak olmaya ihtiyacım vardı.

Yazın, çıplak olmamam ama yine de giyinik olmam gerekiyordu.

Yasalar yüzünden. Ama şimdi, kıyafet alışverişi yapmak en sevdiğim şeylerden biri.

"Bu kravatı sana yakıştırdım." Marie bir ipek şeridi bana doğru tuttu, parmak eklemleri gömleğimin kumaşına sürtündü ve başını sağ tarafa doğru eğdi. "Rengi gözlerini ortaya çıkarıyor."

"Öyle mi?" Elini tutup göğsüme yasladım ve bir öpücük çaldım. Tadı kiraz gibiydi çünkü üzerinde dudaklarını parlatan kiraz aromalı bir şey vardı.

"Evet. Öyle." Marie gülümsedi, yüzü benimkine yakındı.

Bunu hep yapardı. Alışveriş yaptığımızda uzun süre bana bakardı. Bana sık sık dokunurdu. Yakınımda durdu, bazen kulağıma fısıldadı.

Böylece kıyafet için alışveriş yapmadım, kıyafet alışverişi süreci için alışveriş yaptım.

Kıyafetlere karşı ilgisiz kaldım. Takım elbiseler hariç.

Aylar önce takım elbise satın almamın tek bir amacı vardı: Marie'nin beni takım elbise içinde düşünmesini sağlamak, ki kendi itirafına göre bu takım elbise platonik olmayan düşüncelerle eş anlamlıydı.

Artık biliyorum ki -arkadaş buluşmasından sonra her şeyi ayrıntılı bir şekilde tartışmıştık- ilk takım elbisemi giymeden çok önce de benim hakkımda platonik olmayan düşünceler besliyordu ve duygularının katalizörü takım elbiseler değildi.

Ama yine de onları giydim.

Çünkü Marie takım elbise giymemden hoşlanıyordu. Bana farklı bakıyordu. Daha uzun baktı. Ve ona çabalamaya değer olduğunu göstermek önemliydi. *O benim* için önemli.

"Yeni bir kravata ihtiyacın var mı?" Bana şüpheyle bakarak uzaklaştı. "Daha geçen ay sana dört tane almamış mıydık?"

"Hatırlamıyorum." Belli ki bu bir yalandı. "Gelecek hafta fakülte yemeğimiz var ve onun için bir şeye ihtiyacım var."

"Diğerleri yeterli olmaz mı?"

"İyi bir izlenim bırakmalıyım. Çoğu hâlâ üniversite öğrencisi olduğumu sanıyor."

Kıyafetlerin çoğu insan için önemli olduğunu anlamaya başladım çünkü toplum, bir kişinin nasıl 'paketlendiğinin' o kişinin içsel değerlerini, yeteneklerini ve kişiliğini yansıttığına karar veriyor. Bu ambalaj genellikle 'kişisel ifade' olarak adlandırılır. Bunu deşifre ettiğimden beri, kişisel ifade kavramına içerledim.

Çocukken kıyafetlerim benim hakkımda ne söylerdi?

Şöyle derlerdi: Sizlerin beni giydiklerimle yargılamak istemenizden rahatsız oluyorum ve bu nedenle gerçekten tembel olduğunuzu düşünüyorum.

Ama aynı zamanda şöyle de dediler: Çamaşırlarımı temizlikçim yıkıyor; kot pantolonlarım ve tişörtlerim de dahil olmak üzere her şeyi ütülüyor. Bahçıvanım grunge gruplarını seviyor ve bana her zaman konser tişörtleri getiriyor. Şoförüm şortla kemer giymem gerektiğini düşünüyor. Kıyafetlerimi de dadım seçer.

Ancak ergenlik çağına geldiğimde, aslında umursamamakla umursamıyormuş gibi görünmenin çok farklı iki stil tercihi olduğunu fark ettim.

Bunun olması ne kadar komik. Dünyaya kim olduğunuzu yansıtmak için genellikle tam tersi bir şekilde davranmanızın gerekmesi ne kadar komik. Ama konudan sapıyorum.

Kıyafetlere olan ilgisizliğim ilk yapay zekânın katalizörü oldu. Giydiğim kıyafetlerin içsel değerlerimi, yeteneklerimi ve kişiliğimi yansıttığından emin olmak için (her gün) değerli dakikalarımı harcamaya zorlanmama izin vermek yerine, bunu benim yerime yapacak bir algoritma geliştirdim.

Program, görsel arama yoluyla elde edilebilen verileri ve tarzını taklit etmek istediğim kişilere ilişkin tanımlanmış parametreleri kullanarak sanal bir giysi dolabı oluşturdu. Dolabı annemin kişisel alışveriş uzmanına gönderdim ve benim bedenimdeki ürünleri satın almasını sağladım. Hizmetçi daha sonra satın alınan ürünleri (eksiksiz kıyafetler) gerçek dolabımdaki askılara yerleştirdi. Ne giymem gerektiğini düşünmek yerine, bu kararı kodlanmış prosedürlere dayalı olarak dışarıdan aldım.

Çünkü ilgisizdim, çünkü zamandan tasarruf etmek istiyordum.

Bu küçük zaman tasarrufunun istenmeyen sonucu büyük bir nakit ödeme oldu. Lise son sınıfta bilgisayar bilimleri hocama gösterdim. O da bir arkadaşına gösterdi. O arkadaşım da bir grup melek yatırımcıya gösterdi. İstediler ama bir gencin CEO olmasını istemediler.

Ben de on sekizinci yaş günümde programı sattım ve böylece ailemle olan tüm bağlantımı kopardım. On iki yıldır ikisiyle de konuşmadım. Fark ettiklerinden emin değilim.

Psikiyatristim Thomas, bana olan ilgisizliklerinin tamamen kendi psikozlarıyla ilgili olduğunu ve benim bir insan olarak değerimle hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Ona inandım, çünkü o bir uzman. Doktorası var ve her ne kadar davranış bilimini hala yumuşak bir bilim olarak görsem de, adam işini biliyor.

İkincil olarak, ona inanıyorum çünkü ona saygı duyuyorum, çünkü o hem zeki hem de iyi biri. Tüm veriler ona inanılması gerektiğini gösteriyor.

Ama yine konuyu dağıtıyorum.

Parmaklarımı ceplerime soktum, bu Marie'ye yakın olduğum zamanlarda öğrendiğim bir numaraydı. Ellerimi kendime saklamama yardımcı oluyordu. Bir daha asla Cumartesi günü alışveriş yapmamak için aklıma bir not aldım. Mağaza kalabalıktı ve ona istediğim yerde ve şekilde dokunamıyordum. Yasalar yüzünden.

Sol elim cebimdeki küçük kadife kutuyla birleşti. Kutuyla oynadım, büküm, parmağımı dikişi boyunca gezdirdim.

Kutuyu.

Kerry ve Marcus'un ziyaretinden sonraki hafta sonundan beri giydiğim pantolonun cebinde duruyordu. Marie bana onu sevdiğini söylediğinden beri.

Ben. Sevimsiz ve ayrıntılı bir şey planlamak istemediğim için doğru anı bekliyordum.

Başını salladı ve kravatı masaya geri koydu. "Sanırım bir kravat alışkanlığın var."

Omuz silktim, inkâr etmedim, bunun yerine yavaş ve anlamlı bir gülümsemenin ağzımı ele geçirmesine izin verdim. Kravat alışkanlığım vardı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Kravatların kullanım alanları çok çeşitliydi. Örnek olarak, onun komodin çekmecesinde benim dolabımdakinden daha fazla kravat vardı.

"Sen kötüsün." Gülümsemesi benimkini yansıtıyordu ama yanakları artık pembeydi.

"Benden kötü hoşlanıyorsun." Dudaklarımı dudaklarına değdirmek için öne doğru eğildim. Hüzünlü bir iç geçirdi. "Hadi, gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" Elimi cebimden çekmesine ve beni çıkışa doğru çekmesine izin verdim.

"Beni yemeğe götürüyorsun, sonra da eve. Fiona bana yeni bir kek tarifi verdi ve ben de denemek istiyordum."

Bu beni daha da dikleştirdi ve ağzımı sulandırdı. Marie'nin yemekleri söz konusu olduğunda Pavlov'un köpeği gibiydim. "Ne tür bir kek?"

"Göreceksin."

Ellerimizi parmaklarımız birbirine dolanacak şekilde yeniden düzenledim. "Eğer bu onun hindistan cevizli pastasıysa, kesinlikle yeni bir kravat almalıyız."

"Neden?"

"Benimle evlenmeyi kabul edene kadar seni bağlamam gerekecek." Güldü ve zaman durdu, sadece birazcık.

Pragmatik olarak, zamanın *birazcık* durmasının imkânsız olduğunu biliyordum. Zaman görecelidir ve teorik olarak yavaşlatılabilir ama durdurulamaz. Korkunç derecede yanlış giden bir parçacık çarpıştırıcı deneyi ve/veya bir kara delik dışında değil.

Ama Marie güldüğünde, ağzı mükemmel bir kavis çizdiğinde, gözleri görünür ışık spektrumundaki hidrojenin birleşik renklerine dönüştüğünde, mutluluğun mükemmel bir müzik olarak tezahürü dudaklarından geçtiğinde, zaman durdu.

Sadece birazcık.

Hiçbir zaman komik bir adam olmadım, bilerek değil. Marie'ye kadar. Onun kahkahasını ilk kez duyana kadar. Onunla ilgili her şey bağımlılık yapıcıydı. Komik olmak için insanlarla konuşmak *istemeniz* gerekir ve Marie'yle konuşmak kadar keyif aldığım sadece iki şey vardı.

Biri yemek yapmasıyla, diğeri vücuduyla ilgiliydi ve ikisi de yemek yemeyi içeriyordu.

"NEYİ SEVDİĞİMİ BİLİYORUM." Omuz silktim, dudaklarımı yaladım, beyaz talaşları kremaya bastırmayı bitirir bitirmez saldırmaya hazırlandım.

Bu konuda hiç utanmam-

"Hindistan cevizi." Sesi düz ama aynı zamanda alaycıydı ve bana bir kaşını kaldırdı.

"Evet." Etrafta dolanıyordum ama bu dolanışım yüzünden kimse beni suçlamamalıydı. Pastayı yapmadan önce hindistan cevizi hakkında ne düşündüğümü biliyordu. Asılı kalmamla ilgili hiçbir şey şaşırtıcı olmamalıydı.

"Sen hindistan cevizi delisisin. Doğum günün için şu hindistan cevizli sütyenlerden alacağım."

Gözlerimi kırıştırdım ve gezegendeki en muhteşem kadına bakakaldım (tartışmalı bir iddia değil). "Bu harika olurdu."

Kıkırdadı ve ellerini havluya sildi.

Ben çoktan tabakları almak için arkasından uzanmaya başlamıştım.

"Bitirdin mi?"

Yiyebilir miyiz?"

"Na-ah," diye göğsümü iterek beni mutfaktan dışarı çıkardı. "Hayır henüz."

"Ne?" Sesim paniklemiş gibiydi çünkü paniklemiştim. Zorlanmıştım Son üç saat boyunca kızarmış hindistan cevizi ve pişmiş hindistan cevizinin havaya yayılan çekici aroması eşliğinde pişirmesini izlemek için.

Ve şimdi onu yemeyecek miydik? Belki de gizli bir sadistti.

Bununla başa çıkabilirim.

Marie beni yatak odasına yönlendirdi. "Kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum."

Hemen gömleğimi çıkardım ve ardından kemerimi çözdüm, iki kez söylenmesine gerek yoktu. "Lütfen bana o pastayı çıplak yiyeceğimizi söyle," diye kulağına eğildim ve pantolonumun fermuarını açarken fısıldadım, "birbirimizin üzerinden."

"Hayır." Titredi, sonra ekledi, "Belki. Bilmiyorum. Muhtemelen." Önce öptüm sonra boynunu ısırdım.

Tekrar titredi. "Tamam, evet. Bunu yapabiliriz. Ama önce," ellerini omuzlarımda birleştirdi ve beni uzak tuttu, "önce yatağa uzanmalısın."

Emri ve ses tonundaki gergin titreme karşısında bir kaşımı kaldırdım. "Marie . . ."

"Lütfen?" şimdi dudağını ısıırıyordu ve ellerini kollarımdan çekmiş, parmaklarını büküyordu. "Bir şey yapmam gerekiyor ve senin uzanmana ihtiyacım var."

Onu inceledim. Kesinlikle gergindi. "Tamam. Tamam."

Pantolonumu çıkarıp söylediği gibi yatağa uzandım ve hafifçe titreyen parmaklarıyla komodine uzanıp bir ip çıkarırken her hareketini izledim.

Ellerimden birine uzandı ve ben sertleştim. "Bu ip ne için?" Beni daha önce hiç bağlamamıştı.

"Bu ip değil, gördün mü?" Marie ipin kenarını karnımın üzerinde gezdirdi ve dizini yanımdaki şiltenin üzerine koydu. "Örgü, ipek ve bambudan yapılmış."

"Bu süslü bir ip."

"Artık kravatlarını mahvetmek zorunda kalmayacağız." "Ben onları mahvolmuş olarak görmüyorum."

Ofladı. "Çok yumuşak."

"Yumuşak, süslü ip."

Marie dişlerini sıktı ve bana ters ters baktı. "Sen beni bağladın. Neden ben seni bağlayamıyorum?"

"Aylarca arkadaş bölgesine haps olduktan sonra, hareketlerimin kısıtlanması fikri hoşuma gitmiyor."

Ağzının kenarı kalktı ama bakışları devam etti. "Dinle, bana sadece beş dakika ver, tamam mı?"

Onu inceledim, çenesinin inatçı duruşu ve endişeli görünümünü dikkatimi çekti. "Neden gerginsin?"

Yine ofladı pufladı. "Seni bağladığımda anlayacaksın."

"İstersem beni bırakacak mısın?"

"Elbette." Bileğime tekrar dokundu ve bu sefer beni yatak başlığına sabitlemesine izin verdim. Bu iş bittikten sonra diğer bileğime uzandı ve belime binerken bağladı, göğüsleri -ne yazık ki hala elbisesi ve sütyeniyle kaplıydı- yüzümdeydi.

Düğümü iki kez test ettikten sonra yataktan atladı ve komodinin ikinci çekmecesini aradı. Görünüşe bakılırsa aradığını bulmuştu, doğruldu ve yüzünü bana döndü, elleri arkasındaydı, çok ciddi görünüyordu.

"Matt."

"Valkyrie."

Geniş bir nefes alırken yüz hatlarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Demek bir süredir çıkıyoruz."

"Yeterince uzun değil."

"Ve ben-ne?" Yüzü düştü. "Ne demek yeterince uzun değil?"

"Sadece daha önce çıkmaya başlamalıydık."

"Oh." Başını salladı, kaşlarının hareketleri bana sözlerimin onu rahatsız ettiğini söylüyordu.

Ayak bileklerimi çaprazladım. "Neden çıplak değilsin?" Kendini salladı. "Ah. Sebebi yok."

"O zaman neden çıplağım?"

"Çünkü şüphelenmeni istemedim."

Bu gözlerimin açılmasına ve şüphelenmeme neden oldu. "Şüphelendirdi mi?"

Ne hakkında?"

"Acele ettirme beni. Bırak da söyleyeceklerimi söyleyeyim." Marie daha dik durdu ve çenesini kaldırdı, gözleri vücudumda geziniyordu. "Ve şunu yapmayı kes."

"Ne yapmayı?"

"Kaslarını esnetiyorsun."

"O kaslara yardım edemem. Seni görüyor ve kendi kendine esniyor."

Dişlerini yana kaydırıp ve boğazını temizledi, gözleri şimdi titizlikle benimkilere odaklanmıştı. "Dediğim gibi, bir süredir çıkıyoruz ve sanırım aramızdaki her şey çok iyi gidiyor."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bu ciddi bir gerçeği hafife alma ve bu nedenle kesin olmayan bir değer atfetme."

Argümanımı beğenmiş olmalı ki sırtıttı. "Böyle hissetmene sevindim."

"Bu bir his değil, bir gerçek."

Marie güldü. Bu görüntü ve ses beni daha da rahatlattı.

Yatakta.

"Tamam, bu bir gerçek. Ve *gerçekler* göz önüne alındığında, sanırım taşınmamızın zamanı geldi-

ya da en azından bir sonraki adıma geçmeyi düşündük ..." gülümsemesi

"... ilişkimizde..." diyerek gözlerinde mizahtan yoksun ve umut dolu bir endişe bırakana kadar azaldı.

Ne demek istediğini sorgulayamadan önce bir dizini, sonra diğerini yatağın üzerine koydu ve yanımda diz çökerek arkasından mavi kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp içinden dalgalı çizgilerle işlenmiş altın kare kol düğmeleri çıkınca şaşkınlığımı gizleyemeyerek ona baktım.

"Biri sinüs, diğeri kosinüs. Biri sen, diğeri de ben." Her zamanki melodik temposu şimdi sinirden gerilmişti. "Benimle evlenir misin?"

Ona baktım - şu anda hem gri hem de yeşil olan muhteşem gözlerine - Ağzım utanç verici bir şekilde açık, sonunda "Sen . . . ?" "Seninle evlenmek istiyorum." Sesi kırıldı, dalgalandı ama başıyla onayladı.

kesin. "Seni seviyorum Matt. Seni tamamen seviyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum ve umarım sen-"

"Dur." Başımı salladım, gözlerimi kapattım ve sıktım. "Lanet olsun."

Böyle olmaması gerekiyordu. Yedi ay.

Yedi aydır o yüzüğü taşıyordum.

Ve o beni hindistan ceviziyle oyaladı, soydu, yatağa bağladı ve evlenme teklif etti.

"Lanet olsun."

Yatakta kaydıgımı hissettim, nefes alışının değiştiğini duydum ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sonsuz pişmanlığuma rağmen, yüz ifadesindeki umut dolu endişe yerini şaşkın bir acıya bırakmıştı. Bu yüzden hayal kırıklığının hırıltısına engel olamadım.

"Hayır, Marie. Hayır. O suratı yapma. Böyle düşünme. Bilmiyorsun- dinle, dur. Grah!" Bağları çekiştirdim, ona ulaşmak istedim, istedim.

Ama yapamadım.

Çünkü beni yumuşak, süslü bir iple bağlamıştı.

Derin bir nefes alıp dikkatlice bıraktıktan sonra çenemi kaldırıp yerde duran pantolonuma doğru uzandım. "Bana pantolonumu getirebilir misin?"

"Elbette." Sarsak bir şekilde başını salladı, kol düğmelerinin kutusunu kapatıp çekmecesine geri koydu, ardından kot pantolonuma yöneldi.

Küfür etmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kalarak onun aceleci hareketlerini izledim. Çıplaklığımı gizlemek istercesine kot pantolonu göbeğimin üzerine yerleştirdi ve bu hareket ciğerlerimden sinirli bir kahkaha yükselmesine neden oldu.

Harika.

Sadece . . . *harika*.

Hâlâ titreyen parmaklarıyla sağ bileğimin bağını çözdü. "Özür dilerim. Asıl planımla gitmeliydim."

"Orijinal plan mı?"

"Kol düğmelerini pastanın içine koyacaktım." İçini çekti, başını salladı. "Ama sonra seninle evlenmeyi kabul edene kadar beni bağlamakla ilgili o şeyi söyledin ve ben de ne düşündüğümü -sanırım ne düşündüğümü bilmiyorum- düşündüm."

Sağ elimi serbest bırakarak pantolonumun sol cebine soktum, o da diğer bileğimle uğraştı.

"Ve eğer düşünmek için zamana ihtiyacın varsa, seni tamamen anlıyorum. Anı olduğunu biliyorum. Ama kol düğmelerini gördüm ve bir işaret gibi hissettim. Ben de onları aldım ve-"

Artık iki elim de serbest olduğu için onu belinden yakalayıp aşağı çektim ve yatağa yatırıp üzerine yuvarlandım.

"Marie," diyerek onu çabucak öptüm, "beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun."

Başını salladı, kaşları hâlâ endişeyle çatıktı. Onu tekrar, daha derinden öptüm, çünkü tadı *harikaydı* ve o anda yapılacak en doğru şey buymuş gibi geliyordu.

Ama işler kontrolden çıkmadan önce başımı kaldırdım, *kutuyu* göğsüne koydum, açtım ve içindeki yüzüğü gösterdim.

Ve doğaçlama yaptım.

"Marie Harris, sensiz bir hayat düşünmek istemiyorum. Sen benim kosinüsümün sinüsüsüsün ve bu kol düğmeleri mükemmel. Yemeklerin de öyle, yaptığın her şey mükemmel. Ve lezzetli. Ve sen de çok lezzetlisin. Tadına bayılıyorum. Şimdi seni tatmak istiyorum. Ama önce şunu söylemeyi bitirmeliyim. Nasıl hissettiğini seviyorum. Cesaretini ve dürüstlüğünü seviyorum, ne kadar zeki olduğunu seviyorum - teklif ederken küfür ettiğim için özür dilerim, ama çok zekisin - ve ne kadar iyi, ne kadar derinden, derinden iyi olduğunu seviyorum. Ve seksi. Petabaytlar dolusu seksilik."

Kendimi tutamayarak onu tekrar öptüm, ağzının açık olduğunu ve cevap vermesinin birkaç saniye aldığını fark ettim çünkü

onu şoka uğrattı.

Eğilerek parmaklarımı saçlarına geçirdim ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Bu miktarı bir perspektife oturtmak gerekirse, bir petabayt bir milyon gigabayt eder."

"Oh," dedi, sözcük sesten çok nefesti.

Havayı içime çektim, şu anda anlayamadığım nedenlerden dolayı aniden gerildim ve sormak istediğim ama doğru anı beklemek istediğim için sormadığım soruyu sormaya hazırlandım.

"Marie, *benimle* evlenir misin?"

Kısa bir nefes verdi, gözleri benimle yüzük arasında gidip geldi, gülümsemesi giderek büyüdü ve başını salladı. "Evet. Evet. Elbette!"

Bir sonraki anda yüzüme uzandı ve dudaklarımı kendi dudaklarına götürdü. Ben gizlice yüzüğü kutudan çıkarıp parmağına geçirirken öpüştük. O yüzüğü bir an önce takmasını istiyordum. Yeterince beklemiştim. Ama şimdi anlıyordum ki, beklememeliydim.

Çünkü Marie'yle her an mükemmel olmayabilirdi ama her zaman *doğru* an olurdu.

-Son

Penny'nin harika haber bültenine abone olarak özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini görebilirsiniz. Buradan abone olun: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

[Penny Reid'in 16 Eylül 2019'da çıkacak Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı kitabı Beard with Me için ön sipariş verin. Bir ön bakış için okumaya devam edin!](#)

[Şehirde Örgü Serisi'nin bir sonraki kitabı Uygunsuz Eylilik'i Kindle Unlimited'ta okuyun!](#)

TEŞEKKÜR, LİNKLER VE KAYNAKLAR

Yazardan Bir Not

Kitaplarımdan herhangi birini okuduysanız, güncel olayları, çözülmemiş etik sorunları/soruları ve maskaralıkları hikayelere dokumaktan hoşlandığımı bilirsiniz. Karakterlerim hikayenin başında her zaman sonunda olduklarından farklı kişilerdir, çünkü onları (ve sizi) bir keşif yolculuğuna çıkarırım.

Bu kitap fikri, sık sık karşılaştıkları bekar erkeklerin kalitesinden yakınan bekar kadın arkadaşlarımla yaptığım tartışmalardan doğdu. Yakın zamanda evlenen arkadaşlarımdan biri, bekârken sık sık şöyle derdi: "Sürmekten gerçekten hoşlandığım bir araba bulmam yedi yılımı aldı. Bundan daha kısa sürede bir hayat arkadaşı bulacağımı düşündüren nedir?"

Bir akşam şu soruyu yönelttim: Eğer bir insan arkadaşınızı başka bir şeyle değiştirebilseydiniz, değiştirir miydiniz? Aldığım yanıtlar kadınların kendileri kadar çeşitliydi.

Umarım Marie ve Matt'in macerasını beğenmişsinizdir. ♥

Bağlantılar ve Kaynaklar

Orgazm Meditasyonu

Bildiğim kadarıyla OM öğreten *Tek Duyu* adında bir şirket yok. Ancak insanlara OM (orgazm meditasyonu) yapmayı öğreten *One Taste* adlı bir şirket var. Web sitelerindeki metni - kelimesi kelimesine - 6. bölümde OM'nin prosedürünü/eylemini/amacını tanımlamak için kullandım.

<http://www.womenshealthmag.com/sex-and-love/orgasmic-meditation>

<http://onetaste.us/>

Kucaklaşma

The Cuddle Sutra gerçek bir kitaptır (gerçek adı: *Sarılma Sutrası: Nihai Yakınlığın Arsız Bir Kutlaması*). Araştırma yapmak için satın aldım (*Flört-ish* için) ve kocam ve ben birkaç pozu denedik. Gerçekten çok tatlı bulduk. Partnerinizle (veya yardımcı robotunuzla) denemenizi tavsiye ederim. Ancak, *Dating-ish*'te anlatılan web sitesi ve stüdyo (CuddleBuddies.com) kurgusaldı. Ne yazık ki kocam gerçek bir kucaklaşma salonunu ziyaret etmemi istemedi ve ben de onun isteklerine saygı duydum.

Müşterileri profesyonel kucaklayıcılarla eşleştirmeyi teklif eden birkaç şirket var, bunlar aşağıda:

<http://thesnugglebuddies.com/>
<https://www.cuddlecomfort.com/>

ROBOTLAR!!!

Matt'in prototipi dışında bu kitapta bahsedilen diğer tüm robotlar ve yapay zekalar (Japon hemşire robot vb.) gerçektir. Hiçbiri uydurma değildi ...

DeepMind (Google) benim için yapay zeka projeleri arasında en büyüleyici olanıydı. I araştırıldı. Özellikle, Bu

makale: <http://uk.businessinsider.com/google-deepmind-aggressive-gameplay-2017-2?r=US&IR=T>

Muhtemelen önümüzdeki 30 sayfayı yapay zeka, robotik ve otomasyonu çevreleyen etik konular hakkında ağıdalı bir şekilde harcayabilirim, ancak yapmayacağım. Hepinizi çok seviyorum.

Bir dahaki sefere kadar.

-Penny Reid

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers, Knitting in the City, Rugby, Dear Professor ve Hypothesis serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan Yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor. Aynı zamanda üç minik yetişkinin tam zamanlı annesi, eşi, kızı, örücü, tığ işi yapan, dikiş diken, genel zanaatkâr ve düşünce ninjasıdır.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-posta:**

pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönder ;-)

Daha fazla Penny Reid saçmalığı ister misiniz? Okumaya devam edin:

1. Penny'nin yakında çıkacak kitabı *Beard With Me'nin* ön gösterimi, Winston Kardeşler Serisi #5.5
2. Serinin bir sonraki kitabı olan *Uygunsuz Evlilik'e* ön bakış.
3. Penny'nin Kitap Listesi

SNEAK PEEK: BEARD WITH ME, WINSTON KARDEŞLER KİTAP
#5.5

EYLÜL 2019'DA GELİYOR

"Hiçbir şey fıstık ezmesinin tadını karşılıksız aşk kadar güzel
alamaz."

CHARLES M. SCHULZ, CHARLIE BROWN / PEANUTS

Scarlet

Mayıs 2004

Koro odasına giden yolu SARI BANT kapamıştı. Yutkunarak dikkatimi sarı banttan koridora, oradan da kapının yanındaki beyaz afiş panosuna yönelttim. Tabela bir şövale üzerine yerleştirilmişti ve üzerinde ISLAK BOYA - GİRMEYİNİZ yazıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır" dedim tabelaya, gözlerim tekrar sarı banda kaydı.

Sessiz bir umutsuzluk sesi yuvarlanırken öğle yemeğimin bulunduğu kâğıt torbayı kavradım. Kalbim dört nala atıyor, çukurlarım terliyor, dilimin tadı korkudan ekşiyordu.

Resmi olarak koro odasında yemek yememe izin verilmiyordu. Kimsenin yoktu. Ama birinci sınıfın başlarında gizlice içeri girip iki sıra sandalyenin arasına saklanmış, Bayan McClure ders planlama saati için gelmeden önce içeri dalmaya dikkat etmişim. Dördüncü ders için zil çaldıktan sonra, öğrencileri içeri girdiğinde fark edilmeden çıkma konusunda oldukça yetenekli hale gelmişim.

Bu son (neredeyse) iki yıldır işe yaramıştı ama bugün işe yaramayacağı açıktı. Daha da kötüsü, yaz tatilinden önce okulun son ayıydı. Bütün bir yılı yemekhanede yemek yemeden geçirmişken yemekhanede oturacak bir yer bulmanın sinsi bir yolu yoktu.

Çok ama çok eski sırt çantamın yeni onarılmış askısını çekiştiriyordum.
-bazıları bunu antika bile sayabilir- Yiyecekleri içine doldurdum, sertçe

Göğsümde kabaran hüsrân yüzünden hareketlerim sakarlaştı. Ama sonra durdum, yavaş ve derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime ve çarpan kalbime sakin olmalarını söyledim.

"Okyanus sahile nasıl merhaba der?" Kendi kendime sordum ve sessizce cevabı verdim: "Küçük bir dalga verir."

Bu aptalca şaka boğazımın gevşemesine yardımcı oldu ve küçük bir tebessüm ettim, içinde bulunduğum duruma hafifçe gülerek kendimi azarladım.

Aptal olma. Önemli bir şey değil bu. Her neyse.

Hayatımın ilk on dört-yaklaşık on beş-yılı bana pek çok değerli ders öğretmişti. Bunların en önemlilerinden biri, hayal kırıklığının büyüklüğünün beklentilerin büyüklüğü ile doğru orantılı olduğuydu. Bunu bir süredir biliyordum, ancak bu kavram nihayet bu yıl fizik dersinde Newton'un üçüncü yasasını öğrendiğimizde zihnimde somutlaşmıştı: *Her etki için eşit ve zıt bir tepki vardır.*

Öyle değil mi?

Bu, hayat, umutlar, hayaller ve beklentiler için de geçerliydi.

İlk hatam koro odasına güvenmek oldu. İkinci hata ise tüm hafta sonu boyunca bu anı dört gözle beklememe izin vermektir. Sessiz, klimalı bir yerde öğle yemeği yemek bir lükstü. İnsanlardan arınmış, böceklerden arınmış, böcek gibi davranan insanlardan arınmış. Artık öğle yemeğimi böcek-insanlardan uzakta yiyebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Hadi ama Scarlet. Sen daha iyi bilirsin," diye mırıldanarak gözlerimi devirdim ve omurgamı sertleştirdim. "Daha kötüsü de olabilirdi. Okulun *ilk* ayı olabilirdi."

Gülümseme çatlağım genişledi ve çantamın zorlu fermuarına dönerken okulun ilk ayı olmadığına şükrederek iç çektim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Belli bir noktadan sonra açılırsa tekrar açılmazdı ve günün geri kalanını kitaplarım ve kâğıtlarım etrafa saçılmış halde geçirirdim.

Ayrıca, içine dikmek için yeni bir fermuar bulmam gerekecekti ve bu da zor olacaktı. Teneke kutu ve cam geri dönüşümüne yardım etmesi karşılığında genellikle giysi ve benzeri eşyalar için kaynağım olan Blythe Tanner, babam iki ay önce babasının karnını deşmekle tehdit ettiğinden beri benimle konuşmuyordu. Babası hurdalığın sahibiydi ve babam çalıntı arabaları hurdalığında saklamak istiyordu. Bay Tanner -suçlu olmadığı için- reddetti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve on yaşındayken öğrendiğim bir numarayı kullanarak ürpertiği -ve babamla ilgili düşünceleri- hemen kovaladım.

Senaryolu komedi dizisi gibi bir durum. *İyi yaşlı baba, her zaman bağışsıklarını deşmekle tehdit eder. Ne karakter ama!*

Evet. Kendi kendime çok konuştum. Kendime bir sürü şaka yaptım. Kendi kendime şakalar bile yaptım. Sanırım insanların birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve çoğunlukla sohbet için etrafta sadece ben vardım. İşte böyle.

Gözlerimi kapatarak yere diz çöktüm ve kitap çantasını dikkatlice muşamba zemine yerleştirdim, böylece yiyeceğimi yavaşça içine sokabildim. Gözlerim kapalıyken, genellikle arka plan gürültüsü olan sesler keskinleşti ve ses seviyesi arttı. Konuşan ve yemek yiyen öğrencilerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü; tepsiler masalara konuyor, gazoz kutuları açılıyor, kahkahalar atılıyordu.

Midem çöktü ama sadece yarım saniyeliğine. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak hemen midemin kendi etrafında dönmesini ve orta kısma geri dönmesini istedim. Midemin batması için zamanım yoktu, özellikle de bu kadar aptalca bir şey için.

Öğle yemeği kırk beş dakika içinde bitecekti. *Kırk beş dakika önemli bir şey değil. Bir yolunu bulurum.* Her ihtimale karşı çantamın ön cebiyle oynuyormuş gibi yaparak seçeneklerimi gözden geçirdim.

Yemekhane bir olasılık değildi. İçeride beni iki seçenek bekliyordu: Diğer Iron Wraiths çocuklarıyla oturmaya çalışmak ya da başka biriyle oturmaya çalışmak, çünkü boş masa olmayacaktı. Yeşil Vadi tıklım tıklımdı, çok fazla çocuk ve çok az yer vardı.

Demir Haydutlar'ın çocuklarıyla oturamazdım. Babam Kulüp Başkanı olduğu için büyük olasılıkla bana izin verirdi ama bunu yapmaya cesaret edemezdim. Prens King muhtemelen dikkatimi çekmek ya da beni kızdırmak için korkunç bir şey yapmaya çalışırdı ve sonra Carla Creavers Prens'in dikkatini çekmek için bir şey yapardı - belki Cletus Winston'la flört ederdi - ve sonra bir kavga çıkardı ve hepimiz ceza alırdık.

Ama ben başka kimseyle oturamazdım. Sınıf projelerinde kimse benimle ortak olmak istemiyordu -asla- ve açıkçası onları suçlamıyordum. Öncelikle, kim çocuklarının Wraith'lerin çocuklarından biriyle takılmasını ister ki? Özellikle de başkanın kızıyla. İkincisi, kıyafetlerimin ve görünüşümün durumu hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Lisede kıyafetler ve dış görünüş *her şeydir* ve sekizinci sınıftan beri lakabım *Kokuşmuş Scarlet* ya da *Terli Scarlet* arasında gidip geliyordu. "Normal" çocukların hiçbirinin beni öğle yemeği masalarında oturtmak istemeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir başka seçenek de kafeteryanın hemen dışındaki koridordu, ama bu olasılığı hemen reddettim. Müdür Sylvester öğrencilerin koridora çıkmasını yasaklamıştı.

Geçen ay Cletus Winston ve Prens King yumruk yumruğa kavga ettikten sonra öğle yemeği sırasında koridora girmişlerdi. Artık yasak bölgeydi ve sıkı bir şekilde devriye geziliyordu.

Bir ses dikkatimi çekti, tuvalet sifonunun sesi ve başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra iki kız banyodan çıktı, derin bir sohbe dalmışlardı. Gözlerimi kitap çantama indirdim ve onlar beni umursamadan yanımdan geçip giderken ben de oynuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Sesleri azalır azalmaz dikkatimi kızların banyo kapısına verdim.

Tabii ya!

Öğle yemeğimi güvenli bir şekilde sırt çantama geri sokup fermuarı kapattıktan sonra çantayı omzuma aldım ve ayağa kalktım, kararım bariz bir seçimle kolaylaşmıştı.

"Bir tuvalet diğerine ne dedi?" Kendi kendime mırıldandım, banyoya doğru yürüdüm ve kafamda cevapladım: *Kızarmış görünüyorsun.*

Dudaklarım bu şaka karşısında kıvrıldı ve kıkırdadım. "Kızarmış görünüyorsun. Komikmiş. Ya da belki şöyle de olabilir, *kaka yapmış* gibi görünüyorsun. Ya da, *kızgın* görünüyorsun." Son espri beni yine güldürdü ve başımı kendime doğru sallayarak, "İyiymi Scarlet," diye mırıldandım. Bunu yazmalıyım-"

Espri seçeneklerim arasında o kadar kaybolmuştum ki, beklenmedik bir şekilde açılan çocuğun banyo kapısına neredeyse çarpıyordum, geriye ve yana doğru zıplayarak kasığıma gelen bir kapı kolunu kaçırdım. Ancak hızlı düşünmem, omzumun ve göğsümün banyodan çıkmakta olan çocukla çarpışması anlamına geliyordu, bu da kırımın üzerine geriye doğru düşmem anlamına geliyordu.

Her eylem için eşit ve zıt bir tepki vardır. Daha önce de belirttiğim gibi, bu yasa hayat, umutlar, hayaller, beklentiler ve farklı hızlarda hareket eden kütleler için geçerlidir, özellikle de bu kütlelerden biri kocaman bir çocuk, diğeri de bensem.

"Sen-" diye başladı çocuk, bana doğru aceleyle bir adım attı, ama sonra konuşmayı ve hareket etmeyi aynı anda bıraktı.

Dondum kaldım, göğsümde yeni bir dehşet dalgası belirdi, yüzümü buruşturmamak için mücadele ettim ve bunun tek nedeni de kuyruk sokumumdaki ağrının birkaç gün boyunca devam edecek olması değildi. Beni kazara yere düşüren bu çocuğun Green Valley futbol takımının yıldız oyun kurucusu, her kızın hayalindeki erkek arkadaşı ve ezelden beri gizli aşkım olan Billy Winston'dan başkası olmadığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Oh, ayrıca? Benden nefret ediyordu.

Yani . . .

"Scarlet," dedi ve sonra sesi düzleşerek sinirli bir of çekti. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, gözlerimi ayaklarından ayırmadan gitmesini bekledim.

Ama gitmedi. Gitmek üzereymiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды ama gitmedi.

"İşte," dedi huysuzca, elini uzatırken sesi sabırsızlıkla doluydu. "Kalkmana yardım edeyim."

İçgüdüsel olarak çenemi göğsüme bastırdım ve donup kaldım, sıcaklık boynumdan ve yanaklarımdan yukarı tırmanıyordu.

Sadece git, demek istedim. Sadece lanet olasıca git!

Bir an geçti ve sonunda elini bıraktı. Bir an daha geçti ve bir iç çektiğini duydum. Başka bir şey söylemeden etrafımda dolaşmaya başladı ve ben de ayak seslerinin onu uzaklaştırmasını dinledim, ta ki sesler kafeteryadaki neşeli konuşmalar tarafından yutulana kadar.

Ancak o zaman nefes almaya izin verdim, ama az önce olanları düşünmeme izin vermedim.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı," dedim. "Hiçbir şey olmadı. Ayağım takıldı ve düştüm. O hiç burada değildi. Hiçbir şey olmadı."

Olayların yeni versiyonuna neredeyse inanarak, tüm o sinir bozucu, ağırlı hisleri karanlık bir köşeye ittim ve kendime başka bir fıkra anlatmaya karar verdim.

Hâlâ yerde otururken fısıldadım: "Dört tekerleği olan ve uçan şey nedir? . . . Bir çöp kamyonu."

Bu en sevdiklerimden biriydi ve genellikle beni güldürür ya da en azından gülümsetirdi. Ama bugün değil.

**** SON GİZLİ BAKIŞ ****

Ön Sipariş Benimle Sakal Eylül 2019'da Geliyor

KISA GÖZ ATIN: UYGUNSUZ EVLİLİK (KINDLE UNLIMITED'DA ŞİMDİ MEVCUT!)

YAZAN PENNY REID, ŞEHİRDE ÖRGÜ SERİSİNİN 7. KİTABI

****Dan****

"AZ ÖNCE NE DEDİN?" Saatimi tekrar kontrol ettim. Bu saçmalık için zamanım yoktu.

Hafta içi saat onu geçiyordu. Kendi yatağımda uyuyabildiğim nadir gecelerden birinde geç kalıyordum. Steven'ın eve gitmesi gerekiyordu.

Millennium Park'ın kuzey tarafındaki Doğu Randolph Caddesi'nde idik. Ana ofisimiz şehir merkezindeydi ama veri merkezini birkaç ay önce bu apartmana taşımıştık. Cypher Systems tüm binanın sahibi olduğundan ve binaya giren ya da çıkan tüm erişim noktalarını ve portları kontrol ettiğinden, Alex, Quinn ve Fiona apartmanın daha güvenli bir seçenek olduğuna inanıyorlardı.

İşte burada, yaşadığım apartmandaydık, gece geç saatlere kadar çalışıyorduk ve ben henüz eve gitme fırsatı bulamamıştım. İnanılır gibi değildi.

Quinn omzunun üzerinden bana baktı. "Tonya'yı getir dedim. Bu bir çift meselesi."

Kollarımı kavuşturdum ve onun kötü bakışlarına karşılık verdim. "Tonya ve ben ayrıldık."

Quinn o aptalca şeyi yaptı, sanki bir böceği kovuyormuş gibi elini havada salladı. "Biliyorum."

Bu, çocukluğumuzdan beri bir şey hakkında konuşmak istemediğinde yaptığı aptalca bir şeydi. Ne sanıyordu ki? Bu saçmalık hakkında konuşmak istediğimi mi? Gitmem gerekiyordu. Şimdi.

"Neden Tonya'yı getirmemi istiyorsun?"

"Tonya'yı kastetmiştim." Yine el salladı. "Bir Tonya getir." "Tonya'yı mı getireyim?" Anlamadığım için enseme kaşıdım. "Sen

Tonya'ya benzeyen birini mi kastediyorsun? Flörtümün neden Tonya'ya benzemesi gerekiyor?" Saatimi tekrar kontrol ederek bileğimi ovuşturdum. Steven aramamıştı ama bu kadar geç kalmak hoşuma gitmiyordu. Ne yazık ki son bir aydır bu durum giderek daha fazla norm haline gelmeye başlamıştı.

"Bu tür şeylerde nasıl davranması gerektiğini bildiği sürece nasıl görüldüğü umurumda değil." Daha fazla el sallama. "Tonya gibi."

Ah. Anladım. *Tamam. Önemli değil.*

Ama bana sabırsızca el sallayabileceğini düşündüyse, bu onu kızdırmam için bir işaretti. "Eski kız arkadaşımın bahsedeceksin ve ben de bunu mu anlayacağım?"

"Ne?" Sesi kırılmıştı, bana ters ters baktı.

"En azından bana çay ikram edebilirdin." Omuz silktim, burnumu çektim. "Ya ayrılık yüzünden hâlâ duygusal olarak dengesizsem?"

Alex gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir ses çıkardı. Quinn gülmüyordu.

"Hey, benim duygularım var." Onun aptal el sallamasını taklit ettim. "Sadece iki yıldır birlikteydik ama-"

"Hayır, değildiniz," diye homurdandı Quinn.

"Evet, öyleydik. Yılbaşından hemen sonra takıldık ve-"

"Birlikte değildiniz. Zaman geçiriyordunuz."

"Benim evimde diş fırçası vardı." Konuyu sebepsiz yere zorluyordum ama Tonya'yı bu kadar kolay göz ardı etmesi beni sinirlendirmişti. Ayrıca boynumun kaşınmasına neden oldu. Boynum sadece bir konuda kendimi suçlu hissettiğimde kaşınırdı.

"Ee?"

"Yani, diş fırçası evini paylaşmak ciddi bir ilişkiye eşittir. Bunu herkes bilir." Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum, onu mu yoksa kendimi mi?

"Bu saçmalık. Sen hiç ciddi olmadın."

Tabii ki haklıydı. Hiçbir zaman ciddi değildik. "Peki, öyle olsun. Ama yine de kendimi savunayım, sadece iki yıl beraberdik."

"Sadece iki yıl mı?" Quinn, Alex'in başının arkasına baktı. "İki yıl uzun bir süre."

"Hayır, değil." Başımı salladım. "Evet, öyle." Quinn başını salladı.

"Hayır, değil. İki yıl bir insana aşık olmak için yeterince uzun bir süre. Ama bir şeyin gerçek olup olmadığını ya da sürüp sürmeyeceğini anlamak için kesinlikle yeterince uzun değil."

Quinn'in kızgınlıkla kaşlarını çatması ters bir bakışa dönüştü. "Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Quinn'e katılıyorum." Alex bunu bilgisayarından başını kaldırmadan söyledi. Bilgisayar derken, monitörlerden ve vızıldayan şeylerden oluşan bir duvarı kastediyorum.

Gözlerimi devirmeden önce kendimi tuttum. "Her zaman Quinn'le aynı fikirde oluyorsun, Chachi."

Alex sandalyesinde tamamen döndü ve bana ters ters baktı. Ben de ona ters ters bakmaya çalıştım ama yemin ederim çocuğun bakışları çok sinir bozucuydu.

"Bana Chachi deme."

"Tamam. Siktir git. Sana Joanie diyeceğim."

Sinir bozucu bakışları daha da şiddetlendi ve telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp ekrana baktım ve midem bulanarak bir kez daha baktım.

Anne: *Doğum gününde anneni arama zahmetine katlanamadığına göre öldüğünü varsayıyorum. Quinn'e söyle, senin adına nereye bağış yapacağımızı bilmediğimiz için cenaze evine çiçek göndereceğiz. Umarım yas tutanların zambaklara alerjisi yoktur. Sevgiler, 42 saatlik doğumdan sonra seni doğuran annen.*

Anne: *Ara beni. Eğer zaman ayırabilirsen.*

"Kim o? Ne oldu?" Çocuğun sesi yüksek alarmdaymış gibi geliyordu. Gözlerimi kapadım ve nefesimin altında "Siktiğimin ördeği" diye mırıldandım. Quinn bir süre beni inceledikten sonra, "Bu onun annesi" dedi.

Gözlerimi açtım. Quinn o küçük bok yiyen sırtışını takınmıştı. O kadar küçüktü ki, onunla birlikte büyümemiş birinin bunu fark edebilmesi için bir büyüteç ve iyi bir ışık gerekirdi. Ama onu ikimiz de hatırlayabildiğimizden beri tanıyordum.

"Ah." Alex başka bir şey söylemeden vızıldayan boktan duvarına geri döndü.

Quinn bana yaklaştı ve sesini alçalttı. "Onu aramadın mı?"

"Hayır, onu aramadım." Bu bir felaketti. Ben ölmüştüm. Beni suçluluk duygusuyla öldürecekti. Bu arada boynum kaşınıyordu.

Korkunç mavi gözleri üzerimde gezindi. "Bu sabah annemi aradım."

"Biliyorum." Bok kafalı.

Quinn'in annesi ve benim annem aynı doğum gününü paylaşıyordu. Bu da her yıl doğum günlerinde annelerimizi aramamız gerektiğini birbirimize hatırlattığımız anlamına geliyordu. Birkaç yıl önce Quinn annesini hiç aramadığı bir dönem geçirmiş olsa da -çünkü birbirleriyle konuşmuyorlardı- yine de *bana* hatırlatırdı.

"Sana bu sabah hatırlattım. Öğle yemeğinde hatırlattım. Janie sana mesaj attığını söyledi."

"Bunu ben de biliyorum, sık suratlı."

Janie Quinn'in karısıydı ve şu anda ilk çocuklarına hamileydi. Ayrıca bir tür tıbbi sorun nedeniyle yatak istirahatindeydi ve bu da Quinn'i çıldırtıyordu. Quinn bu deliliğin acısını benden çıkarıyordu. Ayrıca, onun tüm seyahatlerini ve benimkileri ben yapıyordum, bu da genellikle gelip gelmediğimi bilmediğim anlamına geliyordu.

Bu arada, seksi karısıyla daha fazla zaman geçiriyor ve muhtemelen onu da çıldırtıyordu.

Bu öğleden sonra Fairbanks binasındaki ekiple görüşürken annemi aramayı planlamıştım ama sonra Kat Tanner çıkageldi. Aslında ondan sonra pek bir şeye konsantre olmakta zorlandım.

Kat Tanner lanet biriydi. Onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum.

O, okul öncesinden liseye kadar tüm hayatınız boyunca tanıdığınız idealize edilmiş, çok zeki, çok güzel, çok seksi bir kızdı. Başlarda sizi ne kadar harika biri olduğuna dair hiçbir fikri olmadığına inandırmıştı. Alçakgönüllü, nazik, dünyanın tuzu kuru, iyi bir insandı. Onu arkadaşlarıyla izlediniz ve lanet olası bir elmas olduğunu düşündünüz. Gülüşü bile muhteşemdi.

Açıklamama izin verin. Bazılarının "tip" dediği şeye hiç sahip olmadım. Bütün kadınları severdim. Onlara bakmayı severdim. Onlarla konuşmayı severdim. Onların benimle konuşmasına bayılırdım. Genç, yaşlı, uzun, kısa, tıknaz, zayıf, kırmızı, kahverengi, mavi, gri fark etmezdi, kadınlara karşı sarsılmaz bir hayranlığım vardı.

Bunun nedeni annemin süper bir kadın olması ve babam pek ortalıkta yokken biz çocukları tek başına büyütmesi olabilir. Donanmada kariyer yapmış biri olarak, evde olduğundan daha fazla görevdeydi ama bu yüzden etrafta değildi.

Kadınlara olan sevgimin bir nedeni de kız kardeşlerimin melek, erkek kardeşimin ise beş para etmez bir pislik olması olabilir. Elbette, kız kardeşlerimin dramları vardı, ama bu dramlara çoğunlukla onlara kötü davranan hak etmeyen erkekler neden oldu.

Her neyse. Kadınlar harikaydı, hepsini seviyordum ve her türüyle çıkmıştım.

Ama Kat Tanner'la tanışana kadar göğsümde hiç böyle boktan bir his hissetmemiştim. Sanki o etraftayken tam nefes alamıyormuşum gibi. Aslında, onu geç. Bazen sadece onu düşündüğümde bile nefes alamıyordum.

Neden o, bilmiyordum. Onun feromonları benim feromonlarıma garip şeyler yapıyor, endokrin akışımı bozuyor ya da Chi yapıyor olabilirdi. Her neyse.

Belki de sadece görünüşünü, koyu renk gür saçlarını, iri kahverengi gözlerini, dudaklarının büyükannemin bahçesindeki güllerin tam tonunda olmasını, teninin zeytin rengini, yürüyüşünü, kıcının kıvrımlarını, yere bakmasını ve güldüğünde sesinin her zaman biraz suçlu çıkmasını çok seviyordum. Her neyse. Her şey vardı.

Ama sonra onun milyarder bir varis olduğunu öğrendim. Düşündüm *ki, o bunu büyütüyor, ben neden büyütüyüm?*

Rayların diğer tarafında büyüdüysem ne olmuş yani? Gençken hapse ve çetelere girip çıkmışsam ne olmuş? Lise diplomam yerine GED'im varsa ne olmuş? Ben hiç üniversiteye gitmediysem ve bu arada o Chicago Üniversitesi'ne gidip havalı bir diploma aldıysa ne olmuş?

İşin özüne indiğinizde insanlar sadece insandı, değil mi? Önemli değil.

Ama sonra Las Vegas'ta bir sabah onun yanında uyandım, bir gece önce kusarken saçını tuttuktan sonra bana tek eşlilikten hoşlanmadığını söyledi.

Bilin diye söylüyorum, çok eşliliğe karşı değilim. Babamın tarafında Vermont'ta bir yerleşkede yaşayan bir teyzem vardı. Becks Teyze'nin üç bayan arkadaşı ve altı erkek arkadaşı vardı - annem onlara böyle derdi - bunun gibi bir şey. Çoğunlukla birbirleriyle iyi geçiniyor gibiydiler. Kahretsin, yirmi yıldır orada yaşıyordu ve her zaman mutlu görünüyordu.

Yaşam tarzının tipik olmadığını anlayacak yaşa geldiğimde, ona neden böyle bir şey yaptığını sormuştum. Kat'ın o sabah Vegas'ta söylediğine benzer bir şey söylemişti: "Tek eşlilik konusunda hiçbir zaman iyi olamadım."

Babamın ailesi benimkinden daha az ya da çok işlevsiz değildi ve hiçbirimiz çok eşli yaşam tarzını seçmemiştik. Ağabeyim seçmişti ama o farklıydı. O sadece bir sürü farklı çılgın kadınla takılıyordu ve takıldığını bilmiyordu; bir sürü farklı akıllı başında insanla rızaya dayalı, kararlı bir ilişkiyle aynı şey değildi.

Ama bu tür bir yaşam tarzı bana göre değildi. Kendimi tanıdığım kadarıyla, sevdiğim kadına başka bir adamın ya da kadının dokunmasını hazmedemezdim. Dahası, muhtemelen o adamın ağzını burnunu kırardım.

Ama kadının ağzını burnunu kırmazdım. Muhtemelen ona çok pis bir bakış atardım.

Ama bu sadece benim.

Yani, evet. Altı aydır konuşmadığım Kat'i bu öğleden sonra gördüm. Onu görmek hâlâ bir elmas olduğu gerçeğini pekiştirdi ve hâlâ göğsümde o boktan hissi uyandırıyor. Kısa bir süre konuştuk. Her zamanki gibi benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Sonrasında dikkatim dağılmış ve sinirlenmişim ve doğum gününde annemi aramamıştım.

Quinn'in gülümsemesi yayıldı. Boğazını temizleyerek ve ağzını yumruğuyla kapatarak bunu gizlemeye çalıştı. "Anneni aramamı ister misin? Ona görevde olduğunu, ülke dışında olduğunu söyleyeyim mi?"

"Bana izin vermesi için Mars'ta JFK ve Bing Crosby'yi diriltiyor olmam gerekirdi. Kısacası ..." Başımı salladım. *Lanet olası bir felaket.*

Bir an tereddüt etti, sonra "Baban şehirde mi?" diye sordu.

"Hayır." Ve bu konuda söyleyeceğim tek şey buydu.

Babam birkaç yıl önce donanmadan emekli olmuş olsa da, yine de hiç ortalıkta yoktu. Annemle karmaşık bir ilişkileri olduğunu söylemek hafif kalırdı. Uzun lafın kısası şuydu: sevdiği başka bir kadından bir çocuğu - kardeşim Seamus - olmuş, o kadın onu ve bebeği terk etmiş, annem devreye girmiş, Seamus'u kendi çocuğu gibi büyütmüş ve babam çok minnettar olmuştu.

Hem de çok minnettar. Tek sorun, minnettarlığın sevgiyle aynı şey olmamasıydı.

"Ona Janie ve bebek için bir şeyler yaptığını söyleyebilirdim." "Hayır."

İnledim. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirir, ona

"Evli olduğunu ve annene torun verdiğini göster." Ama yapmıyordum.

"İstediği bir şey olmalı." Yüzü şimdi ayıktı.

"Elmas küpeler mi?"

Quinn annemi en son aramadığım zamanı ve annemin üzerime yağdırdığı rezalet ve utanç fırtınasını hatırladı.

On yedi yaşındaydım ve hapisteydim. Onu aramamın mümkün olmaması umurunda değildi. Seamus'un suçunu üstlenmem umurunda değildi. Umurunda değildi.

En sevdiği parfümle birlikte çiçek gönderilmesi için bir gardiyana inanılmaz miktarda rüşvet verdiğimi umursamadı. Onun için bir parti düzenlemiş olmam, Seamus da dahil olmak üzere diğer kardeşlerimin onu kiliseye götürmeleri, pasta yapmaları ve ona bir tanrıça gibi davranmaları umurunda değildi.

Ben aramamıştım; bu yüzden Hain Yahuda'ydım. Eleanor O'Malley'nin amansız, pasif-agresif suçluluk dalgası yerine ateş ve kükürdü haftanın her günü tercih ederim.

Tanrı ruhuma merhamet etsin.

Quinn omuz silkti. "Yardımcı olabilirsem haber ver."

"Bir mucizeye ihtiyacım var." Hayal kırıklığımı dışa vurarak döndüm ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

Odadan çıkıp koridorda yürürken telefonumun ekranına bakarak mesajını tekrar okudum. Asansörün düğmesine basarken onu arayıp unuttuğumu söyleyemeyeceğime karar verdim. Bu bir seçenek değildi. Bu yüzden annemin en çok istediği şeylerin listesini en yüksekte en düşüğe doğru sıraladım:

Evlenmem ve yuva kurmam. Ona daha fazla torun vermem.

Boston'a taşınmam ve onun sokağında bir ev almam. Hayatımın geri kalanı boyunca her büyük bayramda yanında kalmam.

Hayatımın geri kalanı boyunca her önemli kararında ona danıştım.

Hayat.

Beşinden dördü mümkün değildi. Değildiler işte. İlk üçü Çünkü önümüzdeki yirmi dört saat içinde bunları yapmam imkânsızdı ve sonuncusu da olmayacaktı çünkü ben çaresiz bir pislik değildim.

Dört numara bunu yapmak zorunda kalacaktı. Kefaret olarak en az beş yıl tatil yapacağıma söz veriyorum. Öyle olsun.

Ayrıca, neden henüz aramadığıma dair bir yalan uydurmam gerekecekti ve bu yalan iyi olmalıydı. Eğer ona gerçeği, unuttuğumu söylersem, bu onun duygularını haklı olarak incitebilirdi. Annemin duygularını incitmemek için yalan söylemek, hile yapmak ve çalmak da dahil yapmayacağım şey yoktu.

Asansöre bindim, kendi katımın düğmesine bastım ve yastıklı kadife duvara yaslandım, yorgundum. Çok yorulmuştum. Kendi yatağında uyumak için sabırsızlanıyordum.

Ama her şey sırayla. Steven'dan özür dileyecek, sonra da annemi ararken Wally ile biraz vakit geçirecektim.

Dairemin kapısını açar açmaz seslendim, "Selam Steven. Çok geç kaldığım için özür dilerim. Quinn bana şirket bölümüyle ilgili şu lanet şeyi yaptırıyor ve o süslü püslü heriflerin benim bir yaşındaki yeğenimden daha fazla el tutmaya ihtiyacı var. Yemin ederim, o Townsend denyosunun benden ona mastürbasyon yapmamı isteyeceğini sandım."

Boynumdaki kravatu çektim, ilmiği çıkardığım için minnettardım. Kravatı ceketimin üzerine koyarak ikisini de girişteki sandalyeye fırlattım ve kaşlarımı çatarak karanlığa baktım.

Ve sessizliğe.

"Steven?"

Cevap yok. Ama sonra aile odasında bir yerde bir lamba yandı, yakamı ve gömüğümün üstteki üç düğmesini açtığımda ışık koridora yayıldı.

Peki Wally hangi cehennemdeydi? Genelde kapının yanında bekler, kuyruğundaki kırbaçıyla beni kamçılama hazır olurdu.

Ne zaman eve gelsem Wally bir enerji yumağı olurdu. Günün hangi saati olursa olsun, kuyruğunu o kadar sert sallardı ki bazen kendini devirirdi. Onu sadece altı haftalıkken evlat edinmiştim. Şimdi dört yaşındaydı ama yemin ederim hâlâ yavru bir köpek gibi davranıyor, kucağa alınmayı seviyordu.

Oğlum iyi büyüklükte bir köpekti, Labrador/terrier karışımıydı -artı başka şeyler de vardı, emindim- yani en iyi türden bir köpekti, atalarındaki her cinsin en iyi kişilik özelliklerine sahipti. Akıllı, arkadaş canlısı, nazik ve çocuklara karşı sabırlı. Köpeğin her şey hakkında, özellikle de insanlar hakkında altıncı hissi olduğuna ikna olmuşum.

Örneğin, Wally Seamus'u sevmiyordu. Ne zaman Seamus gelse, Wally hırlar ve havlardı, Seamus'un ona dokunmasını istemezdi.

Kardeşimin pis bir herif olduğunu biliyordu. Hayvanlarla ilişkilerine bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirdiniz. Köpekleri sevmeyen insanlara güvenmezdim; onlar benim insanım değillerdi. Köpekleri nasıl sevmezsin? Onlar bu gezegendeki en iyi şey; hokey, seks ve iyi bir İrlanda viskisi ikinci, üçüncü ve dördüncü sırada yer alıyor.

Ayrıca, köpekler sadıktı. Bir köpekten daha sadık bir şey yoktur. Muhtemelen öncelikleri yemek, uyku ve bok kovalamak olduğu içindir.

Ama şimdilik harika köpeğim hakkında bu kadar yeter.

Takım gömleğimin sağ kol düğmesini açarak ana odaya girdim. "Steven, bu kadar geç kaldığım için tekrar özür dilerim. Eğer ben-"

Vay anasını.

Kısa bir süre durdum, topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve hiç beklemediğim bir şekilde Kat Tanner'ın kanepeden kalkarken gözlerini ovuşturduğu görüntüsüne bir kukla gibi baktım. Wally de onun yanında kıvrıldığı yerden başını kaldırmıştı.

"Kat."

"Merhaba Dan."

Rüya görüyordum. Tek açıklaması buydu. Çoktan uykuya dalmıştım ve bu benim fantezilerimden biriydi, çünkü Kat sürekli olarak kirli rüyalarımda rol alan tek kadındı.

Bu bir rüyaydı. Neredeyse odayı geçip onu öpecektim. Ama yapmadım, çünkü Wally oradaydı. Wally fantezilerimde hiçbir zaman başrol oyuncusu olmamıştı ve bunun beni %100 normal yaptığına inanıyordum.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, söyleyecek sözüm yoktu. Eğer kız kardeşlerim burada olsaydı, beni dili tutulmuş ve beyin ölümü gerçekleşmiş bir halde gördüklerinde bayram ederlerdi.

Neyse ki, Wally koltuktan fırlayıp sanki geldiğimi yeni fark etmiş gibi bana doğru koşarken sessizliği o doldurdu. *Ne gıcık bir şey.*

"Steven beni içeri aldı. Seni bekleyebileceğimi söyledi. Umarım sakıncası yoktur."

"Hayır," dedim çok hızlı bir şekilde ama çoktan çıkmıştı ve geri dönüşü yoktu. Bu yüzden boğazımı temizledim ve onun arkadaşlığına hevesli bir ezik gibi görünmemeye çalıştım. "Hayır, sakıncası yok." Oğlumu okşamak için eğildim ve kendimi toparlamak için lanet bir dakika ayırdım. "Steven hâlâ burada mı?"

"Hayır. Altıda çıktı. Wally'yi almayı teklif etti ama ben düşündüm ki - umarım haddimi aşmamışımdır- nasıl olsa buradayım ve bekliyorum..." Oğlumu işaret etti. Sanki Wally güzel bir kadının kendisinden bahsettiğini biliyormuş gibi kuyruğu bacağıma coşkulu bir ritimle vuruyordu.

Tırısla ona döndü ve başını kadının elinin altına sürttü. Kadın hemen onu okşadı ve kulaklarını ovdu. Wally cennetteymiş gibi iç çekti.

Şanslı köpek.

"Umarım sorun olmaz," diye tekrarladı, temkinli görünüyordu. Ama o her zaman temkinli görünürdü.

"Evet." Başımı sallayarak endişesini geçiştirdim. "Evet. Mantıklı." Sesim soluk soluğa geliyordu. Göğsüm çok sıkı hissettiren o boktan şeyi yapıyordu,

ya da çok doluydu.

Hiç de yardımcı olmuyordu, muhteşem görünüyordu. Saçları dağınıktı, seksi bir dağınıklığı, uykudan karışmıştı, iri ve kabarıktı, yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Gözleri uykulu ve kıyafetleri buruştu. Onu bu haliyle seviyordum, günün erken saatlerindeki kolalı tişörtlü görüntüsünden çok farklıydı.

Kendine gel Daniel. Belli ki bir şeye ihtiyacı var.

Bütün gün burada senin bacağını becerebilmek için beklemedi.

Ama beni beklediği ve *benden bir şey isteyebileceği* düşüncesi, buraya gerçekten bacağımı becermeye gelmiş olması kadar sarhoş ediciydi. Açıkça söylemek gerekirse, iki isteği de geri çevirecek değildim.

"Yani, uh." Derin bir nefes almaya çalıştım. Ama alamadım. "İhtiyacın olan bir şey var mı?" Aramıza biraz mesafe koymak için büroya doğru yürüdüm. Çok yakındı. Başka biriyle bir buçuk metre gayet iyiydi. Kat'le, dairemde yalnızken bir buçuk metre boşucuydu.

"I . . ." Bir nefes aldığını duydum. Sonra bir tane daha, bu sefer daha yüksek sesle.

Omzumun üzerinden baktım, kendini tuttuğunu, kollarını ortasına sımsıkı doladığını gördüm. Bu kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Tamam, tamam. Tamam." Başını salladı, belli ki kendi kendine konuşuyordu.

Sonunda aptal beynim onu görmenin, burada olmasının ve varlığının ilham verdiği tüm umut ve kirli hayallerin yarattığı şokun ötesine geçti. Ona baktım. Gerçekten, lanet olasıca baktım.

Korkmuştu.

İçgüdülerimi kontrol edemedim bir alarm sarsıntısıyla ona doğru koştum. Omuzlarını tutarak, gözlerini yakalamak için çenemi eğdim.

"Hey, sorun ne? İyi misin?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Sorun ne?"

"Bunu sana soracağıma inanamıyorum." Bir kahkaha attı, sesi her zamanki gibi biraz suçluydu.

"Paraya mı ihtiyacın var?"

"Hayır." Başını kararlılıkla salladı. "Hayır. Aslında sana para teklif etmek için buradayım."

Ellerimi bıraktım ve çenemi kaldırarak geri çekildim. Bana para teklif etmek için burada olduğu gerçeği bir darbe gibi indi. Ya da en azından kağıt kesiği gibi hissettirdi. Acıttı.

Elbette yakın değildik ama arkadaştık. En azından ben öyle sanıyordum. Arkadaşlarına ödeme yapmayacaksın, bu on birinci emirdi, hemen sonra

Komşunun ineğine göz dikmemek.

İneklere göz dikmeyeceksin. Oh evet, ve arkadaşlarına da ödeme yapmayı teklif etme.

Çenemi düşürerek ona ters ters bakmamaya çalıştım. Ama baktığımdan oldukça eminim. "Paranı istemiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa, istemen yeterli."

"O kadar basit değil."

"O kadar basit. Bu arkadaşlığın ABC'si, Kat." Biraz şaşırmış görünüyordu. "Biz arkadaş mıyız?"

Ugh. Ördeği sikeyim.

Sonra öne doğru küçük bir adım attı ve *umutlu* görünüyordu.

Ugh. Bir ördeği daha sikeyim.

"Evet. Tabii ki arkadaşız." Elim ağzıma sildim, sonra cebime soktum.

Söylemediğim şey ... çok şeydi.

Bugün lobide yaptığı gibi yine parmaklarını büküyordu. "Ya sana ödeme yaparsam-"

"Şuna ne dersin? Neden önce bana neye ihtiyacın olduğunu söylemiyorsun? Parayı sonra konuşuruz. Tamam mı?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı, nefesi daha hızlı geliyordu. "Tamam, tamam." Yine kendi kendine konuştuğu izlenimine kapıldım. "Bunu yapabilirim."

Bir başka telaşla ona tekrar dokunmak istedim ama yapmadım. Görünüşüne bakılırsa, onu rahatsız eden, buraya getiren her neyse, büyük bir mesele olmalıydı.

Endişemi sesimden uzak tutmaya çalışarak, "Baştan başla" diye nazikçe dürttüm.

"Hikaye çok uzun. Sadece-." Yutkunmak için durakladı, gözleri yalvarıyordu. "Sana sadece sonunu anlatabilir miyim?"

"Peki, bana sonunu anlat."

Beni gerçekten korkutmaya başlamıştı.

"İhtiyacım var..."

"Evet?"

Çenesi sallanıyordu. "Acil bir durum olmasa sormazdım." "Ne istersen. Senindir. Sadece sor. Lütfen," diye yalvardım.

Yemin ederim, bu kadın. Kalbim dakikada bir milyon mil hızla atıyordu. Belli ki üzerimde nasıl bir güce sahip olduğunun farkında değildi. Ya da belki de biliyordu ve bu işkenceyi bilerek yapıyordu.

"Dan."

"Kat."

Elini cebine attı ve küçük kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu açarken elleri titriyordu, içinden iki sade altın yüzük çıktı. Biri daha kalın ve büyüktü, belli ki bir erkek içindi. Diğer küçük, bir kadının parmağı içindi.

Onları rehin vermemi mi istiyor?

Onunla kutu arasına baktım, bekliyordum.

"Dan. Benimle evlenir misin?"

**** Sinsi Bakış Sonu****

Uygunsuz Evlilik Şimdi Kindle Unlimited'ta!

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romans (#4) İlk Görüşte Ninja

(#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ish: Bir Romans (#6) İnsanı

Uygunsuz Evlilik: (#7) Neandertal Ekstra

İplik Arıyor (#8) Şehirde Örgü Boyama

Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) *Güzellik ve Bıyık*

(#0.5)

Truth or Beard (#1)

Grin and Beard It (#2)

Beard Science (#3)

Beard in Mind (#4) Dr.

Strange Beard (#5)

Benimle (#5.5, 2019'da çıkacak) Sakal

Sakal İhtiyaçları (#6, 2019'da çıkacak)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - L.H. Cosway ve Penny Reid tarafından

(Çağdaş Spor Romantizmi) Fahişe

ve Ermiş (#1) ve Oyuncu (#2)ve

)P e r i) CadaloZ Kızlı-Erkekli (#3

Varlet ve Röntgenci (#4) _____

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'u Öpmek (#1)

Galileo'yu Öpmek (#2, Penny'nin 2018-2019 bülteninde ÜCRETSİZ olarak okunabilir)

İdeal Erkek Serisi

(Jane Austen Yeniden Anlatımları Çağdaş Romantizm Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1 2020'geliyor).

,Erkek Topuzları #2TBDde ve Duyarlılık)

Sense ve Manscaping #3TBD) (, İkna ve

Erkek Elleri 4,))((# TBD Mantuary Abbey

(#5, TBD

Mancave Park (#6, TBD) Emmanuel

(#7, TBD)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler Telif](#)

[Hakkı İthaf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27 Sonsöz](#)

[Teşekkür, bağlantılar ve kaynaklar Yazar](#)

[Hakkında](#)

Sneak Peek: Beard With Me, Winston Kardeşler Kitap #5.5

Sinsi Bakış Peek: Evlilik . Rahatsızlık

(Mevcut Şimdi içinde Kindle

Unlimited!)

Penny Reid Yazarının Diğer Kitapları

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

